

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΑ «ΓΙΑΤΙ» ΕΝΟΣ ΣΥΖΥΓΟΥ

Σύζυγος είναι και ρωτά: Γιατί τα όλη-σθήματα της συντροφιάς του ν' αντανα-κλούν στην υπόληψη τη δική του; Όλι-σθησε ή γυναίκα του. Είναι τόσο ολιση-ρή ή άμμος των πλάζ... Την είδαν να φεύγει από το μπάνιο της ακολουθώντας ένα νεαρό κύριο, που την ανέβασε με την κούρσα του στην 'Αθήνα.

Πράγματα ξεκαθαρισμένα. Η γνωριμία της θάλασσας συνεχι-στηκε και στη στεριά. Σύνδεσμος ολόφανερος. Δεν χωρεί συζή-τησι. Τ' αναγνωρίζει αυτά όλα ο σύζυγος που άπατηθηκε. Άλλω-στε, μόλις τον ειδοποίησαν μ' ένα ανώνυμο τηλεφώνημα και παρα-κολούθησε τη γυναίκα του, βεβαιώθηκε και με τα ίδια του τα μά-τια για τον κακό της δρόμο.

Πώς θ' αντιμετώπιση την κατάσταση, είναι δουλειά δική του. Από μās θέλει να μάθη γιατί το άτύχημα αυτό να στοιχίξη το διασυρμό των συζύγων; Γιατί η γελοιοποίηση των αθώνων; Σε τί έφταιξαν αυτοί; Ποιόν πείραξαν; Ποιά η εθύνη τους; Γιατί η δι-αφορετική μεταχείριση από την κοινή γνώμη του άπατημένου άντρα και της άπατημένης γυναίκας;

Γιατί η γυναίκα, που προδίδεται από τον άντρα της, να θεω-ρήται το θύμα και να περιβάλλεται από τη γενική συμπάθεια, ενώ ο άντρας, που έχει ύποπτη την ίδια μοίρα να γίνεται το φαίδρο πρόσφορο όπερέττας; Γιατί ο ένας δράμα και ο άλλος νούμερο έ-πιθεωρήσεως;

Γιατί από το ένα μέρος η σιωπηλή ήρωοποίηση του έφωτος, που άπατά την Εύα και από τ' άλλο ο εξευτελισμός του 'Αδάμ, που άπατάται; Πουθενά η ανθρώπινη χαιρεκακία δεν είναι τόσο έκδηλη, όσο εμπρός στα παθήματα του συζύγου. Δεν του φτάνει ο καύμος του, έχει και τον κόσμο, που διασκεδάζει με τον πόνο του.

Άλλα μόνο ο κόσμος; Οι ίδιοι οι σύζυγοι που άτυχον δίνουν στο άτύχημά τους έκταση πολύ μεγαλύτερη από εκείνη, που έχει στην πραγματικότητα. Μπορεί να είναι βουτηγμένος ως το λαιμό στη λάσπη. Άπατεώνας, καταχραστής, ανήθικος, έμπορος ιδεολο-γιών. Όλα μπορεί να τάχη. Κατάστικτο από έγγραφες το ποι-νικό μητρώο του.

Δέ νοιώθει ωστόσο τον εαυτό του τόσο ντροπισμένο και τόσο μειωμένο, όσο όταν, έναρτος σε όλα άνθρωπος, διαπιστώνει ότι η γυναίκα του παραβιάζει την συζυγική του πίστι.

Έγκληματικές πράξεις στέλνουν το δράστη στη φυλακή. Μιά

Κοζερί της εβδομάδας

Τα «γιατί» αυτά του έπιστολογράφου θυμίζουν το «Σχολείο Γυναικών», όπου ο Μολιέρος όχι μόνο αναλαμβάνει την υπε-ράσπισι των συζύγων, που γελοιοποιούν-ται για το άτύχημά τους, αλλά γίνεται και ο παρηγορητής τους.

Υπάρχει — γράφει στην κωμωδία του — κάτι χειρότερο και από την άπιστη ακόμα γυναίκα. Είναι η κακιά γυναίκα. Τίμια και κακία. Έλεεινός συνδυασμός.

Ενάρητη στην συζυγική της δραστηριότητα, αλλά γεμάτη με όλες τις άλλες κακίες. «Δρά-κους της αρετής» τις ονομάζει ο Μολιέρος. «Τίμιες διαβόλισ-σες», που δεν αναζητούν τις τέλειες τους πέρα από τη συ-ζυγική στέγη, κάνουν όμως τη ζωή των συντρόφων τους μαρτυ-ρική και άδωτη.

Μαυρογορίτισσες της τιμώ-ητος, σās βάνουν και πληρώ-νετε με την εύτυχία σας την έγκρατείά τους. Τίμια αλλά και στριμμένη, και στρίγγλα, και δύστροπη, και άπαιτητική, και γκρινιάρια, και άνοικονόμη-τη. Έριστική, έτοιμη για μάχη, σε έμπόλεμη διαρκώς κατάστα-σι, δημιουργεί σκηνές για το τίποτα, τσακώνεται με τον άν-τρα της, με την υπηρεσία, με τα παιδιά, με τους συγγενείς του συντρόφου της.

Τίποτα δεν την εύχαριστεί, δεν ξέρει τί θα πη χαμόγελο, δεν έχει ένα καλό λόγο στα χεί-λη, τσιγκουνεύεται το χέδι, δεν υπάρχει στην ψυχή της μία σταγόνα τρυφερότητας και κα-λωσύνης. Είναι όμως τίμια. Δεν βίγει την υπόληψή σας, σās πή-νει όμως το φόρι στα χείλη, κά-νει τη ζωή σας μαρτυρική, σās μαραίνει τη χαρά και το κέφι.

Σταχτοπούτες μ' ένα κλαψο-φόν στο στόμα, που κλαίνε όλη μέρα τη μοίρα τους.

Είναι, τουλάχιστον, η αρετή καρπός προσπάθειας της ένα-ρετης; Τις στοιχίζει καμιά θυ-σία ή αρετή τους; Προτίμησαν τον ανήφορο, ενώ είχαν τη δυ-νατότητα να πάρουν τον κατή-φορο; Κάποτε ναι, κάποτε όχι. Υπάρχουν, φυσικά, οι περιζή-ητες που πολιορκούνται επί-μονα και απ' όλες τις πλευρές, ενώ συγχρόνως τις ώθει στην παρεκτροπή μία θερμή ιδιοσυ-γκρασία, και ωστόσο μένουν σταθερές στην πίστι τους.

Υπάρχουν όμως και οι άλ-λες. Οι τίμιες, γιατί δεν μπο-ρούν να κάνουν κι' αλλιώς. Οι αζήτητες, που δεν ευνώηθηκαν από τη φύσι. Αυτές που δεν προκαλούν το ενδιαφέρον, ούτε σε άσκητή, που αποφασίζει να εγκαταλείψη τον άσκητισμό του και να επανέλθη στα έγ-κόσμια. Η αρετή τους είναι κατάσταση ανάγκης. Μητέρα της τιμιότητας ή άσχημια τους.

Συμβαίνει επίσης και το άλ-λο. Να είναι ενάστες, γιατί την άρα της δημιουργίας ο πλά-στης της, αντί να τις ρίξη στα σπλάχνα τη λάβα του ήφαιστει-ου, τις έριξε τους πάγους του Βορείου Πόλου. Ψυχρές άπέναν-τι του έρωτα, δεν αίσθάνονται τον οίστρο της άμαρτίας.

Και ενώ καμμία προσπάθεια δεν καταβάλλουν για να είναι φρόνιμες, ενώ δεν έδωσαν τη μάχη τους με τον πειρασμό,

έννοούν να σās βγάσουν από τη μύτη την αρετή τους. Εύτυχώς υπάρχουν και οι άλλες. Οι τίμιες και οι καλές. Γι' αυτές η αρετή δεν είναι ανταλλάξιμο αγαθό, είναι αυτοσεβασμός, αυτοκυριαρχία και υπερηφάνεια. Η αρετή στην καθαρή της μορφή. Ποιός θα της άρνιόταν τη βαθύτατη υπόκλησι;

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

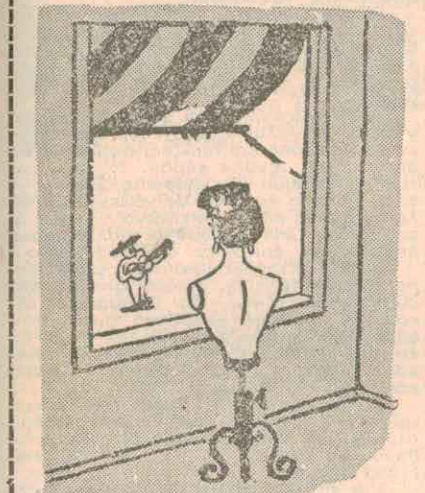

Πουθενά η ανθρώπινη χαιρεκακία δεν είναι τόσο έκδηλη, όσο εμπρός στη παθήματα του συζύγου.

πράξι όμως τον κάνει να αισθάνεται την υπόληψή του κηλιδωμένη. Έκείνη, που δεν διέπραξε αυτός εις βάρος άλλου, αλλά διέπραξε η γυναίκα του εις βάρος του. Και άνυπομονεί να βγη από τη φυ-λακή, για να πλύνει στο αίμα την τιμή του και, έξαγινισμένος δο-λοφόνος, να ξαναγυρίσει στο κελλί με... καθαρό το μέτωπο. Μυ-στήριο τ' ανθρώπινα!

Ο έρωτευμένος ταχυ-δρόμος: Μόνο για ένα γράμμα, σ' έχω εγώ, κοπέλλα μου; Νά, πάρ'τα όλα!...

Ο έρωτευμένος: "Αχ, σε-νιορίτα!..."

Η θοές επάνω στην ώρα, Κώ-στα μου. Το φαγητό είναι έτοιμο!...

ΣΚΙΤΣΑ της εποχής

Εύθυμα ένεσταντανέ

Νεαρός είναι ο κύριος. Μάλλον... νεαροφέρνει! Από τους νεαρούς, δηλα-δή, που έχουν γκρίζους τους κροτάφους. Πάντως, η κοπέλλα που κάθεται πλάι του στο λεωφορείο, είναι και νεαρά και νοστι-μούλα. Κι' ο νεαροφέρνων κομψός κύριος της λέει και της λέει και της λέει και τελειωμό δεν έχει. Κι' η νεαρά άκούει γοπτει-μένη.

Όπου σε μία στάσι μπαίνει ο... κατάρτας. Μό-λις βλέπει τον νεαρό κύ-ριο, ξεσπά σ' έγκαρδιότη-τες:

— Γεια σου, Γιαννάκι! Γυρίζει ο άλλος: — Γεια σου. — Τι κάνει η γυναικού-λα; Τα παιδιά; Τι γίνεται η πεθερά σου; Όλοι κα-λά; Τι μαθαίνω Άλλο

παϊδάκι μās έτοιμάζει η Ευτέρπη;

Καταστροφή! Ο νεαρο-φέρνων... πολυτεκνος ξε-ροκαταπίνει. Όσο για την νεαρά, άποχαιρετά βια-στικά και κατεβαίνει στην πρώτη στάσι. Έπιλογος: — Μ' έκαψες, αδερφέ μου!

Η σκηνή στη λαϊκή άγο-ρά. Η κυρία, που φωνί-ζει φαίνεται «καθώς πρέ-πει». Γιατί έχει τσιουπέ και συνοδεύεται απ' την «υπη-ρεσία», που κρατά ευσεβά-σως τσάντες και καλάθια. — Μανάνη, βάλε μου, σε παρακαλώ, τούτο, βάλε μου εκείνο...

Ο μανναδάκος — ένας γέ-ρος — βάζει ζαρζαβατικά, φρούτα, καρπούζια, πεπό-νια. Βάζει και το δουλικά. Οι τσάντες γεμίζουν. Η κυρία πληρώνει και έτοιμά-ζεται να φύγη, με την ίδια πόζα, όταν ο γέρος αντί-λαμβάνεται, ότι μία ολό-κληρη τσάντα τομάτες έ-μειναν άπληρωτες.

— Μαντάμ! Τις ντομά-τες. Δεν ζυγίσαμε τις ντο-μάτες.

Όπου θίγεται βαθύτατα

η κυρία και άφίνει το κα-θωορεπικό της ύφος:

— Παλάνθρωπε! Από σένα τις πήρα τις ντομά-τες; Μαρί, πάμε να φύ-νουμε!

Άλλα ο μανάνης, άνα-νακτισμένος, άπειλεί ν' ά-πευθυνθή στον άστυφύλακα.

Όπότε η κυρία στρέφε-ται με ύφος συνκαταθα-τικό:

— Έλα! Ζυγισέ τις, ά-νόητε!...

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ. ΣΑΝΙΑΡΟΖΑ 5 Θ ΗΛ. 27-135—29-967 11 ΜΗ ΔΡ. 5000

Κι' άφου πληρώνει και φεύγει, ο γεράκος, κατά-πληκτος άκόμα κι' άνανα-κτισμένος, κάνει τον σταυ-ρό του:

— Μνηστί μου κύριε! Και δεν την πίνει το μάτι σου για κλέφτρα!...

Καυγάς τρικουβερτος έ-ξεσπασε πρωί-πρωί στον συνοικιακό δρόμο. Τι συν-έδη; Το έζη:

Έδω είναι το κατάστη-μα του εργολάβου κηδει-ών. Άπέναντι είναι το σπίτι ενός καλοστεκούμε-νου έξηντάρη. Κάθε πρωί, λοιπόν, που έβγαίνει ο έ-ξηντάρης, τον χαιρετούσε μ' έγκαρδιότητα ο εργο-λάβος κηδειών:

— Καλημέρα σας. Πώς έχει η υγεία σας;

— Καλά.

Φαίνεται, όμως, ότι το μάτι και το ύφος του πε-θαμενατζή δεν άρεσαν κα-θόλου στον έξηντάρη γεί-τονα. Κι' άφου επί πολύ καιρό κατάπινε τη φούρκα του, ξεσπασε επί τέλους κατανανακτισμένος:

— Σου άπαγορεύω από δω και πέρα να με χαιρε-τάς! Άκούς εκεί! Πώς έχει η υγεία μου! Σε πληροφο-ρώ, ότι δεν πρόκειται να με κάνης σύντομα πελάτη μου!

Κι' έπειδή μαζεψήκε κό-

σμος, ο κατανανακτισμένος έξηντάρης θεωρήσε καπ-νόν του να δώση έξηγή-σεις:

— Μα ξέρετε πώς με κυττά; Σαν να μου παίρ-νη μέτρα!

Μαίλντισμένος ο χριστι-ανός από την βιοπάλη, ζαβλακωμένος από το με-σημεριάτικο λιούρι, μπήκε ο άνθρωπος στο λεωφορείο.

Η κακή του μοίρα θέλησε να βρη μία θεσι προς την «πλευρά του ήλιου», τον ό-ποιον είχε κάθε λόγο να ά-ποφύγη. Δυστυχώς, όμως, την θεσι προς το παράθυ-ρο την κατείχε μία... κακα-ραποφέρουσα χαριτόδρυ-τος υπαρκτίς.

— Δεν κατεβάζετε το κουρ-τινάκι, δεοποιίν; την παρα-κάλεσε.

— Γιατί να το κατεβάσω; τον ρώτησε γεμάτη έκπληξι κι' άγανάκτησι.

— Μα... θα μās ψήση ο ή-λιος, μουρμούρισε ο χριστι-ανός.

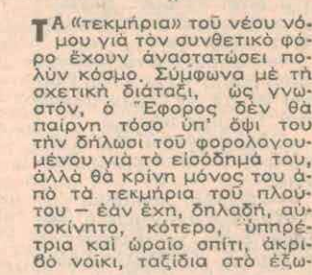
— Τόσο το καλύτερο! Έ-μένα μ' άρέσει η ήλιοθερα-πεία! τον άποπήρε.

Όπου ο άνθρωπος έξερ-ράγη:

— Τότε, κοπέλλα μου, τί φοράς φουστάνι; Νά βάλης μαγιώ!

Και το λεωφορείο τραν-τάχτηκε από τα γέλια.

ΤΑ «τεκμήρια» του νέου νό-μου για τον συνθετικό φό-ρο έχουν άναστατώσει πο-λύ τον κόσμο. Σύμφωνα με τη σχετική διάταξι, ως γνω-στόν, ο Έφορος δεν θα παίρνη τόσο ύπ' όψη του την δήλωσι του φορολογου-μένου για το εισόδημά του, αλλά θα κρίνη μόνος του ά-πό τα τεκμήρια του πλου-τού — εάν έχη, δηλαδή, αυ-τοκίνητο, κότερο, ύπνρε-τρια και ώροσι σπότη, άκρι-βό νοίκι, ταξίδια στο έξω-

τερικό, δεξιώσεις κτλ. Φυ-σικά το λαϊκό χιούμορ δεν άφισε άνεκμετάλλευτη την ευκαιρία.

Κυριακή. Το δουλικά βγαί-νει απ' τον φούρνο κρατών-τας ένα ταψί, με μία κόττα και ροδοψημένες πατάτες. Και άκούεται απ' την γωνιά του δρόμου έκρηξι θαυμα-σμού:

— Ε, ρε και μοσχοδόλη-σε... τεκμήρια ο κόσμος!

Στρέφει το δουλικά και βλέπει το λαλήσαν σωφε-ράκι:

— Τί μουρδουλές καλέ; Άλλά το σωφεράκι ξεσπά στον ίδιο τόνο:

— Ε, ρε και νάμουν οικο-νομικός... έμφωρας!

Παχουλός και φιλόποτος κύριος τρώει οικογενεια-κώς σ' ένα κέντρο του φα-λήρου. Στο τραπέζι βρίσκον-ται η σύζυγος, η κόρη και ο υιός. Άνήσυχος ο παχου-λός και φιλόποτος κύριος στρέφει κάθε τόσο το βλέυ-ματά του στο γειτονικό τρα-πέζακι όπου κάθεται μόνος και πίνει την μπύρα του έ-νας στενγνός και ξερακιανός πελάτης.

Η σύζυγος καθώς βλέπει

την σύζυγο να κυττά διαρ-κώς στο πλαινό τραπέζακι με άνπουχια, ρωτά:

— Μα τί τον κυττά, Άν-τρέα; Γνωστός σου είναι;

Κι' ο φιλόποτος κύριος:

— Όχι Λουκία αλλά μού φαίνεται πως είναι έφορια-κός. Οδε γρήγορα τον ά-στακό σου.

Και η άγαθή Λουκία έν-τρομη σπεύδει να έξαφανί-ση από γρήγορα το... τεκ-μήριον στα βάθη του στο-μάκου της.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Τα δρόματα της καρδιάς

ΜΙΑ ΩΡΙΜΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Χτύπησε ξαφνικά το τηλέφωνο. Ο Ρικέ βλαστήμησε, σηκώθηκε απ' το κρεβάτι του και πήρε τ' ακουστικό: Τού μιλούσε μια γνωστή φωνή. Τα λόγια της του φάνηκαν σαν μεγάλες μνιγες, που βούιζαν ένοχλητικά γύρω του:

— Άποψε, στο σταθμό Βαγκράμ... στις 11... Πρέπει να σε δω... Δεν μπορώ πιά, θησαυρέ μου!...

Ούφ, πάντα η ίδια ήταν, αυτή η απλοϊκή κυρία Ζαρντιέ!

— Θάρρης λοιπόν...

Ο Ρικέ απάντησε μ' ένα ξερό «ναί» κι έκλεισε το τηλέφωνο. Τί βδέλλα, αυτή η γυναίκα!... Κι' ύστερα, οι στεναγμοί της, τα παθητικά λόγια της... παθητικά λόγια μιας ώριμης γυναίκας. Πόσο ντεμοντέ ήταν όλα αυτά! Τόν είχαν διασκεδάσει στην αρχή. Μα κάθε πράγμα έχει ένα τέλος, διάβλεπε!

Πόσο θά δυσκολευόταν ο Ρικέ για να την ξεφορτωθεί!... Και τού ραντεβού αυτό στο σταθμό του μετρό... Κορύστωμα του έπαρχιωτισμού!

Ο Ρικέ χασμουρήθηκε και πέρασε στο μπάνιο.

Τ' απόγεμα, χόρεψε σ' ένα ντάνσιγκ, φίλησε μανικουρισμένα χεράκια.

Υστερα δέπνυσε και προσπάθησε να διώξει την πληγή του στο μιούικ-κάλλ.

Παρ' όλα τα 25 χρόνια του, το ωραίο πρόσωπό του και τα κάτασπρα δόντια του, ένοιωσε πως η ζωή τον αηδίαζε. Είχε χορτάσει από γυναικεία αγάπη...

Στο διάστημα αυτό, η κ. Ζαρντιέ βρισκόταν στην Ο-περά, με μια γνωστή της οικογένεια. Νόμιζε πως έδλεπε διαρκώς μπροστά της τού Ρικέ, γελαστό, με το στόμα κοστούμι του, με το πουκάμισό ανοιχτό στο στήθος...

Στις 11 παρά 10', ζήτησε συγγνώμη απ' τους γνωστούς της:

— Μις συγχωρείτε, τους είπα, είμαι λίγο κουρασμένη...

— Α, δεν είναι τίποτε. Μην ένοχληθείτε καθόλου...

Προετοιμαζόταν απ' το πρωί για τού ραντεβού εκείνο, προβλέποντας κι' αντιμετώπιζοντας κάθε εμπόδιο. Δεν βρήκε όμως καμιά απ' τις δυσκολίες που φοβότανε. Οι γνωστοί της περιορίστηκαν να της εκφράσουν τη συμπάθειά τους και την άφισαν να φύγει.

Σε λίγο, ένα ταξί την πήγαγε στο σταθμό.

Ε'ρχε να μην έφτασε πρώτος κι' αναγκάστηκε να περιμένει... συλλογιζότανε.

Κι' αλήθεια, κατά σύμπτωση, ο Ρικέ είχε πάει ωρύτερα στο ραντεβού. Την είδε να παρουσιάζεται στην πόρτα, τυλιγμένη με τη χρυσή κάπα της.

Ήταν λαχανιασμένη, το στήθος της ανέβοκατέβαινε απ' τη συγκίνηση.

Τού έσφιξε τα χέρια μέσ' στα δικά της, κυττάζοντας τον με λατρεία.

Αυτός ήταν έκνευρισμένος. Ένοιωσε μια μεγάλη επιθυμία να τη δείρη για την άνοχη της...

— Αρχισε να του μιλάει...

γανά, σκορπίζοντας γύρω τού άρωμά της.

— Τί συμβαίνει, θησαυρέ μου; Γιατί δεν μου γράφεις πιά, ούτε μου τηλεφωνείς... Φοβάσαι τον άντρα μου; Μα αυτός είναι τόσο απασχολημένος!... Αν δεν θές να με δεις πιά, πές μου το... Μα όχι, είμαι βεβαία, δεν είν' αυτό!... Σε λατρεύω, μικρέ μου, μοναδική μου αγάπη...

— Σιγάτερα! Θά μάς ακούσουν...

— Όχι, δεν άκούει κανείς... Κυττάει λοιπόν την αγαπημένη σου! Κάνει μού κρυβεί... Πες μου τί σκέπτεσαι, σε ικετεύω!... Δεν πιστεύω να...

Δυναμίες τη φωνή της, δίχως να τού καταλαβαίνει. Ο Ρικέ της έριξε μια θυμωμένη ματιά.

Πέρασε ένα τραίνο. Στο τελευταίο βαγόνι βρισκόταν ένα ζευγάρι, τρυφερά άγκαλιασμένο. Η κ. Ζαρντιέ τού κυττάει με έκφραση πόνου και ζήλιας.

Ο Ρικέ επωφελήθηκε απ' την ευκαιρία για να απαντήσει ήσυχα.

Ναί, ήταν πολύ λυπημένος... Μα φάνει πάντα η ώρα τού τέλους... Είχαν άγαπηθεί θηβαία. Ποτέ δεν θά την ξεχνούσε... Μα υπήρχαν πολλοί κίνδυνοι στο δεσμό τους...

Της μιλούσε για τού συμφέρον της. Ήταν σκληρός, βέβαια, αυτός ο χωρισμός, να θά έξασφαλίσει άργότερα την ευτυχία της...

Βέβαια, ήταν πάντα γοητευτική. Υπήρχε όμως η διαφορά της ηλικίας τους... κι' ο κόσμος αλυσούσε.

Αυτά έχει η ζωή...

Ο Ρικέ έλεγε και ξανάλεγε με στόμφο όπως τη λέει.

Η κ. Ζαρντιέ ανατρίχιασε. Ο νέος κυττάει μηχανικά τού χέρια της, που ξεκαλλούσαν νευρικά τις μαργαριταρένιες χάντρες της τσάντας της.

Χαιρολόγισε περιφρονητικά: Αυτή η καυμένη η Ζουλί δεν ήταν γυναίκα για δράματα! Θύμωσε σχεδόν μαζί της γι' αυτό.

— Λοιπόν, Ζουλί... της είπα.

— Καλά, φύγε... πρόφερε εκείνη μ' άρρωστη φωνή.

Ο Ρικέ μάσησε μια φοράσι αποχαριτισμό, φίλησε τα παγωμένα δαχτυλά της, της γύρισε ύστερα την πλάτη και τράβηξε προς την έξοδο.

Ξαφνικά, άκουσε ένα ξεφώνισμα, ένα μύνο. Γύρισε απότομα, χλωμίζοντας, με κομμένη την ανάσα.

Κάτω από τού πρώτο βαγόνι τού υπογείου σιδηροδρόμου, που είχε μπη μόλις στο σταθμό κι' είχε σταματήσει τώρα, βρισκόταν ένας άμορφος όγκος από σάρκες.

Ο σταθμάρχης κι' ο μηχανικός έκαναν σαν τρελοί. Οι λίγοι ταξιδιώτες κύταζαν τού θέαμα, ακίνητοι απ' την έκπληξη και τη φόβη.

— Έτσι έβαλε τέλος στη ζωή της και στο δράμα της καρδιάς της η Ζουλί Ζαρντιέ, μια ώριμη γυναίκα, που δεν την αγαπούσαν πιά...

ΜΑΡ ΣΕΛ ΜΑΡΕΤ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντικο ρεπορτάζ

Ο γνωστός μακετίστας τών αθηναϊκών θεάτρων Σκαλιντς, φιλοτεχνεί τις τελευταίες μέρες, δυο ιδιότυπα ηπειρωτικά κοστούμια χρυσοκέντητα.

Τα κοστούμια αυτά θα φορεθούν από γνωστότατο ζευγάρι νεονύμφων Έλλαντων τού εξωτερικού, στον μεγάλο χορό τού μαρκεσιού Ντε Κουέδας - ιδρυτού τού ομώνυμου μεγάλου μπαλέτου και άλλοτε χορογράφου τών μπαλέτων τού Μοντε Καρλό - που αποτελεί ένα από τα μεγαλύτερα κοσμικά γεγονότα στή Γαλλία και που θα δοθεί έφετος στο Μπαρίτς κατά τού τέλη Αυγούστου.

— Αντίθετα με τού έθιμο τού θεάτρου, φαίνεται ότι τού έπιμαχο έργο τού Σιλβέρ, «Λουίζα Μυλλέρ», θα παιχθεί τόν χειμώνα και από τους δυο θιάσους ού τού διεκδικούν. Με μόνη τήν διαφορά τού ότι από τόν θίασο Λαρμπέτ - Παππά - Χόρν θα παιχθεί πρώτα στήν Θεσσαλονίκη και από τόν θίασο Μανυαλίδου - Μουσούρη πρώτα στήν Αθήνα.

Σημειώθουν ότι κατ' παράμοιο είχε συμβεί πριν τριάντα χρόνια, με τού έργο τού φροντάι «Μοναρχία», που παιχθήκε ταυτοχρόνως από τήν κ. Κυδελή και από τήν κ. Κατοπούλη.

— Ένας κεντρικός αθηναϊκός κινηματογράφος, τού «Πάνθεον», υπάρχουν έλλιπες να λειτουργήσουν τού χειμώνα ως μουσικό θέατρο με συνεργασία τού επίκειρρηματίου κ. Άρνιδη και τής Σοφίας Βεμπε.

Τού «Πάνθεον», πριν αρκετά χρόνια, γνώρισε μεγάλες δόξες τόσο ως μουσικό θέατρο, όσο και πρόσας, αψως δέ ως επίκειρρηματίου μεγάλα κέρδη.

— Τού κλεισίμου τής Λυρικής Σκηνής - είναι ζήτημα κατά τού φαινόμενα, αν θά λειτουργήσουν τόν χειμώνα - έγινε άφορη και ζωντανέφουν οι παλαιότερες όπερετικές έπιτυχίες στή ραδιόφωνο.

— Έτοι ο Σταθμός Αθηνών, μετά τήν περιέφρημ «Χαλίμα», με τόν αλπομάντο «Αλφ Μουσακά» της τόν Παρασκευά Οικονομού, πού θα μεταδώσει αττήν τήν έβδομάδα, έτοιμάζει και άλλες μεγάλες έπιτυχίες, όπως τή «Χριστινί», τού «Λοχαγό Λιλή», τήν «Κοντέσσα τού χορού» και άλλα.

— Ο Φωτόπουλος θα έμφανισθί τού χειμώνα έπί κεφαλής νέου θιάσου πρόσας στήν «Αργυροπούλου». Είναι πιθανόν να συνεργασθί μαζί του και η κ. Γιώτα Λαοκαρή.

— Για τήν έρχόμενη Πέμπτη αναγγέλλεται στή «Ακρόπολη» η έμφάνισι τού διασημού Ιταλού τραγουδιστού Λουτρίανο Ταγιόλι. Ταυτοχρόνως η έπιθεώρησις τού ίδιου θεάτρου «30 τού δολαρίου», θα πλουτισθί με τού θεαματικό μουσικοχορευτικό σκέτος «Νύχτας στή Βέρα Κρούζ».

— Πολλοί αναγνώσται μας από τήν Κρήτη, μας ζητούν να μάθουν νέα για τή Μαργαρίτα Ντιάζ Γκονζάλες, τήν Κουδανέσα τραγουδιστριά.

Τους πληροφορούμε λοιπόν ότι η καλλιτέχνισ αττή είναι η μόνη πού έμεινε τρία ολόκληρα χρόνια στήν Ελλάδα με ένδιάμεσες μικρές διακοπές.

Τελευταία όμως έζηνηλπας πιά όλα τά όρια τής παραμονής της στήν Ελλάδα και ύστερα από μερικές έκτακτες έμφανίσεις, πού έκαμε στήν Χαλκίδα, έτοιμάζεται τώρα να σφην όριστική γιά τήν Ισπανία.

Ο ΘΕΑΤΡΟΪΔΙΟΣ

— Όλοι άπολυόμεθα κυρία; — Όλοι! Αχάριστοι! — Για τού δικό μου σφάλμα; — Όλοι είπα! Και είσοστε αλληλεγγύως υπεύθυνοι, δι' όλα τά σφάλματα τών υπηρέτων!

Και ένθ η όργη μου φοδερή, τού πληροφορούνται όλοι: οι δούλοι και δούλαι (όπου μέγαν καρπαζάρην μέχρι μαγειρίους και παραμαγειρίους) διότι τού λένε στοματικώς:

— Η κυρία μάς άπολύει! Και δόστω από στόματος εις στόμα: — Η κυρία μάς άπολύει!

Και τού τρομερόν μύνημα φθάνει εις τά άνώτατα σημεία τών μεγάρων μου και γίνεται θρήνος και όδυρος και κοπετός διότι έδω πού τά λέμε πού θα βρουν οι πειναλέοι τέτοια καλοπέρσοι και από φαγιά δας να μη τά λέμε...

— Έπτά ώρες κρατά ό θυμός μου, σύμφωνα με τού πρωτόκολλον. Ακολουθώ μου πέρνα και κομμάτια να γίνει! Δίνω τόπον τής άριστοκρατικής μου όργης - άς πάω στή διάβολον! Υστερα άνοίγω τά λεζικά

— Άπαγορεύεται η άναδημοσίευσις όποιουδήποτε θέματος τού παρόντος τεύχους άνευ έγγραφου άδειας τής Διευθύνσεως τού «Θησαυρού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΕΙΣ ΑΝΦΩΝΑΣ τού άρθρου 6 § 7 τού Α. Ν. 1092/1938.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ε. Ε. Ε. «ΑΛΚΥΩΝ» - Δ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ & ΣΙΑΣ Διαχειριστής έταιρίας: Διμ. Παπασπύρου Διευθυντής «Θησαυρού»: Δ. Παπασπύρου. Παστέρ 14. Αθήναι. - Υπεύθ. τυπογράφου: Σπ. Μπέλας, όδός Δούσεως Νέου Ηράκλειου.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ετησίον Δρχ. 280.000 Έξωμηνος 140.000 Γριμνος 70.000

Εμβόματα Εσωτερικού δια ταχυδρομική έπιταγή και Εξωτερικού δια τραπεζική τισαυτή προς τού περιοδικό «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Σανταρόζα 5, Αθήναι.

ΤΟ ΚΑΡΝΕ

Της Μαντάμ Σουβού

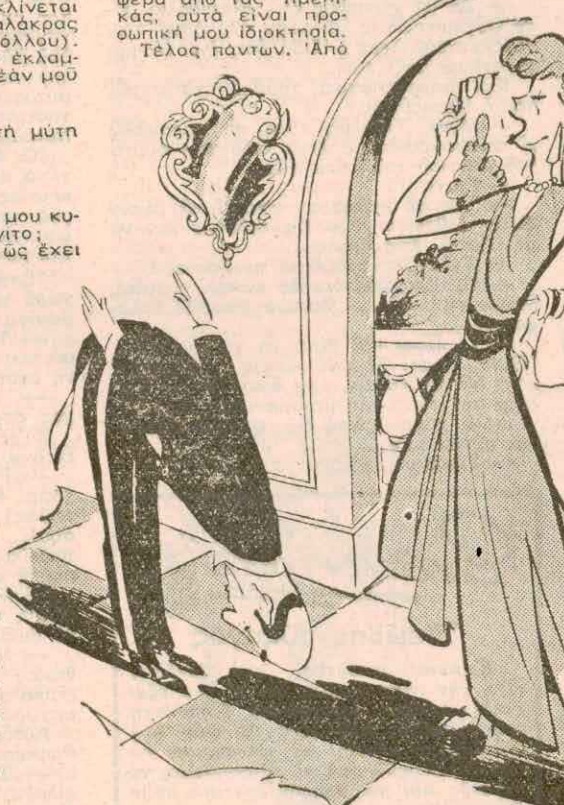
Τ'ινκόγκνιτο στή Φάληρο

και κυττάζω ψυχραιμώς τήν λέξιν ινκόγκνιτο. Όχι πως δεν τήν ήξερα - άστείο πράγμα! - άλλα ένεκα εκείνος ό παλαιός παράτυφος πού είχα πάθει, πού είχε διαφύγει λιγούλακι η σημασία.

Πτωχοί άνθρωποι! Μερικοί από σάς, θεθαίως γνωρίζετε μερικά γραμματάκια και δεν πειράζει. Παρολόντι πτωχοί, τά καταφέρνουν και σάς τού έπιτρέπω. Μόνο με ξένας γλώσσας - ιδιαίτερος τά άγγλικά - δεν επιτρέπεται να όμιλήτε καθότι αττήν άνήκουν πρώτον εις τους Άγγλους και δεύτερον εις τήν έλληνική άριστοκρατία.

Τά γαλλικά και άγγλικά είναι η μητρική γλώσσα τού Κολωνιακίου και όσον άφορά τά άγγλικά τής τελευταίας έσοδειας πού έφερα από τας Άμερικές, αττά είναι προωπική μου ιδιοκτησία.

Τέλος πάντων. Άπό

Λέω τήν σκέψι μου εις τόν μέγαν σαλονάρχη και όποκλίνεται άμέσως μέχρι κολλήσεως τής φαλάκρας στή πατώματα...

λατινικά, βεβαίως είσθε κουμπούρες και άνάγκη καταποτισμού σάς, έπί τής λέξεως «ινκόγκνιτο». Όταν, λοιπόν, έμεις - ή ύψηλή άριστοκρατία - λόγου χάριν τού λόγου μου - ή κανένας πρωθυπουργός ή βασιλέψ ή πρίγκιψ ή τέλος πάντων βαρβυλπουός άσπρη τού πλούτου (οί άσπρες τού κινηματογράφου άπαντες και άπασαι τοοκαρίες) έπιθυμούν να άπαλαγούν από πρωτόκολλα και έπισημότηας και τά βαρύνονται ή τά μπουκτίζουν (όπως τού λόγου μου), θέλουν δέ να άναμικθούν με τόν λαουτζίκω, γιά να κάνουν γούστο, τότε μεταμφιέζονται εις κοινούς θνητούς. Ούτε ακολουθίες, ούτε τίποτα γιά να μη πάρη κανένας μυρουδιά.

Τού τοιούτον λέγεται ινκόγκνιτο.

Κατέρχομαι, λοιπόν, ινκόγκνιτο στή Φάληρο, άντι με έπτά λιμουζίνες, με ένα ταξί - και τί γούστα πού έχει να είσέρ-

χεσαι εις ταξί! Πού να φαντασθί ό τού λαίπυρος σωφέρ πούαν όδηγει.

— Πτωχούλη, τού λέγω.

— Όρίστε, μαντάμ.

— Πόσο κάνει, περικαλώ, ή κούρσα; Κυττάει τού ταξίμετρον - τόν κακομυρούλη! - και νομίζω, ότι τού ποσόν είναι υπέρπογκον, κατεβάσει τού κεφάλι και ψιθυρίζει:

— Σαραντά χιλιάδες, μαντάμ.

— Άνοίγω τού τσαντάκι:

— Λάβε σαραντά χιλιάδες περί τήν κούρσα σου και διακόδες χιλιάδες μπουρμπουάρ!

Και τόν άφινω κατάπληκτον να ψιθυρίσιν:

— Τρελλή είναι!...

Πάντως ό πονηρός τά έτόεπωσε και έφυγε δρομαίως, μπήες τυχόν δας και μετανοήσω! Μα τού τί γέλια πού έκανα!

Άκόμα τού ένθυμούμαι και διασκεδάζω. Ακολουθώ, μόνη και άνευ συνοδείας πρωτόκολλου - σαλονάρχου, καρπαζάρχου, στοματάρχου κλπ. - είσέρχομαι στή μπάνια και τήν λαρότης πού κάνω! Έδώ τοοκαρίες, εκεί Βυθούλιες με μαγιώ τάχατις άριστοκρατικές, να παριστάνουν τήν κοσμική κίνησις τής πλάς και κοζέρει και λεμοναδίσες και μπιρίτες και τήγανιτες υαριδίσες - θαύμα, θαύμα!...

Βάζω τού μαγιώ μου και μούρα γυαλιά και κάθωμαι άκοιλούως στήν άμμουδιά και άπολαμβάνω ένα θέαμα μοναδικόν! Μα τί άριστογύρημα, πού είναι ό πτωχός λαουτζίκω! Και να τίς όπτε τού γούστο πού έχουν οι πτωχούλες, να κάθονται κάτω από τίς όμπρέλλες και να νομίζουν δας πως βρίσκονται στας Κάννας και στας Μπαρριζ (τά έφάγαμε τού λόγου μας με τά κουτάλια).

Να άκούω δλο όνόματα Μπυθουλικά και τοοκαρίων - και να μού έρκεται ένα γέλιο - τί να σάς πώ! Τό τή χαρά, λοιπόν, μού έδωσε τού ινκόγκνιτο, δέ λέγεται. Όμως αττή δέν μπορούσε να διαρκέσθ έπί άπειρον και τού πολύ τού κύρ-έ-λέπουν, τού βαρύνεται κι' ό παπάς.

Είς μίαν στιγμίνην, με πιάνουν τά άριστοκρατικά μου, σπκάνονται και διατάσσω τήν διεύθυνσιν τών μπάνιων να παρουσιασθί έμπρός μου.

Ίδου ένας φαλακρός.

— Τί συμβαίνει, μαντάμ;

— Είστε ή διεύθυνσις;

— Μάλιστα. Τί θέλετε;

— Παρακαλώ, άρκετά διασκεδάσα και να άδείασθ άμέσως ό κύρ-έ-λέπουν από τόν λαουτζίκω καθ' ότι έπιθυμώ να δροσιστώ αυτοπροσώπως. Όσο κάνει, στείλτε τόν λογαριασμό εις τά μεγάρά μου, τμήμα θησαυροφυλακίου.

Ο άναίδης γελά:

— Χέ, χέ, χέ!

— Τί γελάς, κύρς; Αυγά σου καθαρίζουν;

— Χέ, χέ, χέ!

— Βλάξ! Ήλιθίε! Δεν άκούς τι σου λέω; Σού όμιλει μία μαντάμ Σουσουί!...

Έγούρλωσε τά μάτια τού.

— Είσοστε ή μαντάμ... Σουσουί; έρωτά βλακώδως.

— Ναι, τούφλι, δέν με άνεγνώρισε;

— Ο βλάξ έγινε κόκκινος σάν άστακος, έπιασε τήν κοιλιά του με τίς χερούκλες του και έξέσπασε σ' ένα βουγκτό γέλιο πού άνασταύσε τήν πλάξ.

— Παϊδιά!... έφώναξε ήλιθίως. Ή μαντάμ Σουσουί!

Θέε τού άριστοκρατίας! Τί ήθελα να όμιλπω; Συναγερμός έγινε και άναίδεια και συλλαλητήριο και άπρεπ ή γέλια και φωνάι:

— Οααααα!

— Έννοείται, ότι άνεχώρησα άμέσως. Ο λαουτζίκω έχει γούστο, άλλα να τόν βλέπης μόνο ινκόγκνιτο...

Η ΜΑΝΤΑΜ ΣΟΥΣΟΥΙ

Η άνδρική φιλαρέσκεια

Γιά να τιμωρήσω κάποιον από τούς πορακοθήμενους σ' ένα γεύμα πού δινόταν στή Δημοτική Λέσχη τών Γυναικών ή μίς φράνς Κέλερ, είπα:

— Είναι όρθή ή παρητήρησι τού άξιοτίμου κυρίου πού είπα λίγο πριν ότι οι γυναίκες είναι πιά φιλαρέσκες από τούς άντρες. Απώδειξί ότι ή γραβάτα τού πού φράνς κυρίου μέσος σ' αττή τήν αίσουσα έξέχει στή πίσω μέρος τού κολλάρου τού!

Με μίας τότε και οι έξη κυρίες πού κάθονταν στή γεύμα έφεραν με τρόπο τού κέρι τούς πίσω στή όσέρις τούς!

ΡΩΜΑΙΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥΛΙΕΤΤΑ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΥΓΟΥΜΕΝΗΣ
ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ρωμαίος Μονταίικς, τραυματισμένος από το Ρολάνδο θόσκι, βρίσκεται στο σπίτι των φαντατικών έχθρων της οικογένειάς του, των Καπουλέτων, περιβαλμένος από την 'Ιουλιέττα, την κόρη των Καπουλέτων. Ένα φλογερό αίσθημα ένωνει τα δύο νέα πλάσματα, που περιφέρονται το μίος πού χωρίζει τις οικογένειές τους. Ο Καπουλέτος όμως προορίζει την κόρη του για γυναικά του Παρή. Ο Παρή έχει παρακολουθήσει τη φονική μονομαχία του Ρωμαίου με το Ρολάνδο θόσκι, πούχει καταλήξει στο φόντο του δευτέρου και μεταχειρίζεται το μυστικό αυτό για να εκθιάσει την 'Ιουλιέττα να τον δεχτεί για άντρα της. Η 'Ιουλιέττα του πετάει κατάμουτρα την περιφρόνησή της, κι ο Παρή φεύγει απειλητικός... Εκείνη τη στιγμή μπαίνει λαθραία ο Ρωμαίος, που προτείνει στην 'Ιουλιέττα να παντρευτούν. Κάτω από το μέγαρο των Καπουλέτων, οι δύο φίλοι του Ρωμαίου, ο Μερκούτιος κι ο Μπενδόλιο, περιμένουν το φίλο τους, για να του προσφέρουν, αν χρειαστεί, βοήθεια...

— Σταθήτε! ακούστηκε μια βαρεία, άγριεμένη φωνή.
— Αυτό του σου λέγα; ο Καπουλέτος!... ψιθύρισε χαμηλόφωνα στο Μερκούτιο ο Μπενδόλιο.

— Έ, και λοιπόν... έκανε άγριεμένος ο Μπενδόλιο. Οι Καπουλέτοι είναι;... Κι' έμεις είμαστε οι Μονταίικοι...

— Ο ένας από τους καινούργιους, που φαίνονται σαν άρχηγος των άλλων, ζύγωσε απειλητικός:

— Ά, είσαστε Μονταίικοι, καλοί μου κύριοι... είπε. Και τοιμάτε να τ'όμολογητε μπροστά στο μέγαρο των Καπουλέτων...

— Είναι ο Τιδάλδος, ο ανηψιός της δεσποινίς Καπουλέτου!... μουρμούρισε στο Μερκούτιο ο Μπενδόλιο.

Κι' ύστερα, πιο δυνατά, πρόσθεσε:

— Θα τ'όμολογούσαμε ακόμα και μπροστά στον ίδιο τον Καπουλέτο, ωραίε μου Τιδάλδε!...

Ο Τιδάλδος τόν πλησίασε τόσο, που το πρόσωπό του σχεδόν ακούμπησε το πρόσωπο του αντίπαλτου του...

— Ά, είναι ο Μερκούτιος... είπε με κάποια περιφρόνηση.

— Στις διαταγές σου...
— Και, τι γυρεύεις, Μερκούτιε, σε τέτοιο επικίνδυνο για σένα μέρος;...

— Δέ βρίσκω κανένα μέρος επικίνδυνο, Τιδάλδε, αποκρίθηκε περήφανα ο Μερκούτιος, όταν στο πλευρό μου κρέμεται το θαυμάσιο σπαθί μου, και το χέρι μου είναι έτοιμο και πρόθυμο να τ'αδράξω...

— Έτσι;... Έ, λοιπόν, είναι η ευκαιρία το χέρι σου να τ'αδράξει το σπαθί σου αυτή τη στιγμή, Μερκούτιε! φώναξε ο Τιδάλδος, τραβώντας το δικό του σπαθί.

Ο Μπενδόλιο άπτόμα τραβήξε πίσω το Μερκούτιο:

— Πρόσεξε! του ψιθύρισε. Περιμένουμε να βγεί ο Ρωμαίος... Δεν συμφέρει να τον δει ο Τιδάλδος να βγαίνει μέσ' από το σπίτι του Καπουλέτου.

— Λοιπόν; Τι θές να κάνω;... Δέ βλέπεις ότι με προκαλεί;... Είναι δυνατό να μη χτυπηθώ μαζί του;...

Στο διάστημα αυτό ο Τιδάλδος, ξεθαυρεμένος από τους διαταγμούς του Μερκούτιου, πλησίασε τους δύο φίλους προκλητικός:

— Διοτάξετε ίσως, εύγενικοί μου άρχοντες... Σας φαίνεται επικίνδυνος αντίπαλος ο Τιδάλδος;... Είναι, δέ σας τ'ο κρύβω. Άλλά, μια και η κακή σας μοίρα σας έφριξε στο δρόμο του, πρέπει να χτυπηθείτε μαζί του! Άλλοιώς, θαχε δικαίωμα να σας όνομάσει δειλούς!...

— Δειλούς! μούγκρισε ο Μπενδόλιο, τραβώντας το σπαθί του.

Ο Μερκούτιος όμως τόν σταμάτησε:

— Δέ θα χτυπηθείς έσύ, Μπενδόλιο... έπτε συγκρατώντας με κόπο την όργή του. Έμένα προκαλέσε ο Τιδάλδος, έγω θα μονομαχήσω μαζί του...

Και αποφασιστικά τραβήξε το σπαθί του ο Μερκούτιος.

— Μόνο, Τιδάλδε, είπε, σε παρακαλώ ν' άπομακρυνθώμε λίγο από την πόρτα του σπιτιού του θείου σου...

— Γιατί;

— Άν σέ σκοτώσω, μπορεί να βγούν άλλοι άνθρωποι των Καπουλέτων και να με ζώσουν από παντού...

Ο Τιδάλδος ωρνώθηκε περήφανος:

— Οι Καπουλέτοι δέν κάνουν άτιμιές, Μερκούτιε! είπε, Μονομαχοϋνε, δέ δολοφονού!...

— Τό ξέρω και θέλω να τ'ο πιστεύω... Όμως, γιατί δέ μου κάνεις το χατήρι μου; Με προκαλείς, έχω δικαίωμα να διαλέξω τον τόπο της μονομαχίας μου... Όχι πολύ μακριά από δώ' καμιά είκοσαριά μέτρα μόνο...

— Σύμφωνοι, Μερκούτιε...

— Τό ξέρω και θέλω να τ'ο πιστεύω... Όμως, γιατί δέ μου κάνεις το χατήρι μου; Με προκαλείς, έχω δικαίωμα να διαλέξω τον τόπο της μονομαχίας μου... Όχι πολύ μακριά από δώ' καμιά είκοσαριά μέτρα μόνο...

— Σύμφωνοι, Μερκούτιε...

— Τό ξέρω και θέλω να τ'ο πιστεύω... Όμως, γιατί δέ μου κάνεις το χατήρι μου; Με προκαλείς, έχω δικαίωμα να διαλέξω τον τόπο της μονομαχίας μου... Όχι πολύ μακριά από δώ' καμιά είκοσαριά μέτρα μόνο...

— Σύμφωνοι, Μερκούτιε...

— Τό ξέρω και θέλω να τ'ο πιστεύω... Όμως, γιατί δέ μου κάνεις το χατήρι μου; Με προκαλείς, έχω δικαίωμα να διαλέξω τον τόπο της μονομαχίας μου... Όχι πολύ μακριά από δώ' καμιά είκοσαριά μέτρα μόνο...

— Σύμφωνοι, Μερκούτιε...

Γύρισε στους φίλους του ο Τιδάλδος, και τούς είπε:

— Έσείς μέινετε έδώ... Μόνο έσύ, Τζούλιο, άκολουθήσε με σά μάρτυράς μου στη μονομαχία...

— Και δικός μου μάρτυρας δς μάς άκολουθήσε ο Μπενδόλιο... έπτε ο Μερκούτιος.

Οι τέσσερις άντρες —οι δύο αντίπαλοι και οι δύο μάρτυρες — άπομακρυνθήκανε προς την ανατολική πλευρά του δρόμου, άρκετά μέτρα μακριά από την πορτίτσα του κήπου των Καπουλέτων.

Έκει, οι δύο αντίπαλοι διασταυρώσανε τά σπαθιά τους. Σε μια στιγμή, βρήκε την ευκαιρία ο Μερκούτιος να ψιθύριση στο Μπενδόλιο:

— Έτσι, όταν ο Ρωμαίος βγή, δέ θα βρή κανέναν μπροστά στην πόρτα... Και θα μ'απορήσει να φύγει άνευχόλητος...

— Έμπρός! Φυλάξου! του φώναξε δυνατά ο Τιδάλδος.

Ο ανηψιός της Καπουλέτου ήταν γνωστός και έπιφώτος ξιφομάχος. Η πρώτη του έπιθεσι ήταν τόσο όρμητική, πού άναγκάστηκε ο Μερκούτιος να υποχωρήσει δυο βήματα. Άμυνόταν με δση μπορούσε πιο μεγάλη έπιδεξιότητα, γιατί ήταν κι' αυτός καλός ξιφομάχος. Τό μόνο πού κατάφερε όμως, ήταν ν' άποφύγει τά αλλεπάλληλα χτυπήματα του Τιδάλδου.

Ο Μπενδόλιο παρακολουθούσε τόν άγώνα με άγωνία. Ήταν φανερό, ότι ο Μερκούτιος άρχισε να κουράζεται... Ο φερόρος του αντίπαλος κέρδιζε διαρκώς έδαφος. Δυο γραντζουνιές είχανε χαράξει το πρόσωπο του Μερκούτιου.

Όταν, ξαφνικά, μια σκιά φάνηκε να προχωρή τρέχοντας προς τόν τόπο της μονομαχίας...

— Έ! Τί γίνεται έδώ;... Ποιοι χτυπιούνται;... ακούστηκε μια δυνατή νεανική φωνή μέσα στη νύχτα.

— Ο Ρωμαίος! ψιθύρισε πολύ ανήσυχος στο Μερκούτιο ο Μπενδόλιο.

Κι' ο Τιδάλδος όμως είχε άναγνωρίσει εκείνον πού ζύγωνε:

— Ρωμαίο Μονταίικ! φώναξε με άγρια χαρά. Μά έσύ είσαι ο ποθητός μου αντίπαλος! Μερκούτιε, δέν έχω τίποτα μαζί σου!... Παραμέρισε... Βρήκα εκείνον πού ποθούσα τόσο καιρό τώρα να διασταυρώσω τ'ό σπαθί του με τ'ό δικό μου!...

Ο Ρωμαίος είχε κιόλας τραβήξει τ'ό σπαθί του. Ο Μερκούτιος όμως δέν έβαλε τ'ό δικό του στη θήκη.

— Με συγχωρείς, Τιδάλδε... έπτε σταθερά. Έμένα προκαλέσες, μ' έμένα θα έξακολουθήσεις τη μονομαχία σου... Δέν παραχωρώ τη θέση μου σε κανέναν...

Αυθόρμητα, με δάκρυα στα μάτια, ο Ρωμαίος άγκάλιασε τ'ό Μερκούτιο:

— Σ' ευχαριστώ, καλέ μου, πιστέ μου φίλε!... του έπτε. Η φίλια σου σε κάνει να μπαίνεις θαρρετά άνάμεσα στους έχθρους μου και σε μένα...

— Δέν είναι μόνον η φίλια, Ρωμαίο... αποκρίθηκε ο Μερκούτιος. Είναι κι' η προσωπική μου άξιοπρέπεια... Έμένα προκαλέσε ο Τιδάλδος, μ' έμένα θα συνεχίσει να μονομαχή, ώσπου να σκοτωθί κάποιος από τούς δύο μας...

— Άν είναι για πρόκληση, δέν διατάζω να προκαλέσω και σένα, Ρωμαίο, πριν από όλους! ούρλιασε έξαλλος ο Τιδάλδος. Θα είσαι ένας δειλός κι' ένας άτιμος, αν δέ διασταυρώσεις τ'ό σπαθί σου με τ'ό δικό μου!...

Τρέμοντας από άσυγκράτητη λύσσα, ο Ρωμαίος χύμψε με τ'ό σπαθί του γυμνό άπάνω στον Τιδάλδο. Βρήκε όμως μπροστά του άποφασιστικό τ'ό Μερκούτιο:

— Όχι, Ρωμαίο... του έπτε ο φίλος του. Πρώτα θα μονομαχήσω έγω... Έσύ, ύστερα...

— Καλά, λοιπόν! φώναξε νευρικά ο Τιδάλδος. Δέ θα κάνω πολλή ώρα για να σε σκοτώσω!... Ρωμάιο, μετά τ'ό Μερκούτιο, είναι η σειρά σου...

Τρέμοντας δόκληρος από θυμό, ο Ρωμαίος άναγκάστηκε να παραμερίσει.

Ο Τιδάλδος κι' ο Μερκούτιος άρχισαν πάλι να χτυπιούνται με λύσσα. Ήτανε φανερό, ότι ο πρώτος βιαζότανε να τελειώνη μια ώρα άρρήτερα. Μεταχειριζόταν όλη τη φοβερή του κι' άκατανίκητη ικανότητα του άπαράμιλλου ξιφομάχου, προσπαθώντας να πετύχ' ένα καίριο πλήγμα πάνω στον αντίπαλό του... Κι' ο Μερκούτιος όμως, σαν από ένα ένστιχτο, κατάφερε ν' άποφύγει τις έπιθέσεις του τρομερού Τιδάλδου. Άμυνόταν με κάθε τρόπο, πότε υποχωρώντας, πότε κάνοντας άπτόμα πηδήματα προς τά πλάγια. Μ' όλα αυτά όμως, τ'ό αίμα του έτρεχε από πέντ'—έξη πληγές του, όχι και πολύ σοβαρές βέβαια, μά εξαντλητικές...

Σε μια στιγμή, τά μάτια του γενναίου φίλου του Ρωμαίου, θαμπώσανε από μια πρόσκαιρη ζάλη... Βρήκε τότε την ποθητή ευκαιρία ο Τιδάλδος να χτυπήσει τόν αντίπαλό του στο στήθος!...

Τό αίμα άνδύθηκε άφθονο από την πληγή, τ'ό σπαθί έπεσε από τά χέρια τ'ό Μερκούτιου...

Ο Ρωμαίος κι' ο Μπενδόλιο τρέσανε να υποστηρίξουν τόν καλό τους φίλο πούχε πληγωθί.

— Δέν είναι τίποτα... μουρμούρισε εκείνος. Μιά άλλη γρατζουνιά...

— Νά συνεχίσουμε τότε! φώναξε όρμητικός, άκράτητος ο Τιδάλδος.

Ξαφνικά, όμως, τ'ό νεανικό κορμί του εύγενικού Μερκούτιου βάρυνε στα μπράτσα τών δυο φίλων του.

— Ρωμαίο... ψιθύρισε. Θέλησα να... σε σώσω... Δέν τ'ό κατάφερα!...

Ένα κύμα από αίμα έπνιξε τη φωνή του πληγωμένου και ξεχύθηκε από τ'ό στόμα του...

— Μερκούτιε!... Καλέ μου, πιστέ μου φίλε!... φώναξε άναστατωμένος ο Ρωμαίος. Ένα γιατρό!... έκανε ο Μπενδόλιο, ψάχνοντας με άγωνία γύρω του.

Ένα χλωμό χαμόγελο χωρίςε τά ματωμένα χείλια του Μερκούτιου:

— Άργά!... μουρμούρισε.

Ένα καινούργιο κύμα άπ'ό ζεστό αίμα τόν έπνιξε, έγειρε πίσω τ'ό κεφάλι του και ξεψύχησε...

Ο Ρωμαίος έσκυψε κλαίγοντας με λυγμούς, κι' ακούμπησε τ'ό αυτί του στο στήθος του πεσμένου παλληκαριού. Μάτια όμως προσπάθησε ν' άκούση· η εύγενικά καρδιά του Μερκούτιου είχε πάψει να χτυπά...

Τότε, ο Ρωμαίος πήδηξε όρθος.

— Μερκούτιε, φώναξε βραχνά, άπλώνοντας τ'ό χέρι του άπάνω στο νεκρό, όρκίζομαι άπάνω στο άγαπημένο σου κορμί, ότι θα πάρω τώρα άμέσως έκδίκησι!

Ο Τιδάλδος γέλασε με σκληρή είρωνεία:

— Πρόσεχε μην πάς και τόν βρής σε λίγο στον άλλο κόσμο!... έπτε σαρκαστικά.

Όρμητικός, κεραυνοδόλος, ο Ρωμαίος χύμψε άπάνω του! Τά δυο σπαθιά σμίξανε ως τις λαβές. Τά άγριεμένα πρόσωπα τών δυο μανιασμένων αντιπάλων, βρεθόκανε κοντά τ'ό ένα στο άλλο, με τά μάτια τους όρθανοίχτα, γεμάτα μίσος...

Μ' ένα άπτόμα κίνημα, ο Τιδάλδος έσπρωξε μακριά του τ'ό Ρωμαίο. Έκείνος όμως, εύκλειτος σαν αϊλουρος, βρέθηκε πάλι κοντά του, πιέζοντάς του με άπανωτά κι' έπιδέξια χτυπήματα τ'ό σπαθιού του.

Ο Τιδάλδος τά χρειάστηκε... Είχε βρή ένα σπαθιστή αξιό του — κι' ίσως ακόμα καλύτερο του... Στην ταραχή του, άρχισε να κάνει λάθη. Δυο—τρεις φορές τ'ό σπαθί του Ρωμαίου άστραψε μπροστά στα μάτια του, άνοιγοντας πληγές στο πρόσωπό του, στο κεφάλι του. Ο Ρωμαίος ήταν άτρωτος. Κάθε στιγμή μεγάλωνε η όρμη του...

Ο Τιδάλδος άρχισε να υποχωρή. Βρήκε πίσω του τ'ό μαντρότοιχο τ'ό κήπου τών Καπουλέτων, κι' ακούμπησε άπάνω του. Έτσι, είχε τούλάχιστον έξασφαλισμένα τά νώτα του. Άπό μπροστά του όμως, ο φο-

Και στο έρχόμενο τεύχος

Ο
ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

με πολύχρωμη έκτύπωση

ΦΩΤΟ-ΟΦΣΕΤ

Σελίδες

84

δερός του αντίπαλος, έξακολούθησε την τρομαχτική του πίεσι...

— Τιδάλδε!... μούγκρισε ο Ρωμαίος, τρομαχτικός σαν άγγελος, της έκδίκησης. Σε λίγο, τ'ό αίμα σου θα άνακατευτή με τ'ό αίμα του Μερκούτιου!... Φυλάξου!

Προσπάθησε άπεγνωσμένα ο Τιδάλδος ν' άποφύγη τις τελευταίες τρεις σπαθιές του Ρωμαίου, μά δέν τά κατάφερε. Οι δυο τ'ό σκίσανε πέρα για πέρα τά μάγουλα· η τρίτη τ'ό τρυπήσε τ'ό λαιμό! Τ'ό σπαθί του Ρωμαίου, περνώντας τ'ό λαιμό τ'ό Τιδάλδου, καρφώθηκε βαθειά μέσα στον τ'όχο τών Καπουλέτων!...

Ο Τιδάλδος πνίγηκε μέσα στο αίμα του! Τά μάτια του άνοιξαν διάπλατα, ένα φρικιαστικό γουργούρισμα βγήκε από τ'ό σκισμένο του λαρύγγι! Ύστερα, ο Ρωμαίος τραβήξε βίαια πίσω τ'ό σπαθί του, κι' ο Τιδάλδος έπεσε σά μια μάζα, μέσα σε λίμ· από αίμα...

Κύτταξε μελαγχολικά τά δυο πτώματα ο ώραιος νέος, και ψιθύρισε μελαγχολικά:

— Μερκούτιε, στο είχα υποσχεθί... Και κράτησα την ύπόσχεσί μου...

— Μερκούτιε, στο είχα υποσχεθί... Και κράτησα την ύπόσχεσί μου...

— Μερκούτιε, στο είχα υποσχεθί... Και κράτησα την ύπόσχεσί μου...

— Μερκούτιε, στο είχα υποσχεθί... Και κράτησα την ύπόσχεσί μου...

— Μερκούτιε, στο είχα υποσχεθί... Και κράτησα την ύπόσχεσί μου...

— Μερκούτιε, στο είχα υποσχεθί... Και κράτησα την ύπόσχεσί μου...

— Μερκούτιε, στο είχα υποσχεθί... Και κράτησα την ύπόσχεσί μου...

— Μερκούτιε, στο είχα υποσχεθί... Και κράτησα την ύπόσχεσί μου...

— Μερκούτιε, στο είχα υποσχεθί... Και κράτησα την ύπόσχεσί μου...

— Μερκούτιε, στο είχα υποσχεθί... Και κράτησα την ύπόσχεσί μου...

— Μερκούτιε, στο είχα υποσχεθί... Και κράτησα την ύπόσχεσί μου...

— Μερκούτιε, στο είχα υποσχεθί... Και κράτησα την ύπόσχεσί μου...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12'

Ο Τζούλιο, ο φίλος του Τιδάλδου, έβαλε τότε τις φωνές:

— Βοήθεια, Καπουλέτοι!... Σκοτώσανε τόν Τιδάλδο!... Βοήθεια...

Έτρεξε ο Μπενδόλιο κι' έπιασε άγρια τόν άνθρωπο τών Καπουλέτων από τ'ό λαιμό:

— Δέν είδες ότι έγινε κανονική και τίμια μονομαχία;... τόν ρώτησε.

— Βοή... προσπάθησε να φωνάξη πάλι ο Τζούλιο.

Πνίγηκε όμως η φωνή του στο λαιμό του. Ποδοβολήτο πολλών ανθρώπων άκούστηκε από τ'ό μέγαρο τών Καπουλέτων.

Ο Μπενδόλιο τραβήξε δυνατά τ'ό Ρωμαίο.

— Πάμε!... του ψιθύρισε. Σε λίγο θάσαι άργά...

Ο Ρωμαίος έφριξε μια τελευταία δακρυσμένη ματιά στο Μερκούτιο, κι' άκούσθηκε τ'ό ποδοβολήτο πολλών ανθρώπων άκούστηκε από τ'ό μέγαρο τών Καπουλέτων.

— Τι έγινε, Τζούλιο;...
— Σκοτώσανε... τόν... Τιδάλδο! μουρμούρισε βραχνά ο Τζούλιο.

— Τόν Τιδάλδο;!

Ένας ύπνιχός φάνηκε να ζυγώνη μ' ένα αναμένο φανάρι. Τότε άποκαλύφθηκε η φριχτή σκηνή. Τά δυο πτώματα τών νέων ανθρώπων, τ'ό ένα με τρυπημένο τ'ό στήθος του, τ'ό άλλο με κομμένο τ'ό λαιμό του, μέσα σε μια διπλή λίμνη από αίμα!...

— Ο Μερκούτιος νεκρός! φώναξε ο ένας.

— Κι' ο Τιδάλδος τ'ό ίδιο!... συμπλήρωσε ο άλλος.

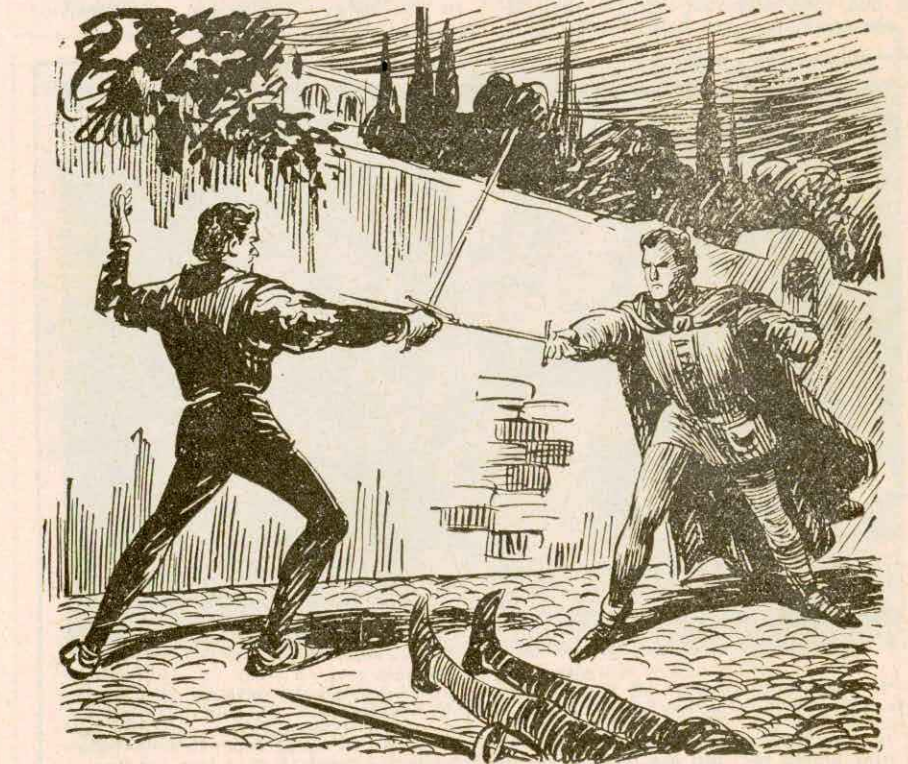
— Γκώς έγινε και σκότωσε ο ένας τόν άλλο;...

Με τά μάτια του φρικιαστικά διεσταλμένα, ο Τζούλιο άπάντησε:

— Δέ σκότωσε ο ένας τόν άλλον...

— Άλλά;...

— Τ'ό Μερκούτιο τόν σκότωσε ο Τιδάλδος. Τόν Τιδάλδο όμως τόν σκότωσε ο Ρωμαίος Μονταίικς!...

Όρμητικός, κεραυνοδόλος, ο Ρωμαίος χύμψε άπάνω στον Τιδάλδο...

Πλούσιοι που έζησαν σαν ζητιάνοι

Και πέθαναν από την πείνα!...

Δεν είναι πολλές ημέρες τώρα, που ένας ζητιάνος πέθανε μπρος σ' ένα μικρό ρεστοράν ενός προσάγειου του Λονδίνου. Προηγούμενος είχε ζητήσει, επίμονα, απ' τους θαμώνες του, ένα σελίνο, για να φάει, γιατί πεινούσε... 'Η αστυνομία που τον μάζεψε, διαπίστωσε την ταυτότητά του. 'Ήταν κάποιος Ρότζερ Στιούαρτ.

Στο νεκροτομείο, όπου τον μετέφεραν για τη συνήθη εξερεύνηση των αιτιών του θανάτου του, όπως τον έγδυναν, του βρήκαν κατάσκαρκα ένα σακκουλάκι με 70.000 χάρτινες λίρες.

"Ενας ακόμη απ' τους πολλούς, στον κόσμο αυτό, που ενώ είναι πάμπλουτοι, περνούν μια σκληρή ζωή, ώστε να δίνουν την εντύπωση πως είναι τελείως άποροι. Πρόκειται για άρρωστους, φυσικά, που πολλές φορές είναι οικογενειακή κληρονομική.

"Εδώ και λίγο καιρό, η 'Αστυνομία της Νέας 'Υρκης, βρήκε άκουμπισμένο σ' ένα τροχό ενός πολυτελούς αυτοκινήτου και νεκρό έναν άγνωστο. Το παρουνιστικό του έδειχνε άνθρωπο πάμπλουτο. Ψάχνοντάς τον, η αστυνομία βρήκε τη διεύθυνσή του και με έκπληξη διαπίστωσε πως έμενε σ' ένα πολυτελέστατο διαμέρισμα. Στο χρηματοκιβώτιό του βρέθηκαν σ' εκατομμύρια 1.100.000 δολάρια! Κι όμως ο Ντάν Χιούς — όπως λεγόταν ο άνθρωπος αυτός — είχε πεθάνει της πείνας. Το περίεργο είναι πως — αυτή τη διαπίστωση έκανε η αστυνομία — κι ο πατέρας του Ντάν είχε πεθάνει κατά τον ίδιο σκληρό τρόπο, εγκαταλείποντας μια περιουσία 900.000 δολαρίων.

"Άλλη μια 'Αμερικανίδα, η 'Ιντα Γουίν, επί είκοσι ολόκληρα χρόνια, ζούσε απομονωμένη σε δυο δωμάτια ενός φτωχικού ξενοδοχείου της Νέας 'Υρκης. 'Επί μήνες δεν περνούσε το κατώφλι της και δεχόταν μόνο, κάθε δεκαπενθήμερο την επίσκεψη ενός πλανοδίου έμπορου, που της έφερνε δυο φραντζόλες, δυο μπουκάλια γάλα και λίγο καφέ και ζάχαρη. 'Όταν, εδώ και λίγο καιρό, ο θάνατός έθεσε τέρμα στη ζωή της, η αστυνομία βρήκε τα συρτάρια των επίπλων της γεμάτα από δολάρια. 'Η περιουσία της ξεπερνούσε τα 2.000.000 δολάρια!...

Στο Μπρίστολ της 'Αγγλίας, εξ άλλου, πέθανε πρό καιρού ο 'Αλφρεντ Μάθιους, ένας περιεργός άνθρωπος, που έζησε όλη τη ζωή του με φοδερές στερήσεις και που έθεωρετο γενικά ως πάμπλουτος. 'Ότόσο άφησε, μετά το θάνατό του μια περιουσία από 150.000 αγγλικές λίρες, που την κληροδότησε στο 'Αγγλικό Θησαυροφυλάκιο, για να χρησιμοποιηθεί για τη... μείωση του αγγλικού δημοσίου χρέους!

"Επίσης, στους δρόμους του 'Ισλινγκτον της 'Αγγλίας, γύριζε μέχρις ηλικίας 85 χρόνων, όποτε και πέθανε, ένας αλλόκοτος άνθρωπος, ο Τζων Λιούς. 'Ο Τζων δεν ζητιάνευε, μάζευε όμως κουρέλια και αποφάνια. 'Εζησε όλη τη ζωή του σκληρά, μέσα σε μια τρώγλη. 'Όταν πέθανε, η 'Αστυνομία, ερευνώντας την τρώγλη του, βρήκε 100.000 χάρτινες λίρες.

Ο Σκωτσέζος Ντάνιελ Ντάνσερ, αν και κληρονόμος μια τεράστιας περιουσίας, που κάθε χρόνο του απέφερε εισόδημα 15.000 χάρτινες λίρες, ωστόσο δεν πλούτησε ποτέ στη ζωή του, γιατί εύρισκε ότι το σασπουνί ήταν πολύ ακριβό. Δεν κοιμήθηκε ποτέ σε σεντόνια και γύριζε στο σπίτι του νυκτός, για να μην ξοδεύει ηλεκτρικό φως. Τέλος, πέθανε από την πείνα.

"Η γνωστότερη οικογένεια φιλαργύρων, είναι η 'Αμερικανική οικογένεια των 'Ελιους. 'Η κυρία 'Ελιους, αν και είχε περιουσία, που υπερέβαινε το 1.000.000 δολάρια πέθανε από στερήσεις. 'Ο γιός της Τζωρτζ δεν φόρεσε ποτέ παλτό στη ζωή του και δεν παντρεύτηκε, γιατί όπως έλεγε, δεν μπορούσε να ανταποκριθεί στα έξοδα μιας οικογένειας. Παρ' όλα αυτά διπλασίασε την περιουσία της μητέρας του και γρήγορα άποχθηκε τη φήμη πως ήταν ικανός να κάνει και απάτες ακόμη ήταν να αποσπαστεί από κάποιον άστω και ένα σέντ.

Τέλος δε πέθανε κι αυτός τόσο άθλια, όπως κι η μητέρα του.

ΕΝΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟ ΔΙΣΚΟΙ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΥ

Στο Μιλάνο, μια βιομηχανία δίσκων γραμμοφώνου, έβγαλε πρό ημερών τόν εκατομμυριοστό δίσκο της, κά νοντας μια νέα έγγραφη του μεγάλου σουζέ της εποχής «Παπάβερι ε πάπερε». Με την ευκαιρία αυτή διωργάνθηκε μια δειξίσις κατά την οποία ο διευθυντής της βιομηχανίας αυτής χάρισε στον συνθέτη του τραγουδιού μαέστρο 'Αντζελίνι, ένα μικρό χρυσό δίσκο γραμμοφώνου. Στη φωτογραφία μας ο 'Ιταλός μαέστρος, με το μικρό δίσκο στο πέτο του, και δίπλα του η τραγουδίστρια Νίλλα Πιτζί, που πρωτοτραγούδησε το μεγάλο σουζέ.

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΘΥΜΑΤΑ

Θιακές, Ζακυνθινές, Κεφαλλονίτισσες, που μάτι θα μπορούσε να μην κλάνη τη μοίρα σας, φτωχές κι' ερημοσιτισσες, που ήθελε ξαφνικά για να σας κάρνη; 'Εκεί που ανθούσε ξένοιαστη η ζωή με όλα τα τραγούδια και τα γέλια της, άκουσθηκε υποχθόνια βόη κι' έσειστηκε η γη απ' τα θεμέλια της...

Και πέφτανε τα σπύρια... Κάθε δρόμος εγέμισε συντριμμία και χαλάσματα κι' έστησε πιά το θρόνο του ο τρόμος ανάμεσα σ' ανθρώπινα φαντάσματα... Σύννεφα η σκόνη... Οι άνθρωποι σκιές γυρεύανε να βρουν ένας τον άλλο και χάνονταν ανθρώπινες ζωές στου Χάρου τόν μακάβριο τόν υπάλλο...

'Η Φύσι... Τί μεγάλη περιφρόνησι που δείχνει στη σκληρή τη βιοπάλη! Νά ήθελε τώρα ξαφνικά και άλλη δόνησι, και άλλη σε λιγάκι τρομερή, καθώς και κι' άλλη! Και σκιάδωσε ο τρόμος τις ψυχές, καθώς πάει να σώση τη ζωή του και όλες, στον Θεό, τις προσευχές τις σκέπασε ο σεισμός με τη βόη του.

Κι' αυτό το βουητό το υποχθόνιο, που σπείει και τις καρδιές — ασταλείνες — έτάραιε ολόκληρο το 'Ιόνιο με τις ακρογιαλιές τις δαντελλένιες. 'Ο 'Εργκέλαος της φούρκα του την έδωσε και τόσο πιά τον κόσμο είχε τρουάξει, που όταν, ότι βόηκε το ισοπέδωσε, δεν είχε τίποτ' άλλο να σημάξη...

Σκληρή καταστροφή σ' αυτά τα χρόνια μας, τόσες γιλιάνες σπύρια γκορμισμένα κι' ως δειξίουμε όλη τώρα τη συμπόνια μας στ' αδελφία μας τ' αδικοσυμπεριλαμβανόμενα... Με θλίψη τα νησιά μας αντικουζούμε κι' ο πόνος, σύντρομός μας είναι μόνος κι' τί να πούμε τώρα κι' αν λησμονούμε; Βουβά τα δάκρυα, διήλιτος ο πόνος.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΤΟ ΨΑΡΕΜΑ και τα ψάρια

Οι «αρχαυφάδες» της
Μακεδονίας

Το ψάρεμα δεν ευχαριστεί μόνο τον άνθρωπο αλλά και τον μαθαίνει να κάνει υπομονή. 'Εχει αποδειχθεί από τους επιστήμονες ότι πολλοί ανυπομονοί, νευροπαθείς, εύεξαπτοι άνθρωποι, όταν άρχισαν να καταγίνονται στο ψάρεμα, διορθώθηκαν κι' έγιναν υπομονετικοί.

Την εποχή αυτή πολλοί γίνονται έρασιτέχνες ψαράδες, γιατί πραγματικά, όταν βρίσκονται κοντά σε θάλασσα, θεωρούν το ψάρεμα ως την πιο ωφέλιμη κι' ευχάριστη ασχολία.

Δυο μέσα επενέστην ο άνθρωπος για να ψαρεύει: Το δίχτυ και τ' αγκίστρι. 'Απάνω σ' αυτά τα δυο, έχουν την βασιλεία τους, όλα τα άλλα εργαλεία της ψαρευτικής.

Όσοι μελέτησαν ειδικά την ιστορία της εξελίξεως της, βεβαιώνουν ότι στην αρχή ο άνθρωπος έπαινε τα ψάρια με τα χέρια του. 'Επειδή όμως γλιστρούσαν και του έφευγαν, έφτιαξε το δίχτυ.

Το δίχτυ ήταν γνωστό και στους αρχαίους λαούς.

Στο Βρετανικό Μουσείο του Λονδίνου, φυλάσσονται μεγάλα ανάγλυφα, απάνω σε λίθους, που παριστάνουν σκηνές ψαρέματος που γίνεται με δίχτυα. Οι πλάκες αυτές έχουν βρεθεί σ' Ασσυριακά ανάκτορα. 'Αλλά και σε πολλά μνημεία της Αιγύπτου, βρέθηκαν ανάλογες παραστάσεις.

Αργότερα ο άνθρωπος άρχισε να ψαρεύει και με αγκίστρι.

Στις ανασκαφές της Μικρής 'Ασίας βρέθηκαν δυο αγκίστρια από ορείχαλκο.

Μια ώραία εικόνα της ζωής των ψαράδων δίνει ο Θεόκριτος σε ένα από τα «ειδύλλια» του.

Με το πέρασμα όμως των αιώνων η ψαυική αναπτύχθηκε πολύ και έγινε κλάδος της βιομηχανίας που άσπασχελε σήμερα εκατομμύρια ανθρώπων και πολλές χιλιάδες πλοία.

'Αλλά μ' όλη αυτή την τεράστια παραγωγή, οι βάσεις της μείνανε οι ίδιες. Καμιά ριζική μεταβολή, καμιά επανάσταση δεν συνέβη σ' αυτήν, όπως π. χ. στο κυνήγι.

Αν σηκώνονταν από τους τάφους τους, έπειτα από 2.000 χρόνια, οι γέροι ψαράδες του Θεόκριτου, δεν θα αισθανόντουσαν καμιά δυσκολία να ψαρεύουν, με τα εργαλεία των σημερινών συναδέλφων τους!

Δεν θα συνέβαινε όμως το ίδιο, αν ήταν κυνηγοί. Γιατί το μαρούτι καθήρνε τα βέλη και τα δόρατα...

Το ψάρεμα μπορεί να διαιρεθί σε δυο κατηγορίες: Στο ψάρεμα της θάλασσας και στο ψάρεμα των γλυκών νερών.

Στην 'Ελλάδα το δεύτερο είναι πολύ περιωρισμένο, γιατί ούτε μεγάλες λίμνες έχουμε, ούτε ποταμούς.

Στη Γαλλία το ψάρεμα στα ποτάμια αρχίζει σε ώριμους εποχές. 'Η εποχή του είναι άρχες 'Ιουνίου. Χιλιάδες κόσμοι περνούν την ώρα τους ψαρεύοντας κατά μήκος των μεγάλων ποταμών, του Σηκουάνα, του Μάρνη κ.ά.

Φαντασικοί φίλοι του ψαρέματος ήταν ο Γάλλος μυθιστοριογράφος 'Αλφόνς Κάρ κι' ο 'Ιταλός μουσουργός Ροσσίνι.

Στη Μακεδονία, οι κάτοικοι που έχουν συνηθίσει τα ψάρια του γλυκού νερού, τα προτιμούν από τα θαλασσινά.

Στην Καστοριά μαγειρεύουν κατά πολλούς τρόπους το μεγάλο ψάρι της λίμνης, το «γυρεάδι» όπως το λένε.

Το καλύτερο φαγητό είναι η «Γαρούφα». Αυτό είναι καθαρά Καστοριανό. Τους Σλαβιστικούς, τους Κοζάνιτες, τους Καστοριανούς τους λένε μά λιστα «Γαρουφαλές».

Οι Κυζικηνοί (Πάνομος) ασχολούνται πολύ στο ψάρεμα της παλαμίδας. Την άπεικόνισαν άλλωστε στα νομίσματά τους.

Σχετικά με το ψάρεμα, αναφέρουμε χάριν περιέργειας, μια... πρωτότυπη μέθοδο, που χρησιμοποιήσε ένας 'Αμερικανός στην Πενσυλβανία.

Συνκέντρωσε τις γίνες και τις πάπιες του και τους έδεσε στα πόδια τονιές, που είχαν στην άκρη τους δολώματα. 'Επειτα τις έβιδε προς το νερό. 'Εκεί, τα ψάρια δάγκωναν τα δολώματα και πιονόντουσαν.

Τότε οι γίνες κι' οι πάπιες, που αίσθανόντουσαν τα πόδια τους να βαρύνουν, πετούσαν προς την όχθη, σέρνοντας μαζί τους και τα ψάρια!

46 τορίες της ζωής

Ο ΠΟΛΥΤΕΚΝΟΣ ΠΑΕΙ ΕΚΔΡΟΜΗ

ΚΑΝΤΕ τόπο να περάσει ο κ. Ζαχαρίας οικογενειακώς. Και χρειάζεται ο κ. Ζαχαρίας Κούρκος έχει όχτω παιδιά, που τάχει φτιάξει Γιατί ο στενί συνεργασία της κυρίας Μαρίκας, της ηρωικής γυναίκας με τη στενή παιδιά, δεν είναι μικρή του. 'Όχτω κουτσούβελα, σερβικά και θηλυκά, με απόστασι ενάμισι με δυο χρόνια το καθένα, έκμισυ με δυο προτελευταία που τος από τα δυο προτελευταία που έχουν απόστασι μονάχα τριών ωρών, γιατί είναι δίδυμα.

'Η σειρά τους είναι αυτή: 1) Γιωργάκης, έτών 12, 2) Εύρυσθενής, έτών 10, 3) Κική, έτών 8½, 4) Λεάνδρος, έτών 7, 5) 'Ηρώ, έτών 5, 6 και 7) Λάκης και Μάκης, έτών 3, 8) Γιωτούλα, έτών 1½.

Ο εύτυχης μπαμπάς δεν είναι μεγάλος. 'Εκεί γύρω στα 42 βρίσκεται κι' η μαμά γύρω στα 36 κι' όμως, παρ' όλο που σ' αυτήν την ηλικία πολλοί άλλοι άνθρωποι σκέπτονται ακόμα το γάμο, αυτός έβαλαν μπροστά τη βιομηχανία και παρουσίασαν όχτω κουτσούβελα, στα 13 χρόνια που είναι παντρεμένοι.

Πώς τα βόλεψε ο Ζαχαρίας Κούρκος, που δεν είναι και πλούσιος; 'Η καρδιά του το ξέρει. Μικροεργαλειοποιός είναι ο άνθρωπος, αγωνίζεται για τον έμπούσι και με δαύτο έχει να γεμίσει δέκα στομάχια τρεις φορές την ημέρα. Και να τινίξη δέκα κορμιά (βαζούμε, βέβαια, και το δικό του και της κυρίας συζύγου του) και να ποδαίνη έικοσι πόδια. Για βάλε στον έαυτό σας αυτό το πρόβλημα κι' έλάτε στη θέση του πολυτεκνού κ. Ζαχαρία Κούρκου, για να σας φύγη το καφάσι.

Κι' αν είσατε κυρία, έλάτε στη θέση της μαμάς και νάχετε να πλένετε όχτω παιδιά και να προσέχετε τις άταξιές τους και να τ' ακούτε να κλαίει και τ' όνα να βγάξη δόντια, το άλλο λαρά, το άλλο μαγουλίτες και τ' άλλο κοκκίτη και να κολλήσ ο Γιωργάκης τον Εύρυσθενή, ο Εύρυσθενής την Κική και η Κική το Λάκη και το Μάκη.

Κι' όμως αυτοί οι δυο άνθρωποι, που φέρανε όχτω πιστοίρους στη ζωή, τα καταφέρνουν, όπως μπορούνε. 'Όταν μεγαλώσει το ένα, παίρνει τα ρούχα του το μικρότερο κι' ύστερα το μικρότερο και το ίδιο γίνεται και με τα παπούτσια, αν δεν λυώσουνε στο ίδιο παιδί. Κι' όταν βγάλει τη μία τάσι στο σχολείο ο μεγάλος, παίρνει τα βιβλία του ο επόμενος, κι' ύστερα ο επόμενος και κάπως βολεύεται κι' αυτό το ζήτημα. 'Ο ύπνος είναι λιγάκι δύσκολος, γιατί το σπίτι έχει τέσσερα δωμάτια δλα κι' όλα. Όμως το ζεύγος των πολυτεκνών έχει κανονίσει και τον ύπνο. Τα κρεβάτια είναι δυο-δυο, τ' όνα απάνω από τ' άλλο, όπως οι κουκέτες των καραβιών.

Με όχτω παιδιά σ' ένα σπίτι, πολλά υπερδέματα γίνονται. Πότε υπερδενούνται τα ρούχα τους, πότε τα παπούτσια τους, και πότε τα ίδια τα παιδιά — πρό παντός τα δίδυμα, που μοιάζουν όπως δυο σαββέλλες απ' το ίδιο κομτί. Τόσο, που μια φορά είχε βήχα ο Λάκης κι' η μαμά του πήρε κατά λάθος το Λάκη και τον πήγε στο γιατρό. Για να τα ξεχωρίζουν, έχουν περάσει από μια ταυτότητα στο χέρι του καθενός, που κάθε μια ράφει τ' όνομά του. Λάκης και Μάκης. 'Αλλά τα μικρά, πονηρότατα τα άτμια, σκέφτηκαν μια μέρα να γελάσουνε κι' άλλαξαν τις ταυτότητές τους. Το μυστικό το φανερώσανε έπειτα από λίγες μέρες και φάγανε ένα γερό έλλο, για να μην ξανακάνουν τέτοια άστυα.

Αυτά όμως πεισμώνσανε και το ξανάκαναν, κι' αυτό το καλαμπούρι γίνονταν πολλές φορές. Κι' έπαι τα δίδυμα υπερδενώθηκαν πραγματικά στο τέλος και κανείς πιά δεν ξέρει ποιος είναι ο Λάκης και ποιος είναι ο Μάκης — ούτε τα ίδια.

— Δεν βρούσα! είπε απελπισμένος ο μπαμπάς. Τί Λάκης, τί Μάκης! Δικά μας είναι και τα δυο.

Τις Κυριακές ο πάτερ φαμίλιας παίρνει την οικογένεια και τη βγάξει περίπαι. Μπροστά ο Ζαχαρίας και η Μαρίκα με το στεφανοπαίδι στην αγκαλιά και πίσω τα έφτα παιδιά, πιασμένα δυο-δυο από το χέρι, έκτος από το μεγάλο που έρχεται μονάχο του, σαν οπισθοφυλακή. Είναι όνα να κάνει παρέλασι δημοφιλία κι' ο Ζαχαρίας επί κεφαλής, καμαρωτός και περήφανος. Και κάθε λίγο και λιγάκι στέκεται κι' επιθεωρεί τη δύναμη, και μετράει κεφάλια.

— Δυο, τέσσερα, πέντε, έξη, έφτα. 'Εν τάξει. Προχωρείτε! Καμιά φορά τα πάει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα.

Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα.

Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα.

Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα.

Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα.

Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα.

Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα.

Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα.

Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα.

Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα.

Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα.

Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα.

Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα.

Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα.

Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα.

Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα.

Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα.

Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα.

Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα.

Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα.

Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα.

Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα.

Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα.

Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα.

Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα.

Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα. Καμιά φορά παίνει κι' έκδρομη, για να πάρουν τα παδιά καθαρό αέρα.

— Τότε ποιος λείπει;

— 'Ο Μάκης.

— Μάκηνη! Μάκηνη!

Είπε οι χαρές των πολυτεκνών, πρό πάντων όταν έχουν δίδυμα.

Έκδρομη είχαν πάει και την περασμένη Κυριακή. 'Η κυρία Μαρίκα είχε λυώσει στα πόδια της το Σεβαστόθεο για να έτοιμάσει τα φαγητά και να τηνήσει κάπου διακόσιους είκοσι κεφτέδες. Πρωί-πρωί φορτώθηκαν τέσσερα καλάθια, δέματα, κουβέρτες και τράβηξαν για τα λεωφορεία της Πεντέλης. Πλήθος πολύ στην ούρα και χρειάζονταν μεγάλη προσοχή, για να μη χαθεί η συνοχή της οικογένειας.

— 'Ο ένας να κρατάει τον άλλο. 'Αλλούσι! διατάξε ο Ζαχαρίας. Τα παιδιά συμμορφώθηκαν. Κι' άρχισαν να μπαίνουν στο λεωφορείο, όταν ο ελεγκτήρας, σαν στρατηγός που δίνει διαταγές, φώναξε στο σωφέρ:

— Πλήρης! Φύγε!

Κι' έκλεισε την πόρτα.

— Στάσου Χριστιανέ μου! ξεφώνησε η κυρία Μαρίκα. Μείναν έξω τα τρία παιδιά μας!

— Τα τρία παιδιά είχαν βάλε τα κλάματα απόδω: — Μαμά! Μαμά!

— 'Ο σωφέρ στάθηκε και τα τρία κουτσούβελα ανέθηκαν, χωρίς να σταματήσουν το κλάμα. 'Η δεύτερη φασαρία έγινε πάλι μέσα στο λεωφορείο, γιατί ο κ. Ζαχαρίας ήθελε να πληρώσει πέντε εισιτήρια και να βγάλει τα πέντε παιδιά κάτω των τεσσάρων έτών και να πάν τζάμπα.

— 'Ο ελεγκτήρας ζητούσε έννη εισιτήρια και τέλος συμβιβάστηκαν στα έφτα. 'Ο Ζαχαρίας αντιμετώπισε με πείσμα κι' έπιμονή τη διαμάχη του με τον ελεγκτήρα, γιατί είχε περάσει σ' αυτές τις διαφορές. Πάντα έδινε μια τέτοια μάχη, κάθε φορά που φόρτωνε την παραγωγή του στα λεωφορεία.

Φτάσανε, λοιπόν, στην Πεντέλη, κατέβηκαν, μετρήθηκαν, βρέθηκαν σωστοί, μπήκαν σε τάξι πορείας και κατασκήνωσαν στο δάσος, κοντά στην πηγή. Τα παιδιά ξεχούθησαν γύρω, για να παίξουν. Στη διάρκεια της έξοχης εκείνης ημέρας τα παιδιά φάγανε, τασκώθηκαν μεταξύ τους, έφαγαν μερικά έλλο από το μπαμπα, ο Γιωργάκης έπιασε απ' το δέντρο και χτύπησε το πόδι του, ο Λεάνδρος έχωσε το παντελόνι του, την 'Ηρώ τον πόνεσε η κοιλίτσα της και η Γιωτούλα, το στεφανοπαίδι, έκλεινε χωρίς σταμάτημα όχτω άδρες συνεχώς. Κατά τα άλλα περάσανε πολύ όμορφα και δεν άπομεινε ούτε ένας κεφτές.

— 'Όρα να έτοιμαζώμαστε! είπε ο Ζαχαρίας, όταν πήρε να βραδιάζει.

Και σφύριξε το συνηματικό του σφύριγμα, για να έτοιμαζόν τα παδιά. Σ' ένα τέταρτο της ώρας φάνηκε ο μεγάλος.

— Πού είναι οι άλλοι; ρώτησε ο μπαμπάς.

— Δεν ξέρω, μπαμπα.

— 'Αντε να τους βρης γιατί φεύγουμε.

Μ. ΓΑΛΛΙΑΣ

Κι' έφυγε ο Γιωργάκης και παρουσιάστηκαν ο Εύρυσθενής, η Κική κι' ο Λεάνδρος. Σε λίγο προσήλθε και η 'Ηρώ. Κι' ο μπαμπάς έστειλε τον Εύρυσθενή να βρή το Γιωργάκη, που είχε πάει να βρή τους άλλους, αλλά είχε χαθεί αυτός. 'Αμολήθηκε κι' ο Ζαχαρίας προς άλλη κατεύθυνση, μια ώρα αργότερα, είχαν μαζευτεί όλα τα παιδιά, έκτος από το ένα δίδυμο.

— Λείπει ο Λάκης! είπε η μαμά.

— 'Εδώ είμαι, απάντησε ο μικρός. 'Ο Μάκης λείπει. 'Ημας μαζί.

— Ξέρεις που τον άφησε;

— Ναι.

— Τρέχα να τού πής νάρθη γρήγορα, γιατί θα τον πιάσω στο ξύλο.

Σε λίγο είπε η μαμά: — Μόνος του έρχεται ο Λάκης! Δεν θα τον βρήκε τον άλλον!

Πραγματικά ο μικρός διδυμός έρχόταν μόνος του.

— Τι έγινε; Δεν τον βρήκες το Μάκη; ρώτησε ανήσυχος ο μπαμπάς.

— Εγώ είμαι μαμά! δήλωσε ο μικρός.

— Κι' ο άλλος πού είνε; — Δεν ξέρω!

— Θεέ μου, τι τυραννία μ' αυτά τα παιδιά! αναστέναξε η καυμένη η κυρία Μαρίκα. Πετάξου να τον βρης γρήγορα!

— Όχι, όχι! την έκοψε ο μπαμπάς. Να μην πάη, γιατί θάρρη ο άλλος και θα χάσουμε τούτον και θα νομίζουμε πως ο άλλος είνε έτοιμος και τούτος είνε ο άλλος. Θά πάω εγώ!

Τόν έφερε από τ' ατύ. Μάζεψαν τα τσουμπλέκια, μετρήθηκαν πάλι και βρέθηκαν σωστοί — δόξα σοι ο Θεός. Κι' η διμοιρία πήρε τον κατηφορό για τ'ό τέρμα των λεωφορείων.

— Αλυσίδα! διάταξε πάλι ο μπαμπάς. Και τ'ό νού σας να μη χαθήτε. 'Ο πρώτος να με κρατάει απ' τ'ό σασκάκι.

Τό πλήθος πού περίμενε στα λεωφορεία, ήταν άλλο πράμα. Ένα πλήθος νευρικό, ανυπόμονο, κουρασμένο πού σχημάτιζε πεθαρχική ούρα, αλλά, μόλις έρχόταν το λεωφορείο τή διάλυε άμέσως και γινόταν έφοδος ποίος να πρωτομπή. 'Ο Ζαχαρίας και η Μαρίκα με τή διμοιρία πήραν τή σειρά τους, δεμένοι άλυσίδα κι' ο μεγαλύτερος κρατούσε τ'ό σασκάκι τού μπαμπά του, για να μη χαλάσει η συνοχή. Έφυγε τ'ό άλλο, η ούρα λιγόστευε μπροστά και μεγάλωνε πίσω.

— Σ' αυτό θα μπορούμε! είπε ο Ζαχαρίας κι' έτοιμάστηκε για τήν έφορμη. Παιδιά κρατήστε καλά κι' ακολουθήστε τή μαμά σας. Έγώ θα μείνω πίσω, για να προσέχω μη μείνη κανείς άποδω!

Σοφή στρατηγική. Κι' έτσι έγινε. Όταν σταμάτησε τ'ό λεωφορείο, ο Ζαχαρίας έσπρωξε τή Μαρίκα να μπη από τή πρώτες. Κρατούσε και τ'ό στερονοπούλι στα χέρια της, πού όλο έκλαιγε. Έπειτα είχε να φροντίσει για τ'α παιδιά. Φωνές, φασαρία, σπρωξιματα, ήτανε δύο επιβάτες πού προσπαθούσαν να μπουέ μεζι κι' είχαν φρακάρει στήν πόρτα και δεν μπορούσε να προχωρήσει κανένας. Άλλοι είχαν και τ'α παιδιά τους κι' όλο εμπαιναν και τ'ό λεωφορείο κόντευε να γεμίσει. 'Ο Ζαχαρίας έπιασε τήν άκρη τής πόρτας κι' έσπρωχνε τ'α παιδιά του. Δεν είχε καιρό να τ'α κυττάξει στα μούτρα. Τάσπαρχνε και μέτραγε κεφάλια:

— Ένα! Δύο! Τρία! Τέσσερα! Πέντε! Έξη! Έφτά! Έν τάξει. Ζαλισμένα και φοβισμένα τ'α παιδιά, βρέθηκαν μέσα στο λεωφορείο χωρίς να καταλάβουν πως χώθηκε κι' ο Ζαχαρίας. Από πίσω του πεντέξη άλλοι επιβάτες, μέσα σ' ένα φοβερό συνωστισμό.

— Πλήρης! Φύγε! άκούστηκε η φωνή τού εισπράκτορα κι' ο σωφέρ ξεκίνησε.

— Μαρίκα! Πού είσαι; ρώτησε ο Ζαχαρίας σε λίγο. — Εδώ! Στ'ό δεύτερο κάθισμα.

Κάποιος εύγενικός επιβάτης τής είχε παραχωρήσει τή θέση του. — Παντόν να περάσω! Προχωρείτε, παιδιά!...

— 'Ο Ζαχαρίας έσπρωξε πάλι τ'ό τσουρμό, για να συγκεντρωθ'όλη η οικογένεια μπροστά. Ξαφικά ένα από τ'α έφτα παιδιά έθαλε τ'ό κλάμα και τ'ς φωνές: — Θέλω τή μαμά μου!... Τή μαμά μου!

— Ποιό είνε τούτο εδώ; ρώτησε ανήσυχη η κυρία Μαρίκα. Δεν είνε δικό μας! — Ποιανού είν' αυτό τ'ό παιδί; φώναξε ο Ζαχαρίας.

Αλλά δεν τ'ό άναγνώρισε κανείς για δικό του κι' ο πιτσιρίκος όλο έκλαιγε και ζητούσε τή μαμά του. — 'Ο Μάκης! Λέπει ο Μάκης! Έκανε σπαραχτικά η κυρία Μαρίκα.

— Έδώ είμαι μαμά! πετάχτηκε ο διδυμός.

— Τότε λείπει ο Λάκης! Πού είνε ο Λάκης; Λάκη! Λάκη! Αλλά ο Λάκης δεν βρισκότανε μέσα στο λεωφορείο, πού έτρεχε αδιάφορο στήν κατηφορία.

— Στάσου σωφέρ! φώναξε ο Ζαχαρίας. Έμεινε τ'ό παιδί μου έξω! Στάσου! Στάσου! βούιξε όλο τ'ό λεωφορείο.

— 'Ο σωφέρ σταμάτησε. — Πώς τ'ό ξέχασες, Χριστιανέ μου;

— Έγινε μπερδεμα! Άντί να σπρώξω τ'ό δικό μου στήν ούρα, έβγαλα τ'ό ξένο ανάμεσα στα δικά μου.

— Η κυρία Μαρίκα ήταν έτοιμη να λιποθυμήσει.

— Θέλω τή μαμά μου! ξεφώνιζε ο μικρός.

— Αί, τί θα γίνη τώρα; ρώτησε ο σωφέρ.

— Θα κατέβω να πάρω τ'ό λεωφορείο για πίσω! είπε ο Ζαχαρίας. Έλα δώ μικρέ μου, να σε πάω στή μαμά σου! Έσύ Μαρίκα, βάλε τ'α παιδιά σ' ένα ταξί, όταν φτάσεις κάτω και πήγαινε σπίτι.

— Άρπαξε τόν πιτσιρίκο στα χέρια του και κατέβηκε. Έκανε σινιάλο στο λεωφορείο κι' ανέβηκε άπάνω:

— Γρήγορα σωφέρ, γιατί μπερδεύτηκε τ'α παιδιά μας.

Στ'ό τέρμα ήταν μια κατάσταση δραματική. Οι γονείς πού είχαν χάσει τ'ό παιδί τους, χωροφύλακες, ο σταθμάρχης — όλοι άναστατωμένοι για να βρουν τ'ό μικρό πού χάθηκε.

— Νάτος ο Βασιλάκης! Νάτος!

— Μαμά!

Τό παιδί ρίχτηκε στήν άγκαλιά τής μάνας του.

— Είχε μπη κατά λάθος σε άλλο λεωφορείο, εξήγησε ο Ζαχαρίας. Και τώρα θέλω τ'ό δικό μου, πού έμεινε κατά λάθος! Πού είνε τ'ό δικό μου; Λάκη! Λάκη!

— Θάνε τ'ό μικρό πού έκλαιγε και σπάραιζε, είπε ένας επιβάτης. — Ένα αγοράκι με πράσινες τιράντες και μια ταυτότητα στο χέρι; Τ'ό στείλαμε με τ'ό προηγούμενο κάτω, είπε ο σταθμάρχης. Έβασα έντολη να τ'ό κρατήσει ο συνάδελφος στήν πλατεία Κανιγος!

— Αλλά κι' εκείνος τόχε παραδώσει στον άστυφύλακα πού τ'ό πήγε στο Τμήμα. Έκεί τ'ό βρήκε ο Ζαχαρίας, περικυκλωμένο από άστυνόμεους, πού τούδκαν ανάρκρισι, για να μάθουν ποιανού είνε και πού κάθεται.

— Νά ο μπαμπάς μου! φώναξε ο μικρός και πήδησε στους ώμους τού Ζαχαρία.

— Προσέχετε τ'α παιδιά σας! σύστησε ο άστυνόμος. Πώς τ'α χάνετε;

— Ποιό να πρωτοπροσέξω, κύριε άστυνόμη; Όχτώ έχω και τ'α δυό είνε διδυμα πού μοιάζουνε!

— Άργά, ο Ζαχαρίας έφτασε στο σπίτι του, με τ'ό άπολωλός πρόβατο. Η κυρία Μαρίκα χαμογέλασε, αναστέναξε και λιποθύμησε.

— Δεν ύπήρχε λόγος και να λιποθυμήσει! τής είπε στοργικά ο Ζαχαρίας, μόλις τή συνέφερε.

— Άχ! Δεν είνε γι' αυτό πού λιποθύμησα, άπάντησε η κυρία Μαρίκα.

— Άλλά;

— Νομίζω πως είμαι πάλι εις ένδιαφένουσαν! Ζαχαρία, πάμε για τ'ό ένατο!

— Έκτός αν βγούνε διδυμα πάλι! είπε ο μπαμπάς. Και τότε καλά ξεμπερδεμάτα!

— Όρατο πράμα νάχη κανείς πολλά παιδιά!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

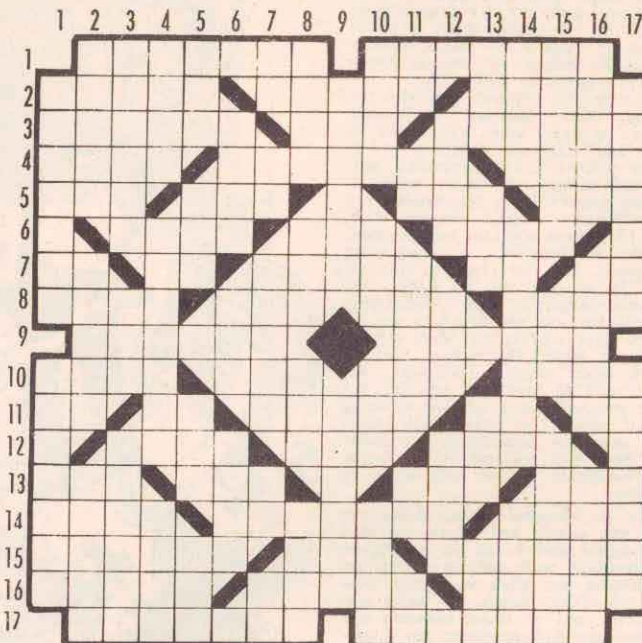
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 448

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1 Καλλιτέχνης. — Γλύπτης τής αρχαιότητας.
- 2 Δούλος στήν αρχαία Σπάρτη. — Δεν έχει απογόνους. — Δεν τρώνε τίποτα.
- 3 Μας ντύνει. — Παραπέμπει. — Χωρίς καμιά αξία.
- 4 Μανωδία όπερας. Βγαίνει μαζί με τ'ό μεροκάματο. — Διαισμάρισμα τού σπιτιού.

— Άμυαλος. — Πανιά.

- 3 Μας βοηθεί να περνάμε δύσκολες στιγμές. — Ηρώϊς έρωτικού δράματος τής αρχαιότητας. — Νηοτικός.
- 4 Ένας στρατός φροντίζει να τ'α έχη ασφαλισμένα. — Πουλί, αλλά και μηχανήμα. — Βιέλικη βασίλισσα.
- 5 Άδιακρίτως μεγέθους (θηλ.). — Νομός και ποταμός τής Γαλλίας.

- 5 Έδωσε τ'ό όνομα του σε μια διαστροφή. — Τό μικρό όνομα μεγάλου σπάρ. — Αριθμητικό.
- 6 Βρίσκεται κοντά στον Θεό (θηλ.). — Καταγωγή. — Κόστα... Δημοκρατία τής κεντρικής Αμερικής.
- 7 Άνθη. — Αριθμητικό. — Χρησιμοποιείται στήν κατασκευή όδων. — Όμοια σύμφωνα. — Νότα.
- 8 Άνδρας. — Έκαστος. — Λέξεις στρατιωτικών παραγγελμάτων. — Αναφορική άντωνυμία.
- 9 Εύδιάκριτος. — Πλήθος ανθρώπων.
- 10 Κατοικίδιο ζώο (καθ.). — Έποχη. — Συμφωνον. — Κολακεύουν τους ώμους.
- 11 Τροπικό επίρρημα. — Αναφορική άντωνυμία. — Διευκολύνει τ'α μεταφορές. — 75. — Υποθετικό.
- 12 Ήγεμονικός οίκος τής Βουλγαρίας. — Οχυρωμένη πόλις τής Β. Γαλλίας. — Πάθησις πού άπαιτεί ειδική ζώνη.
- 13 Πρόθεσις. — Κάθε χώρα βγάζει μια κάθε χρόνο. — Αρχικά αεροπορικής εταιρείας. — Αρχικά έπιτελείου.
- 14 Αίγυπτιακή θρόνη. — 'Ο πατέρας τού 'Οδυσσέως. — Πρόθεσις.
- 15 Πρωτεύουσα χώρας τής Αμερικής. — Αποχρώσις (ξεν.). — Διαδέχεται ένα σοβαρό τραυματισμό.
- 16 'Ο Απόλλων και η Άρτεμις σκότωσαν και τ'α δώδεκα παιδιά τής. — Σύζυγος τής Σεμιράμιδος. — Αγοράζεται.
- 17 Σετρεϊται Ικανοτήτων. — Διάρκει ένα χρόνο (θηλ. αίτ.).

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1 Γυναικείο όνομα πού σημαίνει αξιολάπητη. — Θανάτωσε ένα μεγάλο σοφό.
- 2 Μίτρα των Παπών τής Ρώμης.

ΝΙΚΟΣ Ι. ΜΑΚΡΗΣ

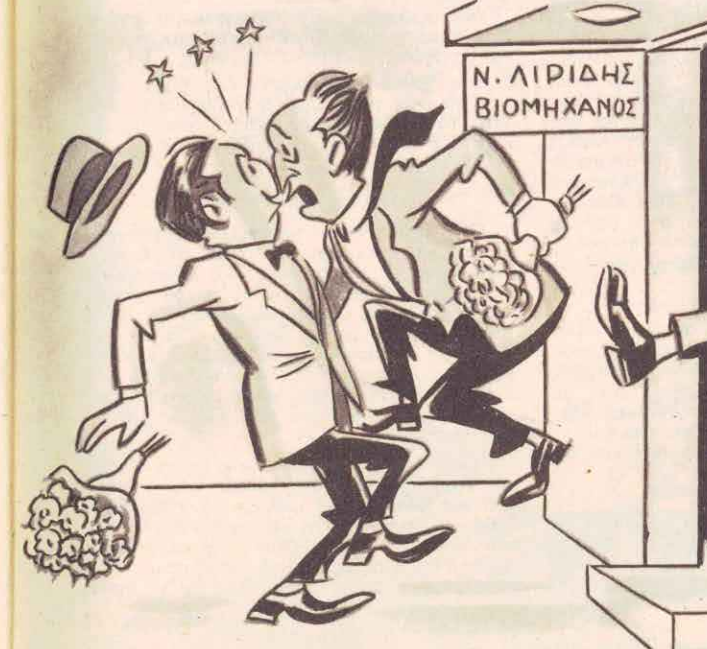
Η λύσις τού 447 στη σελ. 82

«Όπου άκούς πολλά κεράσια, κράτα μικρό καλάδι»!

«Σάν θέλη ή νύφη κι' ό γαμπρός, τύφλα νάχη ό πεθερός»!

«Μ' ένα σμπάρο, δυό τρυγόνια»!...

«Καλομελέτα κι' έρχεται»!...

«Στου κουφού τήν πόρτα όσο θέλεις βρόντα»!...

Οι 6 χρόνοι

ΕΝΟΣ ΚΑΛΟΥ ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΟΣ

Και μερικά έξυπνα «τρίκ» του κομμωτού των μεγάλων στάρ Φρ. Μακόνεϊ

Το να έχετε ένα καλό χτένισμα είναι αναμφισβήτητη δουλειά του κομμω-
τού. Άλλα το να έχετε ωραία μαλ-
λιά είναι κάτι που εξαρτάται από σας
και μόνον από σας. Θέλετε, μάλιστα, να
μάθετε και κάτι; Όταν έχετε ωραία
μαλλιά, ο κομμωτής είναι περιττός.

Για να έχετε καλά μαλλιά, πρέπει να
έχετε επίσης και καλή υγεία. Αυτά τα
δύο πράγματα συμβαδίζουν.

Τα μαλλιά, όπως μας δόθηκε πολλές
φορές η ευκαιρία να πούμε, είναι ένα ζων-
τανό στοιχείο του οργανισμού μας. Έ-
χουν, λοιπόν, ανάγκη από τροφή. Και τί-
ποτε δεν τα τρέφει περισσότερο, από το
σίδηρο και το ιώδιο.

Όλα τα φρέσκα χορταρικά και τα
φρούτα περιέχουν αυτά τα δύο στοιχεία.
Άλλα περισσότερο από όλα τα μήλα και
τα καρόττα. Τα πρώτα θα πρέπει να τα
τρώτε με τη φλούδα. Τα δεύτερα θα τα
τρίψετε με τον τρίφτη και θα ρίξετε λί-
γο λεμόνι.

Οι βιταμίνες της ομάδας Β είναι έ-
πίσης απαραίτητες στα μαλλιά. Θα τις
βρείτε στα γλυκάδια των ζώων, στο πλη-
ρες ψωμί και στα φρέσκα τυριά. Ίδιος
σε αξιολογες, αναλογίες περιέχουν, εξ
άλλου, το σκόρδο, οι αγγινάρες, τα θα-
λασσινά και οι γαρίδες.

Είναι περιττό, βέβαια, να σας υπεν-
θυμίσουμε ότι πρέπει να πλένετε συχνά
τα μαλλιά σας (το λούσιμο μία τουλά-
χιστον φορά την εβδομάδα είναι άπα-
ραίτητο) και να τα βουρτσίζετε πολλές
φορές την ημέρα.

Αν έχετε ξηρά μαλλιά, θα σας άφε-
λήσουν πολύ οι εντριβές με άγριο ελαι-
όλαδο. Αν τα μαλλιά σας είναι λιπαρά
θα προμηθευτήτε από το φαρμακείο σας
μία φιάλη με καμφορούχο ελαιον χαμο-
μηλιού.

Οι βεντέτες του Χόλλυγουντ χρησιμο-
ποιούν δυο απλά σαμπουάν, που δίνουν
στα μαλλιά τους μία μεταξένια απαλό-
τητα. Εκείνες που έχουν ξηρά μαλλιά
κάνουν σαμπουάν με άρκευθέλαιο. Έ-
κείνες που έχουν λιπαρά μαλλιά χρησι-
μοποιούν για τον ίδιο σκοπό έσσανς κέ-
δρου.

Δύο απλούστατα σαμπουάν, που μπο-
ρείτε να τα παρασκευάσετε μόνη σας
και που στοιχίζουν ελάχιστα είναι τα έ-
ξης:

Για όσες έχουν ξηρά μαλλιά:
Θα αναμίξετε 2 κροκούς αυγών μαζί
με 2 μεγάλες κουταλιές καθαρό λάδι.
(Αν έχετε πολύ μεγάλα μαλλιά θα βά-
λετε 3 κροκούς και 3 κουταλιές λάδι).
Θα βουτήξετε μέσα σ' αυτό το μίγμα έ-
να βαμβάκι και θα τρίψετε με προσοχή
όλο το δέρμα του κεφαλιού. Το υπόλοιπο
μίγμα θα το ρίξετε πάνω στα μαλλιά
σας και θα τα τρίψετε μ' αυτό επί πολλή
ώρα σε τρόπο που να ποτισθούν καλά ό-
λες οι τρίχες.

Για όσες έχουν λιπαρά μαλλιά:
Θα βάλετε 2 κροκούς αυγών σ' ένα
δοχείο και σ' ένα άλλο 2 ασπράδια που
θα τα χτυπήσετε ως που να σχηματίσουν
άφρο. Αφού βρέξετε τα μαλλιά σας με
χλιαρό νερό, θα τρίψετε κατόπιν το δέ-
μα με τους κροκούς. Υστερα θα ρίξετε
τα ασπράδια πάνω στα μαλλιά και θα

τους κάμετε ένα προσεχτικό μασάζ ο-
πως και στην προηγούμενη περίπτωση.

Επειτα από το σαμπουάν—είτε για
το πρώτο πρόκειται είτε για το δεύτερο
—θα ξεπλύνετε τα μαλλιά σας με ά-
φθονο χλιαρό νερό.

Στο τέλος θα στίψετε ένα λεμόνι μέ-
σα σε ένα κιλό χλιαρό νερό και θα πε-
ράσετε και πάλι τα μαλλιά σας με ένα
τους δώσετε λάμψη και φρεσκάδα.

Τα δύο αυτά σαμπουάν συνιστώνται ι-
διαίτερως από τον Φρέντ Μακόνεϊ, τον
κομμωτή των μεγάλων στάρ του Χόλλυ-
γουντ.

Ο Μακόνεϊ συνιστά επίσης τα έξης
δύο «τρίκ»:

Προκειμένου να πάτε σ' ένα χορό, σε
μία δεξίωση κτλ. θα είναι καλό να κάμε-
τε μία εντριβή στα μαλλιά σας με λίγη
μπύρα. Θα την χρησιμοποιήσετε αμέσως
μόλις ανοίξετε το μπουκάλι. Τα μαλλιά
σας θα γίνουν μεταξένια και θ' αποχτή-
σουν μεγάλη λάμψη.

Αν τα μαλλιά σας είναι ανυπόταχτα,
αποφύγετε τις μπριγιαντίνες που κάνουν
τις τρίχες να κολλούν. Θα προτιμήσετε
μία πομάδα από μεδούλι βωδιού που
μπορείτε να βρείτε στα φαρμακεία. Τα
μαλλιά σας θ' αποκτήσουν έτσι μία λι-
παρότητα που θα φαίνεται σαν φυσική
και θα πειθαρχήσουν αμέσως.

Δυο λέξεις, τέλος, για το χτένισμα.
Απαιτεί κι αυτό μία ιδιαίτερη τεχνι-
κή. Και πρό παντός υπομονή, τάξι και
σύστημα.

Το καλό χτένισμα γίνεται σε έξι χρό-
νους:

1ος χρόνος: Βρέξετε με προσοχή τα
μαλλιά σας είτε με λίγο νερό είτε με μία
λοσιόν. Το νερό ή η λοσιόν πρέπει να
φτάσουν ως τις ρίζες κι' όχι να σταθούν
στην επιφάνεια.

2ος χρόνος: Σκουπίστε τα ελαφρά κι'
άρχιστε να τα χτενίζετε. Η τσατσάρα
πρέπει να φτάνει ως τις ρίζες.

3ος χρόνος: Κάμετε με προσοχή το
χώρισμα.

4ος χρόνος: Χωρίστε σε μικρές τούφ-
φες τα μαλλιά σας και φτιάξτε με προ-
σοχή τις μπουκλές στα πλάγια ή στο
μέτωπο.

5ος χρόνος: Επιθεωρήστε το χτένι-
σμα σας για να ιδείτε μήπως χρειάζεται
να διορθώσετε κάτι.

6ος χρόνος: Πέραστε ένα δίχτυ στα
μαλλιά σας για να τα συγκρατήσετε στη
θέσι τους. Θα το αφαιρέσετε όταν θα εί-
σατε έτοιμη για να βγείτε.

Τσάντες - υποδήματα

Οι Παριζιάνικες τσάντες του άπογεύ-
ματος δεν μπορούμε να πούμε ότι διαφέ-
ρουν από τις Αθηναϊκές. Το είδος αυτό
παρουσιάζει μεγάλη εξέλιξη στον τόπο
μας και έχουμε ωραία δερμάτα. Τα σχή-
ματα σχετικά με τα δικά μας, αλλά λι-
γάκι πιο ιδιόρρυθμα. Όλων των ειδών τα
δερμάτα: κροκοδείλιου, σαύρας, μπόξ, τε-
λατίνι, σουέντ. Μόνο τα φερμουάρ είναι
καλύτερα από τα δικά μας. Πιο λουσάτα,
πιο μασίφ.

Όσο για τα υποδήματα, πλεονάζουν
τα σανδάλια και τα μοκασέν, καθώς και
μία νέα φόρμα, που μοιάζει με γόβα, άλ-
λά είναι πιο κλειστή και πίσω ανεβαίνει
πιο ψηλά στο πόδι. Αυτή τη φόρμα θα
φορέσει η Παριζιάνα το φθινόπωρο, σε
διάφορα χρώματα: κόκκινο, μαρόν, πρά-
σινο, μαύρο.

Οι απαραίτητοι έξι χρόνοι για
ένα καλό χτένισμα.

«Φοντιά και μαυρονιά»

Τη στιγμή που συζητάνε οι Μεγάλοι για ειρήνη
κι' αίσθητώς έχει καλμάρι του πολέμου το μπουρνί,
γιός πόλεμος αρχίζει ν' απειλή την πλάσι έσούτη
κι' άλλοι ανάβουν και φουντώνουν κι' άλλοι γίνονται...
(μπαρούτι, φούστα, γύρω από τη γυναικεία και τη σύγχρονη τή... φούστα!)

Επειδή των συνανθρώπων δεν ταυτίζονται τα γούστα,
το μακρύ φουστάνι θέλουν μερικοί να επικρατήσει
γιατί χόρτασαν τη γύμνια και την έχουνε μπουκτίσει
κι' άλλοι κάνουν φασαρία, σαματά και πατιρντί
και τα πάντα θυσιάζουν για τη φούστα την κοντή.
Επιμένουν οι πρώτοι, πεισματώνονται οι άλλοι
και κουδούνε δεν διατάζουν να σου πούν αδιακρίτους.
Και σ' αυτή τη διαμάχη και τή... οήξι τη μεγάλη
και οι δυο μερίδες λένε τό... «κοντό και το μακρύ τους»!

Είναι τόσο διχασμένες οι απόψεις όλων, ώστε, φίλτατοι,
κάθε ψύχραιμος τα χάνει κι' ασφαλώς δεν βρίσκει άκρη
μέ τις πήχες, με τα ρούπια, με τα ύψη και τα... μάκη.
Άλλοι θέλουν να γίνουν τα φουστάνια τα μοντέρνα
μακριά μέχρι τη... φτέρνα,
επειδή μία τέτοια φούστα πάσης άλλης υπερέχει
κι' οι λοιποί διακηρύττουν: «Τό κοντόν και... χάριν έχει»!

Ο πολὺς ο κόσμος, πάντως, ήγουν ή πλειοψηφία,
αδιστάκτως τ' φωνάζει και τ' επαναλαμβάνει:
«Κάτω ή σεμνοτυφία
και άπάνω τ' φουστάνι!».

Είναι σόλοικο, σου λένε, κι' ούτε είναι δυνατόν
να γυρίσουμε στη μόδα τού καιρού των ίπποτων...
Κ' είναι, πιά, παραφροσύνη κι' όχι άπλως μονάχα τρέλλα,
τό να βλέπεις μία κοπέλλα,
να φορά μακρύ φουστάνι και να λές σ' αυτά τα έτη
πως ζωντάνεψε και πάλι ή προάμμη τού... Κωλέτη!

Τό κοντό φουστάνι μόνο πρέπει να κυριαρχή,
στη δική μας εποχή,
πού, χωρίς αμφισβολία, κυθερονά ή τολμηρότης
και ή κάθε νεαρά
να σου δείχνει φανερά

τό υπέροχό της πόδι, μα ποτέ και τόν μηρό της.
Να φορά, με λίγα λόγια, μία φουστάνια όνειρωδή
δίχως όμως, έννοείται, να προσβάλλει ή αιδώς
και τής νέας μοιραίας τού άκάλυπτο τού πόδι
γενικώς όλους τους άντρες να σηκώνη «επί ποδός»!

Πάνε, πέρασαν οι χρόνοι των «ερώτων των φαειρών»
που γινότανε γαρίδα τού ματάκι των άνδρων
για να δούν «σφυρά όραίας»,
εξ αιτίας των ήθων των και τής «φούστας τής... μακρείας»!
Ο καιρός μας και τó κλίμα δεν άνέχονται κλεισούρες,
φακαρόλες και κορδόνια, βολανάκια, πιέττες, σουρες
κι' ή γυναικεία ή τρωινή,
δοσodήποτε κι' αν είναι έξασία καλλονή,
στον αιώνα μας θα πάψη νάχη χάρη και σαγήνη
αν φορέση μακριά φούστα για «να είναι στο καντίνι»!

Για να μην πολυλογούμε. Τό κοντό φουστάνι άκόμα,
αφ' ένός δεν χαρμιάζει κάθε άνδρό και θείο σώμα,
κι' από τ' άλλο μέρος είναι και μεγάλη οικονομία,
για τις τσέπες των συζύγων και των φίλων τά ταμεία,
επειδή μπορούν, άνέτως, τής καρδιάς τους την καλή
να την ντύσουν σίμ κι' όραία μ' έξη ρούπια τó, πολύ
και για ράψιμο δεν θέλουν δυό και μόνο φαρμαμάτων!..
έξδομηττα κουβαρίστρες κι' έξη... τόπια ύφασμάτων!..

Εισιογραφικώς ή Συνεργάτης Γ.
Μα. Γαδδία

Κατάσκοποι διήν' Ελλάδα

ΕΝΑ ΚΡΟΥΣΙΜΑ... ΧΟΛΕΡΑ

ΤΟΝ Ιούνιο του 1943, ένα μικρό Ιταλικό Ιστιοφόρο, το «Σάν Μαρτίνο», έπρόκειτο να μεταφέρει από τον Πειραιά στο Πρίντζι, καμιά εκατοστή Έλληνες όμηρους, που είχαν συλληφθεί σε διάφορα μπλόκα. Οι περισσότεροι απ' αυτούς ήταν αξιωματικοί του Χαϊδαρίου και της Λαρίσας και τώρα τους έστειλαν στην 'Ιταλία για να μείνουν εκεί ώσπου να τελειώσει ο πόλεμος. 'Ανάμεσα στους αιχμαλώτους, ήταν και δύο πράκτορες της μυστικής συμμαχικής υπηρεσίας Ο. Σ. Σ. : 'Ο 'Αμερικανός λοχαγός Τζωρτζ Πάρκερ και 'Ο Γιάννης Τριανταφυλλάκης, που πιάστηκαν στην Κάρυστο τυχαία. 'Ο Πάρκερ μιλούσε θαυμάσια τη γλώσσα μας, είχε ταυτότητα με τ' όνομα 'Αντώνης Λυτεράκης κι 'έτσι η Τση - 'Εσσε την έπαθε νομίζοντας τον για Έλληνα. Χωρίς να φαντάζεται ποιους κρατούσε στο χέρι, τους έριξε στην όμηρια.

Τόσο 'Ο Πάρκερ όσο και 'Ο Τριανταφυλλάκης, από την πρώτη στιγμή που βρέθηκαν στο στρατόπεδο της Λαρίσας, προσπάθησαν να βρουν κάποιον τρόπο να δραπέτευσουν. Δεν τα κατάφεραν όμως, μά βρήκαν την ευκαιρία να ειδοποιήσουν τους συντρόφους τους που βρίσκονταν. Ξεκίνησε τότε από την 'Αθήνα 'Ο υπολοχαγός Πολύδης 'Ανδριτσόπουλος, έφτασε στη Λαρίσα και σκορπίζοντας δεξιά κι' αριστερά άβηρο χρέμα, κατώρθωσε νάρθη σ' έπαφή μ' έναν 'Ιταλό έπιλοχία του στρατοπέδου, το Μάριο Κανέτι. 'Ο 'Ανδριτσόπουλος του έταξε εκατό χρυσές λίρες, αν βοηθούσε τον Πάρκερ και τον Τριανταφυλλάκη να δραπέτευσουν. 'Ο 'Ιταλός φέρθηκε τίμια.

— Δυστυχώς, φτάσατε πολύ αργά, του είπε. Τους φίλους σας θα τους μεταφέρουν αύριο το πρωί στον Πειραιά μαζί με άλλους έφτα κρατούμενους. Πρόκειται να τους στείλουν στην 'Ιταλία. Λυπούμαι που δεν μπορώ να κάνω τίποτα...

'Ο 'Ανδριτσόπουλος δεν μίλησε. 'Εβγαλε μερικές λίρες από την τσέπη του και τις πρόσφερε ως δώρο στον Κανέτι. 'Εκείνος άρνήθηκε επίμονα να τις πάρη, μά 'Ο 'Ελληνας αξιωματικός επέμενε και στο τέλος τον κατάφερε να τις δεχθή. 'Υστερα τον άποχαιρέτησε κι' έτοιμάστηκε να φύγη. 'Ο 'Ιταλός όμως τον σταμάτησε.

— 'Ακούστε με, του είπε. 'Ισως μπορέσω να σας βοηθήσω. Σήμερα το πρωί ήρθε στο στρατόπεδο ένας γιατρός, 'Ο Αιμίλιο Ρωμαιο. Αυτός εξέτασε τους κρατούμενους και διάλεξε ποιους θα στείλει στην 'Ιταλία. 'Υπηρετεί στο «Σάν Μαρτίνο», στο καραβάκι δηλαδή που θα τους παραλάβη για τη μεταφορά.

— Τι μπορεί να μας κάνει αυτός; ρώτησε 'Ο 'Ανδριτσόπουλος. — Δεν ξέρω ακριβώς. Είναι όμως εξαιρετικός και αυτό έχει σημασία. 'Ισως να μας υποδείξει κάποιον τρόπο για να τους ελευθερώσουμε. Πάμε να τον βρούμε. Βρίσκεται ακόμη εδώ, στη Λαρίσα. Αύριο το πρωί θα φύγη μαζί με τους αιχμαλώτους.

Χωρίς κανένα διαταγμό, 'Ο 'Ανδριτσόπουλος άκολουθήσε τον έπιλοχία. Δεν σκέφτηκε ούτε τον κίνδυνο, ούτε τίποτ' άλλο. Τά έπαψε όλα για όλα. Βρήκαν το γιατρό να κάθεται ολομόναχος, σε κάποιο κέντρο της πλατείας. Μόλις είδε τον εξαιρετικό του, 'Ο Ρωμαιο του είπε να καθήση να κάνουν συντροφιά. 'Επληττε. 'Ο Κανέτι του σύστησε τον αξιωματικό κι' όπως 'Ο τελευταίος μιλούσε καλά τα γαλλικά, έπιασαν κουβέντα για διάφορα πράγματα. Μίλησαν για τον πόλεμο, για την Κοτοχή, για τις γυναίκες. 'Ωσπου μίληκε στη μέση 'Ο έπιλοχίας και χωρίς περιστροφές του είπε τη ζητούσαν απ' αυτόν. 'Ο 'Ανδριτσόπουλος περίμενε να δη το γιατρό να θυμώνη. 'Αλλά έμεινε καταπληκτος, όταν τον άκουσε να τον ρωτά με ενδιαφέρον:

— Για ποιους κρατούμενους ενδιαφέρεστε;

— Εκείνους του είπε τα όνομά τους κι' 'Ο Ρωμαιο χαμογέλασε. — Το κατάλαβα, αποκρίθηκε. 'Ο Τριανταφυλλάκης, βέβαια, δεν θυμάμαι ποιος είναι. Θυμάμαι όμως καλά τον Λυτεράκη. Δεν είναι Έλληνας, όπως μου λέτε. Είναι 'Αμερικανός. Μην τρομάξετε! Κανείς δεν πρόκειται να μάθη το μυστικό του...

Κι' επειδή 'Ο 'Ανδριτσόπουλος τον κύταζε σαν χαμένος, πρόσθεσε 'Ο 'Ιταλός:

— Μην ξεχνάτε ότι είμαι γιατρός. 'Όταν του είπα να γυμνωθή για να τον σιτησοκοπήσω, παρατήρησα στο αριστερό του χέρι ένα περίφημο τατουάζ, που έγραφε τ' όνομά του, το βαθμό του και τη διεύθυνση του σπιτιού του. 'Αμέσως κατάλαβα την αλήθεια και του την είπα. 'Ο Πάρκερ τα παραδέχτηκε όλα και περίμενε να τον αναφέρω στους ανώτερους μου. 'Αλλά ποιος 'Ο λόγος; Είμαστε άνθρωποι και έπιστήμονες. Μισούμε τον πόλεμο και θέλουμε να τελειώση μια ώρα αργότερα για να γυρίσουμε στα σπίτια μας...

Για λίγα λεπτά άπλωθηκε γύρω τους μια παράξενη σιωπή. 'Ο 'Ανδριτσόπουλος αισθανόταν τον εαυτό του συγκινημένο. Δεν εύρισκε λόγο για να έκφραση την ευγνωμοσύνη του στον αληθινό αυτόν άνθρωπο με τη μεγάλη ψυχή. Το κατάλαβε αυτό 'Ο 'Ιταλός και χαμογέλασε πάλι καλόκαρδα.

— Δεν σας ρωτώ τι σας συνδέει με τον Πάρκερ και τον Τριανταφυλλάκη, είπε. 'Ισως να είσατε φίλοι, ίσως κάτι άλλο. Θέλετε όμως να τους ελευθερώσετε και προσφέρετε λίρες. 'Εχετε την εντύπωση πως το χρυσάφι μπορεί ν' αγοράση όλες τις συνειδήσεις; 'Εγώ όμως, θα σας βοηθήσω. Σας παρακαλώ όμως, κρύψτε τα χρήματά σας. 'Η μέλλον δώσει μερικά σ' αυτούς που τόχουν ανάγκη. Στά φτωχά και πεινασμένα Έλληνόπουλα της 'Αθήνας...

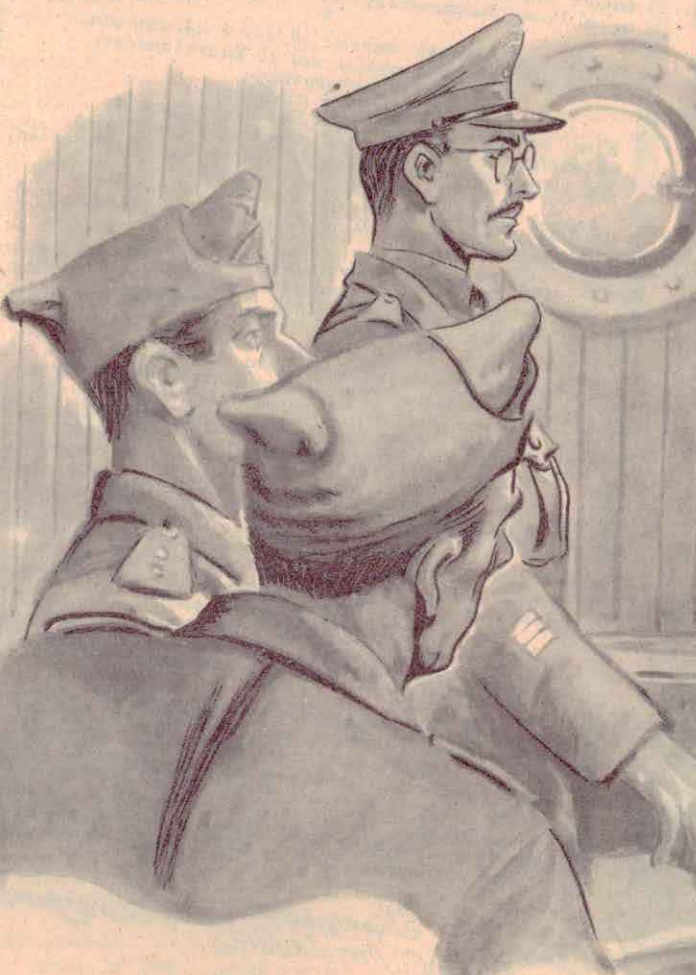
Αυτή τη φορά τα μάτια του 'Ανδριτσόπουλου γέμισαν δάκρυα. 'Ακούγε το γιατρό και δεν πίστευε πως είχε έναν έχον μπροστά του. Και τότε για πρώτη φορά σκέφτηκε πως με τέτοιους «έχθρους» θα ήταν... εύτυχοι οι δόμοι. Πήρε τα χέρια του στα δικά του και τον ευχαρίστησε θερμά. 'Υστερα 'Ο Ρωμαιο του είπε πως θα έδινε την ευκαιρία να φύγουν από μόνο οι φίλοι του, αλλά και οι άλλοι κρατούμενοι. Είχε ένα σχέδιο αδιάσπαστο. Μά ή άπρόβλεπτο δεν θα γινόταν από τη Λαρίσα, αλλά από τον Πειραιά, κι' όταν θα επιβιβάζονταν οι αιχμαλώτοι στο «Σάν Μαρτίνο». Το μόνο που τον παρακάλεσε ήταν, να γράφη ένα σημείωμα στον Πάρκερ. Σ' αυτό έπρεπε να του λη νά δεχθή χωρίς αν-

τίρρηση, να του κάνει κρυφά μια ένεση. Τίποτ' άλλο. Το σημείωμα θα του το έδινε με τρόπο 'Ο ίδιος.

'Ο 'Ανδριτσόπουλος δεν ζήτησε εξηγήσεις. Δεν ρώτησε καν πως θα ενεργούσε 'Ο γιατρός και τί φάρμακο θα περιείχε η ένεση αυτή. Είχε άπολυτη πεποίθηση στον Αιμίλιο Ρωμαιο κι' η διαίσθησή του του έλεγε πως όλα θα πηγαιναν καλά. 'Εγραψε μερικά λόγια στον Πάρκερ κι' έδωσε το σημείωμα στο γιατρό, που το πήρε και χωρίς να το διαβάση το έβαλε στο πορτοφόλι του. 'Υστερα σηκώθηκε, έσφιξε το χέρι του 'Ελληνα και του είπε:

— Αύριο το πρωί θα είμαστε στην 'Αθήνα. Θα ταξιδέψω με αεροπλάνο μαζί με τους κρατούμενους. Κατά το μεσημέρι θα βρίσκόμαστε πάνω στο «Σάν Μαρτίνο». Και από εκεί θα σας τους στείλω όλους...

— Οι 'Ελληνες θα σας ευγνωμονούν σε όλη τους τη ζωή, αποκρίθηκε 'Ο 'Ελληνας. Σ' αυτή την κάρτα έχω γράψει τη διεύθυνση του σπιτιού μου. Μένω στην οδό 'Αγριλάου 23, στην 'Αθήνα. 'Ελάτε να με βρήτε. Θέλω να γίνουμε φίλοι.

Πραγματικά, την επομένη το πρωί, οι 'Ιταλοί επιβίβασαν τους όγτω όμηρους σ' ένα μεταγωγικό αεροπλάνο και τους μετέφεραν στην 'Αθήνα. Στη διάρκεια του ταξιδιού, 'Ο Ρωμαιο βρήκε την ευκαιρία κι' έδωσε το σημείωμα στον 'Αμερικανό. 'Όταν το διάβασε εκείνος με τρόπο, έμεινε καταπληκτος. 'Ωστε είχαν σύμμαχο έναν 'Ιταλό γιατρό; Χάρηκε για την ανέλπιστη βοήθεια και καθώς ήταν δίπλα του 'Ο Τριανταφυλλάκης, τον ψιθύρισε το μυστικό. Με τη σειρά του 'Ο 'Ελληνας αισθανόταν να τον πλημμυρίζει ένα αίσθημα ευγνωμοσύνης για τον ταμπρό έπιστήμονα, που αναλάμβανε να τους εξυπηρετήση, παρ' όλο τον κίνδυνο που διέτρεχε 'Ο ίδιος. Φυσικά δεν ήξεραν με ποιόν τρόπο θα ενεργούσε 'Ο Ρωμαιο. 'Αλλά άπαν βέβαιον ότι η υπηρεσία τους ένδιαφερόταν για την απελευθέρωσή τους κι' ότι 'Ο γιατρός είχε μνηστή στην όπλοση. Και περίμεναν υπομονετικά τ' αποτέλεσμα.

Μόλις έφτασαν στο αεροδρόμιο του Χασιανού, τους παρέλαβε άμέσως

ένα καμión και τους μετέφερε στον Πειραιά. Στο «Σάν Μαρτίνο» είχαν ήδη επιβιβάσει και οι άλλοι όμηροι του Χαϊδαρίου. Τους είχαν έτοιμα κάτω στ' άμπάρι του καραβιού και εκεί, σαν τά ζώα, είχαν εσπλάσει 'Ο ένας δίπλα στον άλλον, χωρίς να μιλούν μεταξύ τους. Τι να πούν άλλωστε; Γνώριζαν την τύχη τους και δεν είχαν καμιά όρεξη για σόγια. Τους πηγαιναν στην 'Ιταλία. 'Εφευγαν για πάντα από την 'Ελλάδα και ποτέ πιά δεν θα ξανάβλεπαν τους δικούς τους. Θα πέθαιναν αιχμαλώτοι μέσα στα κάτεργα που θα τους έκλειναν σε λίγο. Αύριο ή τον επόμενο ήταν νέοι, παλληκάρια που πολέμησαν στ' 'Αλβανικά βουνά και δεν ήθελαν να δείξουν πως φοβούνται. 'Εδωσαν από πάνω τους τους φασίστες φρουρούς να πηγαινόμενται στο κατάστρωμα, άκουγαν τις ύποτες τους μά ανασήκωναν τους ώμους με άδιαφορία και περιφρόνηση.

Μόνο με τη βία παραποθούν οι κατακτητές να νικήσουν την άδαστη ελληνική ψυχή.

Όσοσο 'Ο Πάρκερ με τον Τριανταφυλλάκη, έπιασαν ψυθυριστά την κουβέντα. 'Ο 'Αμερικανός άρχισε να πιστεύη πως όλα αυτά μπορούσαν να είναι παγίδα της Τση - 'Εσσε. Του φαινόταν ύποπτη η τόσο καλωσύνη του 'Ιταλού γιατρού.

— Πως είναι δυνατόν; τον ρώτησε 'Ο 'Ελληνας. Το σημείωμα που σου έδωσε 'Ο γιατρός είναι άπωροήποτε του 'Ανδριτσόπουλου. Γνωρίζω καλά τα γράμματά του.

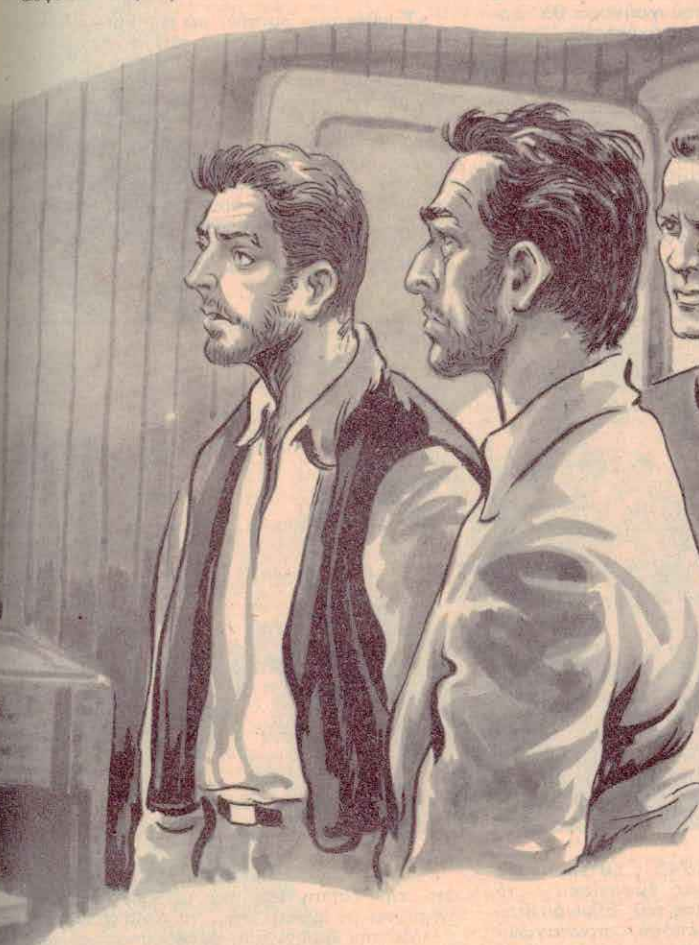
— Κι' εγώ τ' άγνωρίζω. Μά αν τον έπιασαν κι' αυτόν και τον ανάγκασαν να το γράψη;

— Δεν ύπρχε λόγος να κάνουν κάτι τέτοιο. 'Εμείς δεν μάς έπιασαν ως πράκτορες, άλλ' ως όμηρους. 'Αν συνέλαβαν, όπως λές, τον 'Ανδριτσόπουλο γιατί να μάς καταδώση; Κι' άλλωστε το σημείωμα γράφει ότι βρίσκεται στη Λαρίσα κι' ότι πρέπει να έχουμε άπολυτη έμπιστοσύνη στο γιατρό. Μήπως αυτός δεν ανακάμψε το τατουάζ στο χέρι σου, όταν σ' εξέταζε;

— Γι' αυτό άνησυχώ, αποκρίθηκε 'Ο Πάρκερ. Παρ' όλο που μου έδειξε κατανόηση και καλωσύνη, φοβάμαι μήπως πρόκειται για κανένα ύπουλο φασίστα.

— 'Αν ήταν φασίστας, έπρεπε να καταγγείλη άμέσως την ανακάλυψή του στην 'Ιταλική διοίκηση της Λαρίσας. Μην άνησυχής λοιπόν και όλα θα πάνε καλά.

Και οι ώρες περνούσαν βαρείες και καταθλιπτικές μέσα σε εκείνο το άσφυκτικό άμπάρι του «Σάν Μαρτίνο». 'Ενωιωναν που και που το κού-

— Ποιός από σας αισθάνεται πόνους στο στομάχι, τους ρώτησε 'Ο Αιμίλιο Ρωμαιο...

νημα του καραβιού πάνω στη θάλασσα και τότε η σκέψη των μαρτύρων έτρεχε στ' άναπημένα τους πρόσωπα που δεν θα τα ξανάβλεπαν πιά. Κάποιος εκεί κοντά τους, 'Ο Νίκος Σπαχής, δάκρυζε σιωπηλά κι' άναστενάξε.

Ήταν μοναχοπαίδι. 'Ο πατέρας του, πλούσιος έμπορος του Βόλου, πλήρωσε ένα σωρό χρήματα για να τον βγάλη από την όμηρια. Μά δεν κατάφερε τίποτε, όπως δεν κατάφεραν κι' οι άλλοι που έτρεχαν οι δικοί τους για να τους γλυτώσουν. Μονάχα 'Ο Γιάννης Τριανταφυλλάκης δεν είχε άπελπιστη. Ήταν βέβαιος πως κάτι θα γινόταν. Οι φίλοι του δεν θα τους άφηναν απ' έξω. Αυτό έγραφε το σημείωμα του 'Ανδριτσόπουλου και σ' αυτό στήριζε όλες του τις έλπίδες για την απελευθέρωσή τους.

Και δεν έκανε λάθος. Κατά τις έφτα το βράδυ, κατέβηκε ένας ναύτης στο άμπάρι και φώναξε τρία όνόματα: Του Πάρκερ, του άνθυπο-

πλοάρχου Κώστα 'Αραπόγλου και του Στέλιου Γεωργιάδη. Βγήκαν εκείνοι μπροστά, τους πήρε 'Ο ναύτης, τους ανέβασε πάνω και τους έβαλε σε μια καμπίνα με τρεις 'Ιταλούς αξιωματικούς. 'Ανάμεσα τους, 'Ο Πάρκερ άναγνώρισε το γιατρό Ρωμαιο.

— Ποιός από σας αισθάνεται πόνους στο στομάχι; τους ρώτησε, κλείνοντας συγχρόνως το μάτι του στον 'Αμερικανό. 'Εσείς δεν είσατε που μου παραπονιθήκατε στη Λαρίσα;

— Μάλιστα, αποκρίθηκαν οι όμηροι. 'Εχουμε ακόμη και έντερικές διαταραχές...

— 'Εσύ; ρώτησε τον Πάρκερ. Τι αισθάνεσαι; Πονάς καθόλου στους βουδώνες;

'Ο 'Αμερικανός δεν ήξερε τί έπρεπε ν' άπαντήση. Είθε όμως και πάλι το γιατρό να του κάνει νόημα και κατάλαβε. 'Αποκρίθηκε τότε πως αισθανόταν φοβερούς πόνους στο στομάχι, στην κοιλιά, στους βουδώνες κι' ότι είχε ζαλάδες κι' έμετους. 'Ο Ρωμαιο τον διέταξε να γδυθή και νά έσπλάση.

— Όλοι οι άλλοι, αξιωματικοί και όμηροι, βγήκαν από την καμπίνα. Με μια γρήγορη τότε κίνηση, έβγαλε 'Ο γιατρός μια έτοιμη σύριγγα από την τσέπη της μπλούζας του και γνέφοντας του με το δάχτυλο να μη μιλήση, του έκανε μια ένεση.

— Σε λίγο θα αισθανθής όλ' αυτά που άναφέρεις, του είπε χαμηλόφωνα. Και πόνους και ζαλάδες κι' έμετους. Μην τρομάξεις. Θα σου περάσουν όλα, όταν θα βρίσκεσαι μακριά από δω και σύ και οι σύντροφοί σου...

Τίποτ' άλλο δεν του είπε, μά 'Ο 'Αμερικανός άρχισε να πιστεύη ότι πράγματι είχε πέσει σε καλά χέρια. 'Ο Τριανταφυλλάκης είχε δίκιο. 'Ο Ρωμαιο κάλεσε κατόπιν και τους άλλους άσθενείς, τους κύταξε στα γόνατα και τους έδωσε από μερικές σταγόνες λάδανου. 'Υστερα διέταξε το ναύτη να τους πάρη και να τους ξανακλείση στ' άμπάρι. 'Ο ίδιος κάθισε σκεπτικός σε μια πολυθρόνα. Και σ' αυτή τη θέση τον βρήκαν οι συνάδελφοί του, που τον ρώτησαν έκπληκτοι τι του συμβείνει. 'Ο γιατρός γύρισε και τους κύταξε με το βαρύ του βλέμμα. Σηκώθηκε έπειτα κι' έκοψε μερικές βόλτες μέσα στη μικρή καμπίνα με το κεφάλι σκυμμένο.

— Τι μου συμβαίνει είπατε; τους ρώτησε ξαφνικά. 'Αν σας πω θα τρομάξετε. Μά πρέπει να σας το πω, γιατί είναι ανάγκη να το μάθετε. Νομίζω ότι δεν κάνω λάθος...

— Άηλοδή;

— 'Ανάμεσα στους όμηρους που συνοδεύουμε, σημειώθηκε κρούσμα χολέρας!...

Οι αξιωματικοί πετάχτηκαν έντρομοι από τη θέση τους. Στα μάτια τους μέσα ζωγραφίστηκε η φρίκη του άκουσματος της λέξεως «χολέρα». 'Αν πράγματι συνέβαινε κάτι τέτοιο, ύπρχε φόβος να μεταδοθή σε όλο το πλήρωμα του «Σάν Μαρτίνο» και στ' άλλα πληρώματα που έρχόντουσαν σ' έπαφή μαζί τους. Κι' όμως τους ανθρώπους αυτούς τους έστειλαν οι ίδιοι στην 'Ιταλία. Ήταν τρέλλα! 'Ο Αιμίλιο Ρωμαιο είδε την έντύπωσή που προέβλεψε η είδησή του στους συνάδελφους του και συνέχισε στον ίδιο τόνο:

— 'Η ιδέα αυτή μου πέρασε, όταν τους πρωτοκύταξα στη Λαρίσα. 'Αλλά είχα ακόμη μερικές επιφυλάξεις. Τώρα πιά είμαι βέβαιος για τον ένα τουλάχιστον, τον 'Αντώνιο Λυτεράκη. Δεν ξέρω τι αποφάσεις θα λάβη η διοίκησή μας, εμείς όμως έχουμε ύποχρωση να τ' αναφέρουμε άμέσως και νά άπομονώσουμε το καράβι. Πρέπει να μπη σε καραντίνα. 'Ο κίνδυνος ν' άπλωθι σε όλους μας ή φοβερή αυτή έπιδημία, είναι μεγάλος. Τι λέτε;

Οι άλλοι συνεφώνησαν, έντρομοι ακόμη. Χωρίς να πούν σε κανένα τίποτε, διέταξαν τους άντρες του Ιστιοφόρου να μη μπη ούτε να βγί κανείς. Οι ίδιοι πήδησαν στην ξηρά και τράβηξαν ολοταχώς για το ναυαρχείο. 'Ο πανικός που μεταδόθηκε εκεί δεν περιγράφεται. 'Η είδηση ότι στο «Σάν Μαρτίνο» παρουσιάσθηκε κρούσμα χολέρας, έφερε άναστάτωση σε όλους. 'Αμέσως κλήθηκαν ανώτεροι αξιωματικοί σε συμβούλιο, έκαναν μια πολύωρη σύσκεψη και το πρώτο που αποφασίστηκε ήταν — άφού διαπιστώνόταν άλλη μια φορά ότι δεν έκανε λάθος 'Ο Ρωμαιο — να μεταφέρουν άμέσως τους όμηρους στο νοσοκομείο λοιμωδών νόσων και καράβι, πλήρωμα κι' όσοι άλλοι ήρθαν σ' έπαφή μαζί τους, ν' άπομονωθούν άμέσως.

— 'Υστερα κατέβηκε ένα συνεργείο από τρεις γιατρούς στον Πειραιά, για να μελετήσουν τα πράγματα. Μπήκαν στο «Σάν Μαρτίνο» και προφυλαγμένοι καλά με ειδικές μάσκες και γάντια, κατέβηκαν στ' άμπάρι. 'Εκεί όμως βρέθηκαν προτετελεσμένο σχεδόν γεγονός. 'Ο Πάρκερ θρισκόταν ήδη σε κωματώδη κατάσταση. Κρύος ή δρώτας τον περιέλουζε, τ' άμνηγνία του είχαν πρησθή κι' ένας περιεργός ρόγχος έβγαίνει από το λαιμό του. 'Ολ' αυτά ήταν φανερά συμπτώματα χολέρας. Οι γιατροί ούτε γύρισαν πιά να τον κυττάσουν και βγήκαν γρήγορα στο κατάστρωμα. 'Ο Αιμίλιο Ρωμαιο τους ρώτησε τί έπρεπε να κάνουν.

— 'Εχουμε έντολή να μεταφέρουμε τους όμηρους στο ελληνικό νοσοκομείο και τους δικούς μας να τους άπομονώσουμε. Μαζί τους κι' εμείς, γιατί άσφαλώς θα έχουμε μολυνθή. 'Ας μη χάνουμε καιρό. Νά ειδοποιήσουμε άμέσως τη Δημαρχία να στείλη ένα νοσοκομειακό αυτοκίνητο για να τους παραλάβη.

— 'Ετσι κι' έγινε. Οι 'Ελληνες κρατούμενοι, που μόλις εκείνη τη στιγμή κατάλαβαν τί τρέχει, προοκρατήθηκαν κι' αυτοί με τη σειρά τους. Χολέρα! Όλα τα φοβέρα εκείνα που είχαν διαβάσει κάποτε, τους ξαναγύριζαν τώρα στο μυαλό, έπαρναν διαστάσεις κι' έβλεπαν ήδη το θάνατο να πλησιάζη, άγριος, άπειλητικός! Τον Πάρκερ τον έβαλαν σε ξεχωριστό φορείο κι' ύστερα από λίγο έρριχνόταν στον δόμο τους κλεισμένοι κι' άπομονωμένοι στο κέντρο λοιμωδών νόσων. Δεν άφηναν εκεί ούτε φρουρό, ούτε κανένα άλλο για να τους φυλάη. Το έζυγνο «κόλπο» του Αιμιλίου Ρωμαιο είχε πετύχει να το παραπάνω. Οι κρατούμενοι ήταν ελεύθεροι σχεδόν. Οι 'Ιταλοί ούτε θά ενδιαφέρονταν πιά γι' αυτούς. Είχαν τις δικές τους σκοτούρες τώρα.

Οι όμηροι έμειναν εκεί μέσα στον νοσοκόμο κατορώσων να ειδοποίηση τον Πολύδης 'Ανδριτσόπουλο. 'Εκείνος έλήγνησε ταχύτατα. 'Ηρθε σ' έπαφή με τους γιατρούς του νοσοκομείου, τους έξηγήσε ποιά ήταν η έπαφή με τους γιατρούς του νοσοκομείου, ξαναγύριζαν στην ζωή, αλήθεια κι' ύστερα από λίγο οι «χολερισμένοι», ξαναγύριζαν στην ζωή. Στη ζωή που τη χρεώστούσαν σ' έναν τίμιο 'Ιταλό: Στον Αιμίλιο Ρωμαιο...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Η όμορφη Ούγγαρέζα φυγάς που κατέκτησε την όθονη

Η Εύα Μπάρντοκ, μια μελαχροινή καλλονή 23 ετών, ψηλή, με αρμονικό σώμα, καστανά μαλλιά και όμορφα μάτια, ύστερα από μια επικίνδυνη προσπάθεια, κατάρθωσε το 1948 να περάσει τα σύνορα της Ούγγαρίας, και να φτάσει στην αγγλική ζώνη της Αυστρίας και μετά στη Βιέννη. Έπειτα, με τη βοήθεια των Άγγλων, πήγε ως πολιτική φυγάς στο Λονδίνο και εγκατεστάθη εκεί.

Στην αγγλική πρωτεύουσα η Εύα Μπάρντοκ

Η όμορφη στάρ Εύα Μπάρντοκ. Παραπλεύρως: Η Ούγγαρέζα ηθοποιός και ο Μπάρτ Λάνκαστερ στο φιλμ «Ο Κόκκινος Κουρσάρος».

τοκ τελειοποιήθηκε πρώτα στη γλώσσα κι' έπειτα, χάρις στην όμορφη και το ταλέντο της ως ηθοποιού του ελαφρού θεάτρου, προσελήφθη σ' ένα μικρό θέατρο. Στην αγγλική σκηνή, πρώτος ο δημιουργός του φιλμ «Κόκκινα παπούτσια» Έμεριχ Πρέσμπουργκερ την πρόσεξε, εξετίμησε το ταλέντο της και της έδωσε την ευκαιρία να διακριθεί και στην όθονη. Άλλα την τελευταία στιγμή επέβη ο γνωστός Άγγλος παραγωγός σερ Άλεξάντερ Κόρντα, που την είχε προσέξει κι' αυτός, και την προσέλαβε.

Μέχρι το 1950, σε μικρούς ρόλους, πήρε μέρος σε 3 αγγλικές ταινίες, μεταξύ των οποίων και στην «Ιστορία πέντε πόλεων», στην οποία ερμήνευσε την δραματική ιστορία μιας δραπέτιδος του Παρισιανού κράτους. Λίγο αργότερα έφυγε για την Ιταλία με άδεια για να ξεκουραστεί. Άλλα η ελπίδα μουσική σκηνή και η όθονη την τραβούσαν ακατανύτως. Έτσι, μόλις της έγινε μια πρόταση, δέχθηκε να πάρει μέρος στη φαντασμαγορική μουσική επιθεώρηση «Μαύρο και Άσπρο» που ανέβηκε σ' ένα θέατρο της Ρώμης.

Την ίδια εκείνη εποχή βρισκόταν στην

Εύα Μπάρντοκ

Ιταλική πρωτεύουσα κι' ένα κινηματογραφικό συνεργείο από το Χόλλυγουντ για την εξεύρεση κατάλληλης τοποθεσίας για το γύρισμα των «Εξωτερικών» της ναυτικής ταινίας «Ο Κόκκινος Κουρσάρος». Ο πρωταγωνιστής της Μπάρτ Λάνκαστερ είχε έντολη να ανακαλύψει και μια όμορφη κοπέλλα και, κατά την κρίση του, να την προσλάβει για τον πρώτο γυναικείο ρόλο.

Καθώς, λοιπόν, είχε πάει ένα βράδυ τυχαία στο θέατρο που έπαιζε η Εύα, την ξεχώρισε με την πρώτη ματιά και ζήτησε να την γνωρίσει. Δύο μήνες αργότερα, σ' ένα ρομαντικό νησάκι έξω από τη Νεάπολη, άρχισε το γύρισμα της ταινίας με πρωταγωνιστές τον Μπάρτ, την Εύα και πολλούς δευτερεύοντες και κομπάρσους. Έπειτα ολόκληρο το συνεργείο έφυγε για το Χόλλυγουντ, για τα έσωτερικά. Απ' εκεί, μόνη πια η Εύα, ξαναγύρισε στο Λονδίνο, στο οποίο την καλούσε το συμβόλαιό της με τον Κόρντα. Κατόπιν, γύρισε το «Πουλί της Βενετίας» με τον Ρίτσαρντ Τόντ. Σήμερα, γνωστή και φασμαμένη πια στάρλετ, μοιράζει τον καιρό της μεταξύ σκηνής και όθονης. Είναι μια καινούργια βέβαια, αλλά με πολυσύνητο ταλέντο ηθοποιός, που γρήγορα θα κερδίσει τη μεγάλη δημοτικότητα.

Γεννήθηκε στη Βουδαπέστη στις 18 Ιουνίου του 1930 από γονείς εύπορους. Ο πατέρας της ήταν γνωστός δημοσιογράφος και η μητέρα της διαιεκριμένη ηθοποιός του Ούγγρικού εθνικού θεάτρου. Από ηλικίας 8 ετών η Εύα έδειξε τόσο επίμονη κλίση για το θέατρο ώστε άμεσως έγινε δεκτή ως μέλος του παιδικού θεάτρου της Βουδαπέστης. Για πρώτη φορά εμφανίστηκε

κά. Ένα πρωί φύγαμε από τη Βουδαπέστη με τη δικαιολογία της «ασθενείας» και της «αλλαγής κλίματος», στην πραγματικότητα, όμως, για να φτάσουμε στα σύνορα και να περάσουμε στο αυστριακό έδαφος. Χρειαστήκαμε μια εβδομάδα για να φτάσουμε εκεί, αλλά το καταφέραμε. Πλησιάσαμε άπαρηγόρητοι την διαχωριστική γραμμή και κρυφτήκαμε σ' ένα δάσος. Μόλις νύχτωσε καλά, έτοιμασθήκαμε για την επικίνδυνη απόπειρα. Μαζί μας είχαμε δυο χειροβομβίδες, ένα περιστόφορο και... ελάχιστα τρόφιμα. Ήμασταν αποφασισμένοι να πουλήσουμε ακριβά τη ζωή μας. Η τύχη, όμως, μάς βοήθησε. Από ένα σημείο που είχαμε διαλέξει από πρώτα κι' όπου τα φυλάκια δεν ήταν τόσο κοντά το ένα με το άλλο, ξεκινήσαμε για το μεγάλο τολμήμα. Πέσαμε καταγής κι' άρχισα να σερνώναστε με την κοιλιά. Μόλις θα φτάναμε το συρματοπλέγμα, θα το κόδαμε μ' ένα ψαλίδι και θα περνούσαμε... Δεν είχαμε μαζί μας ούτε ένα ρούχο για ν' αλλάξουμε, ούτε μερικά χρήματα ν' αγοράσουμε κάτι. Εκείνο όμως που μάς ενδιέφερε εκείνες τις κρίσιμες στιγμές, ήταν να κατορθώσουμε να περάσουμε τα σύνορα.

Συρτήκαμε, λοιπόν, με την κοιλιά, φτάσαμε το συρματοπλέγμα και άρχισα να το κόβουμε... Άλλα την ίδια στιγμή, είδαμε πολλούς προβολείς να ανάβουν ξαφνικά και με τις έκτυφλωτικές δέσμες τους να άνηχνεύουν το έδαφος, ενώ έφεταν πυκνές ριπές πολυβόλων... Όπως καταλάβαμε αμέσως, μερικές εκατοντάδες μέτρα πιο κάτω από μας, προς τα δεξιά μας, γινόταν μια άλλη απόπειρα δραπέτευσης και οι φρουροί είχαν αιφνιδιασθή... Τότε ο πατέρας μου, παλιός στρατιωτικός με πολεμική πείρα, για να φέρει σύγχυση, βγάζει

ως επαγγελματίας το 1945. Ύστερα από τριών ετών θριαμβευτικές εμφανίσεις, το 1948 έγινε κι' αυτή μέλος του Εθνικού θεάτρου. Την ίδια εκείνη εποχή πρωταγωνίστησε και στη πρώτη ταινία της που στάθηκε και η τελευταία. Αμέσως μόλις προεβλήθη το φιλμ, με τον τίτλο «Ο προφήτης των άγρων», η Εύα κατηγορήθηκε ως έχθρα του καθεστώτος. Η θέσι της ήταν δύσκολη με μια τέτοια κατηγορία.

Μπροστά λοιπόν στον κίνδυνο, η Εύα απέφασε να δραπέτευση μαζί με τους γονείς της. Αξίζει να αφηγηθούμε την δραματική της περιπέτεια, όπως την διηγήθηκε η ίδια μόλις έφτασε στην Αγγλία το 1948.

Με τις φιλίες που είχα στη Βουδαπέστη και το θάρρος που μου έδινε η ελπίδα, λέει η Εύα, δεν άργησα να οργανώσω τη δραπέτευσί μας, όσο μπορούσα πιο μυστι-

άπ' την τσέπη του μια χειροβομβίδα και τη ρίχνει με δύναμη προς τα αριστερά του...

Με την έκρηξη που ακολούθησε, οι προβολείς και τα πυρά των φυλακίων στράφηκαν προς το σημείο εκείνο. Τη στιγμή αυτή, έπαφελήκαμε έμελλε και, με μια τελευταία και υπεράνθρωπη προσπάθεια, κόψαμε το συρματοπλέγμα και περάσαμε από την άλλη μεριά... Σε λίγο, βρισκόμαστε στο πρώτο αυστριακό φυλάκιο. Είχαμε ριψοκινδυνεύσει, αλλά είχαμε πετύχει!...

Σήμερα, η Εύα Μπάρντοκ φαίνεται ότι έχει ξεχάσει αυτή την περιπέτεια. Στο Λονδίνο που βρίσκεται τώρα, συνεχίζει την καριέρα της. Έχει όλα τα προσόντα και είναι βέβαια, ότι σύντομα θα γίνει στάρ πρώτου μεγέθους.

Η Μαίριλυν Μονρόε

Τα νεώτερα των άστρων

Σύντομες ειδήσεις

Οι κάτωθι άστρες θα ερτάσουν τα γενέθλιά τους κατά τον προσεχή Σεπτέμβριο. Σας δίνουμε συγχρόνως και το έτος της γεννήσεώς τους για να μάθετε την πραγματική τους ηλικία:

Τζώννυ Μάκ Μπράουν	1.9.1904
Υδόν ντε Κάρλο	1.9.1924
Τζούζ Κόλντεν	1.9.1930
Άλαν Λάντ	3.9.1913
Μίκα Γκάιτφορ	4.9.1931
Τζάκ Μπιούτελ	4.9.1917
Πίτερ Λαφοντ	7.9.1923
Ρίτσαρντ Γουέμπ	9.9.1919
Τζέην Γκέρνερ	9.9.1924
Ντίνι Χάμπερ	13.9.1905
Ντίνι Χάμπερ	13.9.1916
Σκωτ Μπρέντ	13.9.1925
Μισέλ Φλάιζ	14.9.1922
Λωρην Μπακόλ	14.9.1924
Άνν Φράνσις	16.9.1930
Ζιζέλ Πισκόλ	17.9.1923
Ρούντο Μάκ Ντόουαλ	17.9.1928
Γκρέτα Γκάρμπο	18.9.1906
Σέλλεϋ Γουίντερς	18.9.1923
Πάολ Μιούνι	29.9.1897
Μάρθα Σκωτ	22.9.1916
Μάρτζου Τσάμπιν	22.9.1926
Γουάλτερ Πίτζον	23.9.1898
Μίκυ Ρούντ	23.9.1920
Γκαίηλ Ράσελ	23.9.1924
Άλντο Ραίη	25.9.1926
Συλβάνια Παμπανίνι	25.9.1927
Τζώρτζ Ράφτ	27.9.1904
Τζην Όπρι	29.9.1907
Γκρήρ Γκάρσον	29.9.1908
Λίζαμπετ Σκωτ	29.9.1922
Ντεμπόρα Κέρρ	30.9.1921

Η Ίνγκριντ Μπέργκμαν, που πήγε, προ καιρού στη Στοκχόλμη για να πάρει το χρυσό μετάλλιο, που της έδωσαν οι συμπατριώτες της εις αναγνώριση του ταλέντου της, απάντησε ως εξής στις παρακλήσεις τους να παρατείνη την εκεί παραμονή της:

— Δεν μπορώ. Αν η μισή καρδιά μου βρίσκεται εδώ, η άλλη μισή είναι στη Ρώμη, όπου γνωρίζω την ευτυχία.

Η Ιταλία δεν πρόκειται, λοιπόν, να χάσει την Ίνγκριντ. Ο Ρομπέρτο Ροσσέλινο το έγγραψε.

Ένας ηλικιωμένος κύριος πλησίασε έρωτημένη με τον νεαρό σι τον Μωρίς Σεβαλιέ και του είπε:

— Θα είχες την καλωσύνη, νεαρέ μου, να μου πής ποτέ βίσκεται το Μενιμνόντα;

Ο Μωρίς διηγείται σ' όλους με υπερφάνεια το περιστατικό αυτό. «Αν δεν γνωρίζετε τώρα την ηλικία του αγέραστου γόντου, μάθετε ότι γεννήθηκε στο Παρίσι στις 12 Αυγούστου 1888.

Ση Μαίριλυν Μονρόε απέκτησε μια επικίνδυνη αντίπα-

λο. Το όνομά της είναι Ρομπέρτα Χάιηνς. Ένας πρίγκιψ των νήσων Σαμόα την ζήτησε σε γάμο, όταν γύριζε εκεί τα εξωτερικά του φιλμ «Από τώρα και στο εξής». Για την Ρομπέρτα όμως δεν υπάρχει στον κόσμο παρά ένας μόνον άντρας: ο Μάρλον Μπράντο, που πιστεύεται πως τελικά θα παντρευτεί. Η Ρομπέρτα, που έχει λάβει μέχρι σήμερα χιλιάδες γράμματα, θαυμαστών ξεχωρίζει ανάμεσα σ' αυτά εκείνο που της έστειλε τον περασμένο χειμώνα μια διμορία στρατιωτών από την Κορέα και που περιέχει μεταξύ άλλων την ακόλουθη κολακευτική φράση: «Είστε το μόνο κορίτσι, που εύχαριστώ θ' ανταλλάξαμε με τη σύμπα μας».

Όταν αναλογιστεί κανείς το κρύο που κάνει στην Κορέα το χειμώνα, καταλαβαίνει καλύτερα τη σημασία της φράσεως αυτής.

Το φιλμ, που ετοιμάζεται με βάση την ζωή της Χριστίνας Γιορκενσεν, του Αμερικανού στρατιώτη που έγινε γυναίκα, θα γυριστεί τελικά στο Παρίσι. Οι Αμερικανοί παραγωγοί θελούν έτσι ν' αποφυγούν τις επεμβάσεις της λογοκρισίας της χώρας τους.

Η Άννα Μαρία Πιερράντζελε, που γυρίζει τώρα ένα φιλμ στο Λονδίνο, ανυπομονεί να τελειώσει τη δουλειά της εκεί, για να μπορέσει να επιστρέψει στη Ρώμη. Αίτια της ανησυχίας της είναι μια πληροφορία ότι ο αγαπημένος της Κίρκ Ντάγκλας περιποιείται πολύ τελευταία την κόμησά Αντουανέττα ντε Περρό.

Ένα νέο είδωλο άσπασχολεί τις δυο εκουσομπόλες του Χόλλυγουντ: Τη Λουέλλα Πάρσον που τη Ντόροθι Κίλγκλεν. Πρόκειται για το ζεύγος Τζέοντνι Χόλλυντ και Πίτερ Λάφοντ, που συνέδεσε έσχατως ένας κεραυνόβολος έρωτας.

Η «Φόξ» υποσχέθηκε στην Μαίριλυν Μονρόε πως θα της πληρώσει όλα τα έξοδα για να περάσει τις διακοπές της στο Παρίσι. Η γενναϊότητα αυτή κρύβει μια ύπεροβολή: Οι διευθυντές της Μαίριλυν θελούν να εξακριβώσουν αν θα ξετρελλάνη και τους Γάλλους, όπως ξετρελλάνε τους Αμερικανούς.

Η Νόρμα Σήρερ δεν μπόρεσε σε μια αισθητική χειρουργική κλινική, όπως έγραψε ο τύπος, αλλά σε μια χειρουργική απλώς κλινική, προκειμένου να εγχειρισθεί στο στόμα, όπου ένα χαλασμένο δόντι της προκάλεσε μια μόνονι σοβαράς μορφή.

Η Ρόντα Φλέμινγκ, που παντρεύτηκε πριν από λίγους μήνες, έκανε σ' ένα δημοσιογράφο την εξής δήλωση: «Οι πρώτοι μήνες του γάμου είναι οι πιο δύσκολοι απ' όλους».

Ο Φράνσις Τόντ είναι ευτυχισμένος. Η άλλοτε σύζυγός του Τζην Ουάλλας και ο νυν σύζυγός της Κόρνελ Ουάιλντ αποφάσισαν να του στείλουν τους γιους του, για να περάσουν κοντά του μερικές εβδομάδες.

Από την ημέρα, που χώρισε την γυναίκα του, ο Ντόναλντ Ο'Κόννορ πάλιν πέντε κιλά.

Η Σοφία Χάιγγουορντ υπέβαλε στο δικαστήριο μια αίτηση διαζυγίου κι' έγκυτέλειψε το Χόλλυγουντ. Δεν θέλει να βρισκείται στην κινηματογραφούπολη και ν' ακούει τα διάφορα σχόλια εκείνων που την νόμισαν ευτυχισμένη κοντά στον Τζες Μπάρκερ.

Η Μόνα Φρήμαν βγαίνει συχνά με τον νεαρό καλλιτέχνη Πάτ Νέρνεϋ. Όλοι όμως διερωτώνται αν θα συνεχίσουν οι συναντήσεις αυτές και μετά την επάνοδο του Μπίνγκ Κρόσμπου στο Χόλλυγουντ.

Η Βάντα Χέντριεξ είναι τρελά έρωτημένη με τον νεαρό γιοι-τραγουδιστή Τζέρρυ Λάζαρ.

Το βαρύτιμο δαχτυλίδι που στολίζει από ημερών το δεξί χέρι της Μαίρη Ο'Νίλντσωρ είναι δώρο του Κρέγκ Στήνερ, άλλοτε συζύγου της Άλεξίς Σμίθ.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

«Κομπλέξ»

(Η σκηνή σε μια βεράντα της Κηφισιάς.)

ΕΚΕΙΝΗ: Μικροσκοπική, πικάντικη, ζωρή, γεμάτη όρεξη για τη ζωή και διψάλα νειάτα που σπιθίζουν στα μαύρα ματάκια της και φλογίζουν το στόμα. Κορμί που σκορπάει γύρω του δυνατούς μαγνήτες.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ένας «σοβαρός κύριος», όπως ακριβώς συνήθισαμε να φανταζώμαστε τους «σοβαρούς κυρίους»: Ψηλός, γκριζομάλλης, με άφουγη χωρίστρα και κοστούμι ανεπίληπτο. Περίπου σαραντάρης, ώμορφος, «τύπος» που γοητεύει τις γυναίκες με πλούσιο «παρελθόν» και πολλές κατακτήσεις.

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Ένας κοντός άσχημομούσος με γαμψή μύτη, στραβά πόδια και δειλό, τρακαρισμένο ύφος.

Αντίχει ο διάλογος ακριβώς μετά το γεύμα:

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λοιπόν, σήμερα είχα πάρα πολλή δουλειά στο γραφείο. Άλλα ο νους μου ήταν στη γυναίκα μου.

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Πολύ σωστά. Όταν έχω κανείς τέτοια γυναίκα ο νους του πρέπει να μένει στο λιμάνι του σπιτιού! Ο ίδιος όμως μπορεί να κάνει ταξίδια.

ΕΚΕΙΝΗ: Εύχαριστώ και τους δυο σας θα πάσουμε ού-ισα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εγώ θέλω.

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Κι' εγώ. ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνεται): Θα το σεβόμαι μόνον μου. Οι σημερινές καμαριέρες ή βάζουν τέσσερα κομμάτια πάγο σε κέϊν που θέλει μόνον ένα ή χύνουν τη σόδα πάνω στο κοστούμι του! (Φεύγει).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σ' εύχαριστώ, Πέτρο, που κανείς παρέα στη γυναίκα μου. Άλλοιως, θα την είχα χάσει!... Δεν έχω καμιά εμπιστοσύνη στους άντρες. Ξέρω... απ' τον εαυτό μου! Μόνον σε σένα έχω εμπιστοσύνη.

Ο ΤΡΙΤΟΣ (σαρκαστικά και πεισασμένα): Γιατί λες απλούστατα: «Αυτόν τον κακομούτρη, που μοιάζει με το γυιό του Φραγκιστάν θα κυττάει η γυναίκα μου»;

ΕΚΕΙΝΟΣ (σάν να θέλη να διορθώσει γκάφα): Όχι, Πέτρο, με συγχωρείς. Πρώτον, οι άντρες δεν είναι απαραίτητο να είναι άωμοφοι. Και ύστερα, εγώ... άλλο έννοια. Σου έχω εμπιστοσύνη γιατί σε πιστεύω στην γυναίκα μου φίλο.

Η ΒΙΒΙΑΝ ΛΙΝ ΣΑΝΑΓΥΡΙΖΕΙ

Ύστερα από τεσσάρων μηνών παραμονή σε μια κλινική ή Βίβιαν Λιν, που είχε ως γνωστόν υποστεί μια φερεν νευρική κρίση, ξαναγύρισε κοντά στο σύζυγό της Λώρενς Όλνιέ και στους φίλους της. Αυτή είναι η πρώτη φωτογραφία του ζεύγους μετά την άναρρωσι της καλλιτέχνιδος. Φτάνοντας στο σπίτι της, η Βίβιαν πληροφορήθηκε για πρώτη φορά την κλοπή των κοσμημάτων της, που έγινε πριν από τρεις μήνες, και που την κρατούσε μυστική ο άντρας της.

Ο ΤΡΙΤΟΣ (άπλ): Κι' ε-
μείς... αληθινοί σου φίλοι ήταν
κι' εκείνοι, που δεν διάταζες
ούτε στιγμή να τους κλέψης τη
γυναίκα... σ' όλη τη... «μακριά
σταδιοδρομία του γόπτος» που
είχες.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σά να μου φαί-
νεται, άγαπητέ μου φίλε, πως
μου μιλάς με κάποια μικρή δό-
σι κακίας.

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Γελιάσαι!... Σε
αφονούσα πάντα, είν' η αλήθεια.
Μά τώρα πιά όχι.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί θέλεις να
πες;

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Νά, η Κάτια.
Ρώτησέ τη! Θα σου εξηγήση
έκείνη τί θέλω να πω. Το έπι-
ζω τουλάχιστον...

ΕΚΕΙΝΗ (μπάνει):... Με
οικονομία, κύριοι, γιατί ακρί-
βησε πολύ το «σκώτες».

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Έλεγα στο Γι-
ώργο πως τώρα πιά δεν τον ζη-
λεύω... Αυτάωθα απ' το «κο-
μπεξ» της κατατροπής! Α-
φού εσύ μου δώλεσες πως μ'
άγαπας... Και μούδωσες και
την απόδειξη...

ΕΚΕΙΝΗ: Μά τί είν' αυτά;
Τρελλάθηκες; Τί άηδίες είν' αύ-
τες που λές;

Ο ΤΡΙΤΟΣ (ήσυχ): Λέω
την αλήθεια! Ήσουν μαζί μου
σήμερα όλοκληρο τ' άπογεμα.
Από οίκο; Από άνοση; Σε
παρέσυρε ή φίλαρέσκεια; Δέ μ'
ένδιαφέρει. Πάντως, ή σ ο υ ν.
Και σε σπιδάδεθα στην πλάτη
έπί τη δεξιά για νάχω την ά-
πόδειξη! Τόλμησε τώρα να του
πης πως «κάπου έπεσε και
γυμπίσες»!... (Μέ λυσσα):
Θέλεις δεν θέλεις, θα σε χωρί-
ση και θα σε παντρευτώ!...
Τόν νίκησα! Έγώ! Τόν νί κ η-
σα!...

(Παύσι).

ΕΚΕΙΝΟΣ (άπλ): Σας συ-
χαίνομαι και τους δύο... Ω-
ραία «νίκη» είχες, Πέτρο! Κα-
λή ζωή θα κάνετε!

(Αυλαία)

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

☼ ☼

Ό «άθωος» κατάδικος

Όταν ο βασιλεύς Φρειδερί-
κος Γουλιέλμος ο Α' επισκέφθη-
κε μία φυλακή στο Πότσδαμ,
όλοι οι φυλακισμένοι άρχισαν
να του ζητούν χάρη και να πα-
ραπονούνται ότι άδικα τους εί-
χαν καταδικάσει. Όλοι ισχυ-
ρίζονταν ότι βρέθηκαν στη φυ-
λακή από προκατάληψη των δι-
καστών, από ψευδομάρτυρες,
από την άσυνειδησία των δικη-
γώνων.

Οι προφάσεις αυτές των
καταδίκων για την άθωότητά
τους έπαναλαμβάνονταν από κε-
λί σε κελί, ώσπου ο βασιλιάς
στάθηκε στο κελί ενός καταδι-
κου που έμενε σοβαρός και αμί-
λητος.

Ο Φρειδερίκος έκπληκτος ά-
πό αυτή τη σιωπή του τόν ρώ-
τησε κάποια στιγμή άστεϊευό-
μενος:

—Θαρώ πως κι' εσύ θα εί-
σαι άθωος, δεν είναι έτσι;

—Όχι, Μεγαλειότατε! Ήταν
ή έκπληκτική απάντησή του κα-
τάδικου. Είμαι ένοχος και θα
μου αξίζει μεγαλύτερη τιμωρία
από αυτή!

—Έλα εδώ, δεσμοφύλακα,
φώναξε τότε ο Φρειδερίκος στο
στασιόγιο με τα κλειδιά. Βγά-
λε γρήγορα αυτόν τόν κακού-
γο από τη φυλακή πούν δια-
φείρη τους άλλους... άθώους
φυλακισμένους!

Όταν κανείς από τους άρματωλούς πήγαινε στον ήρωικό δεσπό-
τη, οι σύντροφοί του του έλεγαν: «Χαίρετά μας τόν πλάτανο!»

Συνηθισμένες φράσεις και παροιμίες

Ποιά είναι ή ιστορία τους

Μία φράση που μας φαίνεται σήμερα έντελώς άκατανόη-
τη, είναι το «χαίρετά μου τόν πλάτανο», που τη λέμε συ-
νηθώς όταν θελούμε να ειρωνευθούμε κάποιον που μοιρα-
ζει άπραγματοποιήτες υποσχέσεις. Κι' όμως ή φράση αυτή
παισιότερα είχε έντελως διαφορετική σημασία και τη χρη-
σιμοποιούσαν όλοι σχεδόν οι άρματωλοί της Έπαναστάσε-
ως. Όταν στις 25 Μαρτίου 1821 ο Παλαιών Πατρών Γερμα-
νός έδωσε το σύνθημα της εθνικής εξέγερσης, μετά από
την όλονυχία που έγινε στην Άγία Λαύρα, κρέμασε το
λάβρο ο' ένα μεγάλο πλάτανο, που βρισκόταν στον πε-
ρίβολο της μονής. Κατόπιν άρχισαν να περνοούν ένας-ένας
κάτω από την πυκνή φυλλωσιά του δέντρου, για να κοινα-
νίσουν. Από τότε, όταν κανείς απ' αυτούς πήγαινε να
πάρη εντολές ή να δώση μηνύματα στον ήρωικό δεσπότη,
οι σύντροφοί του έλεγαν:

—Χαίρετά μας τόν πλάτανο!

Με το «πλάτανο» έννοούσαν τόν Παλαιών Πατρών Γερ-
μανό.

Οι πρόσφυγες της Μικράς Άσίας, μας έφεραν την παροι-
μία: «Πολλά οι αγάδες της Άνατολής, μα σαν τόν Καρα-
σμανόγλου ουδείς», που τη λένε συνήθως για τους διά-
φορους πολιτικούς που μοιράζουν προεκλογικές υποσχέ-
σεις, χωρίς να πραγματοποιούν καμμία, όταν έρθουν στην
άρχη. Η παροιμία αυτή κρατάει από τα πολύ παλιά χρό-
νια. Ποιός ήταν όμως ο Καρασμανόγλου;

Νά τί γράφει για τόν φιλόδημο από Τούρκο ο πρωτο-
μάρτυρας Γρηγόριος ο Ε', που το 1776 ήταν ακόμη αρχι-
άκονος του μητροπολίτη Σμύρνης: «Η άκαταστασία της
πατρίδας (έννοει την Πελοπόννησο) και ήμεις δεν άφαινε
να ησυχάζωμεν, και έκείνους ο Θεός να έλεησεν. Καθη-
μερινώς εμπαρκάρονται εδώ αναριθμητοί συν γυναιξί και
τέκνοις. Έδώ όμως ο Θεός τους ευσηλακνίσθη. Πολλοί οι
αγάδες της Άνατολής, μα ώσαν τόν Καρασμανόγλου ου-
δείς». Η φράση αυτή του Γρηγορίου έμεινε σαν παροιμία
και την έφεραν στην Έλλάδα οι μικρασιαίτες πρόσφυγες
που ήρθαν στα 1922.

Ποιός ξέρει σήμερα από πού βγήκε ο τίτλος «Μπέης της
Μάνης», που τόν διατηρούν ακόμη πολλοί Μανιάτες; Ή-
δρυτής του είναι ο βεζύρης Κιοπριλή Ζαζέ Μουσταφά που
ήταν ένας από τους Τούρκους, που άφισσαν καλές αναμνή-
σεις στους χριστιανούς. (Παρατηρήσεις ότι έν ώρα πολέμου
οι χριστιανοί — γράφει παλαιός ιστορικός — πυτομολούν
προς τους έχθρους, ίνα σωθώσιν από της άφορήτου τυραν-
νίας των άρχόντων, διάταξεν έντόνως τους διοικητές των
επαρχιών να προσφέρωνται ήπιώς προς τους ύπνκδους
χριστιανούς... Έσκέφθη δέ να έγκρατίσθη έν Μάνη δι-
οικησιν παραπλησίαν της έν ταίς παραδουναβίοις ήγεμονί-
αις δια διοικητών χριστιανών». Οι διοικηται αυτοί πήραν
τόν τίτλο «Μπέης της Μάνης» και από τότε ο τίτλος έμεινε
σε πολλές μανιατικές οικογένειες.

Είναι γνωστό πως τους παλαιούς άρειμάνιους χωροφύ-
λακες, με τό τοιγκελωτό μουσάκι και τό λερό πηλίκιο ο
έλληνικός λαός συνήθιζε να τους φωνάζη πειρακτικά «κα-
λαμαράδες» πράγμα που θεωρείτο μεγάλη προσβολή κατά
της αρχής. Άκόμη όμως και σήμερα ή φράση αυτή εξακο-
λουθεί να λέγεται με την ίδια της σημασία για τους άν-
θρώπους έκείνους που κατέχουν δημοσίες θέσεις. Κι' ό-
μως παλαιότερα — επί Τουρκοκρατίας προποντές — «καλα-
μαράς» ήταν τίτλος οχδών αξιωματών και όποιος τόν είχε
λογαριάζονταν για ευγενή. Μπορούσε να μη έλευθερά
στο παλάτι και να κουνεντιάσθ με τό σουλτάνο. (Καλεμ)
τουρκικά σημαίνει κονδυλοφόρος και απ' αυτό βγήκε ή
λέξη «καλαμάρι» δηλαδή μελανοδοχείο, που τό έφεραν μα-
ζί τους οι γραφιάδες, μέσα σε χρυσή θήκη. «Καλαμαράδες»
λοιπόν «έθεωρούντο δια τούτο οι πεπαιδευμένοι και λόγιοι
και έπρωτιμώτο έννοείται εις τάς δημοσίας θέσεις, ένθα
άπαιτείο γνώσεις γραμμάτων και αριθμητικής» όπως αναφέ-
ρει παλαιός χρονόγραφος.

Θυσίες με αίμα

Δεν έχουν λείψει από την
επεχή μας

Όταν τελείωσε τους εξορκι-
σμούς του, ο άρχιερέας σήκωσε ψη-
λά τό δακτυλίδιο μαχαίρι της θυ-
σίας. Όλοθυρά, οι άμετρητοί πι-
στοί της θρησκείας του Ήλιου εί-
χαν πέσει στα γόνατα και προσκυ-
νούσαν τό θεό τους. Η παρθένα,
που βρισκόταν εξαπλωμένη πάνω
στο βωμό, με τά μέλη του σώμα-
τός της άλειμένα με πολυτίμη μύ-
ρα, δεν έβγαζε ούτε μία φωνή, δεν
έχυνε ούτε ένα δάκρυ. Σχεδόν ά-
ναισθητή πιά, έπειτα από τη φρι-
χτή άγωνία που είχε περάσει, δεν
έννοωσε καν τη μαχαίρια του άρ-
χιερέως που έβασε τέλος στη ζωή
της...

Η ακριή αυτή δεν άνήκει σε κα-
νένα μυθιστόρημα. Αποτελεί μία
άναπαράσταση τών ανθρώπων που
γίνονταν στην αρχαία Αί-
γυπτο, καθώς κι' άργότερα στη
χώρα των θαλασσοπόρων Βιτικύς.
Πραγματικά, τά εύρηματα τών
άνασκαφών που έγιναν τελευταίως
απ' τόν καθηγητή Ούλντερ Έμερ-
σον, τού Πανεπιστημίου του Λονδί-
νου, 24 χιλιόμετρα νοτιοδυτικά τού
Καίρου, αποδεικνύουν ότι οι δού-
λοι τών Φαραώ θανατώνονταν μετά
τόν θάνατο τών κυρίων τους, για
να τους εξυπηρετούν και στην άλ-
λη ζωή.

Έξ άλλου, είναι εξακριβωμένο
απ' τους ιστορικούς ότι οι γυναί-
κες τών Βιτικύς θυσιαζόνταν, για
να πένε να συναντήσουν τους νε-
κρους πολεμιστάς συζύγους των.
Πόσο μακρινές και βάρβαρες
μάς φαίνονται σήμερα αυτές οι συ-
νηθειές! Κι' όμως δεν έχουν λεί-
ψει τελείως στην εποχή μας...

Μέχρι πρό θλίγουν έτιών ακόμη,
όταν πέβαινε ένας φιλάρχος, σε
μία περιοχή της νοτίου Νιγηρίας,
οι μάγοι της φυλής φρόντιζαν να
μήν τού λείψουν στην άλλη ζωή οι
σκάλας, οι ύπηρετες, οι γυναίκες
και οι εύνοχοι.

Μία γνωστή Άγγλιδα ιεραπό-
στολος, ή μς Ράκελ Σάτρε, έ-
σωσε κάποτε δέκα σκάλους και
κάμπονες γυναίκες και εύνοχους,
που ο μάγος έτοιμαζόταν να τους
συνδάλει με πυρμαίστες σούδες!
Δίχως να λογαριάσει τόν κίνδυνο
που διέτρεχε, μήτρε θαρραλέα μέ-
σα στο «μαγικό κύκλο», έκοψε τά
δεσμά τών θυμάτων και τ' άφισε
να φύγουν ελεύθερα. Οι ιθαγενείς,
που την σέβονταν και την άγαπού-
σαν, δεν τόλμησαν να επέμβουν.

Άλλα και στις πολιτισμένες χώ-
ρες, όπου διατηρείται ακόμη ή
επίστανση, δεν έχουν λείψει οι
αίματρες θυσίες — όχι όμως άν-
θρώπων, άλλα ζώων.

Οι ταυγάνοι της Άγγλίας π.χ.
φοβούνται ότι οι κατασκοπήσεις
τους μπορεί να στοιχειώσουν απ'
τά πνεύματα τών νεκρών τους. Ό-
ταν λοιπόν πεθάνει μία «βασιλι-
σά» τους, πρέπει να κατ' άμά-
ξι της, να σφαγούν τ' άλογά της
και να γίνουν χιλιά κομμάτια ό-
λα τά πλάνη ή υαλίνα σκεύη της
και τά έπιπλά της. Έτσι, πιστεύ-
ουν ότι ελευθερώνεται τελείως τό
πνεύμα της νεκρής απ' τους δε-
σμούς που τό ένώνουν με την επί-
γεια ζωή, κι' ότι παίρνει μαζί του
τά «φαντάσματα» όλων τών πραγ-
μάτων που τό άνηκαν και φεύγει
για τόν Άλλο Κόσμο, για να μήν
ενοχλήση ποτέ πιά τους ζωντα-
νούς.

Η «ιεροτελεσία» αυτή εφαρμό-
σθηκε ποτέ κι' έφτάς, μετά τό
θάνατο της γρηάς «βασιλίσσας»
των ταυγαών Χάρριετ Μπούσερ.

Έξ άλλου, μία Γαλλίδα, στην
Τουλούζη, που άσχολείτο με τη
μαγεία, θυσίαζε κόττες στα πνεύ-
ματα, για να της ύποδειξουν τη
θέση ενός θησαυρού, κρυμμένου στα
έσπια ενός παλιού πυργού. Α-
φού έσφαξε μ' αυτό τόν τρόπο όλα
τά δικά της πουλερικά, άρχισε να
βαζή χέρι και στα γειτονικά κοι-
τάκια, ώσπου την τσάκωσαν!

Τέλος, έχει εξακριβωθεί ότι ό-
πάχουν ακόμη στη Μεγ. Βρετα-
νία αίρέσεις με φανατικούς όπα-
δούς, που λένε τρέπονται τό «επί-
στα» και πίνουν αίμα στις θυσίες που
τού προσφέρουν!...

Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΜΑΣΤΙΓΑ

ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

ρισε πρώτος.

Μία άλλη άπειλή, που κρέμεται στην
κυριολεξία πάνω από τόν πλανήτη μας
είνε ο σιμπαής δορυφόρος μας, ή Σε-
ρήνη.

Ένας από τους μεγαλύτερους γεωλό-
γους της εποχής μας, ο Άλεξάνδρος
Βερονέ, πρόσεξε ότι, έκτός από τους
«κύκλους» τού Μοντεσσού, υπάρχουν και
«επίλοιποι».

Αυτές οι δύο γραμμές αντίστοιχούν στους δύο παραλλήλους 35ο, βό-
ρειο και νότιο. Ο πρώτος απ' αυτούς περνάει από τις Ήνωμένες Πολι-
τείες και την Κίνα. Ο δεύτερος, ο νότιος, διασχίζει την Αργεντινή
και προχωρεί προς τό μέρος της Αυστραλίας και της Νέας Ζηλανδίας.

Άλλα που βρίσκεται ή Σελήνη σ' όλ' αυτά; Περιμένετε... Η Γη,
ως γνωστόν, δεν είναι τέλεια σφαίρα,
άλλα παρουσιάζει μία αρκετά ση-
μαντική ιδιόμορφη στον Ίσημεριό
και μία συμπίεση ή καλύτερα μία
καθίζηση στους πόλους. Μ' άλλα λό-
για, ο πλανήτης μας είνε μία σφαί-
ρα, μ' έναν πρόσθετο δακτύλιο στη
γραμμή τού Ίσημεριού. Η έλξη
της Σελήνης είνε λοιπόν, εξαιρετι-
κά έντονη πάνω σ' αυτό τό δακτύ-
λιο, που άπειλείται διαρκώς με δια-
σπαση. Αποτέλεσμα αυτής της έλξε-
ως πάνω στο δακτύλιο τού Ίσημε-
ριού είνε ή συνεχής κλίση τού άξο-
νος της γης, που, σύμφωνα με τους
υπολογισμούς τών αστρονόμων, ά-
βρεθη έπειτα από 12000 χρόνια, πά-
νω στη γραμμή τού Βέγα, αντί τού
Πολικού Αστέρου, όπως συμβαίνει
σήμερα.

Ένα άλλο όχι λιγώτερο
σημαντικό αποτέλεσμα αυτής της έλ-
ξεως είνε οι σεισμοί που συμβαίνουν
κάθε τόσο στην περιοχή τών δύο πα-
ραλλήλων, που αναφέραμε και που
περικλείουν την περιοχή τού δακτυ-
λιου τού Ίσημεριού.

Τί είνε οι «κύκλοι» τού Μοντεσσού
ή οι «ζώνες» τού Βερονέ;

Έχετε προσέξει πως «σκάζει»
καμμία φορά σε ένα ή περισσότερα
σημεία ή κόρα ενός κομματιού κέ-
κι; Αυτό ακριβώς συμβαίνει και με
τό φλοιό της γης. Με μόνη τη δια-
φορά ότι ή γη είνε μία σφαίρα και
ότι αυτά τά σκασιματα ακολουθούν
κυκλική πορεία. Κι' εδώ βρίσκεται
ο μεγάλος κίνδυνος, που άπειλεί
τόν πλανήτη μας. Ο κίνδυνος, δη-
λαδή, τού τεμαχισμού του σε δύο,
τρεις ή περισσότερους μικρούς πλα-
νήτες.

Άλλα και άν τά πράγματα δεν
φτάσουν στον τεμαχισμό, ύπόρχει
πάντοτε για τόν πλανήτη μας ο κίν-
δυνος ν' αναταραχθή εκ βάθρων, με
άποτέλεσμα τόν καταποντισμό μερι-
κών από τις σημερινές ήπειρους, ό-
πως συνέβη στα πολύ παλιά χρόνια
με την Ατλαντίδα, και πιθανόν την
εμφάνισι νέων.

Προκειμένου για την Ατλαντίδα,
άξιζει να σημειωθεί ότι βρισκόταν
πάνω σ' ένα από τά σημεία επαφής
του ενός από τους «κύκλους» τού
Μοντεσσού και της μιας από τις «ζώ-
νες» τού Βερονέ.

Ένα τρίτο ένδεχόμενο είνε ο τεμαχισμός τών ήπειρών σ' ένα ή πε-
ρισσότερα κομμάτια. Προκειμένου για την Ευρώπη, τό πιθανώτερο είνε
ότι θα σχιστή σε δύο κομμάτια πάνω στην γραμμή Γιβραλτάρ — χερσόνη-
σος Αίμου — Βαρσοβία. Είνε πιθανόν επίσης ότι ή Ιταλία θ' αποσπασθή
από την υπόλοιπη ήπειρο και θα μεταβληθή σε νήσο, στη μέση της Με-
σογείου.

Η μεγαλύτερη ρωγμή τού γήινου φλοιού είνε εκείνη που έγινε το
1893 στη Νέα Ζηλανδία. Τό μήκος της ήταν 145 χιλιόμετρα και τό
πλάτος της 3-4. Τό βάθος της έποίκιλλε από 11 έως 100 και πλέον
μέτρα. Στο Αδελάντο της νοτίου Ιταλίας σχηματίσθηκε, έξ άλλου,
στις 13 Ιανουαρίου 1915 μία ρωγμή μήκους 70 χιλιομέτρων και πλά-
τους 30 έως 70 εκατοστών τού μέτρου.

Δεν είναι όλα αυτά τάχα ένδεξιμα της άσταθείας τού γήινου φλοιού
και της έπιφανούς θέσεως μας πάνω σ' αυτόν;

Οι σεισμοί, τά ήρσιαιές, οι καθίζησεις, οι κατακρημνίσεις κλπ. μας
υπευθυμίζουν κάθε τόσο αυτό τό άσφαλές και τό επικίνδυνο της θέσεως
μας, σκορπίζοντας τόν δλεβρο και τό θάνατο.

Πόσες συμφορές, πόσες καταστροφές, πόσες άνατριχιαστικές τραγω-
δίες δεν άρθμει ή ιστορία της γης μας!

Εμπρός σ' αυτά τά ένδεχόμενα τί μπορεί να κάμη ή έπιστήμη; Όχι
μεγάλα πράγματα και ίσως τίποτα. Προς τό παρόν, τό μόνο που μπο-
ρούμε να κάνουμε είνε να παρακολουθούμε πάνω στους σεισμογράφους
μας τά θλιβερά και άνησυχητικά προοίμια τών μελλοντικών καταστρο-
φών, που άπειλούν τόν πλανήτη μας. Τά προοίμια αυτά έντείνονται, δυ-
στυχώς, από μέρα σε μέρα, πράγμα που φανερώνει την προσέγγισι τού
κινδύνου.

Άλλα ποιά είνε τά προοίμια τών μελλοντικών εξέλιξεων τού πλα-
νήτου μας;

Θά μιλήσωμε γι' αυτά στο έπόμενο φύλλο.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η Γη καταπίνει τά παιδιά της.

Ο πλανήτης μας θ' άνοιξη σαν όστρακο;

δύο άλλες ζώνες ρήξεως, που άπειλούν όχι λιγώτερο από τους πρώτους
να κομματιάσουν τό δυστυχισμένο πλανήτη μας.

Αυτές οι δύο γραμμές αντίστοιχούν στους δύο παραλλήλους 35ο, βό-
ρειο και νότιο. Ο πρώτος απ' αυτούς περνάει από τις Ήνωμένες Πολι-
τείες και την Κίνα. Ο δεύτερος, ο νότιος, διασχίζει την Αργεντινή
και προχωρεί προς τό μέρος της Αυστραλίας και της Νέας Ζηλανδίας.

Άλλα που βρίσκεται ή Σελήνη σ' όλ' αυτά; Περιμένετε... Η Γη,
ως γνωστόν, δεν είναι τέλεια σφαίρα,
άλλα παρουσιάζει μία αρκετά ση-
μαντική ιδιόμορφη στον Ίσημεριό
και μία συμπίεση ή καλύτερα μία
καθίζηση στους πόλους. Μ' άλλα λό-
για, ο πλανήτης μας είνε μία σφαί-
ρα, μ' έναν πρόσθετο δακτύλιο στη
γραμμή τού Ίσημεριού. Η έλξη
της Σελήνης είνε λοιπόν, εξαιρετι-
κά έντονη πάνω σ' αυτό τό δακτύ-
λιο, που άπειλείται διαρκώς με δια-
σπαση. Αποτέλεσμα αυτής της έλξε-
ως πάνω στο δακτύλιο τού Ίσημε-
ριού είνε ή συνεχής κλίση τού άξο-
νος της γης, που, σύμφωνα με τους
υπολογισμούς τών αστρονόμων, ά-
βρεθη έπειτα από 12000 χρόνια, πά-
νω στη γραμμή τού Βέγα, αντί τού
Πολικού Αστέρου, όπως συμβαίνει
σήμερα.

Ένα άλλο όχι λιγώτερο
σημαντικό αποτέλεσμα αυτής της έλ-
ξεως είνε οι σεισμοί που συμβαίνουν
κάθε τόσο στην περιοχή τών δύο πα-
ραλλήλων, που αναφέραμε και που
περικλείουν την περιοχή τού δακτυ-
λιου τού Ίσημεριού.

Τί είνε οι «κύκλοι» τού Μοντεσσού
ή οι «ζώνες» τού Βερονέ;

Έχετε προσέξει πως «σκάζει»
καμμία φορά σε ένα ή περισσότερα
σημεία ή κόρα ενός κομματιού κέ-
κι; Αυτό ακριβώς συμβαίνει και με
τό φλοιό της γης. Με μόνη τη δια-
φορά ότι ή γη είνε μία σφαίρα και
ότι αυτά τά σκασιματα ακολουθούν
κυκλική πορεία. Κι' εδώ βρίσκεται
ο μεγάλος κίνδυνος, που άπειλεί
τόν πλανήτη μας. Ο κίνδυνος, δη-
λαδή, τού τεμαχισμού του σε δύο,
τρεις ή περισσότερους μικρούς πλα-
νήτες.

Άλλα και άν τά πράγματα δεν
φτάσουν στον τεμαχισμό, ύπόρχει
πάντοτε για τόν πλανήτη μας ο κίν-
δυνος ν' αναταραχθή εκ βάθρων, με
άποτέλεσμα τόν καταποντισμό μερι-
κών από τις σημερινές ήπειρους, ό-
πως συνέβη στα πολύ παλιά χρόνια
με την Ατλαντίδα, και πιθανόν την
εμφάνισι νέων.

Προκειμένου για την Ατλαντίδα,
άξιζει να σημειωθεί ότι βρισκόταν
πάνω σ' ένα από τά σημεία επαφής
του ενός από τους «κύκλους» τού
Μοντεσσού και της μιας από τις «ζώ-
νες» τού Βερονέ.

Ένα τρίτο ένδεχόμενο είνε ο τεμαχισμός τών ήπειρών σ' ένα ή πε-
ρισσότερα κομμάτια. Προκειμένου για την Ευρώπη, τό πιθανώτερο είνε
ότι θα σχιστή σε δύο κομμάτια πάνω στην γραμμή Γιβραλτάρ — χερσόνη-
σος Αίμου — Βαρσοβία. Είνε πιθανόν επίσης ότι ή Ιταλία θ' αποσπασθή
από την υπόλοιπη ήπειρο και θα μεταβληθή σε νήσο, στη μέση της Με-
σογείου.

Η μεγαλύτερη ρωγμή τού γήινου φλοιού είνε εκείνη που έγινε το
1893 στη Νέα Ζηλανδία. Τό μήκος της ήταν 145 χιλιόμετρα και τό
πλάτος της 3-4. Τό βάθος της έποίκιλλε από 11 έως 100 και πλέον
μέτρα. Στο Αδελάντο της νοτίου Ιταλίας σχηματίσθηκε, έξ άλλου,
στις 13 Ιανουαρίου 1915 μία ρωγμή μήκους 70 χιλιομέτρων και πλά-
τους 30 έως 70 εκατοστών τού μέτρου.

Δεν είναι όλα αυτά τάχα ένδεξιμα της άσταθείας τού γήινου φλοιού
και της έπιφανούς θέσεως μας πάνω σ' αυτόν;

Οι σεισμοί, τά ήρσιαιές, οι καθίζησεις, οι κατακρημνίσεις κλπ. μας
υπευθυμίζουν κάθε τόσο αυτό τό άσφαλές και τό επικίνδυνο της θέσεως
μας, σκορπίζοντας τόν δλεβρο και τό θάνατο.

Πόσες συμφορές, πόσες καταστροφές, πόσες άνατριχιαστικές τραγω-
δίες δεν άρθμει ή ιστορία της γης μας!

Εμπρός σ' αυτά τά ένδεχόμενα τί μπορεί να κάμη ή έπιστήμη; Όχι
μεγάλα πράγματα και ίσως τίποτα. Προς τό παρόν, τό μόνο που μπο-
ρούμε να κάνουμε είνε να παρακολουθούμε πάνω στους σεισμογράφους
μας τά θλιβερά και άνησυχητικά προοίμια τών μελλοντικών καταστρο-
φών, που άπειλούν τόν πλανήτη μας. Τά προοίμια αυτά έντείνονται, δυ-
στυχώς, από μέρα σε μέρα, πράγμα που φανερώνει την προσέγγισι τού
κινδύνου.

Άλλα ποιά είνε τά προοίμια τών μελλοντικών εξέλιξεων τού πλα-
νήτου μας;

Θά μιλήσωμε γι' αυτά στο έπόμενο φύλλο.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η Γη καταπίνει τά παιδιά της.

Οι έπιστιμονες κάνουν λόγο για ένα άνοιγμα τού φλοιού
της γης στα δύο, όπως γίνεται με τις δύο κόγχες τού όστρά-
κου ενός στρείδιου...

Οι πρόσφατες καταστροφές τών
νέων νήσων από τους σεισμούς ξανα-
φέρνουν στην επικαιρότητα ένα ζή-
τημα, που πολλές φορές άπασχόλησε
ως τώρα τους έπιστήμονες και την κοινή γνώ-
μη. Είμαστε άραγε άσφαλισμένοι πάνω
στο έδαφος που πατούμε; Και δεν κινδυ-
νούμε από τη μία μέρα στην άλλη να
καταδαρθώσουμε στα έγκατα της γης,
σε κάποια από τις έκρήξεις τού θυμού τού
τρομερού Έγκελδου;

Η απάντησι της έπιστήμης σ' αυτό τό
έρώτημα είνε κατηγορηματική.

Τίποτα, μας λέει, δεν είνε λιγώτερο ά-
σφαλές από τό έδαφος όπου πατούμε.
Αυτό τό έδαφος αποτελεί μία πολύ λε-
πτή — σχετικά με την άκτινα της γης —
φλούδα, ή οποία σπρίτζεται πιθανότατα
πάνω σε μία διάπυρο μάσα βγρών ή αερωδών συστατικών και που
υφίσταται διαρκώς παντός είδους άναστατώσεις, για λόγους μηχανι-
κούς και γεωλογικούς.

Αυτή ή φλούδα άπειλείται, λοιπόν, από κατάρρευσι! Οι έπιστή-
μονες μιλούν, μάλιστα, για ένα άνοιγμα κάποτε τού φλοιού της γης στα
δύο, όπως γίνεται με τις δύο κόγχες τού όστράκου ενός στρείδιου!...

Οι λόγοι που θα προκαλέσουν αυτή την κατάρρευσι ή αυτό τό άνοι-
γμα στα δύο βρισκονται μέσα στη φύσι τού πλανή-
τη μας, στον τρόπο δηλαδή της συστάσεώς του
και στη μορφή που έχει σήμερα.

Μάθαμε όλοι στο σχολείο ότι ή Γη μοιάζει μ'
ένα ψημένο μήλο. Η φλούδα αυτού
τού μήλου ζαρώνει διαρκώς, έξ αι-
τίας της συστολής τού κεντρικού πυ-
ρήνους. Οι Κορδελιέρες, τά Ίμα-
λάια, οι Άλπει, τά Πυρηνάια δεν
είνε τίποτε άλλο από μεγάλες «ζα-
ρες» τού φλοιού της Γης.

Η μόνη διαφορά, που άφαιρεί ό-
λη την αξία της από την παρομοί-
ωσι μας, είνε ότι ο φλοιός της γης
δεν έχει την ελαστικότητα μιας
φλούδας καρπού. Γι' αυτό τό λόγο
οι συστολές τού καταστρέφουν διαρ-
κώς την ισορροπία του και δημιου-
ργούν επικίνδυνα ρήγματα σ' αυτόν.

Τά ρήγματα αυτά προχωρούν πολλές
φορές σε μεγάλο βάθος και προκα-
λούν μιν άλυτο κατακρημνίσουν,
που συγκλονίζουν κάθε τόσο τόν πλα-
νήτη μας με τη μορφή σεισμών.

Μερικές απ' αυτές τις κατακρημνί-
σεις είνε μικρές. Άλλες είνε μεγα-
λύτερες κι' άλλες πάλι τεράστιες σε
έκταση! Οι έπιστήμονες πρόσεξαν,
λοιπόν, πως αυτές οι κατακρημνίσεις
ακολουθούν ώρισμένες γραμμές ή
κύκλους, που χαρακτηρίζονται ως
«κρίσιμοι», γιατί αποτελούν τά επι-
κίνδυνα σημεία, όπου θα έκδηλωή
κάποτε ή μοιραία κι' άναπόφευκτη
ρήξις.

Ο πρώτος απ' αυτούς τους κύ-
κλους περιβάλλει τόν Ειρηνικό όκε-
ανό σαν ζώνη και ακολουθεί τη
γραμμή Βαλπαράϊζο - Σάν Φρανσί-
σκο - Τόκιο - Καν - Σούν - Ανάμ,
περνώντας από άπόκρημνα όρη, ή-
φαιστεια και θαλάσσιες τάφρους. Τά
41% τών σεισμών, που

Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΩΝ ΣΤΕΝΑΓΜΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

ΤΗΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ρολάνδος μαθαίνει από τον υπέρτατη ότι η Λεοχώρα είναι συζυγός του Αλτιέρι από δύο χρόνια. Πηγαίνουν δε την ίδια μέρα μαζί με τον Σκαλαμπρίνο στην εκκλησία του Αγίου Μάρκου. Ο παλιός ληστής αναγνωρίζει εκεί τον Βέμπο. Ο Ρολάνδος πουλάει ένα δαχτυλίδι που του είχε απομείνει και αγοράζει δύο αλογα και καινούργια ρούχα για τον εαυτό του και το Σκαλαμπρίνο. Πηγαίνουν κατόπιν σ' ένα μικρό χωριό, στη Νερβέζα. Έκει ο Ρολάνδος βρίσκει τον πατέρα του, που ζή σαν ζητιάνος. Ο δόγης Κανδιάνο έχει χάσει πια το λογικό του και δεν θυμάται τίποτα από το παρελθόν.

Το ύφος του Ρολάνδου έγινε επιτακτικό. — Πάψετε! είπε. Αφήσατε έξη χρόνια απροσπάτετο κι' ανυπερασπιστο αυτό το δυστυχισμένο γέρο. Τον αφήσατε να τον χτυπάνε με πέτρες τα παιδιά και να διασκεδάζουν μαζί του οι μεγάλοι. Πρέπει να λογαριάσετε τον εαυτό σας ευτυχισμένο, γιατί δεν σας ζητάω ευθύνες γι' αυτή την αχαράκτηρη συμπεριφορά σας. Η κατάρα του ούρανού θα πέσει μία μέρα πάνω στο κεφάλι σας για ό,τι έκαματε!

Ο δήμαρχος είχε χάσει το χρώμα του. — Κάμετέ τον ό,τι θέλετε, απάντησε με φωνή που έτρεμε. Το κάτω-κάτω, κανείς δεν τον γνωρίζει σ' αυτό το χωριό.

— Πέστε μου τώρα, συνέχισε ο Ρολάνδος, πώς έζησε αυτά τα έξη χρόνια; Δεν είναι αλήθεια πως βρίσκεται από έξη χρόνια εδώ;

— Ακριδώς, απάντησε ο δήμαρχος. — Έπειτα από μικρή σκέψη. Με ρωτάτε πως έζησε, κύριε... Αλλά από τη φιλανθρωπία του κόσμου...

— Θα ήθελα να μάθω πως έννοείτε αυτή τη φιλανθρωπία, είπε ο Ρολάνδος, σκουπίζοντας τον ιδρώτα που έτρεχε από το μέτωπό του.

— Χμ! Έκαμε ο δήμαρχος. Πως την έννοώ; Νά... πήγαινε από τη μία πόρτα στην άλλη. Ο ένας τούδινε ένα κομμάτι ψωμί... Ο άλλος τον άφηνε να περάσει τη νύχτα στο σταύλο... Πρέπει να ξέρετε, κύριε, πως έλοι εδώ έβιαστε πονόψυχοι... Είμαι βέβαιος, λοιπόν, πως ό τυφλός πολύ λίγες φορές θάμεινε νηστικός...

Ο Ρολάνδος άφησε ένα μουγκρητό, αλλά δεν είπε τίποτε άλλο. Έπειτα πήγε κοντά στον πατέρα του και τον έπιασε από το χέρι.

— Θέλετε νάρθτε μαζί μου; τον ρώτησε με τρυφερή φωνή που έρχόταν σε αντίθεση με κείνη που είχε χρησιμοποιήσει πρωτότερα, όταν μιλούσε στο δήμαρχο.

Τα μάτια του γέρου πλανήθηκαν μερικώς στιγμές στο κενό.

— Νά φύγω από δω; είπε. — Ναι.

— Δεν θ' ακούω πια τις κοροϊδίες και τις βρισιές; — Όχι.

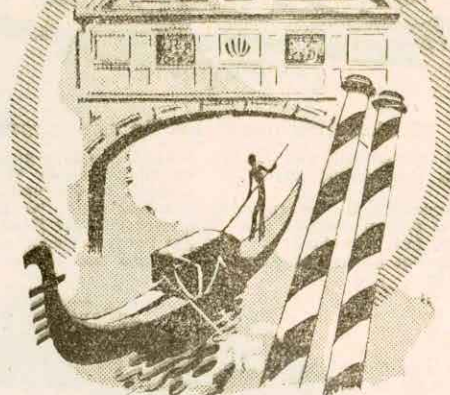
— Ούτε τις κατάρες όταν ζητάω ένα κομμάτι ψωμί; — Ούτε.

— Και δεν θα μου ρίχνουν πέτρες τα παιδιά; — Όχι.

— Ας φύγουμε τότε, είπε. Ο Ρολάνδος πέρασε το χέρι του κάτω από το μπράτσο του γέρου.

— Στριχίχτε πάνω μου, του είπε. Μην φοβάσαστε πως θα με κουράσετε... Είμαι αρκετά δυνατός...

Βγήκαν μαζί από το σπίτι. Μπροστά στην πόρτα είχαν μαζεμένη καμιά πενήνταριά χωριάτες, άντρες, γυναίκες και παιδιά. Όλοι κύτταζαν με περιέργεια αυτόν το νέο με το ώχρό πρό-

σωπο που είχε έρθει για να πάρη τον τρελλό.

Αλλά ο Ρολάνδος πέρασε από μπροστά τους, κρατώντας από το μπράτσο τον πατέρα του, χωρίς να τους προσέξει.

Όταν έφτασαν στο μέρος όπου περίμενε ο Σκαλαμπρίνο, είχε νυχτώσει. Ένας κρύος άερας κατέβαινε από τα γειτονικά βουνά.

Ο Ρολάνδος έβγαλε το μανθούα του και σκέπασε μ' αυτόν τους ώμους του γέρου. Έπειτα τον ανέβασε όχι χωρίς κόπο πάνω στο αλόγο και τον έδεσε πάνω στη σέλλα.

— Έμπρός! είπε πιάνοντας τα ζώα από τα χαλινάρια.

— Αφέντη, είπε ο Σκαλαμπρίνο, πάρτε το αλόγο μου. Θα πάω εγώ με τα πόδια.

— Όχι, απάντησε ο Ρολάνδος. Κι' ήταν τέτοιος ό τόνος της φωνής του που ο Σκαλαμπρίνο κατάλαβε πως δεν έπρεπε να έπιμειν.

— Αρχισαν να προχωρούν μέσα στη νύχτα. Ο άνεμος που δυνάμωνε ολοένα, τους έδερνε αλύπητα.

ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΗΣ ΖΟΥΑΝΑΣ

Όταν έφτασαν στο Τρεβίζε, ο Ρολάνδος ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

— Άλλο ντέρτι... Πάλι τον κάλο μου πατάς και για τον Ντιόρο μου ουκίτας, διαόλου σουσουράδα και το σκοινί παρατεντώ για το φουστάνι το κοντό και μου κολλάς άράδα!

Κοντό φουστάνι ντεκλαρέ, μου λές κι' εσύ πως θα φορέ- συντόμως και σε λίγο. Και δίχως να πολυλογώ, από τα... ρούχα μου, εγώ, όλοτελα θα φύγω!

Κι' είν' άσφαλώς να βαλαντώ- έφόσον θές κι' εσύ κοντό φουστάνι να φορέσας και δεν κυττάς, όμορφονιά τα δύο στραβά σου τα (καννιά, που μοιάζουν... παρεν- (θέσεις!)

— Άδε, λοιπόν, το λα- (κριντι) περί την φουστα την (κοντή) Θηρία να μη γίνω... Και άς' τον κοντό σου (τό καβά, γιατί τα πόδια τα στρα- (βά, όρσοί, θα σου... κον- (τήνω!)

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

— Άδε, λοιπόν, το λα- (κριντι) περί την φουστα την (κοντή) Θηρία να μη γίνω... Και άς' τον κοντό σου (τό καβά, γιατί τα πόδια τα στρα- (βά, όρσοί, θα σου... κον- (τήνω!)

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

— Άδε, λοιπόν, το λα- (κριντι) περί την φουστα την (κοντή) Θηρία να μη γίνω... Και άς' τον κοντό σου (τό καβά, γιατί τα πόδια τα στρα- (βά, όρσοί, θα σου... κον- (τήνω!)

δος είχε μερικές λέξεις στο Σκαλαμπρίνο, που έφυγε τρέχοντας προς το μέρος της Βενετίας.

Έπειτα ώδηγησε τον πατέρα του σ' ένα πανδοχείο, όπου του σερβίρισε ό ίδιος το φαγητό του και τον έβαλε να κοιμηθή. Την άλλη μέρα, του αγόρασε καινούργια ρούχα κι' αντίκατέστησε μ' αυτά, εκείνα που φορούσε.

Τό απόγευμα της ίδιας ημέρας, αγόρασε ένα κορρότσι κι' έξεψε σ' αυτό το α- λογό του. Ανέβασε κατόπιν τον πατέρα του, κάθισε κι' αυτός πλάι του και ξεκί- ησαν για το Μέστρε. Έφτασαν εκεί άργα τη νύχτα και πήγαν σ' ένα φτωχικό παν- δοχείο, που βρισκόταν απέναντι από τον «Άσημένιο Ήλιο», όπου, όπως θυμούνται οι αναγνώστες μας, γλεντοκοπούσε ο Πέ- τρος Άρετίνο.

Πέρασαν τρεις ημέρες. Στο διάστημα αυτό, ο Ρολάνδος δεν ά- φησε ούτε στιγμή μόνο του το γέρο Καν- διάνο.

Είχε μαζί του ατέλειωτες συζητήσεις, που ήταν, αλλοίμονο, ένας θλιβερός μονό- λογος. Ο τυφλός του άπαντούσε κάπου- κάπου με μερικές ασυνάρτητες λέξεις.

Τό βράδυ της τρίτης ημέρας, ένας άν- τρας και μία γυναίκα έφτασαν στο παν- δοχείο.

Ήταν ο Σκαλαμπρίνο κι' η Ζουάνα. Ο Ρολάνδος άρχισε τότε να ψάχνη στη γύρω περιοχή. Βρήκε, τέλος, λίγο πιο έξω από την πόλη, ένα μικρό σπιτάκι μ' έναν κήπο, «ού ό ιδιοκτήτης του προθυμοποιή- θηκε να του το νοικιάση».

Στό σπιτάκι αυτό, ώδηγησε τη Ζουάνα και τον πατέρα του.

— Ζουάνα, είπε στη νέα, παίρνοντάς την παράμερα, αναγνωρίζεις αυτόν τον άν- θρωπο;

— Η νέα κούνησε προς τα πίσω το κε- φάλι της.

— Είναι ο πατέρας μου, της είπε ο Ρο- λάνδος.

— Έλα Χριστέ και Παναγιά! ψιθύρισε. Ο άφέντης Κανδιάνο, ό δόγης της Βενε- τίας!

— Όχι, της απάντησε ο Ρολάνδος. Είναι ό Κανδιάνο ό τυφλός! Ο Κανδιάνο ό ζητιάνος! Ο Κανδιάνο ό προσγεγραμμέ- νος! Ο Κανδιάνο ό πατέρας του Ρολάνδου, του ληστού, που ήραπέτευσε από τα «πη- γάδια» της Βενετίας και που όνειρεύεται τώρα έκδιχσκι μ' όλη τη δύναμη της ψυχής του!

Σώπασε μερικές στιγμές κι' έπειτα συνέ- χισε:

— Ζουάνα, σου έμπιστεύομαι τον πα- τέρα μου. Καταλαβαίνεις τί σημαίνει αυ- τό; Αυτό τον άνθρωπο που τον τυφλώσαν μπροστά μου, που έζησε έξη χρόνια σαν ζητιάνος, που το μυαλό του σάλεψε από τη λύπη, τον έμπιστεύομαι σε σένα, γιατί είσαι το μόνο πλάσμα στον κόσμο που μπορείς να καταλάβης πόσο αξίζει για μένα.

— Σας καταλαβαίνω, αφέντη, απάντησε η Ζουάνα.

— Είναι σαν να σου έμπιστεύωμν την καρδιά μου, συνέχισε ο Ρολάνδος. Μαύ υ- πόσχουσι πως θα τον περιποιήθης, πως θα σταθής σαν στοργική κόρη κοντά του και πως θα φροντίσης να μην ύπσφέρη πιά; Απάντησε μου, Ζουάνα, μπορώ να φύγω ήσυχος;

— Τό όρκίζομαι στη μνήμη της άγιας πού με άποκάλεσε κόρη της! απάντησε μ' έπισημότητα η Ζουάνα. Όσο ζω, δεν θα κλάψω ποτέ, έκτος ίσως από χαρά!

Ο Ρολάνδος έσφιξε τη νέα στην άγκα- λιά του, άπόθεσε ένα άδελφικό φιλή στο μέτωπό της και της ψιθύρισε:

— Είσαι η άδελφή μου, Ζουάνα! Σου όρκίζομαι κι' εγώ πως θα φροντίσω για σένα κι' ό,τι η εύτυχία σου θα γίνη σκοπός της ζωής μου!

Ο Ρολάνδος πέρασε εκείνη τη νύχτα κοντά στον πατέρα του. Τό άλλο πρωί, φίλησε στο μέτωπο το γέρο, άποχαίρετσε τη Ζουάνα και ξαναγύρισε στο Μέστρε. Από κει ξαναπήραν μαζί με τον Σκαλαμ- πρίνο το δρόμο του Τρεβίζε.

Αλλά δεν σταμάτησαν στη μικρή πόλη. Όπως και την πρώτη φορά, διευθύνθηκαν προς το Πιάβε.

Δεν ξαναπέρασαν, όμως, από τη Νερβέ- ζα. Έλοξοδρόμησαν προς τα δεξιά και χώθηκαν σ' ένα δάσος που άπλωνόταν στην πλαγιά του βουνού.

Ο Σκαλαμπρίνο φαινόταν πολύ άνήσυ- χος. Κι' η άνσυχία του μεγάλωνε όσο προχωρούσαν μέσα στο δάσος.

— Τον ξέρεις αυτό το δρόμο; τον ρώ- τησε ο Ρολάνδος, καθώς έδβαιναν από το δάσος.

— Ναι, αφέντη, απάντησε ό παλιός ληστής. Είχα περάσει άλλοτε από θά..

— Και πού όδηγεί; — Στα στενά του Πιάβε.

ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

Έπειτα από λίγο, ο Ρολάνδος ξεπέξεψε κι' είπε στον Σκαλαμπρίνο να κάμη το ίδιο. Έδωσαν έδωσαν τα ζώα τους στον κορμό ενός δέντρου και κάθισαν στην ά- κρη του δρόμου.

Ο Σκαλαμπρίνο φαινόταν πολύ άνήσυ- χος. Τέντωσε τ' αυτιά του και γύριζε κά- θε τόσο το κεφάλι του δεξιά κι' αριστερά, σαν να φοδόνταν κάποια δυσάρεστη έκ- πληξη.

Δεν κρατήθηκε στο τέλος και είπε: — Άν θέλετε τη γνώμη μου, αφέντη, είναι καλύτερο να γυρίσουμε.

— Γιατί να γυρίσουμε; ρώτησε ο Ρο- λάνδος, Θέλω να ιδώ τα στενά του Πιάβε.

— Τα στενά του Πιάβε; είπε ο Σκα- λαμπρίνο, ανατριχιάζοντας.

— Ναι. Άκουσα πολλές φορές να γί- νεται λόγος γι' αυτά. Ο άνθρωπος που μου πούλησε τα δύο αλογα, μου είπε έ- πσης, ότι λογαρίαζε να τα έπισκεφθή. Λένε πως δεν ύπάρχει πιο ύπεροχο θέαμα.

— Δεν ξέρω αν είναι όμορφα, απάντη- σε ο Σκαλαμπρίνο. Έμένα μου φαίνονται άγρια. Και ξέρω άκόμη πως είναι επικίν- δυνα.

— Μπά! είπε ο Ρολάνδος. Τί έχουμε να φοβηθούμε; Μήπως τα αλογά μας παρα- πατήσουν και κυλήσουν σε κανένα βάρσ- θρο; Αλλά όπως βλέπεις, φαίνονται έξοι- κειώμενα να περπατάνε πάνω στα βουνά.

— Δεν πρόκειται γι' αυτό, αφέντη. — Άλλά τότε;... Μήπως πέσουμε μέ- σα σε καμιά ύπόγεια σπηλιά;

Ο Σκαλαμπρίνο τον κύτταζε μ' άπο- ρία. — Ξέρετε, λοιπόν, πως ύπάρχουν ύπό- γειες σπηλιές εδώ; ρώτησε.

— Δεν τό ξέρω, αλλά τό ύποθέτω, ά- πάντησε ο Ρολάνδος.

— Ναι, λοιπόν, αφέντη, είπε ο Σκα- λαμπρίνο. Τίς σπηλιές πρέπει να φοβώ- μαστε. Άκούστε με που σας τό λέω, άς μην προχωρήσουμε περισσότερο.

— Φοβάσαι λοιπόν; — Ναι, αφέντη, φοβάμαι, όχι όμως για τον εαυτό μου, αλλά για σάς.

— Και τί είναι εκείνο που σε κάνει να φοβάσαι; — Φοβάμαι τους παλινούς συντρόφους μου, απάντησε σιγά ο Σκαλαμπρίνο. — Δεν καταλαβαίνω...

Ο Σκαλαμπρίνο κύτταζε με έκπληξη τό συνομιλήτή του.

Δεν καταλαβαίνω ποιά νόημα έχουν τα λόγια σας, αφέντη, είπε. Τό μόνο που ξέρω, είναι πως με κάνετε να περιφρονώ λιγώτερο τον εαυτό μου... Γιατί τί άλλο από άγριο θηρίο ήμουν πριν σας γνω- ρίσω;...

— Ήσουν άγριο θηρίο έπειδή άγωνίζό- σουν για να ζήσης όσο καλύτερα μπορού- σες; του άπάντησε ο Ρολάνδος. Μπά! Παρηγορήσου, φίλε μου... Σ' δεν έκλεψες παρά μόνον χρήματα. Υπάρχουν άνθρω- ποι που κλέβουν πολυτιμότερα πράγματα, ξέρω κάποιον που τούκλεψαν τη μνηστή του. Μπορείς να είσαι βέβαιος, ότι θα ήταν πολύ ευτυχισμένος αν του έκλεβαν μόνο μερικά δουκάτα. Ξέρω επίσης άλλους άν- θρώπους που δολοφονούν άσφαλέστερα από κείνους που χρησιμοποιούν γι' αυτό τό σκοπό ένα έγχειρίδιο ή ένα άρκεβούζιο.

Περπατάνε με τό κεφάλι ψηλά και τους σέβονται. Σου τό ξαναλέω, λοιπόν: δεν ύ- πάρχει λόγος να ντρέτεσαι για τό παρελ- θόν σου. Σκότωσες ποτέ σου; Μίλησέ μου καθαρά...

— Ναι, απάντησε ο Σκαλαμπρίνο. Σκό- τωσα μερικούς σπιούνους που με καταδίω- καν και με είχαν σφίξει από πολύ κοντά.

— Και οί ήρωες στον πόλεμο τό ίδιο κάνουν, είπε ο Ρολάνδος. Σ' δεν είσαι που ξαναστείλεις άλλοτε άθικτες τίς δώδε- κα παρθένες;

— Ναι, αφέντη. Θα τό θεωρούσα σαν τό μεγαλύτερο έγκλημα να έμμεταλλευθώ την άδυναμία αυτών των γυναικών. Δεν ά- φησα τους συντρόφους μου να τους πούν ούτε μία προσκλητική λέξη.

— Ώ, Βέμπο, ώ Φόσκαρι, ώ Άλτιέρι, γιατί δεν είσαστε εδώ για να πάρετε μα- θήματα άπ' αυτό τό ληστή! φώναζε ο Ρολάνδος.

Ο Σκαλαμπρίνο φαινόταν συλλογισμέ- νος. Ήταν ή πρώτη φορά που άκουσε κά- ποιον να του μιλάη μ' αυτό τον τρόπο.

— Συνέχισε την αφήγησή σου, του είπε ο Ρολάνδος.

— Όπως σας έλεγα, αφέντη, ήμουν άρχηγός μίας συμμορίας που έργαζόταν στο εύρυχωρο αυτό τρίγωνο, που περι- λαμβάνεται μεταξύ του Τρεβίζε, της Πά- δουσας και της Βενετίας. Πηγαίναμε πολ- λές φορές στη Βενετία, είτε από την ξη- ρά, είτε από τη θάλασσα...

— Ήσουν, λοιπόν, ένας άληθινός άρ- χηγός στρατού, του είπε ο Ρολάνδος. Εί- χες στόλο, στρατιώτες, αλογα...

— Ήμαστε, σ' αλήθεια, ένας πρα- γματικός στρατός, άπάντησε ο ληστής. Πάνω από χίλιοι άνδρες, καλά όπλισμέ- νοι, άτρόμητοι και έτοιμοι για τό κάθε τι... Έγώ ήμουν άρχηγός μίας συμμορίας από πενήντα άνδρες.

— Υπήρχε, λοιπόν, ένας άρχηγός που έξουσίαζε όλες αυτές τίς συμμορίες; ρώ- τησε μ' ένδιαφέρον ο Ρολάνδος.

— Όχι. Άλλά όλες οί συμμορίες συν- εργαζόμαστε ή μία με την άλλη. Μοιρά- ζαμε τη θύρα και οί ναυτικοί που μάς μετέφεραν, έπαιρναν κι' αυτοί τό μερτικό τους.

— Κι' η δική σου συμμορία κρυδόναν στα στενά του Πιάβε;

— Δεν κρυδόμεσαστε, αλλά' εδώ ήταν τό όρμητήριό μας. Όταν δεν είχαμε να κά- μουμε τίποτε, ζούσαμε σκορπισμένοι άλ- λος εδώ κι' άλλος εκεί... Στη Βενετία ή- μαστε καμιά δεκαπενταριά...

— Άλλά δεν βλέπω, είπε ο Ρολάνδος, τί έχουμε να φοβηθούμε, πηγαίοντας στα στενά του Πιάβε.

— Αφέντη, απάντησε ο Σκαλαμπρίνο, είναι ανάγκη να σας άφήγηθώ κάποια προσωπική μου περιπέτεια... Φοβάμαι, ό- μως, μήπως σας κουράζω...

— Τούναντιον, είπε ο Ρολάνδος, δσα μου λές μ' ένδιαφέρον πολύ... Έξακο- λούησε...

— Στη συμμορία μου, συνέχισε ο πα- ληός ληστής, ύπήρχε και κάποιος Σαν- τριγκο, που τον λέγαμε έτσι γιατί κα- ταγόταν από τό όμώνυμο χωριό. Ήταν γενναίος, άτρόμητος και σχεδόν τό ίδιο χεροδύναμος όσο κι' εγώ. Ζούσαμε ήρεμα μ' όλο που μάντευα στην ψυχή του κά- ποια άνυπομονησία να με παραμερίση, για να γίνη αυτός άρχηγός... Μία μέρα, λοι- πόν, έγινε κάτι, που είχε μεγάλη έπίδρα- σι στις σχέσεις μου με τον Σαντριγκο. Πάνε δεκατρία χρόνια από τότε... Αυτό τό περιστατικό έγινε, δηλαδή, έφτά χρόνια προτού να τό πιάσουν... Ένα πρωί, βρισκό- μουν στη θέση όπου στεκόμαστε τώρα, πε- ριμένοντας τους συντρόφους μου που εί- χαν πάει σε μία... δουλειά, μαζί με τον άρχηγός μίας συμμορίας που έργαζόταν στο εύρυχωρο αυτό τρίγωνο, που περι- λαμβάνεται μεταξύ του Τρεβίζε, της Πά- δουσας και της Βενετίας. Πηγαίναμε πολ- λές φορές στη Βενετία, είτε από την ξη- ρά, είτε από τη θάλασσα...

— Ήσουν, λοιπόν, ένας άληθινός άρ- χηγός στρατού, του είπε ο Ρολάνδος. Εί- χες στόλο, στρατιώτες, αλογα...

— Ήμαστε, σ' αλήθεια, ένας πρα- γματικός στρατός, άπάντησε ο ληστής. Πάνω από χίλιοι άνδρες, καλά όπλισμέ- νοι, άτρόμητοι και έτοιμοι για τό κάθε τι... Έγώ ήμουν άρχηγός μίας συμμορίας από πενήντα άνδρες.

— Υπήρχε, λοιπόν, ένας άρχηγός που έξουσίαζε όλες αυτές τίς συμμορίες; ρώ- τησε μ' ένδιαφέρον ο Ρολάνδος.

— Όχι. Άλλά όλες οί συμμορίες συν- εργαζόμαστε ή μία με την άλλη. Μοιρά- ζαμε τη θύρα και οί ναυτικοί που μάς μετέφεραν, έπαιρναν κι' αυτοί τό μερτικό τους.

— Κι' η δική σου συμμορία κρυδόναν στα στενά του Πιάβε;

— Δεν κρυδόμεσαστε, αλλά' εδώ ήταν τό όρμητήριό μας. Όταν δεν είχαμε να κά- μουμε τίποτε, ζούσαμε σκορπισμένοι άλ- λος εδώ κι' άλλος εκεί... Στη Βενετία ή- μαστε καμιά δεκαπενταριά...

— Άλλά δεν βλέπω, είπε ο Ρολάνδος, τί έχουμε να φοβηθούμε, πηγαίοντας στα στενά του Πιάβε.

— Αφέντη, απάντησε ο Σκαλαμπρίνο, είναι ανάγκη να σας άφήγηθώ κάποια προσωπική μου περιπέτεια... Φοβάμαι, ό- μως, μήπως σας κουράζω...

— Τούναντιον, είπε ο Ρολάνδος, δσα μου λές μ' ένδιαφέρον πολύ... Έξακο- λούησε...

— Στη συμμορία μου, συνέχισε ο πα- ληός ληστής, ύπήρχε και κάποιος Σαν- τριγκο, που τον λέγαμε έτσι γιατί κα- ταγόταν από τό όμώνυμο χωριό. Ήταν γενναίος, άτρόμητος και σχεδόν τό ίδιο χεροδύναμος όσο κι' εγώ. Ζούσαμε ήρεμα μ' όλο που μάντευα στην ψυχή του κά- ποια άνυπομονησία να με παραμερίση, για να γίνη αυτός άρχηγός... Μία μέρα, λοι- πόν, έγινε κάτι, που είχε μεγάλη έπίδρα- σι στις σχέσεις μου με τον Σαντριγκο. Πάνε δεκατρία χρόνια από τότε... Αυτό τό περιστατικό έγινε, δηλαδή, έφτά χρόνια προτού να τό πιάσουν... Ένα πρωί, βρισκό- μουν στη θέση όπου στεκόμαστε τώρα, πε- ριμένοντας τους συντρόφους μου που εί- χαν πάει σε μία... δουλειά, μαζί με τον άρχηγός μίας συμμορίας που έργαζόταν στο εύρυχωρο αυτό τρίγωνο, που περι- λαμβάνεται μεταξύ του Τρεβίζε, της Πά- δουσας και της Βενετίας. Πηγαίναμε πολ- λές φορές στη Βενετία, είτε από την ξη- ρά, είτε από τη θάλασσα...

— Ήσουν, λοιπόν, ένας άληθινός άρ- χηγός στρατού, του είπε ο Ρολάνδος. Εί- χες στόλο, στρατιώτες, αλογα...

— Ήμαστε, σ' αλήθεια, ένας πρα- γματικός στρατός, άπάντησε ο ληστής. Πάνω από χίλιοι άνδρες, καλά όπλισμέ- νοι, άτρόμητοι και έτοιμοι για τό κάθε τι... Έγώ ήμουν άρχηγός μίας συμμορίας από πενήντα άνδρες.

— Υπήρχε, λοιπόν, ένας άρχηγός που έξουσίαζε όλες αυτές τίς συμμορίες; ρώ- τησε μ' ένδιαφέρον ο Ρολάνδος.

— Όχι. Άλλά όλες οί συμμορίες συν- εργαζόμαστε ή μία με την άλλη. Μοιρά- ζαμε τη θύρα και οί ναυτικοί που μάς μετέφεραν, έπαιρναν κι' αυτοί τό μερτικό τους.

— Κι' η δική σου συμμορία κρυδόναν στα στενά του Πιάβε;

— Δεν κρυδόμεσαστε, αλλά' εδώ ήταν τό όρμητήριό μας. Όταν δεν είχαμε να κά- μουμε τίποτε, ζούσαμε σκορπισμένοι άλ- λος εδώ κι' άλλος εκεί... Στη Βενετία ή- μαστε καμιά δεκαπενταριά...

— Άλλά δεν βλέπω, είπε ο Ρολάνδος, τί έχουμε να φοβηθούμε, πηγαίοντας στα στενά του Πιάβε.

— Αφέντη, απάντησε ο Σκαλαμπρίνο, είναι ανάγκη να σας άφήγηθώ κάποια προσωπική μου περιπέτεια... Φοβάμαι, ό- μως, μήπως σας κουράζω...

— Τούναντιον, είπε ο Ρολάνδος, δσα μου λές μ' ένδιαφέρον πολύ... Έξακο- λούησε...

— Στη συμμορία μου, συνέχισε ο πα- ληός ληστής, ύπήρχε και κάποιος Σαν- τριγκο, που τον λέγαμε έτσι γιατί κα- ταγόταν από τό όμώνυμο χωριό. Ήταν γενναίος, άτρόμητος και σχεδόν τό ίδιο χεροδύναμος όσο κι' εγώ. Ζούσαμε ήρεμα μ' όλο που μάντευα στην ψυχή του κά- ποια άνυπομονησία να με παραμερίση, για να γίνη αυτός άρχηγός... Μία μέρα, λοι- πόν, έγινε κάτι, που είχε μεγάλη έπίδρα- σι στις σχέσεις μου με τον Σαντριγκο. Πάνε δεκατρία χρόνια από τότε... Αυτό τό περιστατικό έγινε, δηλαδή, έφτά χρόνια προτού να τό πιάσουν... Ένα πρωί, βρισκό- μουν στη θέση όπου στεκόμαστε τώρα, πε- ριμένοντας τους συντρόφους μου που εί- χαν πάει σε μία... δουλειά, μαζί με τον άρχηγός μίας συμμορίας που έργαζόταν στο εύρυχωρο αυτό τρίγωνο, που περι- λαμβάνεται μεταξύ του Τρεβίζε, της Πά- δουσας και της Βενετίας. Πηγαίναμε πολ- λές φορές στη Βενετία, είτε από την ξη- ρά, είτε από τη θάλασσα...

— Ήσουν, λοιπόν, ένας άληθινός άρ- χηγός στρατού, του είπε ο Ρολάνδος. Εί- χες στόλο, στρατιώτες, αλογα...

— Ήμαστε, σ' αλήθεια, ένας πρα- γματικός στρατός, άπάντησε ο ληστής. Πάνω από χίλιοι άνδρες, καλά όπλισμέ- νοι, άτρόμητοι και έτοιμοι για τό κάθε τι... Έγώ ήμουν άρχηγός μίας συμμορίας από πενήντα άνδρες.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΙΑΣΩΣΗ ΤΩΝ ΠΝΙΓΟΜΕΝΩΝ

Στό Φάλομβ της Μασσαρουέτης, ό καθηγητής της κομμηθώσεως Τσάρλες Σήναν έπέ- διξε εδώ και λίγες ημέρες διάφορους πρακτικούς τρόπους διάσώσεως πνιγμένων. Στη φωτογραφία μας μία διάσωση με ειδική «σάνιδα» πάνω στην όποια τοποθετείται ό λου- ομενος που κινδυνεύει να πνιγί, για να μεταφερθή στην ξηρά. Τό πιο δύσκολο σημείο της διάσώσεως είναι ή τοποθέτησις του πνιγμένου πάνω στη σάνιδα. Στην περιπτωσι, μάλιστα, που δείχνει ή φωτογραφία μας, ό Τσάρ

σαν αυτή η περιπέτεια να την διασκέδαζε. Την πήγαμε μαζί με τους δυο υπηρέτες που την συνόδευαν και που ήταν περισσότερο νεκροί παρά ζωντανοί, σε μια σπηλιά. Ζήτησε τότε να μιλήσει στον αρχηγό.

— Έγώ είμαι ο αρχηγός, της είπα προχωρώντας προς το μέρος της. Μην φοβώσαστε!... Δεν θα πάθετε κανένα κακό... — Δεν φοβάμαι, μου απάντησε, στήριζοντας θαρραλέα το βλέμμα της πάνω μου.

— Αυτό το βλέμμα με αναστάτωσε. — Θα σας δώσω, ό,τι πολύτιμο έχω πάνω μου με τον όρο ότι θα με αφήσετε ελεύθερη για να συνεχίσω το δρόμο μου, μου είπε. Γιατί βιάζομαι να φτάσω στη Ρώμη.

— Αφού είναι έτσι, απάντησα, μπορείτε τότε να φύγετε άμέσως. — Όχι άμέσως, μου είπε. Είμαι τσακισμένη από την κόπωση και θέλω να ξεκουραστώ μια ή δυο ώρες.

— Αυτή η γυναίκα με είχε αναστατώσει, συνέχισε ο Σκαλαμπρίνο. Καί θα την αφήνα ευχαρίστως να φύγει χωρίς να της ζητήσω τίποτε. Αλλά οι σύντροφοί μου κυττάζαν άπληστα τα κοσμήματα που φορούσε και κατάλαβα πως θα της έκανα καλό αν ήθελα να φανώ μεγαλόψυχος. Δεν φαινόταν, άλλωστε, πως έδινε μεγάλη σημασία σ' αυτά τα κοσμήματα, γιατί έπειτα από μερικές στιγμές, άρχισε να τα βγάζει από πάνω της και να τα πετάει στα πόδια μου.

— Πάρε! μου φώναξε. — Έκαμα ένα βήμα προς τα πίσω και είπα στον Σαντρίγκο:

— Μάζεψέ τα. Έγώ δεν θέλω ν' αγγίξω τίποτε.

— Αλλά κι' Σαντρίγκο κούνησε αρνητικά το κεφάλι του. Μ' ένα νεύμα έδειξε τα κοσμήματα στους ανθρώπους μας, που ρίχτηκαν άμέσως σαν τρελλοί πάνω τους.

— Ο Σαντρίγκο περίμενε να τα μοιράσουν μεταξύ τους κι' έπειτα έκαμε ένα βήμα προς τα εμπρός με το χέρι στη λαβή του έγχειριδίου του.

— Δεν μου χρειάζονται τα κοσμήματα, είπε. Θέλω, όμως, τη γυναίκα!

— Αυτό δεν θα γίνει, Σαντρίγκο, του απάντησα. Ξέρεις τι όριζουν οι νόμοι μας.

— Οι νόμοι μας δεν ισχύουν για σήμερα, είπε. Θα γίνει εκείνο που θέλω!

— Το αίμα ανέβηκε άμέσως στο κεφάλι μου και τράβηξα το έγχειριδίό μου.

— Οι σύντροφοί μας έφτιαξαν έναν κύκλο γύρω μας σιγομουρμουρίζοντας. Άλλοι ήταν με το μέρος μου, άλλοι έδιναν δίκιο στον Σαντρίγκο. Λίγο άκουη και θα χωρίζαμε στα δύο για ν' αλληλοσπαραχθούμε. Αλλά, ξαφνικά, η άγνωστη ρίχτηκε στη μέση και με περιγελαστική φωνή είπε:

— Βλέπω πως είναι απαραίτητο να χάριω την ευνοία μου σ' έναν από σας σήμερα... Έ λοιπόν, δέχομαι! Έκείνος που θα έχη την ευνοία μου, θα μπορεί να υπερηφανεύεται μια μέρα, όταν θα μάθη ποιά είμαι. Έχω, όμως, έναν όρο!

— Τον δεχόμαστε προκαταβολικά! φώναξαν οι σύντροφοί μου, που είχαν γοητευθεί από την όμορφη, τη χαρι και την τόλη αυτής της γυναίκας.

— Ο όρος μου είναι, είπε, η άγνωστος, ότι θα διαλέξω εγώ τον «εύνοούμενο» μου!...

— Ναί!... Ναί!...

— Και θα μ' αφήσετε κατόπιν ελεύθερη;

— Ναί, ναί!...

— Ο Σαντρίγκο έκαμε επίσης ένα νεύμα ότι δεχόταν αυτό τον όρο. Γιατί έλπιζε, ότι η έκλογη της ωραίας άγνωστης θα περνούσε σ' αυτόν. Έκαμε, λοιπόν, ένα βήμα προς τα πίσω και κατέβασε το χέρι του από το έγχειριδίό του.

— Μά μήπως σας κουράζω, αφέντη; ρώτησε ξαφνικά ο Σκαλαμπρίνο.

— Καθόλου, απάντησε ο Ρολάνδος. 'Η αφήγησή σου μ' ενδιαφέρει πολύ. Έχω την εντύπωση πως διαβάξω ένα ωραίο παραμύθι. Συνέχισε...

— 'Η άγνωστη, είπε ο Σκαλαμπρίνο, έριξε μια ματιά ολόγυρα, εξετάζοντας τους ανθρώπους που την περιτοίχιζαν. Ένας-ένας οι σύντροφοί μου έχαναν το χρώμα τους... Για μια στιγμή, τα ωραία της μάτια, σταμάτησαν πάνω στον Σαντρίγκο κι' αυτή τη φορά, χλώμιασα εγώ...

— Αλλά, ξαφνικά, σήκωσε το κεφάλι της, έκαμε ένα βήμα προς το μέρος μου και, πιάνοντάς μου το χέρι, μου είπε:

— Έσύ μου άρέσεις!...

— Α, αφέντη, συνέχισε ο Σκαλαμπρίνο, εκείνη τη στιγμή, αισθάνθηκα μια από τις μεγαλύτερες συγκινήσεις της ζωής μου.

— Ο Σαντρίγκο άφησε μια φωνή σαν του πληγωμένου θηρίου κι' ώρμησε έξω από τη σπηλιά. Κι οι άλλοι έφυγαν επίσης...

— 'Η ωραία άγνωστη πέρασε τότε τα χέρια της γύρω στο λαιμό μου κι' έγερσε το κεφάλι της πάνω στο στήθος μου... Ανατρίχιασα από το κεφάλι ως τα πόδια.

— 'Η μου σαν μεθυσμένος... 'Οι έγινε έπειτα από εκείνη τη στιγμή, θα το θυμάμαι σ' όλη μου τη ζωή κι' ως ήταν να ζήσω αιώνες...

— Όταν συνήλαβα από το έρωτικό παραλήρημά μας, ήμουν έτοιμος να πέσω στα πόδια της για να της πω, ότι θα την ακολουθούσα στα πέρατα του κόσμου, αν ήθελε να με πάρη μαζί της για σκλάβο της. Αλλά, ξαφνικά, ξεκαρδίστηκε στα γέλια και την άκουσα να λέη: «Ποτέ δεν διασκέδασα τόσο πολύ!»...

Στο σημείο αυτό της αφήγησής του, ο Σκαλαμπρίνο αναστέναξε, μουρμούρισε κάποια βλαστήμια κι' έπειτα συνέχισε:

— Αυτά τα λόγια, αφέντη, έκαμαν το αίμα να παγώσει μέσα στις φλέγες μου. Αυτή η γυναίκα είχε παίξει την κωμωδία της αγάπης μαζί μου και τώρα με περιγελοούσε. Κι' έφυγε...

— Δεν έμαθες ποτέ τ' όνομά της; ρώτησε ο Ρολάνδος.

— Ποτέ.

— Όύτε την ξαναείδες;

— Ένα βράδυ, στη Βενετία, μου φάνηκε πως την αναγνώρισα για μια στιγμή... Αλλά όχι! Δεν μπορούσα να ήταν αυτή!

— Πάει καιρός από τότε;

— Έξη χρόνια, αφέντη. Ξέρете ποιά νόμισα πως ήταν, αφέντη;... 'Η εταίρα που με πλήρωσε για να σας αιχμαλωτίσω... Αλλά όχι! Δεν μπορεί να ήταν αυτή!... Σίγουρα θα έκαμα λάθος...

— Ο Ρολάνδος έμεινε μερικές στιγμές σιωλοισμένος. Έπειτα είπε:

— Συνέχισε...

— Δεν έχω τίποτε άλλο, αφέντη, απάντησε ο Σκαλαμπρίνο. 'Αν σας αγγήθηκα όλα αυτά, το έκαμα για να καταλήξω στο ότι ο Σαντρίγκο με μισεί θανάσιμα από κείνη την ημέρα. Με φοβόταν ως τότε κι' άλλωστε είχα μεγάλη επιρροή στους ανθρώπους μου. Αλλά από την ημέρα που μ' έπιασαν, θάγινε σίγουρα αρχηγός τους.

— Αν, λοιπόν, πέσουμε στα χέρια του κι' αν καταλάβη πως είμαι αφοσιωμένος σε σας, όλο του το μίσος θα πέση πάνω σας!

— Αυτός ο Σαντρίγκο βρισκόταν στη Βενετία, την ημέρα των ταραχών; ρώτησε ο Ρολάνδος.

— Ναι, απάντησε ο Σκαλαμπρίνο. Καί ξέρετε κάτι, αφέντη;... Την ημέρα που μ' έπιασαν, τον είδα ανάμεσα στους ανθρώπους του Συμβουλίου των Δέκα.

— Α! Αυτή ήταν η έκδικήσι του!

— Τον φώναξα, αλλά, ξαφνικά, τον έχασα από τα μάτια μου... Φαντάσθηκα τότε, ότι τον έπιασαν, όπως και μένα...

— Α! τον άτιμο!... Καί δεν ήταν αυτό μόνο...

— Τι άλλο έκαμε; ρώτησε με ενδιαφέρον ο Ρολάνδος.

— Πόσα πράγματα θυμάμαι τώρα! είπε ο Σκαλαμπρίνο. Όλες αυτές οι αναμνήσεις είχαν εξαφανιστεί από το μυαλό μου, όσον καιρό βρισκόμουν στη φυλακή... Αλλά τώρα ξαναγυρίζουν...

— 'Η φυλακή είναι το σκοτάδι του μυαλού, είπε με υπόκωφη φωνή ο Ρολάνδος.

— Τα βλέπω όλα τώρα καθαρά!

— Τι μου έλεγες, λοιπόν, για τον Σαντρίγκο;

— Τη νύχτα που ο Βέμπο ήρθε να με βρῆ, για να μου κάμη την πρόταση που ξέρετε, μου τον έφερε ο Σαντρίγκο. Καταλαβαίνα τώρα την άτιμη σκευωρία τους... Μ' έδωσαν να ζητωκραυγάζω για να μπορέσουν να σας πιάσουν. Κι' ύστερα μ' έπιασαν και μένα...

— Έπειτα απ' όλα αυτά, έπιμένεις ακόμη πως πρέπει να γυρίσουμε πίσω; ρώτησε ο Ρολάνδος.

— Όχι, αφέντη, απάντησε ο Σκαλαμπρίνο με υπόκωφη φωνή. 'Ας προχωρήσουμε κι' ο Θεός να δώσει να συναντήσουμε τον Σαντρίγκο στα στενά του Πιάδε!

— Εκείνη τη στιγμή, άκούστηκε μια φωνή μακριά.

— Ο Ρολάνδος κι' ο σύντροφός του τέντωσαν τ' αυτιά.

— Είναι προς το μέρος της Μαύρης Σπηλιάς, είπε ο Σκαλαμπρίνο.

— Πάμε εκεί!

— Καί τ' αλογα;

— Θα τα βρούμε, όταν θα ξαναγυρίσουμε. Δείξε μου το δρόμο.

— Αρχισαν ν' ακολουθούν ένα μονοπάτι που προχωρούσε ανάμεσα στα βράχια. Οι ψηλοί θάμνοι που ύψωνονταν κι' από τα δυο μέρη, τους έκρυβαν.

— Άκούστηκε και πάλι μια φωνή, πιο κοντινή αυτή τη φορά.

— Έπειτα από κάμποσα λεπτά, ο Σκαλαμπρίνο σταμάτησε, παραμέρισε μερικούς

θάμνους και έδειξε στο Ρολάνδο μια παραρμένη σκηνή, που ξετυλιγόταν σ' αυτή την ερμιά...

— Ο ποιητής κι' ο ληστής

Οι ληστές ήταν συγκεντρωμένοι μπροστά στη Μαύρη Σπηλιά και σχημάτιζαν κύκλο γύρω από δυο ανθρώπους που βρίσκονταν στη μέση.

— Ο ένας απ' αυτούς, ήταν ο Πέτρος 'Αρετίνος. Οι ληστές τον είχαν δέσει χειροπόδαρα. Ο άλλος ήταν ο Σαντρίγκο.

— 'Η συζητήσι τους βρισκόταν στο τέλος. Καί να τί άκουσαν ο Ρολάνδος κι' ο Σκαλαμπρίνο:

— Καί χωρίς να μου το λέγατε, είπε ο Σαντρίγκο, το ήξερα πως είχα να κάμω με το μεγαλυτερο ποιητή της 'Ιταλίας και του κόσμου. Είναι πολλά, λοιπόν, τα τρεις χιλιάδες σκούδα που σας ζητάω;

— Είναι ελάχιστα, φίλε μου, απάντησε με τη συνθηθιμένη του κομπωρημοσύνη ο 'Αρετίνος. Αλλά αφού δεν τα έχω;

— Μπορείτε, όμως, να τα βρῆτε.

— Σας όρκίζομαι ότι όχι!

— Ο Σαντρίγκο κούνησε με ύποκριτική συμπόνια το κεφάλι του.

— Νομίζετε, λοιπόν, ρώτησε πως αξίζει να χάσει η 'Ιταλία κι' ο κόσμος το μεγαλύτερο ποιητή του για τρεις χιλιάδες σκούδα;... Αλλά αυτό σημαίνει πως δεν υπάρχει δικαιοσύνη πάνω στη γῆ!

— Ο 'Αρετίνος αναστέναξε.

— Μου είναι αδύνατο, φίλε μου, να βρώ αυτές τις τρεις χιλιάδες σκούδα, απάντησε.

— Έκείνο που έσεις νομίζετε για αδύνατο, εγώ το βρίσκω εύκολατα, είπε ο Σαντρίγκο. Θα γράψετε ένα γράμμα που ένας από τους ανθρώπους μου θα μεταφέρει στη Βενετία. Του χρειάζονται δυο ή τρεις μέρες για να πάη κι' άλλες τόσες για να γυρίσει. Έχουμε, λοιπόν, τέσσερις ημέρες. 'Ας φανούμε μεγαλόψυχοι κι' ας δώσουμε στους φίλους σας άλλες τέσσερις ημέρες, για να συγκεντρώσουν αυτό το ποσό. Έχουμε έτσι οκτώ ημέρες. Είναι σήμερα Πέμπτη. 'Αν ως την άλλη Πέμπτη, την ίδια ώρα, τα 3000 σκούδα, δεν βρίσκονται εδώ, θα έχω τη μεγάλη τιμή, αλλά και τη λύπη επίσης, να σας μαχαίρωσω με τα ίδια μου τα χέρια.

— Δυστυχία μου! φώναξε ο 'Αρετίνος, ύψωνοντας τα χέρια του προς τον ούρανό.

— Ο Ρολάνδος δεν περίμενε ν' άκούση περισσότερα. Παραμέρισε τους θάμνους, που σχημάτιζαν ένα φυσικό τείχος γύρω στη σπηλιά και, μ' ένα πήδημα, βρέθηκε μπροστά στο Σαντρίγκο.

— Ο Σκαλαμπρίνο, από τ' άλλο μέρος, έτρεξε προς το μέρος των ληστών.

— Βλέπω πως διασκεδάσετε χωρίς μένα! τους είπε. Φυσικά, δεν με περιμένατε...

— Ο Σκαλαμπρίνο! φώναξαν οι ληστές, κυττάζοντάς τον μ' άνοιχτο το στόμα.

— Ο Σαντρίγκο, βλέποντας το Ρολάνδο να τρέχη προς το μέρος του, έκαμε ένα βήμα προς τα πίσω κι' έβγαλε το έγχειριδίό του.

— Όταν, όμως, άκουσε τους συντρόφους του να φωνάζουν το όνομα του Σκαλαμπρίνο, γύρισε προς το μέρος του παλιού αρχηγού του και χύμησε σαν το άγριο θηρίο για να τον χτυπήσει με το έγχειριδίό του.

— Αλλά δεν πρότασε. Μ' ένα πήδημα, ο Ρολάνδος βρέθηκε μπροστά του και τα χέρια του σφίχτηκαν σαν δυο τανάλια πάνω στους καρπούς του ληστή.

— Ο Σαντρίγκο άφησε άμέσως το έγχειριδίό να πέση από τα χέρια του και γονάτισε για να μπορέσει να ξεφύγει από το τρομερό σφίξιμο.

— Οι σύντροφοί του, βλέποντάς τον σ' αυτή την κατάσταση, έκαμαν να τρέξουν προς το μέρος του για να τον άπελευθερώσουν.

— Αφῆστε τον να τα βγάλη πέρα μόνος του! βρυχήθηκε ο Σκαλαμπρίνο, με την βροντηρή φωνή του. Ο πρώτος που θα κουνήσει, θα λογαριασθή μαζί μου!

— Άνασκούμπηθηκε ταυτόχρονα κι' έδειξε

τά τρομερά μπράτσα του, που έμοιαζαν σαν αρπάγες.

— Οι ληστές όπισθοχώρησαν τρομαγμένοι. Δεν είχαν, άλλωστε, μεγάλη συμπάθεια στον Σαντρίγκο και κανείς δεν θ' άποφάσιζε να διακινδυνεύσει το τομάρι του για το χατήρι του.

— 'Η σκηνή αυτή είχε κρατήσει μόλις μερικά δευτερόλεπτα.

— Περισσότερο κι' από το φόβο, όμως, που τους ένεπνεε ο Σκαλαμπρίνο, εκείνο που είχε κάμει έντύπωση στους ληστές, ήταν η αθόρυβη, θα μπορούσε κανείς να πῆ, δύναμη αυτού του άγνωστου που συντρόφευε τον παλιό αρχηγό τους. Ο Ρολάνδος είχε δαμάσει τον Σαντρίγκο, χωρίς φωνές, χωρίς βίαιες κινήσεις, χωρίς καμιά σχεδόν προσπάθεια. Δεν χρειαζόταν τίποτε άλλο για να τον ιδούν σαν ένα εξαιρετικό δν.

— Ο Ρολάνδος είχε άφίσει τώρα τα χέρια του ληστού και, πιάνοντάς τον από το λαιμό, τον σήκωσε ψηλά και τον έφερε ως το χείλος του γκρεμού, που στο βάθος του ο Πιάδε κυλούσε θα όρμητικά νερά του.

— Τα χέρια του τεντώθηκαν άμέσως, έτσι που ο ληστής βρέθηκε, ξαφνικά, πάνω από το κενό.

— Έλεος! φώναξε.

— Ο Ρολάνδος τον άπῶθεσε τότε χάμω και του είπε:

— Λύσε τον αιχμάλωτο!

— Ο Σαντρίγκο σηκώθηκε όρθιος και, για μια στιγμή, κυττάζε το Ρολάνδο στα μάτια, έτοιμος να χυμῆη πάνω του.

— Αλλά έδείλασε κι' άφίνοντας μια βλαστήμια, έτρεξε να λύση τον αιχμάλωτο.

— Ο Πέτρος 'Αρετίνος σηκώθηκε άμέσως και προχώρησε προς το μέρος του Ρολάνδου μ' άπλωμένα τα χέρια.

— Ο Κανδιάνο, όμως, σταμάτησε με μια γρήγορη κίνηση τον ένθουσιασμό του.

— Κύριε, του είπε, έχουμε να μιλήσουμε μαζί. Κάμετέ μου τη χάρι να με περιμένετε μερικά λεπτά μέσα στη σπηλιά...

— Κι' ολόκληρες ημέρες θα μπορούσα να σε περιμένω, ο άνδρειε και μεγαλόψυχε νέε! φώναξε ένθουσιασμένος ο 'Αρετίνος. Βλέπω σε σένα τον προστάτη των Μουσών και τον σωτήρα του 'Απόλλωνος! Δεν βρισκόμαστε πια στα στενά του Πιάδε, αλλά πάνω στην κορυφή του Παρνασσού, όπου η θεία έμπνευσι...

— Θα συνέχιζε ακόμη, αν, ξαφνικά, ο Σκαλαμπρίνο, χωρίς χνος σεδασμού, δεν τον έπιανε από τους ώμους και δεν τον έσπρωχνε μέσα στη σπηλιά.

— Ο Ρολάνδος είχε γυρίσει τώρα προς τους ληστές.

— Είδατε τί μπορώ να κάμω, τους είπε. Ποιοί από σας με θέλουν για αρχηγό;

— Όλοι, όλοι! φώναξαν οι ληστές.

— Ποιοί από σας, συνέχισε ο Ρολάνδος, έχετε βαρεθή την άθλια ζωή που ζῖτε και θέλετε να κάμετε μεγάλα πράγματα μαζί μου;

— Όλοι, όλοι! ξαναφώναξαν οι ληστές.

— Πάει καλά! Θα ξανασυναντηθούμε εδώ τα μεσάνυχτα. Φύγετε τώρα και φροντίστε να φέρετε και τους συντρόφους σας που λείπουν. Πέστε τους πως ήρθε ένας άνθρωπος που θέλει να κάμη τον καθένα από σας αφέντη και να σας οδηγῆση για να κατακτήσετε μαζί τον πλούτο και τη δόξα. Πηγαίνετε και ξαναγυρίστε τα μεσάνυχτα εδώ!

— Οι ληστές, ένθουσιασμένοι, ξέσπασαν σε ζητωκραυγές. Έπειτα, για να δείξουν πως ήταν πειθαρχικοί, άπομακρύνθηκαν, χωρίς να ρίξουν ούτε μια ματιά στο νικημένο Σαντρίγκο, που, ωστόσο, ως πριν από μερικές στιγμές, τους έκανε να τρέμουν και μόνο που τους κυττάζε.

— Ο Σαντρίγκο θέλησε να φύγει επίσης. Αλλά, σ' ένα νεύμα του Ρολάνδου, ο Σκαλαμπρίνο του έβγαλε το χέρι στον ώμο και του είπε:

— Μείνε. Ο αρχηγός θέλει να σου μιλήση...

— Άκούγοντας αυτά τα λόγια, ο Σαντρίγκο ξέσπασε σ' ένα νευρικό γέλιο. Έκαμε κατόπιν μια απότομη κίνηση για να άπελευθερωθή από το σφίξιμο που Σκαλαμπρίνο κι' έτρεξε προς το μέρος του βαράθρου.

— Ο Σκαλαμπρίνο δίστασε για μια στιγμή. Έπειτα έτρεξε κι' αυτός προς τα εκεί.

— Αλλά ήταν αργά.

— Ο Σαντρίγκο, με την εύκνησία αϊλούρου, είχε άρχισει να κατεβαίνει στο βάραθρο, πηδώντας από τον ένα βράχο στον άλλον. 'Η τόλη του ήταν, στ' αλήθεια, αξιολογώμαστη.

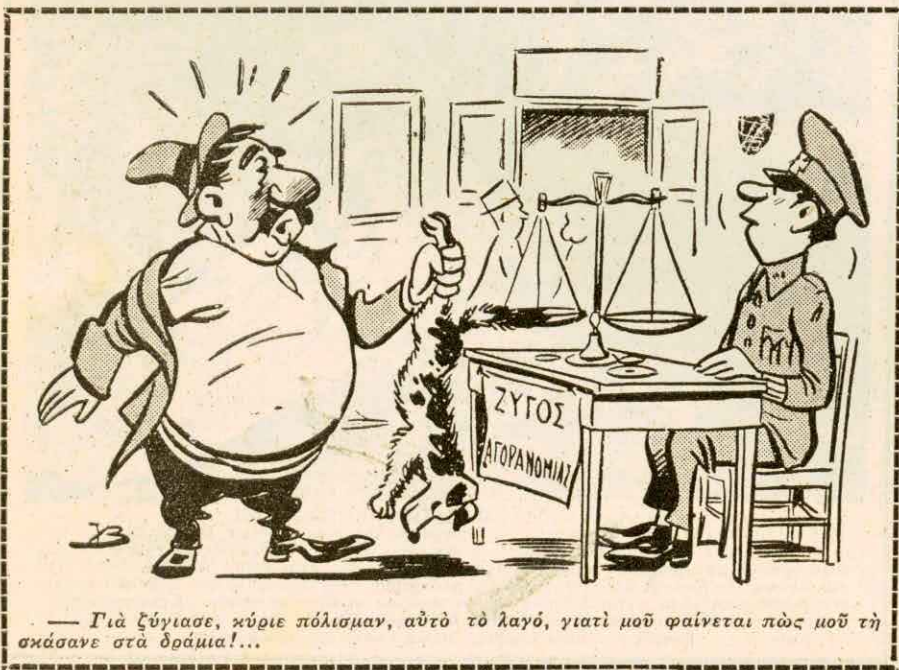
— Ο Σκαλαμπρίνο κατάλαβε πως δεν μπορούσε να τον παρακολουθήσει.

— Το γέλιο του Σαντρίγκο άντήχησε άλλη μια φορά. Έπειτα ο ληστής εξαφανίστηκε πίσω από τους βράχους.

— 'Αν είχα μια καραμπίνα τα πράγματα θα ήταν διαφορετικά, είπε ο Σκαλαμπρίνο.

— Καί πρόσθεσε άμέσως:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Συμβουλευθείτε ΤΗΝ ΤΥΧΗ ΣΑΣ

(Πώς θα ρίξετε τα χαρτιά)

6ον

Με την τράπουλα των 52 χαρτιών

Μιλήσαμε στα προηγούμενα τεύχη για τον τρόπο με τον οποίο ρίχνουμε τα χαρτιά, όταν χρησιμοποιούμε μια τράπουλα με 32 ή 36 χαρτιά. "Ας δούμε τώρα πώς πρέπει να τα ρίχνετε με μια τράπουλα των 52 χαρτιών.

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΩΝ

Καί, πρώτα-πρώτα, ας αναφέρουμε τη σημασία των.

Α' ΤΑ ΚΑΡΩ

Ρήγας: 'Ισχυρός προστάτης.
Ντάμα: Ξανθή γυναίκα επίπολαιη και υποκρίτρια.

Βαλές: Καλή είδησις.
Δέκα: 'Επικερδής ταξίδι.
'Εννέα: Καθυστερήσις.
'Οκτώ: Μικρή και ευχάριστη μετακίνησις.

'Επτά: Δυσχέρειες.
'Εξη: 'Η απερισκεψία σας θα σας βλάψη.

Πέντε: 'Επιτυχία, πλούτη.
Τέσσερα: Φιλίες που θ' αποδοούν χρήσιμες.

Τρία: Δύσκολη επιχείρησις.
Δύο: Στενωχώρις, λύπες.
'Ασσος: Ευχάριστα νέα. Εύημερία.

Β' ΟΙ ΚΟΥΠΕΣ

Ρήγας: 'Ισχυρή προστασία.
Ντάμα: Ξανθή γυναίκα. Καλόκαρδη και άφωσιωμένη.

Βαλές: Ξανθός νέος με ευγενικά αισθήματα. Για μία νέα: προσεχής γάμος.
Δέκα: Αισθηματική εύτυχια.

'Εννέα: 'Επιτυχία στις αισθηματικές υποθέσεις σας.
'Οκτώ: Αισθηματική εξομολόγησις.

'Επτά: Ειδύλλιο ήρεμο κι' εύτυχισμένο.
'Εξη: 'Ελλειψις αποφασιστικότητας, διαταγμός. Το παρελθόν βαραίνει πάνω σας.

Πέντε: Συμφιλίωσις. Για μία νέα: εύτυχισμένος και πλούσιος γάμος.
Τέσσερα: Δυσκολίες, σκοτούρες.

Τρία: Οι αισθηματικές σας επιδιώξεις θα ευδοκούν.
Δύο: Μόνιμος έρωτικός δεσμός.

'Ασσος: 'Ερωτική έπιστολή ή ευχάριστη είδησις, σχετική με τις αισθηματικές σας υποθέσεις.

Γ' ΤΑ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙΑ

Ρήγας: Δίκες, δυσάρεστες περιπλοκές στις υποθέσεις σας, υπερδέματα

Ντάμα: Γυναίκα δύστροπη και κακεντρεχής.
Βαλές: Μελαχρινός άνθρωπος, που προσπαθεί να σας βλάψη.

Δέκα: Λύπες, ασθένειες, πένθος.
'Εννέα: 'Εχθρότητες που θα σας προξενήσουν μεγάλες στενωχώριες.

'Οκτώ: Ζημίες, καταστροφές.
'Επτά: Θα κατανικήσετε τα εμπόδια.
'Εξη: Προσεχής ταξίδι που θα έχη καλή έκβασι.

Πέντε: Οι υποθέσεις σας θα έχουν δυσάρεστη τροπή.
Τέσσερα: 'Απογοήτευσις.

Τρία: Προσεχής ταξίδι.
Δύο: 'Απόλυτη αρμονία.
'Ασσος: 'Ανέλπιστη βοήθεια τη στιγμή που όλα θα φαίνονται χαμένα.

Δ' ΤΑ ΣΠΑΘΙΑ

Ρήγας: Χρηματική και ήθικη ένιχνυσις.
Ντάμα: Μία μελαχρινή γυναίκα θα σας βοηθήση.

Βαλές: Νέος ελίκρινής, έντιμος και πιστός.
Δέκα: 'Επιτυχία, εύημερία.

'Εννέα: Κέρδος από τις επιχειρήσεις σας ή από δίκη.
'Οκτώ: Κέρδη που θα οφείλονται στις έπιμονες προσπάθειές σας.

'Επτά: Χρηματικά κέρδη.
'Εξη: Φανήτε τολμηρός για να επιτύχετε.

Πέντε: Εύημερία.
Τέσσερα: Δώρον, ανέλπιστα κέρδη.
Τρία: Οι προσπάθειές σας θα καρποφορήσουν.

Δύο: Οικονομικές στενωχώριες.
'Ασσος: 'Η οικονομική σας κατάσταση θα καλυτερέψη σε μεγάλο βαθμό.

ΟΙ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ

Οι πιθανές συναντήσεις με την τράπουλα των 52 χαρτιών, είναι αναρίθμητες. "Ας αναφέρουμε τις κυριώτερες απ' αυτές με τη σημασία της καθενός:

ΤΑ ΚΑΡΩ

Ρήγας + άσσος σπαθί = ανύψωσις.
Ντάμα + 10 μπαστούνι = ένας κίνδυνος σας απειλεί.

Ντάμα + άσσος μπαστούνι = θ' αποκτήσετε παιδί.
Βαλές + 7 μπαστούνι = επιτυχία στις επιχειρήσεις σας.

Δέκα + ντάμα καρώ = γυναίκα ελίκρινής και πιστή.
Δέκα + ντάμα κούπα = όπως και προηγούμενος.

Οκτώ + ρήγας κούπα = θα καλυτερεύση ή κατάστασίς σας.
'Επτά + 7 σπαθί = δυσχέρειες σε μία κληρονομία που περιμένετε.

Δέκα + ντάμα κούπα = θα καλυτερεύση ή κατάστασίς σας.
'Επτά + 7 σπαθί = δυσχέρειες σε μία κληρονομία που περιμένετε.

Δέκα + ντάμα κούπα = θα καλυτερεύση ή κατάστασίς σας.
'Επτά + 7 σπαθί = δυσχέρειες σε μία κληρονομία που περιμένετε.

Δέκα + ντάμα σπαθί = γυναίκα επίπολαιη και επικίνδυνη.
'Εννέα + ρήγας καρώ = χρήσιμες συμβουλές.

'Εννέα + 7 καρώ = καθυστέρησις.
'Οκτώ + 2 σπαθί = θυμός, φιλονεικίες.
'Οκτώ + 7 μπαστούνι = συμφιλίωσις.

'Επτά + 9 κούπα = ή τύχη σας ευνοεί.
'Εξη + 8 κούπα = θα σας περιβάλουν και πάλι μ' έμπιστοσύνη.

Πέντε + 4 καρώ = οικονομική έπιτυχία.
Πέντε + ρήγας μπαστούνι = κέρδος από δίκη.

Πέντε + άσσος κούπα = διακοπή αισθηματικών σχέσεων.
Τέσσερα + ντάμα σπαθί = δώρα.

Τρία + έναν οποιοδήποτε ρήγα = ισχυρή προστασία.
Τρία + μία ντάμα = ισχυρή προστασία γυναίκας.

Δύο + ρήγας μπαστούνι = κίνδυνος.
'Ασσος + 2 κούπα = παγίδες.

ΟΙ ΚΟΥΠΕΣ

Ρήγας + άσσος μπαστούνι = κίνδυνος για μία νέα.
Ρήγας + 8 κούπα = προσεχής γάμος.

Ντάμα + άσσος κούπα = πλούσιος γάμος.
Βαλές = 9 καρώ = καθυστέρησις και στενωχώρις.

Δέκα + 7 καρώ = διχόνοιες στο σπίτι.
'Εννέα + 7 σπαθί = επικερδής επιχείρησις.

'Οκτώ + 9 κούπα = καλός γάμος.
'Επτά + 10 μπαστούνι = τα σχέδιά σας θα αποτύχουν.

'Εξη + 10 καρώ = θα αποφύγετε παγίδες.
'Εξη + 10 μπαστούνι = λύπες, βάναν.

Πέντε + βαλές καρώ = γάμος με συγγενικό πρόσωπο.
Τέσσερα + 8 καρώ = ματαιώσεις ερωτής.

Τέσσερα + 5 μπαστούνι = ζημιές από πυρκαϊά.
Δύο + 10 μπαστούνι = ματαιώσεις γάμου.

'Ασσος + 10 καρώ = ό μνηστήρ σας θα πάη ταξίδι.
'Ασσος + ντάμα κούπα = ευχάριστα νέα.

ΤΑ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙΑ

Ρήγας + ρήγας κούπα = κέρδος από δίκη.
Ρήγας + 9 μπαστούνι = ένας μελαχρινός σας καταδιώκει.

Ντάμας + βαλές σπαθί = απερισκεψίες που θα σας εκθέσουν.
Ντάμα + 7 σπαθί = έπισης.

Βαλές + ρήγας μπαστούνι = αντίζη-Δέκα + 10 καρώ = εγκατάλειψις.
Δέκα + 7 σπαθί = κέρδη από επιχειρήσεις.

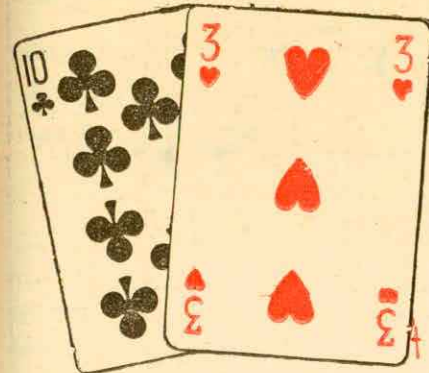
'Εννέα + βαλές σπαθί = θα σας βοηθήσουν.
'Οκτώ + ρήγας κούπα = θα καλυτερεύση ή κατάστασίς σας.

'Επτά + 7 σπαθί = δυσχέρειες σε μία κληρονομία που περιμένετε.

Δέκα + ντάμα κούπα = θα καλυτερεύση ή κατάστασίς σας.
'Επτά + 7 σπαθί = δυσχέρειες σε μία κληρονομία που περιμένετε.

Δέκα + ντάμα κούπα = θα καλυτερεύση ή κατάστασίς σας.
'Επτά + 7 σπαθί = δυσχέρειες σε μία κληρονομία που περιμένετε.

Δέκα + ντάμα κούπα = θα καλυτερεύση ή κατάστασίς σας.
'Επτά + 7 σπαθί = δυσχέρειες σε μία κληρονομία που περιμένετε.

Αυτός ο συνδυασμός σημαίνει: θα εισπράξετε χρήματα που δεν τα περιμένετε.

'Εξη + 3 καρώ = εχθρότητες στην οικογένεια.
Πέντε + 2 καρώ = έπαψαν να σας αγαπούν.

Πέντε + βαλές μπαστούνι = διχόνοιες στο σπίτι.
Τέσσερα + 8 μπαστούνι = χρηματική ζημία.

Τρία + 5 κούπα = συμφιλίωσις.
Δύο + 9 μπαστούνι = φυλαχθήτε.
'Ασσος + 7 κούπα = για μία γυναίκα: θα μείνετε έγκυος.

ΤΑ ΣΠΑΘΙΑ

Ρήγας + 7 μπαστούνι = χρήσιμη υποστήριξις.
Ντάμα + 9 σπαθί = για μία γυναίκα: φιλαρέσκεια που θα σας βλάψη.

Βαλές + 5 σπαθί = για ένα σύζυγο: κάποιος προσπαθεί να ξελογιάση τη γυναίκα σας.
Δέκα + 5 καρώ = εύτυχης έμπνευσις.

Δέκα + 3 κούπα = θα εισπράξετε χρήματα που δεν τα περιμένετε.
'Εννέα + 3 καρώ = μικρή χρηματική απώλεια.

'Εννέα + 7 σπαθί = δεν θα εισπράξετε τα χρήματα που περιμένετε.
'Οκτώ + 5 κούπα = μικρές παροδικές σκοτούρες.

'Επτά + 5 καρώ = είσπραξις χρημάτων.
'Επτά + 5 κούπα = κληρονομία.

'Επτά + 2 σπαθί = σημαντική απώλεια χρημάτων.
'Εξη + 2 σπαθί = θα παρακάμψετε γρήγορα τις δυσχέρειες.

Πέντε + 2 μπαστούνι = συμφιλίωσις.
Τέσσερα + ντάμα κούπα = χρήσιμες φιλίες.

Τέσσερα + 3 μπαστούνι = ανέλπιστο δώρον.
Τέσσερα + βαλές σπαθί = έπιτυχία στις υποθέσεις σας.

Τρία + 10 σπαθί = θα υποστηριχθήτε και θα επιτύχετε.
Δύο + ντάμα κούπα = ασθένεια στην οικογένεια.

'Ο άσσος σπαθί τροποποιεί προς το καλύτερο την κακή σημασία κάθε γειτονικού χαρτιού.

ΤΑ ΟΜΟΙΑ ΧΑΡΤΙΑ

Σημασία έχουν επίσης οι συναντήσεις όμοιων χαρτιών.

ΤΕΣΣΕΡΑ ΟΜΟΙΑ ΧΑΡΤΙΑ

4 ρηγάδες = δόξα, τιμές, ανύψωσις.
4 ντάμες = φλυαρίες.

4 βαλές = σοβαρή ασθένεια.
4 δέκα = θα χάσετε την ελευθερία σας.
4 έννέα = σας συμπαθούν.

4 όκτώ = καταστροφή, μεγάλη ζημία.
4 έπτά = μην δώσετε πίστι στις προ-βλέψεις που θα σας γίνουν.

4 έξη = υγεία και εύημερία.
4 πέντε = μην βιάζεσθε, χρειάζεται περισσότερη.

4 τέσσερα = μετακίνησις, ταξίδι.
4 τρία = πρόδος, έπιτυχία.
4 δύο = διχόνοιες με το περιβάλλον.

4 άσσοι = ή τύχη σας ευνοεί.
3 καρώ — 10 μπαστούνι — 8 καρώ — ρή-

ΤΡΙΑ ΟΜΟΙΑ ΧΑΡΤΙΑ

3 ρηγάδες = χρήσιμες συμβουλές.
3 ντάμες = ή γυναίκα που αγαπάτε θα σας προδώση.

3 βαλές = φιλονεικίες.
3 δέκα = ή κατάστασίς σας θα αλλάξη.
3 έννέα = έπιτυχία.

3 όκτώ = βέβαιος γάμος.
3 έπτά = προσέξτε την υγεία σας.
3 έξη = κέρδη.

3 πέντε = αρμονία με το περιβάλλον σας.
3 τέσσερα = μην κάνετε απερισκεψίες.

3 τρία = ψυχική ικανοποίησις.
3 δύο = ήρεμία και γαλήνη.
3 άσσοι = μικροεπιτυχίες.

ΔΥΟ ΟΜΟΙΑ ΧΑΡΤΙΑ

2 ρηγάδες = σχέδια που μένουν άπραγματοποίητα.
2 ντάμες = άφωσιωμένη φίλη.

2 βαλές = σκοτούρες, υπερδέματα.
2 δέκα = μικρό ταξίδι.
2 έννέα = μικρό χρηματικό κέρδος.

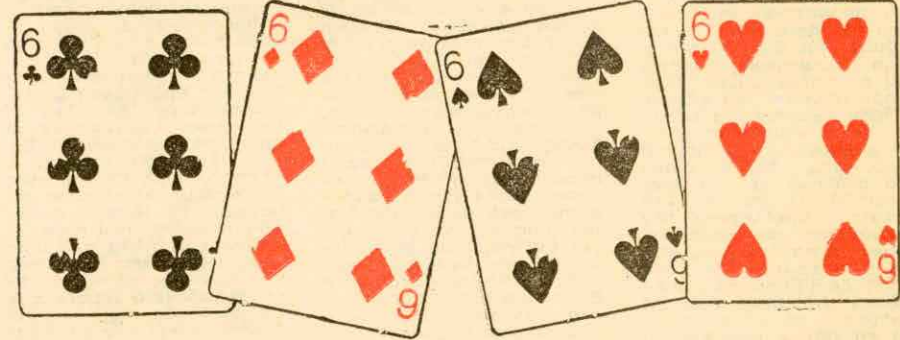
2 όκτώ = νέες φιλίες.
2 έπτά = νέα χωρίς σοβαρή σημασία.
2 έξη = πίκρες, απογοητεύσεις.

2 πέντε = δυσκολίες, χρειάζεται θάρρος.
2 τέσσερα = νευρικός, μελαγχολική διάθεση.
2 τρία = ήρεμία.

2 δύο = ψυχική γαλήνη.
2 άσσοι = απογοητεύσεις.

ΜΕΘΟΔΟΣ ΤΩΝ 7

'Υπάρχουν πολλοί τρόποι για να ρίξετε τα χαρτιά με την τράπουλα των 52

Τα τέσσερα εξάρια σημαίνουν: υγεία και εύημερία.

"Ας δούμε πρώτα τη μέθοδο των 7.

"Αφού ανακατέψετε και κόψετε τα χαρτιά, θ' αρχίσετε να μετράτε ανά έπτά. Τα έξη πρώτα θα τα βάλετε από κάτω και θα αφήσετε πάνω στο τραπέζι το έβδομο.

Θα συνεχίσετε έτσι ως που να βγάλετε 12 χαρτιά, που θα τα στρώσετε σε σχήμα βεντάλιας εκ δεξιών προς τα άριστερά.

"Αν είσατε μελαχρινός ή καστανός, το χαρτί που θα σας παρίστα θα είναι ο ρήγας μπαστούνι ή ο ρήγας σπαθί. "Αν είσατε ξανθός, ο ρήγας καρώ ή ο ρήγας κούπα. "Αν είσατε πολύ νέος, οι αντίστοιχοι βαλές.

Για τις γυναίκες. Μελαχρινές ή καστανές = ντάμα μπαστούνι ή σπαθί. Ξανθές = ντάμα κούπα ή καρώ.

"Αν το χαρτί που σας παρίστα δεν βρίσκεται ανάμεσα στα 12 μπορείτε να διαλέξετε το έπτά κούπα ή το έπτά σπαθί.

"Αν, όμως, δεν βρίσκονται ούτε αυτά, θα πρέπει να ξαναρίξετε τα χαρτιά.

Και τώρα ας έρθωμε στην έρμηνεια. Θα εξετάσετε πρώτα τις συναντήσεις των όμοιων χαρτιών π.χ. 3 άσσοι, 2 έννέα κτλ. Κατόπιν θ' αρχίσετε να μετράτε ανά 7 ξεκινώντας από το χαρτί που σας παρίστα (όταν θάνατε στο τελευταίο χαρτί της βεντάλιας, θα ξαναγυρίζετε στο πρώτο και θα συνεχίσετε την αρίθμηση).

Κάθε έβδομο χαρτί θα το έρμηνεύετε σε συνδυασμό με τα δύο άλλα που βρίσκονται πλάι του, το προς τα δεξιά και το προς τα άριστερά. Θα συνεχίσετε με τον ίδιο τρόπο ως που να ξαναγυρίσετε στο χαρτί από όπου ξεκινήσατε.

Παράδειγμα: "Ας υποθέσουμε ότι είσατε μελαχρινή και ότι τα χαρτιά έπεσαν ως έξης:

3 καρώ — 10 μπαστούνι — 8 καρώ — ρή-

γας μπαστούνι — βαλές καρώ — ντάμα σπαθί — 9 σπαθί — ρήγας καρώ — βαλές κούπα — άσσος μπαστούνι — 7 κούπα — 9 κούπα.

Το χαρτί που σας παρίστα θα είναι, φυσικά, ή ντάμα σπαθί και απ' αυτό θ' αρχίσετε την αρίθμηση. Θα έχωμε λοιπόν, τους ακόλουθους γύρους.

1ος) Ντάμα σπαθί έως 9 κούπα (αυτό θα έρμηνεύσετε).

2ος) 3 καρώ έως 9 σπαθί (αυτό θα έρμηνεύσετε).

3ος) Ρήγας καρώ έως 10 μπαστούνι (αυτό θα έρμηνεύσετε).

4ος) 8 καρώ έως βαλές κούπα (αυτό θα έρμηνεύσετε).

5ος) "Ασσος μπαστούνι έως ρήγα μπαστούνι (αυτό θα έρμηνεύσετε).

6ος) Βαλές καρώ έως 7 κούπα (αυτό θα έρμηνεύσετε).

7ος) 9 κούπα έως ντάμα σπαθί (το χαρτί από όπου ξεκινήσατε).

"Η έρμηνεία αυτών των έπτά χαρτιών θα σας δώση την απάντην στα θέματα που σας άπασχολούν. "Όπως υπεινώσαμε και παραπάνω θα τα έρμηνεύσετε σε συνδυασμό προς τα γειτονικά, το προς το δεξιά και το προς τα άριστερά.

Αυτά τα δώδεκα χαρτιά θα τα ανακατέψετε κατόπιν, θα τα κόψετε και θα σπάζετε τέσσερα πακέτα από τρία χαρτιά το καθένα.

Το πρώτο απ' αυτά θα αναφέρεται σε σας προσωπικά.

Το δεύτερο στο σπίτι σας, στην οικογένειά σας.

Το τρίτο στα μελλοντικά γεγονότα.

Το τέταρτο στο άπρόοπτο.

Η ΜΕΘΟΔΟΣ ΤΩΝ 12

"Αφού ανακατέψετε και κόψετε τα χαρτιά, παίρνετε τέσσερα στην τύχη και τα βάζετε κατά μέρος. Κρατώντας κατόπιν την τράπουλα ανάποδα, θ' αρχίσετε να ξεφυλλίζετε τα χαρτιά ανά τέσσερα και να βάζετε το τέταρτο χαρτί στο τραπέζι.

Το δεύτερο χαρτί που θα βγή θα το βάλετε άριστερά από το πρώτο, το τρίτο άριστερά από το δεύτερο κ.ο.κ.

"Ετσι θ' έχετε μπροστά σας 12 χαρτιά (48:4=12) που θα τα στρώσετε σε σχήμα κύκλου. Θα τα έρμηνεύσετε κατόπιν όπως και με τη μέθοδο των 7.

Αυτά τα 12 χαρτιά μπορείτε έπίσης να τα χωρίσετε σε τέσσερα πακέτα, από τρία χαρτιά το καθένα.

Το πρώτο απ' αυτά θα αναφέρεται σε σας προσωπικά, το δεύτερο στην οικογένειά σας, το τρίτο στα μελλοντικά γεγονότα και το τέταρτο στο άπρόοπτο.

Η ΜΕΘΟΔΟΣ ΤΩΝ 26

"Αφού ανακατέψετε και κόψετε τα χαρτιά, τα χωρίζετε σε δύο σωρούς, από 26 χαρτιά τον καθένα.

Διαλέγετε τον ένα απ' αυτούς. Θα πάρετε κατόπιν στην τύχη δύο χαρτιά από τον άλλον σωρό και θα προσθέσετε σ' αυτόν που έχετε μπροστά σας. "Ετσι τα χαρτιά αυτού του σωρού θα γίνουν 28.

Αυτά τα 28 χαρτιά θα τα χωρίσετε σε τέσσερα πακέτα, όπως στην πρώτη μέθοδο, και θα τα έρμηνεύετε σύμφωνα με τους κανόνες που σας δώσαμε.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ: "Άλλοι τρόποι για να ρίχνετε τα χαρτιά.

Να πώς θα στρώσετε τα 12 χαρτιά πάνω στο τραπέζι. Θα αρχίσετε την αρίθμηση από τη ντάμα σπαθί (στο παράδειγμά μας υποθέτουμε πως είσατε μελαχρινή).

Ιστορικοί τόποι της Ελλάδας

Η Βαράσοβα και το Κρουονέρι

Έχουν περάσει περισσότερα από τριάντα χρόνια, από τότε που πήγα για πρώτη φορά στο Μεσολόγγι. Την εποχή εκείνη η πιο εύκολη μεταβίβαση στη δοξασιμένη πολιτεία ήταν από την Πάτρα, όπου το βαποράκι που έκανε δύο φορές την ημέρα το δρομολόγιο — ή περιφημη «Καλυδώνια» — χρειάζονταν 1¼ — 1½ ώρα, αναλώνοντας το καιρό, για να πάει από το παλαιό λιμάνι στην απέναντι ακτή της Αίτωσης — στο Κρουονέρι — που ήταν το επίγειο του Μεσολογγίου.

Αν όμως το ταξίδι από την Πάτρα στο Κρουονέρι ήταν εύκολο, η αποβίβαση από το βαποράκι στο ανεμόδαρτο Κρουονέρι ήταν συχνά μαρτυρική και επικίνδυνη, όταν το απότομο βροχόδουνο της Βαράσοβας — που παραστέκει στο λιμάνι του Κρουονεριού — κατέβαζε τους βορράδες του. Τόσο ορμητικούς κάποτε, που αναποδονύριζαν ολόκληρα βαγόνια του σιδηροδρόμου φορτωμένα με 10 και 15 τόννους φορτία!

Και θυμάμαι την ρωμική εξοδό μας από το πλοίο που στάθηκε σε μία απόσταση 500 μέτρων από το μώλο του Κρουονεριού, την αγωνία και το μαρτύριο, ώσπου να πατήσαμε τη στερνιά, όταν τα μπουρίνια, που κατέβαζε η Βαράσοβα απειλούσαν στη μανία τους να διαλύσουν σε χίλια κομμάτια τη βάρκα μας και να στείλουν στο βυθό της θάλασσας τους ανθρώπους.

Στο Κρουονέρι ήταν ο σταθμός του σιδηροδρόμου που το ένωσε με το Μεσολόγγι με μία στενή γραμμή 16 χιλιομέτρων. Το τραίνο περίμενε τους επιβάτες της «Καλυδωνίας» για να τους πάει στο Μεσολόγγι. Το ίδιο είχε φέρει προηγουμένως τους προοριζόμενους για την Πάτρα.

Η θεία μου βρίσκεται στο σημερινό Κρουονέρι ήταν γνωστή από την αρχαιότητα ως «δρμος Καλυδώνος». Στα μεσαιωνικά χρόνια λεγόταν «Γαλατάς» και οι παλαιότεροι διηγόνταν πως άμα είχε μπουνάσα, βλέπαν στο βυθό της θάλασσας τα έρειπια κάποιων χαμένων πολιτειών. Σήμερα δεν φαίνεται τίποτα, ίσως γιατί σκεπαστήκαν από τη λάσπη.

Τ' όνομά του, το Κρου-

νέρι, το χρωσάει στα κρύα νερά που αναδύονται από τον βυθό της Βαράσοβας, που απότομη, σχεδόν κατακόρυφη, υψώνεται επάνω από αυτό. Μία από τις πηγές του Κρουονεριού — την Καλλιρόη — την αναφέρει και ο Πausanias. Μία άλλη πηγή βγαίνει σήμερα ένα νερό υπόγειο και λίγο αλμυρό, που έχει σπουδαίες καθαριστικές ιδιότητες. Και κάθε καλοκαίρι οι κάτοικοι των κοντινών χωριών και άρκετοι Μεσολογγίτες — τουλάχιστο στα παλαιότερα χρόνια — θεωρούσαν απαραίτητο, μία φορά το μήνα, να κάνουν μία «κούρα» με το ιαματικό αυτό νερό.

Σήμερα η οδός προς Μεσολόγγι δια του Κρουονεριού έχει εγκαταλειφθεί. Ο ύψιστος αμαζιγός δρόμος που ένωσε τελευταία, μέσω του Ρίου και Αντιρίου, το Μεσολόγγι με την Πάτρα και την Αθήνα κάνει το ταξίδι με το αυτοκίνητο, άνετο, γρήγορο και ευχάριστο. Συγχρόνως δίνει την ευκαιρία στον ταξιδιώτη, αφού περάσει με πορμείο το γραφικότατο Ρίο, ν' αναρριχηθεί στο βουνό της Βαράσοβας και ν' απολαύσει μία διαδρομή με θαυμάσια θέα και μεγάλο ενδιαφέρον.

Στα παλαιότερα χρόνια η Βαράσοβα ήταν απροσπέλαστη. Δεν τολμούσε ούτε ο Τούρκος να τη ζυνώσει τον καιρό της τουρκοκρατίας, γιατί εκεί περπατούσαν μονάχα οι άνεμοι και οι αρματωλοί του Ζυγού. Ένας από αυτούς ήταν κι ο Δημήτρης Μακρής, που ποτέ δεν είχε συνθηκολογήσει με τον Κατακτητή.

Όταν λευθερώθηκε η Ελλάδα, ο Όθων ζήτησε να κάνει υποσηπτική του ένα ηρωικό στρατιώτη της Δυτικής Ελλάδας. Και διάλεξε το Μακρή. Αλλά ο δοξασιμένος Κλέφτης δε δέχτηκε, γιατί δεν μπορούσε ν' αποχωρήσει από τα όπλα και από τη θάλασσα, με το όπιο κοιμόταν πάντοτε μαζί. Και φυσικά, η αυστηρή εθιμοτυπία της οθωνικής αυλής δεν συγχωρούσε την παρουσία πάνοπλων υπασιπών στο βασιλικό παλάτι!

Οι ταξιδιώτες που περνούσαν με το πλοίο των Κορινθιακών ή ηπεινών από το δημοσίον δρόμο στην Πάτρα,

72 εκκλίσεις και μοναστήρια — όλες έρειπια — που μέτρησαν, κάποτε μερικοί τοσπάνηδες, που εξερεύνησαν τις απότομες πλαγιές και τα φαράγγια του.

Η μεσαιωνική ιστορία της Βαράσοβας έχει καθή, όπως και της γύρω περιοχής, είναι όμως γνωστότερη η αρχαία, όταν από τα χρόνια του Όμηρου ήκμαζε εκεί η πόλις Χαλκίς, που τα έρειπια του φρουρίου της σώζονται και τώρα και είναι γνωστά στην περιοχή ως Κάστρο της Πάγκλας.

Κατεβαίνοντας από τη Βαράσοβα προς το Μεσολόγγι συναντούμε τον ποταμό Φειδάρη, τον Εύηνο των αρχαίων. Ο Φειδάρης κυνεται στην ανατολική πλευρά της θάλασσας του Μεσολογγίου, ενώ στη δυτική εκβάλλει ένας άλλος ποταμός, ο Αχελώος.

Γύρω από τα ποτάμια αυτά και την περιοχή τους η μυθολογία είχε πλέξει ώραιους θρύλους. Στα μέρη αυτά παντρεύτηκε ο Ηρακλής την κόρη του βασιλιά της Καλυδωνίας Οινεία, τη Διάνειρα. Αλλά όταν οι νεόνυμφοι έφθγαν κι έπρεπε να περάσουν τον Εύηνο, ένας Κένταυρος, ο Νέσσορ, ανέλαβε να τους δείξει το μοναδικό πόρο του ποταμού. Ο Νέσσορ πρώτα ώδηγησε από τον πόρο τη Διάνειρα. Αλλά από το μυστικό του ποταμού της επετέθηκε με ερωτικούς σκοπούς. Τον αντελήφθηκε ο Ηρακλής από την όχη, που παρακούσθηκε και τον πλήγωσε με ένα βέλος βαμμένο στο αίμα της Λερναίας Ύδρας.

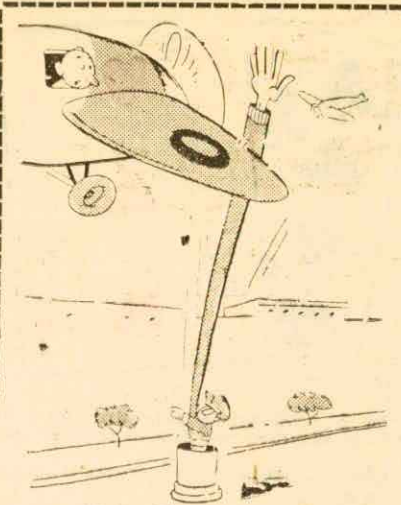
Ο Νέσσορ δηλητηριάστηκε και πέθανε σε λίγο. Αλλά πριν πεθάνει, έδωσε το δηλητηριασμένο χιτώνα του στη Διάνειρα. «Θα σου χρειαστεί, της είπε, αν ο άντρας σου αναπλήσει κάποιον άλλον».

Πέρασαν από τότε χρόνια κι ο Ηρακλής βρισκόταν στην Οίτη μακριά από τη γυναίκα του και θέλοντας να προσφέρει θυσία στους θεούς, έστειλε τον υπηρέτη του το Λίχα να του φέρει έναν καθαρό χιτώνα. Κι η Διάνειρα, που την έτρωγαν τα φειδία, γιατί την έποχε εκείνη ο Ηρακλής την απατούσε με την Ίολη, του έστειλε το δηλητηριασμένο χιτώνα του Νέσσου. Ο Ηρακλής τον φόρεσε και πέθανε με φρικτούς πόνους. Αλλά πριν πεθάνει, μανιώδης, άρπαξε τον υπηρέτη του, το Λίχα, και τον πέταξε στη θάλασσα. Εκεί δε που έπεσε ο Λίχας, βγήκαν οι Λιχάδες νήσοι.

Διηγούνται μάλιστα πως, όταν η Αμαλία πήγε στην Οίτη, την είχε συνοδεύσει ο αξιωματικός της Όροφυλακής Κουνούπης, που ανήκε στη δικαιοδοσία του το μέρος εκείνο. Η Αμαλία από τα φιλιά του βουνού, θαυμάζοντας τις Λιχάδες, διηγήθηκε το θάνατο του Ηρακλή και του Λίχα. Και ο Κουνούπης, όταν τελείωσε της είπε με σεβασμό:

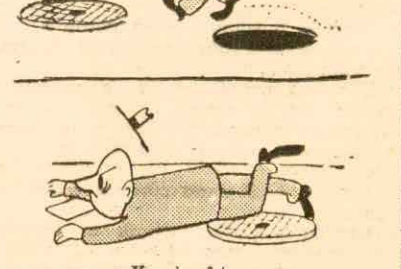
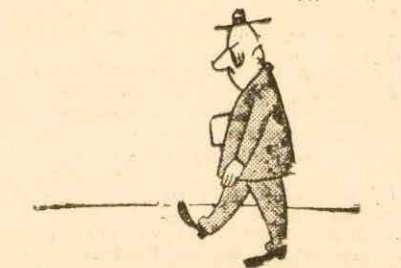
— Δεν ήμουν εγώ τότε στην υπηρεσία, Μεγαλειότητα. Ήταν ο καπετάν Γεώργιος!

Σ.

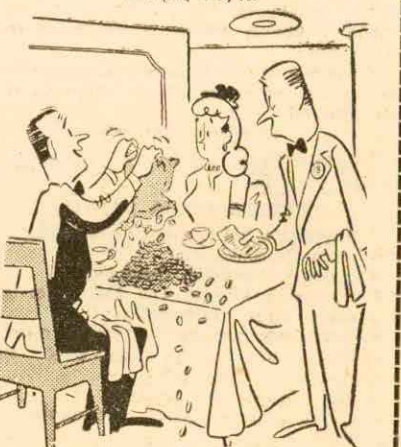

Μπα; Μπήκανε και αεροτροχονόμοι;

(Του Αρχέλαου)

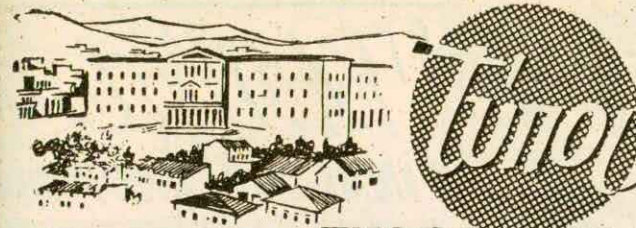

Χωρίς λόγια

ΣΤΟ ΚΟΣΜΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ
— Για να δοθούμε, θα φτάσουν για να πληρώσουμε τον λογαριασμό;

Σ.

Ο Άγγελος Βερύκιος είχε δώσει μόνος του την εξήγηση για τον ξεπεσμό του:

— Η ανάγκη με γονάτισε εμπρός στο κασέλι του λούστρου!

Κι από την ημέρα εκείνη, ο γέρος δημοσιογράφος, που είχε κατακτήσει κοινωνικά ναυάγιο, ανέθηκε στην επιφάνεια, και θόρυβος και κουβέντα άρχισαν να γίνεται στην Αθήνα γύρω από το κασέλι του.

Δεν είμαι σε θέση να ξέρω αν το απελπιστικό εκείνο κίνημα του Βερύκιου — που έγινε στα 1904 — είχε σκοπό να προκαλέσει θόρυβο και να τον κάνει τύπο. Κι' ακόμη δεν μπορώ να ξέρω, σήμερα πιά, γιατί τον Βερύκιο τον άφησαν να μείνει γονατιστός εμπρός στο κασέλι και δεν φρόντισαν αμέσως, την ίδια ώρα, να τον σηκώσουν από εκεί, όσοι δεν έπρεπε να τον αφήσουν να γονατίσει...

Η πικρή αλήθεια είναι πως ο Βερύκιος δεν εύρισκε «πόρο ζωής» από την πέννα του, και για να μη πεθάνει, παράτησε το κοντύλι κι' έπιασε το κασέλι!

Το «στέκι» του ήταν κάτω από ένα γέρικο δέντρο με πλούσιο φύλλωμα, στην Πλατεία του Συντάγματος. Ήταν μία βελανιδιά, κοντά στα καθίσματα και στα τραπέζια του Ζαχαράτου, που τ' απλώνανε τότε, όπως και σήμερα, στην πλατεία κάθε καλοκαίρι. «Αν η γρή αὐτή βελανιδιά... γράψω, καμιά φορά, απομνημονεύματα, θα έχω πολλά να μάς διηγηθώ από τη ζωή της υπαίθρου Αθηνών. Πόσα δεν θα έχω ακούσει και πόσα δεν θα έχω δι-»

Ο Βερύκιος, λοιπόν, αποφάσισε να κάνει το λούστρο, όπως θα έκανε, αν του ήταν ευκολότερο, τον μεσίτη, το γραφιά ή τον πορτιέρη. Δηλαδή, αντί η κατάσταση του να ήταν το γονάτισμα, θα μπορούσε να ήταν το τρέξιμο ή το ξάπλωμα ή ορθοστάσια.

Μα το ζήτημα — και το φαινόμενο για την Αθήνα εκείνου του καιρού — ήταν πως ο Άγγελος Βερύκιος, σε θαλερά γεραστιά και σε διανοητική σκμή, δεν μπόρεσε να ζήσει σαν δημοσιογράφος. Και σε μία εποχή που ζούσαν και καλοζούσαν άνθρωποι που είχαν λιγότερα χαρίσματα κι' αξία από αυτόν.

Ο «Πατριώτης», μία εφημερίδα που έδγαζε ο Βερύκιος χρόνια στη Ζάκυνθο, το ρημαγμένο σήμερα από τους σεισμούς ωραίο νησί του Ιονίου, είχε αφισοί αληθινή εποχή. Άρεσαν και έκαναν εντύπωση και έξω από το σύνορο της επαρχίας του, το πνεύμα του, το καλό γράψιμό του, η λογική του, η ηλικρινεύα του.

Ο εκδότης του, αναγκασμένος να εγκαταλείψει εκείνα τα χρόνια την ιδιαίτερη πατρίδα του, δοκίμασε να ξαναφυτέψει τον «Πατριώτη» στην Αθήνα. Αλλά ο «Πατριώτης» ήταν από τα Ζακυνθινά εκείνα λουλούδια, που μεταφυτεύονται, αλλά δεν πνάνουνε γερά στα ξένα. Ο «Πατριώτης» ο Ζακυνθινός, έδγαλε μερικά φύλλα αθηναϊκά, δίχως το άρωμα και χωρίς τη δροσιά της πατρίδας του κι' έπειτα μαράθηκε για πάντα... Για πάντα; Γιατί τάχα; Ήταν τόσο δύσκολο να ξαναγυρίσει στη Ζάκυνθο ο Βερύκιος και να ξαναρχίσει εκεί τον «Πατριώτη» του; Και ήταν τόσο δύσκολο στο εύγενικό κι' ωραίο νησί εκείνου του καιρού, να υποστηρίξει πάλι ένα δημοσιογραφικό όργανο, που το τιμούσε πραγματικά;

Φαίνεται — κι' αυτό ήταν το πιο θλιβερό — πως ο Βερύκιος τα εύρισκε πολύ δύσκολα και τα δυό. Γι' αυτό προτίμησε να γονατίσει μπροστά στο κασέλι του λούστρου. Έτσι κι' αλλιώς, το ψωμί του ο άνθρωπος το έδγαζε, κι' αν πήγε την απόφαση να γρή μόνο ψωμί, φαίνεται πως αυτό δεν το εύρισκε καθόλου μεγάλη δυστυχία...

Καθισμένος, λοιπόν, κάτω από τη βελανιδιά της Πλατείας του Συντάγματος, άκουγε κι' έβλεπε ο Βερύκιος την πρωτεύουσα που έκανε μπροστά του παρέλασι... Και φιλοσοφούσε.

Τύποι της παλιάς Αθήνας

Ο Βερύκιος

μαζέψη τις βούρτσες του με τα βερνίκια των παπουτσιών, ο Βερύκιος, είδε να έρχεται κάποιος προς το μέρος του με γρήγορο βήμα.

Γύρισε και τον κύτταξε. Ήταν ο εκδότης και διευθυντής της εφημερίδας «Αθήναι» Γεώργιος Πάπ.

Ο Βερύκιος τον αναγνώρισε αμέσως και τον χαιρέτισε. — Χαίρε, Βερύκιε, του είπε ο Πάπ. Μπορείς αύριο το πρωί να έρθης από το γραφείο μου, που σε θλώ κάτι;

Την άλλη μέρα, ο Βερύκιος ανέβαινε τις σκάλες των γραφείων των «Αθηνών». Ο Πάπ του πρόσφερε αμέσως θέσι μετ'αφραστού στην εφημερίδα του. Και ο Βερύκιος δέχτηκε.

Μεταφράστηκε ο Βερύκιος δεν ήταν πια ο Βερύκιος! Μα δεν ήταν και λούστρου...

Εκεί, λοιπόν, συνήλθε. Αί «Αθήναι» του Πάπ εκείνο τον καιρό, ήταν η «επισμένη» εφημερίδα. Η επιτυχία μίας εφημερίδας εκείνα τα χρόνια, ήταν μεγάλο κόπο. — μήπως και σήμερα το ίδιο δεν είναι; — και μεγάλη νίκη. Το φύλλο πουλιόταν μία πεντάρα. Και πως να τα έδγαζε πέρα ο εκδότης με την πεντάρα;

Ένα βάσανο ήταν ακόμη ο τίτλος της εφημερίδας. Έπρεπε, κατά τις δημοσιογραφικές αντιλήψεις, να είναι ή χ ή ρ ός — να χτυπάει στο αυτί. Και, για να χτυπάει, έπρεπε απαραίτητα να έχη ρ, όπως «Κράτος», «Κρότος» ή και «Κράνος», αν προτιμάτε. Αυτή την πρόληψη την εξαφάνισαν οι εφημερίδες, που βγήκαν με τίτλους δίχως ρ και πιάσανε, όπως ήταν αι «Αθήναι» του Πάπ, το «Άστυ» του Κακλαμάνου κι' άλλες.

Ο Βερύκιος άρχισε να μεταφράζει τότε για τας «Αθήνας» ένα ωραίο μυθιστόρημα. Αυτό το μυθιστόρημα όμως, το αντέγραψε και το ξαναδοκίμασε η απογευματινή εφημερίδα «Αστραπή». Αί «Αθήναι» διαμαρτυρήθηκαν και χαρακτήρισαν την αναδημοσίευση του ως κλοπή. Η «Αστραπή» πάλι απάντησε, ότι το ίδιο μυθιστόρημα το είχε φέρει κι' αυτή, σε βιβλίο από την Ίταλία ή την Αγγλία.

Τότε και ο Πάπ κατέφυγε σ' ένα τέχνασμα, που ανέθεσε στο Βερύκιο να εκτελέσει. Πρόσθεσαν στο ανάγνωσμα ένα κεφάλαιο δικής τους εμπνεύσεως, όπου ανάμεσα στα άλλα, γινόταν λόγος για κάποια κρύπτη, όπου οι ήρωες του μυθιστορήματος είχαν βρή μία μυστηριώδη πλάκα με μία επιγραφή, που στάθηκε άδυστο να την εξηγήσουν... Το άπογευμα ή «Αστραπή» τυπώθηκε πάλι με τη συνέχεια αυτή του μυθιστορήματος, όπου υπήρχε και το νέο κεφάλαιο με την πλάκα και τις χαραγμένες πάνω μυστηριώδεις αγγλικές λέξεις, που σε πιστή μετάφραση, έλεγαν:

«Η ΑΣΤΡΑΠΗ ΜΑΣ ΚΛΕΒΕΙ ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ»!
Έτσι σταμάτησε η αντίρρηση από την «Αστραπή» και ο Βερύκιος δέχθηκε ένα γενναίο χρηματικό δώρο από τον διευθυντή του, τον Πάπ, για την επιτυχημένη εκτέλεση του τεχνάσματος.

Ο ΠΑΛΗΟΣ

Αχρεν άωτον καλωσύνης

Ένας κάποιος Μάμπιν, στο Φέρνταλ της Αγγλίας, δικάσθηκε για κλοπή ενός ζεύγους παπουτσιών και καταδικάσθηκε να πληρώση 4 λίρες περίπου, σε πρόστιμο και δικαστικά έξοδα. Μη έχοντας όμως τα χρήματα αυτά, κινδύνευε να τον κλείσουν στη φυλακή. Ευτυχώς, παρουσιάστηκε ο συμπολίτης του Ουίλλιαμσον και προσφέρθηκε να πληρώσει αυτός το ποσό. Ο δικαστής δεν έφερε αντίρρηση. Συγχρόνως όμως δεν μπόρεσε να κρύψη την εκπλήξή του, γιατί ο Ουίλλιαμσον ήταν... ο μηνυτής!

ΖΩΡΖ ΓΚΕΤΑΡΥ:

(Η συναρπαστική αυτοβιογραφία του μεγαλύτερου τραγουδιστή της Εύρωπης, γραμμένη αποκλειστικά για το «Θησαυρό»)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Ζώρζ Γκεταρύ ζούσε με την οικογένειά του στην Αλεξάνδρεια, όταν σε ηλικία 17 χρόνων, τον κάλεσε στο Παρίσι ο θεός του Τάσος Γιαννόπουλος. Ο Ζώρζ, που είχε ωραία φωνή, παράλληλα με τις άλλες σπουδές του, άρχισε να παίρνει μαθήματα τραγουδιού από την περίφημη Νινόν Βαλλέν. Ξαφνικά όμως του χαμογέλασε η τύχη. Προελήθη για ν' αντικαταστήσει ένα τραγουδιστή, στην όρχηστρα του Ζό Μπουγιόν.

Η επιτυχία του ήταν εξαιρετική. Ο Ζώρζ κατόπιν εργάστηκε με τη Μιστεγκέτ και όταν οι Γερμανοί κατέλαβαν τη Γαλλία, έκτοπιστήκε στη μη κατοχυρωμένη ζώνη. Ύστερα δέ από πολλές περιπέτειες και... τρυφερά είδύλλια γύρισε τα φίλμ «Μαύρος Καβαλλάρης» και «Τραντ έ καράντ» και εμφανίστηκε σε ρόλους πρωταγωνιστού στα θέατρα «Αλάμπρα» και «Α-Μπέ-Σέ». Μετά την επιτυχία του τρίτου του φίλμ «Καζανόβας» ο Ζώρζ έκανε ένα ταξίδι στην Αθήνα και στο Κάιρο και κατόπιν έφυγε για το Λονδίνο για νά κρεάρη μία νέα όπερέττα.

Έτσι πολύ τυχερός, του απάντησα μελαγχολικά, όνειρευόμενος μπιφτέκια με τηγανιτές πατάτες και σάλτσες μυρωδάτες.

Από την ημέρα εκείνη, ο κ. Άλμπαν με καλούσε συχνά να δοκιμάζω την εξαιρετική κουζίνα του... στο όφιος του «Σαβού», γιατί στην τραπεζαρία αυτό θα ήταν αδύνατο, εξ αίτιας των... έλεγκτών του επίστισιμου.

Τόν άλλο καιρό, μαγειρεύα μονάχος μου στην πολυτελή κουζίνα μου, προς κατάπληξη της μαγειρίσας μου...

Όταν τελειώσαν οι δοκιμές — πρέπει ν' αναγνωρίσω πως σπάνια συνάντησα απ' όλους, απ' τώ διευθυντή ως τώ τελευταίο γκερά, ένα τέτοιο πνεύμα κατανόησης και τέτοια ευγένεια — έφτασε η παραμονή της προεμιέρας.

Ο σερ Κόχραν μου είχε εξηγήσει:

— Η διαφορά μεταξύ της Γαλλίας και της Αγγλίας, είναι ότι στη Γαλλία η πρώτη παράσταση που την όνομάζετε γενική δοκιμή, γίνεται μπρός σε καλεσμένους. Έδώ, υπάρχει μία λέσχη, η Λέσχη των Φέρστ Νάιτερς (δηλαδή της «πρώτης βραδυάς») που νοικιάζει όλο τώ θέατρο για τώ μέλη της.

Αυτό που δέν έλεγε, με τή μετριοφροσύνη του πραγματικού ανθρώπου με αξία, είναι πως οι «Φέρστ Νάιτερς» στο «Αντέλφιν Όπερα», τώ θεάτρο του δηλαδή, ήταν τώ μεγάλο γεγονός της σαιζόν. Επί πλέον, η «Μπλές δη Μπράιντ» — «Ζήτω η Νύφη» — η καινούργια όπερέττα, ήταν τού σερ Άλλαν Χέρμπερτ, φημισμένου βουλευτού, γιατί κατάφερε νά ψηφιστή απ' τή Βουλή ο νόμος για τώ διαζύγιο.

Τώ βράδυ της προεμιέρας, ο Ούϊνστον Τζώρτσον, καθώς κι' όλη η Βασιλική Οικογένεια, ήταν στο θέατρο.

Πριν ακριβώς απ' τώ «κοσμικό» αυτό γεγονός, είδα τις άφισες, κολλημένες παντού στο Λονδίνο. Ένοιωσα κάτι στην καρδιά. «Ωρμησα άμέσως στού Κόχραν.

— Τά προγράμματα! φώναζε λαχανιάζοντας και χρησιμοποιώντας τ' αγγλικά μου που άρχιζα νά τώ μιλάω. Τά είδατε; Ξαφνικά πήρε ένα ύφος άνησυχό.

— Ναι, γιατί;

— Τ' όνομά μου... είπα.

— Τι πάθηκε λάθος; ρώτησε μ' άγωνία.

— Όχι, αλλά είναι τυπωμένο με μεγάλη, πελώρια γράμματα. Κι' έδω δέν είμαι γνωστός. Αφάλας θα καταστραφώ...

— Ήσυχασε κι' έσκασε στά γέλια.

— Πάνε σαραντά πέντε χρόνια που κάνω αυτό τώ επάγγελμα, μου είπε, χτυπώντας με φιλικά στόν ώμο. Συνήθως, οι καλλιτέχνες μου παραπονιούνται για τώ αντίθετο. Μη φοβάστε! Ξέρω καλά τί κάνω!

«Ζήτω η νύφη!»

Γρήγορα λέει κανείς: «μη φοβάστε».

Η ΖΩΗ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΟΜΟΡΦΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Πέρασα μία νύχτα έφιαλτική: όνειρευόμουν πως ήμουνα άφανος, ή πως τραγουδούσα φάλτσα, ή όταν έκλεινε ή αύλαία, έβλεπα όλο τώ κοινό νά σηκώνεται δίχως ένα χειροκρότημα.

Όταν ήρθε ή σειρά μου νά βγώ στή σκηνή, θαμπώθηκα. Δέν ήξερα πιά τώ ρόλο μου και δέν θυμόμουν ούτε μία λέξη αγγλική.

Η όπερέττα «Ζήτω η Νύφη» ήταν ένα έργο εξαιρετικά χαρούμενο και μπριζικό, γεμάτο από εύθυμες σκηνές και σπαρταριστά επεισόδια.

Ο Ζώρζ Γκεταρύ και ή Κάριεν Σεβίλλια σέ μία σκηνή χορού.

Βασανιζόμενος απ' τώ τράκ, τραγούδησα τώ «άνεμπλ» και τώ ντουέτο της πρώτης πράξεως. Άλλ' αυτό που με φόβιζε πρό πάντων, ήταν τώ «Α! ωραία μου Μαργαρίτα!», τώ σόλο μου. Μού είχαν τόσες φορές πη πως οι «Φέρστ Νάιτερς» ήταν ένα κοινό τρομερά δύσκολο, που έτρεμα δόκλωνε.

Όταν με μπιζάρανε, ένοιωσα τόν έαυτό μου νά θερμαίνεται, νά παίρνει ζωή. Άν σας πώ, ότι ανάγκαστηκα νά τραγουδήσω τέσσερις φορές συνέχεια τήν άρια μου, μπορείτε νά φανταστήτε τήν έκπληξή μου.

Όταν καταφέρνεις νά δαμάσεις τώ κοινό σου μ' αυτόν τόν τρόπο, δέν υπάρχει πιά κίνδυνος νά μη σ' ακολουθήση μετά.

Όταν έκλεισε ή αύλαία, ο σερ Κόχραν ήρθε στή σκηνή για νά εύχαριστή τούς ήθοποιούς του και είχε τήν ευγένεια νά προσέβη:

— Πρέπει νά τονίσω πως εύχαριστώ όλως ιδιαίτερος τόν Ζώρζ Γκεταρύ. Άνάδειξε περίφημα τώ «Μπλές δη Μπράιντ». Σας παρακαλώ νά προσέξετε πως κατέβαλε μία τεράστια προσπάθεια για νά μάθη τήν αγγλική γλώσσα σ' ένα χρόνο. Ρεκόρ. Πάνα άγάπησα τούς Γάλλους. Ο Ζώρζ Γκεταρύ μου άποδεικνύει πως είχε πάντα όικνο νά τούς άγαπάω!...

Νομίζω πως ποτέ μου δέν ένοιωσα τώση περηφάνεια, όσο εκείνη τήν ημέρα, για τή θετή μου πατρίδα, τή Γαλλία.

Έπειτα από λίγο, ή τότε βασιλομήτωρ Μαίρη, ήρθε νά δη τήν παράσταση. Τώ βα-

σιλικό θεωρείο ήταν πρός τώ πλάγιο της σκηνής. Έτσι, ή βασιλομήτωρ στεκόταν όρθή, σκυμμένη, τόν πιά πολύ καιρό. Σπάνια συνάντησα γυναίκα με παράστημα περισσότερο ήγεμονικό και με τώση έμφυτη ευγένεια.

Στό διάλειμμα, ο σερ Κόχραν πήγε νά υποβάλη τώ σέδη του.

— Θάπρεπε νά μου είχατε δώσει μία πολυθρόνα στήν πλατεία, τώ παρατήρησε.

— Μεγαλειοτάτη, ή παράδοσι... τώ βασιλικό θεωρείο... άρχισε νά λήθ ο σερ Κόχραν.

Δέν τόν άφησε νά συνεχίση και τού είπε με τήν κάπως άπότομη ελιγκριενία της:

— Ναι, αλλά τούλάχιστον θαδέλεπα καλύτερα. Καταλαβαίνετε, ή όπερέττα αυτή που ξετυλίγεται στή βικτωριανή εποχή... Είν' όλη μου ή νιότη... Αύτό που δέν έχουν τήν ηλικία μου, δέν μπορούν νά καταλάβουν... —

Ένα δώρο στήν πριγκήπισσα
Ελισάβετ

Αργότερα, ήρθαν οι βασιλείς με τή πριγκήπισσα. Ήταν μία βραδυά άφάνταστης κομψότητας. Όλο τώ θέατρο άχτινοδούσε από όμορφία, έξωμες τουαλέττες, κοσμήματα, πολυτέλεια και φώς.

Φεύγοντας, ο Γεώργιος ΣΤ' και ή βασιλίσσα, πέρασαν απ' τώ παρασκήνιο και είχα τή μεγάλη τιμή νά με συγχαρούν.

Οι έπισκέψεις αυτές τόν Βασίλεον συνέτειναν ώστε ή επιτυχία της όπερέττας νά ξεπεράση κάθε άλλη προηγούμενη. Άγόραζαν τίς θέσεις τού θεάτρου τρείς μήνες πριν και τώ ταμείο έδινε τήν έντύπωσι ενός μικροσκοπικού Χρηματιστηρίου.

Η τότε πριγκήπισσα Έλισάβετ, ή σημερινή βασίλισσα, ήρθε νά παρακολουθήσ τήν παράστασι πολλές φορές. Γι' αυτό, ό-ταν έγινε ο γάμος της με τόν Δούκα τού Έδιμβούργου, τής στείλαμε ένα αντίτυπο πολυτελώς δεμένο τού λιμπρέτου, που τώ υπογράφαμε όλοι.

Σκέφτηκα πως θα λαβαίναμε ένα συμβατικό κι' έπίσημο εύχαριστώ. Γρήγορα

Ο Ζώρζ Γκεταρύ μιλάει για τήν 'Ελλάδα και τώ Παρίσι από τώ Ραδιοφωνικό Σταθμό της Μαδρίτης.

δωως έφτασε ένα γράμμα της πριγκήπισσας. Μας έγραφε:

«Σας εύχαριστώ για τή λεπτή σας σκέψη, που προσλαμβάνει όλη της τήν έννοια τήν ημέρα αυτή, τήν τόσο ευτυχισμένη για μένα. Συγκινήθηκα πολύ απ' τήν ιδέα σας, αλλά αυτό τώ δώρο είναι πάρα πολύ ωραίο. Θα προτιμούσα νά είχα τώ αντίτυπο της δουλειάς σας, τώ πελώριο, τώ σκισμένο τ-σως, που χρησιμοποιήθηκε στίς πρόδες κι' όπου υπάρχουν οι σημειώσεις της σκηνοθεσίας, τού ένδυματολόγου, γιατί έχω ένα μικρό θέατρο σ' Άνάκτορα, όπου συχνά δίνω ή ίδια παραστάσεις. Θα ήθελα πολύ ν' ανεβάσω τήν όπερέττα: «Μπλές δη Μπράιντ» που μ' άρέσει τόσο πολύ».

Διαβάζοντας αυτό τώ γράμμα, κατάλαβα πραγματικά τή βαθιά άφοσίωσι που έχει ο αγγλικός λαός για τή βασιλική του οικογένεια. Για ένα αγγλικό σπίτι, ο βασιλιάς, ή βασίλισσα και οι πριγκήπισσες, άποτελούν τώ ίδιο μία οικογένεια, αλλά, φυσικά, άνωτερη. Τούς σέβονται ως μονάρχας, που έπιτελούν βαμύσια τώ σκληρό τους επάγγελμα, και τούς άγαπών σαν πολύ άγαπημένους φίλους, που δέν τούς βλέπουν ίσως πολύ συχνά, αλλά που πάντα, όταν μαθαίνουν ειδήσεις τους, πλημμυρίζονται από ευτυχία.

Μου χρειάστηκε ένας χρόνος επιτυχίας στή σκηνή και τήν τηλεόρασι, τώ σημαντικό αυτό κλάδο τού βρετανικού θεάματος, για νά νοσταλγήσω τή Γαλλία και νά ξαναγυρίσω επί τέλους στο Παρίσι.

Δυστυχώς, ή επανεμφάνισή μου στο θέατρο «Ετουάλ», ήταν μία άπογοήτευσι. Η παράστασι δέν άξιζε, μ' όλο τόν κόπο που κατέβαλαν οι καλλιτέχνες και τώ έργο, φυσικά, άπέτυχε.

Έτσι, ύστερ' από μία γρήγορη «τουρνέ» στο Βέλγιο και τήν Έλβετία, ξανάφυγα για τώ Λονδίνο, όπου παιζόταν ακόμα ή ίδια όπερέττα «Μπλές δη Μπράιντ», με τόν αντικαταστάτη μου. Τραγουδούσα σέ μίαν υπερπεπιθεώρησι τού «Λόντον Καζίνο».

Έπειτα έφυγα για τόν Καναδά.

Στήν έπιστροφή μου, πέρασα απ' τή Νέα Υόρκη. Τί μούρθε νά πάω εκεί; Γνώρισα τώ διευθυντή τού θεάτρου «Γκουίντ», φυτώριο κάθε άμερικανικής όπερέττας μ' επιτυχία.

— Γυρεύω ένα νέο σαν και σας, μου είπε. Μου χρειάζονται ένας «ζέν πρεμιέ» εύρωπαϊκής καταγωγής, δέν ξενική προφορά!...

Κι' εγώ που πίστευα πως μιλούσα καλά τώ αγγλικά!... Οι αυταπάτες μου διαλύθηκαν. Άλλά τώ συμβόλαιο που υπέγραψα για νά παίξω τώ: «Τά όπλα και τώ κορίτσι» τού Χέρμπερτ και της Ντόροθι Φήλντ, τών συγγραφέων της «Οκλαχόμα» και της «Άννας απ' τώ Φάρ - Ούέστ», με παρηγόρησε.

Ξαναγύρισα στή Γαλλία, για ν' ανταποκριθώ στίς προηγούμενες ύποχρεώσεις μου, για νά γυρίσω δηλαδή τώ φίλμ: «Έρως και Σία» κι' έπειτα ξανάφυγα για τή Νέα Υόρκη.

Οι έφημερίδες έγραφαν έπαινετικά για μένα. Με τόν ένθουσιασμό τών «γινάνκηδων», είχα γίνει «ο καλύτερος τού κόσμου» στήν ειδικότητά μου.

Άλλ' αυτό που λανσάρισε έντελώς τήν όπερέττα, υπήρξε ή άπεργία τών... καρβουνιάρηδων, όσο παράξενο κι' άν αυτό μπει νά σας φανή.

Υπήρχε στό έργο, που βασιζόταν σέ μία παρεξήγησι, δηλαδή σ' ένα κορίτσι ντυμένο άντρικά, που υπηρτει στό στρατό, μία σκηνή πολύ διασκεδαστική.

Τή στιγμή που άρχιζει ή δράσι, ή συνήθεια άπαντούσε σέ μερικές Πολιτείες, στα παλιά τά χρόνια, όταν φτάνη ένας έπισκέπτης, νά κοιμάται δίπλα στόν οικοδεσπότη, για νά μνη παγώσει. Έτσι, μ' όλη τήν έλλειψι κεντρικής θερμότητας, που τώ δέν υπήρχε, μορούσε κανείς νά φταρή δίχως νά φοβάται ν' άρπάξη καμμία πλευρίτιδα.

Όταν έπρόκειτο για ένα νέο και μία νέα (όπως στό έργο «Η Νανέτ Όφρέ' κι' εγώ»), τώ κρεβάτι χωριζόταν σέ δύο, σ' όλο τώ μήκος του, με μία σανίδα. Αυτό τώλεγαν «μπούντλινγκ».

Μία σκηνή από τόν «Άνθισμένο δρόμο». Ο Ζώρζ Γκεταρύ με τώ ωραιότερα μανβέν τού Παριού.

Ένας δημοσιογράφος έγραψε τότε:

«Άν ή άπεργία συνεχιστή, δέν μας μένει πιά παρά νά κάνουμε «μπούντλινγκ». Θα είναι τώ μόνο μέσο για νά δεχόμαστε έπισκέψεις».

Αυτή ή λέξι, είχε μία τρελλή επιτυχία και καθένας που συναντούσε τόν άλλο στό δρόμο, τόν καλούσε νά κάνουν μαζί «μπούντλινγκ» τώ βράδυ.

Πρέπει νά όμολογήσω πως μερικές νεαρές υπάργεις, που μου τώ πρότειναν, ήταν

Ο Ζώρζ Γκεταρύ και ο Γάλλος κωμικός Μπουρβίλ.

άληθινά χαριτωμένες, αλλά στό Μπροντγουάι ήσαν αδύνατα νά βρής τίς σανίδες που θα μας χωρίζαν!...

Επιτυχίες στή Νέα Υόρκη

Οι Γάλλοι φαντάζονται πως οι Άμερικανοί είναι πολύ τυχεροί, έπειδή έχουν μακριά σά βαπόρια αυτοκίνητα, σιωπηλά και πολυτελή, που λες πως γλιστρούν πάνω στούς δρόμους. Αντί νά τρέχουν.

Φτάνοντας στή Νέα Υόρκη, δέν σκεφτόμουν παρά τώ αυτοκίνητο που θ' άποχτούσα. Όταν τώ άπόχησα, όχι άλλωστε για πολύν καιρό, κατάλαβα, με λύπη, πως είχε κατανήσει για μένα ένα εμπόδιο. Κάθε πρωί έτρεχα επί ένα τέταρτο της άρας, πριν μπορέσω νά βρώ μία θέσι νά

σταθμίσω, γιατί όλοι οι δρόμοι ήταν γεμάτοι από αυτοκίνητα και κόσμο. Έφτασα, λοιπόν, άργά σ' όλα μου τά ραντεβού και, πιστέψτε με, στό επάγγελμά μας, ή έλλειψι ακριβείας, γίνεται συχνά άφορμή νά χάσουμε σπουδαίες εύκαιρίες...

Έπειτ' άπόνα μήνα ταρχάδους ζωής, πέτυχα επί τέλους τήν πρώτη μου ανταμοιβή, τώ «Όσκαρ τού καλύτερου έρμηνευτού όπερέττας της σαιζόν 1949-1950 στό Μπροντγουάι». Ήμουν πολύ υπερήφανος και πολύ ευτυχισμένος, γιατί οι Γάλλοι φίλοι μου της Νέας Υόρκης, μου έκαναν μία συγκινητική δεξίωσι.

Πόση άπέραντη χαρά ένοιωσα, ξαναβρισκοντας ανάμεσα τούς τώ τόσο εύχαριστο περιβάλλον της Γαλλίας.

Εκείνη τήν εποχή, ήταν εκεί ο Κλώντ Ντωφέν, που έπαιζε στό Μπροντγουάι. Η Έντιθ Πιάφ τραγουδούσε στό «Βερούσιγ» κι' ο Σαρλ Τρενέ σ' έν' άλλο κέντρο.

Η τύχη μου χαμογέλασε ξανά και τί τύχη, φίλοι μου! Η «Μέτρο-Γκόλντνιού» μου πρότεινε νά γυρίσω τώ «Ένας Άμερικανός στό Παρίσι» με τόν Τζην Κέλλυ και τή Λέολι Καρόν, πάνω στή θαμνάσια μουσική τού Τζώρτζ Γκερσούνι, τού φημισμένου συνθέτη της «Γαλάζιας Ραφωδίας».

Μόλις έπαψαν οι παραστάσεις της όπερέττας «Τά όπλα και τώ κορίτσι», έφυγα για τώ Χόλλυγουντ.

Ξαναβρήκα εκεί τή Μισελίν Πρέλ και τόν Λουί Ζουρντάν, τούς παλιούς συμμαθητάς μου.

Τώ Χόλλυγουντ μοιάζει με βερινή διαμονή για ανθρώπους πλούσιους. Έχει πλατείες λεωφόρους και πολυτελείς βίλλες, περιτοιχισμένες με πάρκα. Είχα μία βίλλα όχι μακριά απ' τή θάλασσα, πράγμα που μου επέτρεπε νά πηγαίνω και νά κάνω μπάνιο στόν Ειρηνικό. Μου φαινόταν πως ξανάβρισκα έτσι κάτι απ' τά παιδικά μου χρόνια, τώ γαλανά και ζεστά νερά της Μεσογείου.

Άλλά, στήν πόλι αυτή, που μοιάζει σαν νά κατοικήται από εκατομμυριούχους άργόσχολους, εργάζονται πάρα πολύ, τεράστια. Τώ κατάλαβα μόλις άρχισα νά «γυρίζω». Άν τά άμερικάνικα φίλμ είναι από τεχνικής άπόψεως καλά, πιστεύω πως αυτό προέρχεται απ' τή συνείδησι, και τή φροντίδα εκείνων που τώ πραγματοποιούν. Ο Τζίν Κέλλυ δούλεψε με ζέσι. Μού άρεσε αυτό έξαιρετικά κι' έκανα κι' εγώ, ό,τι μπορούσα. Άλλά, στά διαλείμματα της δουλειάς, ξεκουραζόμαστε και γελούσαμε με τήν καρδιά μας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΟΛΟΓΕΣ

Ο ψεκασμός που διώχνει τον πόνο

Με τη μέθοδο της ψύξεως

Αν έχετε υποφέρει ποτέ από ισχυρά, από «πιάσιμο» του λαιμού, από στραμπουλήγμα του ποδιού, από αρθρική, κλπ., είσαστε σε θέση να καταλάβετε τι αξίζει ένας νέος τρόπος γρήγορης ανακούφισης απ' όλους αυτούς τους πόνους — κι' αμέτρητους άλλους ακόμη.

Δεν πρόκειται για κανένα φάρμακο, που χορηγείται απ' το στόμα ή με ενέσεις, αλλά για ένα υγρό, το «χλωριούχο αιθύλιο», με το οποίο γίνεται ένας ψεκασμός του μέρους που πονεί. Οι γιατροί ήσαν από καιρό ώριμες αναλυτικές ιδιότητες του — το μεταχειρίζονταν μάλιστα σε ώριμες οδοντιατρικές ή μικρές χειρουργικές επεμβάσεις. Αλλά μόνο τώρα τελευταία έμαθαν να το χρησιμοποιούν όπως πρέπει, χωρίς στις έρευνες της δοκτορέσσας Τζανέ Τράβελ, του Ιατρικού Κέντρου Κόρνελ της Ν. Υόρκης.

Η γιαντρός αυτή μεταχειρίσθηκε το χλωριούχο αιθύλιο σε πολυάριθμες περιπτώσεις «στραβολαιμιάσματος». Στα 70 % λοιπόν απ' τους πάσχοντες, οι πόνοι σταμάτησαν αμέσως, ως διά μαγείας.

Οι επιτυχίες αυτές έκαναν κι' άλλους επιστήμονες να δοκιμάσουν τη νέα μέθοδο σε διάφορες περιπτώσεις πόνων, προερχομένων από μυϊκό σπασμό. Κι' έμειναν τόσο ικανοποιημένοι, ώστε την εφαρμόζουν τώρα καθημερινώς στο Νοσοκομείο Μπελντ της Ν. Υόρκης και σ' άλλα μεγάλα νοσηλευτικά ιδρύματα.

Να μερικά απ' τα χαρακτηριστικότερα περιστατικά που αναφέρουν: Ένας κτηματίας είχε πρηστή κι' υπέφερε απερίγραπτα γιατί τον είχε τσιμπήσει ολόκληρο κοπάδι σφήκες. Ο γιαντρός του αποφάσισε τότε να δοκιμάσει τη νέα μέθοδο. Πραγματικά, ψέκασε το έρεθισμένο μέρος με το άχρωμο υγρό, σιγά-σιγά, προχωρώντας γρήγορα στο δευτερόλεπτο. Σε λίγα λεπτά, λοιπόν, οι πόνοι είχαν λείψει τελείως!

Σ' ένα ποδοσφαιρικό αγώνα, ο καλύτερος παίκτης είχε στραμπουλήσει τον αστραγάλό του. Ένας ψεκασμός με χλωριούχο αιθύλιο του επέτρεψε να ξαναγυρίσει σε λίγο στο γήπεδο και να συνεχίσει το παιχνίδι, με μεγαλύτερη ακόμη όρμη.

Ο γιαντρός μιάς παιδικής κατασκήνωσης, μεταχειρίζεται συνεχώς το υγρό αυτό, για τους πόνους και τη φαγούρα από τσιμπήματα κουνουπιών, ηλιόκαλα, κλπ.

Οι υπάλληλοι ενός γραφείου της τηλεφωνικής εταιρείας της Ν. Υόρκης, είχαν πάθει όλοι μιά επιδημία «πιάσματος» του λαιμού — αποτέλεσμα της λειτουργίας ενός νέου συστή-

ματος ψύξεως του γραφείου. Με μιά ή δύο εφαρμογές χλωριούχου αιθυλίου, γιαντρεύτηκαν τα 90 % απ' αυτούς.

Το ίδιο υγρό έχει θαυματουργά αποτελέσματα κατά της θλακίτιδος, των βασιανιστικών δηλαδή πόνων στον ώμο, που παθαίνουν πολλοί άνθρωποι μετά τα 40.

Λιγότεψε σημαντικά τους πόνους από εγκαύματα δευτέρου βαθμού, σταμάτησε μαρτυρικές κρίσεις ισχυαλγίας, ώφελισε πολύ σε περιπτώσεις παλαιών καταγμάτων που πονούν με τις αλλαγές του καιρού. Χρησιμοποιήθηκε κι' επιτυχώς ακόμη και κατά των ισχυρών πόνων της στηθάγχης, καθώς και της συσπάσεως των μυών από πολιομυελίτιδα. Επίσης, για το «πιάσιμο» της πλάτης που προέρχεται από απότομες κινήσεις, κλπ.

Η ενέργεια του συνίσταται σε τοπική ψύξη του δέρματος και «μυοδιασπασ» των νευρών που μεταδίδουν στον εγκέφαλο τα «μηνύματα» του πόνου. Στην περίπτωση της στηθάγχης, δεν θεραπεύει την καρδιακή πάθηση, αυτήν καθ' εαυτήν — όπως και στις άλλες περιπτώσεις, δεν θεραπεύει τις βλάβες των ιστών ή των οστών — αλλά επηρεάζει τους αντανάκλαστικούς πόνους που εκδηλώνονται στο στήθος ή στο μπράτσο.

Η χρήση του είναι απλή. Είναι ένα υγρό που εξασμιζείται πολύ εύκολα, γρηγορότερα κι' απ' το οινόπνευμα ή τον αϊθέρα. Περιέχεται δε σε μιά μακροϋλή κλειστή μπουτίλια, εφωδιασμένη από πάνω μ' ένα είδος βαλβίδος.

Ο γιαντρός κρατάει το δοχείο αυτό σ' απόσταση 60 πόντων περίπου απ' το πάσχον μέρος, με τέτοια κλίση ώστε, όταν ανοίξει τη βαλβίδα, να εκτιναχθεί πάνω στο δέρμα μιά λεπτή ροή υγρού, άγγιζοντας το ελαφρά. Το μέρος εκείνο ψύχεται τότε πάλι απ' την απότομη εξάτμιση του υγρού, και μουδιάζει. Ο ψεκασμός διακόπτεται για λίγο κι' επαναλαμβάνεται, δυο, τρεις ή και περισσότερες φορές. Όταν εξαφανισθεί κατόπιν το μουδιασμά, έχει περάσει συνήθως κι' ο πόνος.

Χρειάζεται όμως προσοχή, γιατί, αν η ισχυρή ψύξη συνεχισθεί επί πολλήν ώρα σε μιά μικρή επιφάνεια δέρματος, μπορεί να προκαλέσει τοπικό κρυοπάγημα. Ωστόσο, μερικοί αρθρικοί, έμαθαν να κάνουν μόνοι τους τους ψεκασμούς, αποφεύγοντας την υπερβολική ψύξη και την είσπληση των ατμών του φαρμάκου. Έτσι, άνακουφίσθηκαν απ' τους πόνους των, χωρίς να χρειάζεται πιά να παίρνουν ασπιρίνες ή άλλα τέτοια αναλγητικά.

Ο πρώτος που εξέτασε τις δυνατότητες αυτές του χλωρι-

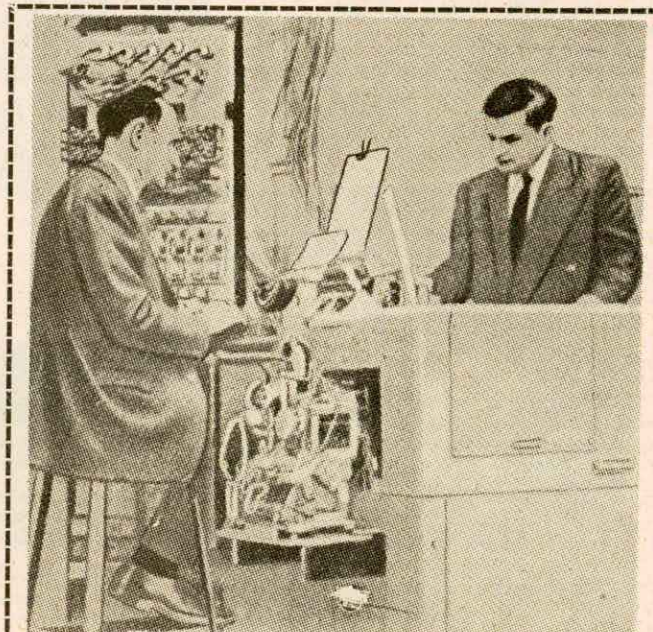
ούχου αιθυλίου, ήταν ο Νεοϋρκέζος γιαντρός Χάνς Κράους, το έτος 1935. Είχε προσέξει, ότι ένας επαγγελματίας παλαιστής, όταν παθαινε στραμπουλήγματα, κλπ., θεραπευόταν μόνος του, με μιά μέθοδο εύκολη και γρήγορη: Τύλιγε το μέρος εκείνο με μιά πετσέτα μουσκεμένη με οινόπνευμα και το εξέθετε σε ζεστό ατμό. Ο ατμός επιτάχυνε την εξάτμιση του οινόπνευματος. Το πονεμένο μέρος μουδιάζε απ' την ψύξη κι' εξαφανιζόταν ο πόνος. Ο παλαιστής μπορούσε πιά να κινήσει ελεύθερα τις αρθρώσεις του. Κι' αφού περνούσε το μουδιασμά, δεν ξαναγύριζε συνήθως ο πόνος.

Ο δόκτωρ Κράους, λοιπόν, αναζητήσε ένα υγρό πτητικότερο απ' το οινόπνευμα, ώστε να μη χρειάζεται ζεστός ατμός για την εξάτμιση του. Και βρήκε καταλλήλοτερο το χλωριούχο αιθύλιο.

Έκαμε κι' αυτό τα πρώτα επιτυχημένα πειράματά του. Ωστόσο, η μέθοδος του συνάντησε μεγάλες αντιδράσεις. Πολλοί γιατροί τόνιζαν, ότι το χλωριούχο αιθύλιο σχηματίζει έκρηκτικό μίγμα με τον αέρα (και πραγματικά, όταν χρησιμοποιείται, πρέπει να γίνει άνοιχτο το παράθυρο και να μην υπάρχει γύρω καμμία αναμμένη φλόγα ή τσιγάρο).

Άλλοι πάλι υποστήριξαν, ότι οι θεραπείες με το χλωριούχο αιθύλιο είχαν καθαρά ψυχολογικό χαρακτήρα κι' ότι αφορούσαν «φανταστικούς» πόνους. Ωπρεπε ωστόσο να ξέρουν, ότι η ίδια μέθοδος εφαρμόζονταν ήδη στα αλγία των ιπποδρομιών... που δεν ξέρουν, βέβαια, από φανταστικούς πόνους!

Τελοσπάντων, η μέθοδος επεκράτησε, χωρίς στη δοκτορέσσα Τράβελ, που υπέδειξε

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΕΚΤΥΠΩΤΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ

Πρό ολίγου επετέυχθη στην Αμερική το τύπωμα του πρώτου βιβλίου με μιά καινούργια φωτογραφική μέθοδο. Το σχετικό μηχανήμα, που επινόησε απ' τους Γάλλους μηχανικούς Ρενέ Χιγκόν (αριστερά) και Λουιζιέ Μοιρόν (δεξιά) ονομάζεται «Φωτόν» και λειτουργεί αυτόματα με το χτύπημα των πληκτρών μιάς ηλεκτρονικής γραφομηχανής. Με το «Φωτόν» μπορεί να γραφεί σε μιά ώρα, από έναν ικανό δακτυλογράφο ένα τυπογραφικό φύλλο, δηλαδή 16 ολόκληρες σελίδες, και σ' άλλη μιά ώρα να έγουν 10.000 αντίτυπα του φύλλου αυτού.

δύο βασικούς κανόνες της εξαρμολογίας της:

1) Ενώ γίνεται ο ψεκασμός, πρέπει συγχρόνως να κινήται ο πάσχων μύς. Έτσι «υποδεικνύουμε» στα τοπικά νεύρα, που έχουν αποκτήσει μιά υπερευσθησία, ότι οι μύς μπορούν πιά να κινηθούν ανώδυνα.

2) Ο ψεκασμός πρέπει να γίνει στο «κέντρο» του πόνου. Προηγουμένως δε, πρέπει να βρεθεί αυτό το κέντρο, που πολλές φορές απέχει αρκετά απ' το σημείο όπου πονάμε περισσότερο. Π. χ., σ' ένα στραμπουλήγμα του αστραγάλου, το κέντρο μπορεί να βρίσκεται στη μέση της κνήμης.

Τέλος, χρειάζεται κατόπιν μιά σχετική προφύλαξη. Δεν επιτρέπεται π. χ. να χορέψουμε, επειδή δεν μας πονάει πιά το στραμπουλημένο πόδι μας. Οι μύς έπαθαν μιά πραγματική βλάβη και χρειάζονται ανάπαυση για να την επανορθώσουν.

□□

Γιατί σωμαίνουν οι φωνάκλαδες

Αν ο άντρας σας έχει βάλει τις φωνές μαζί σας, το καλύτερο που έχετε να κάνετε είναι να περιμένετε επί 10 λεπτά της ώρας. Ο σύζυγός σας θ' αναγκασθεί όπωσδήποτε να σωπάσει επί 6 λεπτά το λιγότερο, και τότε θα βρθεί την ευκαιρία να μιλήσει και σεί!

Πράγματι, ο δόκτωρ Τζών Μπλάκ, του Πανεπιστημίου του Όχαϊο, βεβαιώνει ότι, όταν μιλάμε δυνατά επί 10 λεπτά, επηρεάζεται προσωρινά ο εγκέφαλος, και ειδικά το κέντρο που ελέγχει την αναπνοή. Αναπνέουμε τότε ταχύτερα και βαθύτερα και βγάζουμε πολύ περισσότερο διοξείδιο του άνθρακα από τους πνεύμονες. Διαταράσσεται έτσι η ισορροπία των αερίων στους πνεύμονες, χρειάζεται δε να περάσουν 6 λεπτά της ώρας για ν' αποκατασταθεί η κανονική λειτουργία του κέντρου της αναπνοής.

Οι γονείς χρειάζονται ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Χρήσιμες οδηγίες για την περίοδο της εγκυμοσύνης

Στα ζητήματα της μητρότητας — και της πατρότητας — τα ζωα οδηγούνται από τα ένστικτά τους. Στους ανθρώπους όμως, τα ένστικτα αυτά είναι πολύ εξασθενημένα. Δεν αρκούν λοιπόν οι «παρορμήσεις» του υποσυνείδητου, για να καθοδηγήσουν τους γονείς. Χρειάζονται και ώριμες γνώσεις, καθώς και μιά πνευματική και ψυχική προπαρασκευή. Σ' αυτό αποβλέπουν οι παρακάτω συμβουλές και πληροφορίες, που δίνει η Αμερικανίδα δοκτορέσσα Έλνουν Λέοναρντ στις υποψήφιες μητέρες και στους μέλλοντες πατέρες:

1) Οι αλλαγές του χαρακτήρος και της ιδιοσυγκρασίας της μητέρας, στο διάστημα της εγκυμοσύνης, αποτελούν σημαία νευρικής εξασθενήσεως. Αυτό φαντάζονται μερικοί νέοι και άπειροι ακόμη σύζυγοι. Στην πραγματικότητα όμως, συμβαίνουν τότε μέσα στο σώμα της γυναίκας χημικές και λειτουργικές μεταβολές, που την κάνουν διαφορετική από πριν. Οι συνειδήσεις τους δε ενισχύονται κι' από άλλους παράγοντες: άγνοια όσων αφορούν τον τοκετό, άνοχη για την αλλοίωση της φυσικής εμφάνσεως, άγνοια μήπως το παιδί δεν γεννηθεί φυσιολογικό, δυσφορία έναντι του σούζου που δείχνει έλλειψη κατανοήσεως, κλπ. Είναι λοιπόν φυσικό κι' για τις έγκυες γυναίκες να έχουν ανεξηγήτες κακοκεφίες, να εξάπτωνται με το παραμικρό, να εξαντλούν κάποτε... ακόμη και την υπομονή ενός άνιου!

2) Μπορεί να συντελεσθεί ο σύζυγος ώστε να γίνει πιο υποφερτή αυτή η περίοδος. Ναι, σχεδόν πάντοτε. Όριμνες απ' τις μεταβολές ιδιοσυγκρασίας της έγκυος δεν είναι παρά υποσυνείδητες προσπάθειες της για να προσελκύσει τη συμπάθεια ενός αδιαφορού σούζου. Άλλες πάλι οφείλονται στην έντυψη της ότι δεν μπορεί να την αγαπήσει ο άντρας της, αφού έχει πάψει να είναι έλκυστική. Πάντως, τα περισσότερα ξεσπάσματα της κακοκεφίας της αποφεύγονται ή περιορίζονται στο ελάχιστο, αν ο άντρας της δείχνει προσοχή, σιτορηγία και κατανόηση, και την πείθει με τη συμπεριφορά του πως τη βρίσκει πιο αξιοσημείωτη παρά ποτέ. Δεν είναι δε καθόλου δύσκολο, αυτό.

3) Πώς πρέπει να γίνονται δεκτές οι όρεξεις της έγκυος για άσυνήθιστα φαγητά; Οι ιδιοτροπίες αυτές οφείλονται σε παροδικές μεταβολές των βλεννογόνων της μήτρας, ίσως δε και σε αλλοιώσεις των νευρών-ιδίως του τριδύμου. Έξαφανίζονται πάντοτε μετά τον τοκετό. Η έγκυος μπορεί επίσης να βρίσκει ανυπόφορες ώριμνες μυρωδιές που δεν την ενοχλούσαν πριν — π. χ. να μην άνεχεται πιά τον καπνό του τσιγάρου. Ο σύζυγος πρέπει ν' αντιμετωπίσει με χιούμορ αυτές τις μεταβολές γεύσεως και όσφρησης, να τις παίρνει πλατώς σ' αστείο, δίχως, βέβαια, ειρωνικό σαρκασμό.

4) Η γέννηση του παιδιού λιγοστεύει την άμοιβαία αγάπη των γονέων. Όχι. Η αγάπη για τα παιδιά είναι διαφορετική απ' την αγάπη μεταξύ των σούζων. Όχι μόνο δεν την ελαττώνει, αλλά απεναντίας συνδέει στε-

νότερα το αντρώπινο. Κι' αν ακόμη οι σούζοι μάλυναν και γκρίνιαζαν προηγουμένως, τώρα έχουν βρή ένα καινούργιο και ενδιαφέρον θέμα συζήτησε... Τα παιδιά πρέπει ν' αγαπών την οικογενειακή ευτυχία. Όταν δεν συμβαίνει αυτό, φταίνε πάντα οι γονείς.

5) Ποιές είναι οι εύνοϊκότερες εποχές του έτους για τη γέννηση των παιδιών; Η άνοιξη και το φθινόπωρο. Τα παιδιά που έρχονται τότε στον κόσμο, μεγαλώνουν ευκολότερα και χρειάζονται λιγώτερες φροντίδες και προσπάθειες. Πάντως, ο μήνας της γεννήσεως του παιδιού δεν έχει καμμία σχέση με την αντίληψη ή τις ικανότητές του, όπως νομίζουν πολλοί. Οι ιδιότητες του αυτές εξαρτώνται μάλλον απ' την κληρονομικότητα.

6) Με πόση ακρίβεια μπορεί να προβλεφθεί η ημερομηνία του τοκετού; Ακόμη κι' οι εμπειρότεροι μαιευτρες μπορούν να την υπολογίσουν μόνο με προσέγγιση, δυο εβδομάδων (γνώριτε-ρα ή άργότερα). Γιατί ο χρόνος που απαιτείται για την τελεία ανάπτυξη του εμβρύου δεν είναι μαθηματικά καθιερωμένος, αλλά όλος όποιος.

7) Πόσο διαρκεί ο τοκετός; Τα παιδιά δεν δείχνουν συνήθως πολλή βία να γέννηθούν στον κόσμο... Ο πρώτος τοκετός διαρκεί περί τις 16 ώρες, κι' οι επόμενοι 10-12 ώρες κατά μέσον όρον. Όπως απέδειξε με πειράματα, η χρονική διάρκεια του πρώτου τοκετού μπορεί να ελαττωθεί κατά δυο ώρες, αν η μητέρα έχει απασχοληθεί από διάφορες λανθασμένες προκαταλήψεις κι' αδικαιολογήτους φόβους. Είναι σπουδαία λοιπόν αυτή η ψυχική και πνευματική προετοιμασία της, όπως κι' η σωματική.

8) Μπορεί να προβλεφθεί αν το παιδί θάναί αγόρι ή κορίτσι; Ναι, αλλά όχι μ' απόλυτη βεβαιότητα. Οι παλμοί της καρδιάς του εμβρύου είναι, συνήθως γρηγορότεροι, προκειμένου περικόριτοισ. Υπάρχουν εξ άλλου νεώτερες κι' ασφαλέστερες διαγνωστικές μέθοδοι, που βασίζονται στην εξέταση των ορμονών και κατατάζουν τη μητέρα αν πρέπει να ετοιμάσει ροζ ή θαλασσιά ιμωσιδίστικα ρουχαλάκια.

9) Τι μπορεί ν' γίνει για να γεννηθεί αγόρι είτε κορίτσι; Αυτό το καθορίζει μόνο η φύσις, δεν έχει δε βρεθεί ως τώρα κανείς τρόπος επεμβάσεως στο έργο της. Φαίνεται πάντως ότι ευνόει το αρσενικό φύλο, γιατί γεννιούνται περισσότερα αγόρια, παρά κορίτσια. Το φύλο του παιδιού καθορίζεται κατά τη σύλληψη, από τα γεννητικά κύτταρα του πατέρα, γίνεται δε όρατο με νυκινό μάτι πιά μήνες π' το τοκετό.

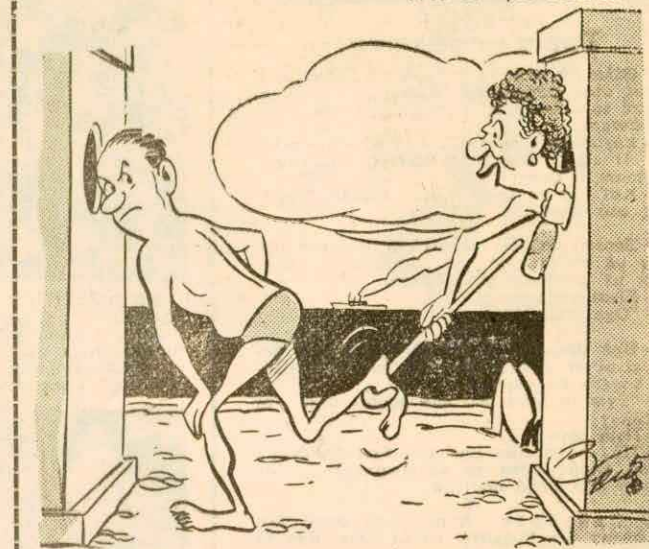
□□

Το φιλή κατά το λούζνυ

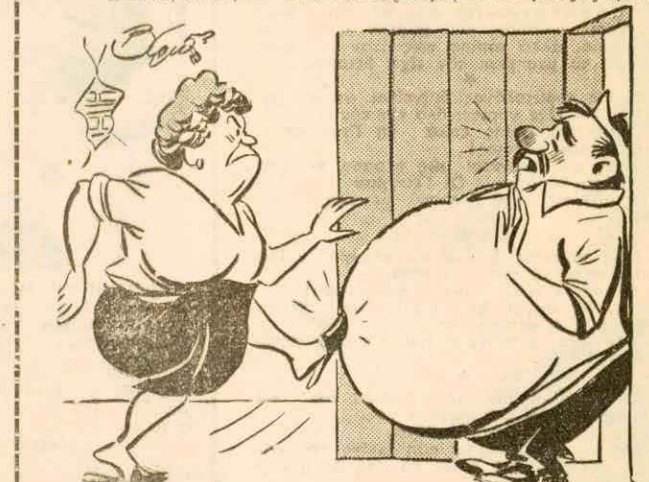
Ένα γλυκό φιλή αποτελεί κατότε το καλύτερο φάρμακο... κατά το λούζνυ! Αυτό βεβαιώνει τουλάχιστον κάποιος Νεοϋρκέζος νιστοός, σε μιά επιστημονική ανακοίνωσή του, που δημοσιεύθηκε πρόσφατως σ' ένα ιατρικό περιοδικό. Έξηγει δε ότι πολλές περιπτώσεις λούζνυ είναι «ψυχικής προέλευσεως» και μπορούν επομένως να θεραπευθούν αν απασχοληθεί ο νους κάποιου Άλλοι, με κάτι το εύχριστο. Πρόκειται για μιά θεραπεία που συνδυάζει το τερπνόν με το ωφέλιμο! Μόνο μετά το ωφέλιμο! Μόνο που χρειάζεται απαραίτητως... η πρόθυμη συνεργασία ενός ατόμου του αντίθετου φύλου!

Τελωτοθεραπεία

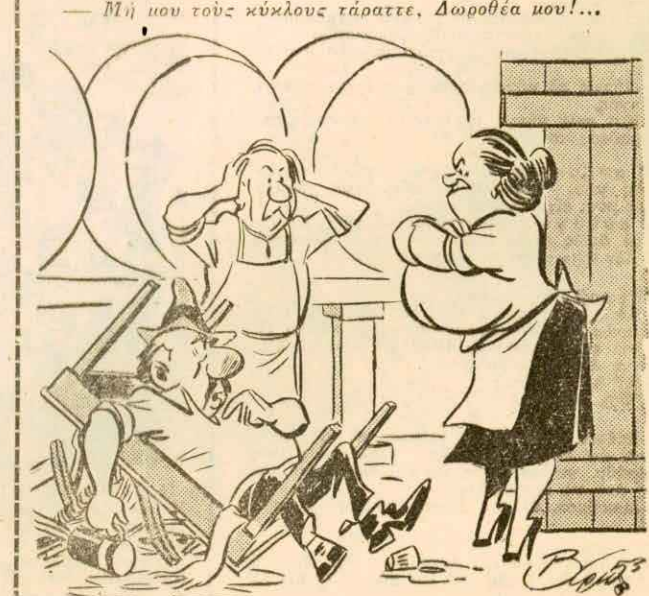
(Του Β. Χριστοδούλου)

— Ελάτε, καλέ, κι' από δω. Προσφέρω και γκαζόζες!...

— Μή μου τούς κύκλους τάραττε, Δωροθέα μου!...

— Εγώ μεθυσμένος, Κατίνα μου; Δεν θάμαστε καλά!...

Τρεις ασφάλειες!

— Θέλω να κάνω μία ασφάλεια, λέει μπαίνοντας στα γραφεία της 'Εταιρείας και βγάζοντας το κασκέτο του ένας ψηλός και δυνατός άντρας.
— Ευχαρίστω, κύριε, απαντά ο υπάλληλος. Τι είδους ασφάλεια θέλετε; Πυρκαϊάς, θαλάσσης ή ζωής;
— Και για τα τρία! Είμαι, ξέρετε, θερμαστής στα βατόρια!

— Ξέρεις, καμμένε, ο πατέρας μου κοπιάζει πολύ με τη δουλειά του. Παιδεύεται κάθε μέρα με λογής-λογής κεφάλια.
— Είναι καθηγητής;
— Όχι... κουρέας!

— Βρέ αδερφέ, το καπέλλο αυτό που φοράς είναι σε κακιά χάλια. Δεν πιάς ν' αγοράσης κανένα καινούργιο;
— Έχω το λόγο μου που φοράω αυτό το καπέλλο!

— Ποιο λόγο;
— Νά, η γυναίκα μου μου έχει δηλώσει: «Όσο φοράς αυτό το παλιοκαπέλλο, δεν βγαίνω έξω μαζί σου!...»

Ο Πρόεδρος.— Κυρία μου, αφού όλη την ημέρα δεν βγήκατε, καθώς λέτε, από το σπίτι σας, δεν προσέξατε ότι κάποιος είχε τρυπώσει κάτω από το κρεβάτι σας;
Η μηνύτρια.— Νά σας πω την αλήθεια, κύριε πρόεδρε, μου φάνηκε πως είδα κάτι τέτοιο, αλλά νόμισα πως ήταν ο άντρας μου, που το μεσημέρι τον είχα δειρί...

Κάποιος τερατολόγος διηγείται στους φίλους του ότι είχε γυρίσει όλο τον κόσμο...
— Ωστε θα ξέρεις καλά τη Γεωγραφία, του απάντησε κάποιος!

— Ναι, μου φαίνεται πως πέρασα κι' από εκεί... Τώρα θυμάμαι... Οι Γεωγραφιστές γυναίκες μάλιστα, μου έκαναν μεγάλη εντύπωση!

— Πώς ντύνεται η νεολαία σήμερα! Για κυττάει αυτή τη νέα εκεί κάτω.
— Δεν είναι νέα... Είναι ο γιός μου!

— Ά, με συγχώρητε, κύριε. Δεν ήξερα πως είσαστε ο πατέρας του.
— Δεν είμαι ο πατέρας του. Είμαι η μητέρα του!...

— Η γυναίκα μου με φοβέρισε ότι θα ζήση πάλι κοντά στη μητέρα της.
— Και το λες αυτό φοβέρας;
— Μα δεν ξέρω, αν θα πάει εκείνη στο σπίτι της μητέρας της ή αν θα την φέρη στο δικό μας!

Κάποιος σωφέρ παρασύρει ένα ταχυδρομικό διανομέα και τον τραυματίζει σοβαρά στο δεξί πόδι. Ο τραυματίας ζητάει μεγάλη αποζημίωση.
— Μήπως με πήρατε για έφοπλιστή; ρωτάει ο οδηγός.
— Και σεις μήπως με πήρατε για σαρανταποδαρούσα; απαντάει ο άλλος.

Η σύζυγος: Σου ζητώ συγγνώμην, άντρουλη μου. Άναγνωρίζω πως, στο χτεσινό καυγά μας, είχα εγώ άδικο.
Ο σύζυγος: Είσαι πολύ εύγενής! Σε είδοποιώ όμως ότι... ώσπου να πάρω το μισθό μου, δεν έχω πεντάρα στην τσέπη μου!

Η σκηνή στις κούρσες:
— Μά είναι καταπληκτικό! Έχομε σήμερα 10 του μηνός. Ο αριθμός του σπιτιού μου είναι 10 και του τηλεφώνου μου 101010. Έπαιξα λοιπόν στο άλογο αριθμός 10...
— Κι' ήρθε πρώτο;
— Όχι. Δέκατο!

— Πρέπει, αγαπητέ μου γείτονα, να μας απαλλάξετε απ' αυτό τ' ανυπόφορο σκυλί σας! Χτές το βράδυ, γαύγιζε συνεχώς και δεν άφισε την κόρη μου να τραγουδήση.
— Λυπούμαι, αλλά... Έκαμε την αρχή η κόρη σας!

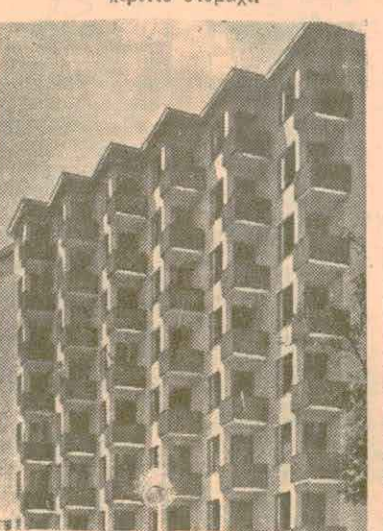
Ο τραπεζίτης: Λυπούμαι πολύ, αλλά η οικονομική σας κατάσταση δεν μου επιτρέπει να σας κάνω γαμπρό μου.
Ο νεαρός: Θά μου επιτρέψετε τότε να φύγω απ' την πόρτα της υπηρεσίας... γιατί, στην κυρία είσοδο, με περιμένουν οι δανειστές μου!

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ ΕΠΙΔΙΩΞΕΙΣ
Ο βαθύφωνος της κρατικής Όπερας της Βιέννης κ. Χάρης Οικονομίδης βρίσκεται από τινος στην Αθήνα και προβαίνει σε συνεννοήσεις για την ίδρυση μιας μεγάλης κινηματογραφικής εταιρίας.

ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ ΜΕ ΔΥΟ ΣΤΟΜΑΧΙΑ
Η μικρή Ντέμπορα Πάφφερ, που είχε σήμερα 5 μηνών, ήταν μέχρι πρό ολίγου ένα εύτυχισμένο παιδάκι. Ξαφνικά όμως άρχισε να κλαίει αδιάκοπα και να μη μπορεί να κοιμηθεί ούτε λεπτό. Οι γιατροί που την εξέτασαν διεπίστωσαν πως είχε γεννηθεί με δύο στομάχια. Την έγειραν άμεσα και της αφαίρεσαν το περιττό στομάχι.

Η «ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΩΝ ΑΓΑΜΩΝ»
Η παράξενη αυτή πολυκατοικία του Άμστερνταμ, με τα 56 μπαλκόνια, έχει χτιστεί για να στεγάσει αποκλειστικά ανυπανδρούς νέους και νέες. Έχει 150 διαμερίσματα ενός ή δυο δωματίων που είναι όλα επιπλωμένα και διαθέτουν όλες τις ανέσεις, μπάνιο, θέρμανση κλπ. Το μηνιαίο ενοίκιο του κάθε διαμερίσματος είναι 20—30 μάρκα.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Απαντήσεις ἐπιστολῶν

Χρήστον Φατῆν, Όρμποστ Βίκτ., Αυστραλία: Εύχαριστώ θερμότατα. Οι ἐφημερίδες με τα ἄρθρα του ταγματάρχου κ. Τζόρνταν πολύτιμες. Τὸ μεταστέλλετε τοὺς χαιρετισμοὺς τοῦ στρατηγοῦ καὶ τοὺς δικούς μου. Σὰς ἀπαντῶ ταχυδρομικῶς. Μ. Καραῖαν, Βία Κιντοῦ, Β. Κογκό: Χάρηκα μετὸ γράμμα σας. Εἰσάστε ἕνα καλὸς ἑλληνας καὶ φίλος. Σὰς στέλλω τὸ βιβλίο μου. Ἀντρέα Παττίχην, Ρουάντα, Αὐρουάντι, Β. Κογκό: Σὰς ἔχω γράψει. Φωτογραφία τῆς Λ. Καρ. σὰς ἐστειλά. Γιὰ τὴν ἀγάπη σας χίλια εὐχαριστῶ. Σπύρον Ἀστερινόν, Νιούζι, Β. Κογκό: Τόσο γρήγορα λοιπὸν ξεχνάτε τοὺς καινούργιους φίλους σας; Δὲν μοὺ ἀπαντήσατε σὲ δύο γράμματά μου. Γιατί; Νικόλαον Ἀβραάμ, Ζάντοβι, Β. Κογκό: Καὶ σὲ σὰς τὸ ἴδιο. Λάβατε τὰ χειρόγραφα μου; Ἐγὼ δὲν πήρα ἀπολύτως τίποτε. Γεώργιον Ἀσκαρήν, Ἰωάννην Δημητριάδην, Κ. Σύριον, Κυριάκον Λουλουδὴν, Δημήτριον Ἀνδρεάδην, Πολ. Σμαράν, Γεώργιον Δαμάσκον, Ἰωάννην Οἰκονομίδην, Ἀθανάσιον Σοφιόν, Παντελὴν Ροῦσσον, Μικὲν Μιχαλόπουλον, Πέτρον Μυτιληναῖον, Θεόδωρον Σαράντην, Βαρθολομαῖον Ἀστράν, Ν. Λουζιάνην καὶ Κωνσταντίνον Ψαρόπουλον, Β. Κογκό: Εὐχαριστῶ. Ἡ διεύθυνσις τοῦ «Θησαυροῦ» σὰς στέλλει τοὺς θερμούς χαιρετισμούς της. Ἰωάννην Χατζηδάκην, Κάιρον: Σὰς ἔγραψα, κάπως ἀργὰ ὅμως. Καταλαβαίνετε τοὺς λόγους. Ἐλπίζω νὰ ικανοποιηθῆκατε ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν. Λευκούλα Μητροφάνη, Πόρτ-Σουάντ: Ἐδῶσα τ' ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσιν σας στὸν ἀξιόμοιο συντάκτη. Σὰς γράφω ἰδιαίτερος καὶ σὰς στέλλω βιβλίο μου, ὡς καὶ μερικὰ ἀπὸ τὰ γραμματόσημα ποὺ σὰς ἐνδιαφέρουν. Α. Κριεζήν, Ἀσσημ. Παπαδόπουλον, Π. Νάκον, Μ. Δασκαλόπουλον, Σταύρον Λαγοθέτην, Μαρίνον Βερικίον, Φίλην Κασαδιάν, Γ. Βαλτινόν, Ζάχου Βρεττόν, Ἀλεξ. Ἰωαννίνοπουλον, Μιχ. Μίχον, Νικόλαον Παπᾶν καὶ Τιμόθεον Λαυρεντιάδην: Εὐχαριστῶ. Θὰ συνεχιστοῦν. Περικλῆν Ἀναστασιάδην, Καναδά: Βεβαίως, δέχομαι. Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα, κάνετε λάθος. Ὁ ἔντυ Στόρν, δὲν συνελήφθη στὴν Ἑλλάδα ἀλλὰ στὴ Γαλλία κατὰ τὸ Μάιο τοῦ 1944. Γεώργιον Βέρρον, Καναδά: Γιατί σὰς κάνει τόση ἐντύπωσις; Ὑπάρχει ἀκόμη πολὺ ὀλιγό. Θὰ συνεχιστοῦν. Κωνσταντίνον Ρεσβάνην, Χαρτούμ: Ναι, ὁ ἄλλος ἔχει δίκην. Νὰ τοῦ ζητήσατε συγγνώμην καὶ νὰ ἐξαγινίσετε φίλοι. Μίμην Ἀντανόπουλον, Κασταρκα: Ὑπάρχει ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη. Σὰς στέλλω τὰ βιβλία. Κωνσταντίνον Ἀβ. Παπαδόπουλον: Τὸ γράμμα σας ἀπὸ τὸ Μάρτιο ἔφθασε σήμερον. Κάπου, βέβαια, θὰ σκάλωσε. Οἱ παρατηρήσεις σας γιὰ τὸν ἥλιον Χρον. σωστές. Θὰ τις λάβω ὡς δῶμά μου. Εὐχαριστῶ. Μαρίαν Μικελσον, Μπίργκν: Τὸ ἱστορικὸ σας θαυμάσιο. Ἐλαβὰ καὶ τὸ προηγούμενον γράμμα σας καὶ τὰς ἀπαντῶ ταχυδρομικῶς. Γιὰ τὴν ἀργοπορία ζητῶ συγγνώμην. Α. Φ. Χ., Παρίσι: Θὰ ἐξετάσω γιὰ τὸ πρόσωπο ποὺ ἐνδιαφέρεστε καὶ θὰ σὰς ἀπαντήσω. Πάντως νομίζω πὺς κατὶ ὑπάρχει, μᾶλλον εἰς βάρος τοῦ. Στείlate μου τὴν διεύθυνσιν σας γιὰ νὰ σὰς γράψω. Βάσον Ἰωάννου, Λονδίνον: Τὸ γράμμα σας μετὲν συγκίνησε. Φωτογραφίαν τῆς Λ. Καρ. καὶ τοῦ Γιάννη Τσιγ. σὰς στέλλω. Ἐπίσης κι' ἕνα βιβλίο μου. Εὐχαριστῶ καὶ περιμένω ἀπάντησιν σας. Ρ. Μαυρίκον, Καλιφόρνια, Ἐλευθέριον Παπαγεωργίου, Ν. Ὑόρκην καὶ Ἀμπρόπουλον, Ν. Ζηλανδία: Θὰ συνεχιστοῦν. Γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας, εὐχαριστῶ. Π. Πεζάν, Σύννεβ, Αὐστραλίαν: Ἐλαβὰ τὸ γράμμα σας, κάπως ἀργὰ ὅμως. Βιβλίο σὰς στέλλω. Ὁ κ. Παπ. σὰς εὐχαριστεῖ γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Γεώργιον Βαρνακιδάκη, Ν. Ὑόρκην: Τὴν δρᾶσιν σας τὴν γνωρίζω καλὰ. Ἀνῆκατε στίς ὁμάδας σαμποτέρ τοῦ «Ἀπόλλωνα». Πολὺ σύντομα θὰ γράψω καὶ γιὰ σὰς. Νικ. Βαρνακιδάκη, Λευκωσίαν, Κύπρου: Διάβασα τὸ γράμμα σας. Ἀφοῦ σὰς ἐστειλὰν τὸ βιβλίο μου, σὰς στέλλω κι' ἐγὼ τὴν ἄλλη σειρά ποὺ σὰς ἐνδιαφέρει. Δεύτερος τόμος τυπώνεται. Μόλις τὰ λάβετε νὰ μοὺ ἀπαντήσετε. Κων. Παπαδάκη, Ἡράκλειον, Κρήτη: Γιατί δὲν μοὺ γράφετε ὁλόκληρο τὸ ἱστορικὸ σας καὶ μετὰ λεπτομέρεια; Θὰ συνεχιστοῦν. Γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας, εὐχαριστῶ. Μιχαλόπουλον Γεώργιον Κ.Ε.Κ.)Α.Σ.Δ.Α.Ν.: Φωτογραφίαν τῆς Λέλας Καρ. καὶ πέντε ἄλλων ἡρώων, σὰς στέλλω. Νικόλ. Ι. Ροῦσσον, Ἄνω Σύρον, Σύρον: Τὸ ἱστορικὸ σας ἔχει ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον καὶ θὰ σὰς παρακαλοῦσα νὰ μοὺ γράψετε περισσότερες λεπτομέρειες. Δηλαδή, πρόσωπα, χρονολογίες, κλπ. Γιὰ τὸ ἄλλο σας ζήτημα θὰ κάνω ὅ,τι μπορέσω. Ἐλπίζω πὺς κατὶ θὰ γίνῃ. Εὐχαριστῶ.

Ι. Β. Ι.

Κώνσταντος Λυιδ

Η ηρωοδιδούδα μας

Η ΠΕΡΙΖΗΤΗΤΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΤΖΩΡΤΖ : νέος 27 χρόνων, σοδαρός, τυπικός, άναποφάσι-
στος. ΜΑΙΡΗ : Νέα 20 χρόνων, φίλη του Τζώρτζ. ΕΜΙΛΥ-
ΡΟΤΖΕΡ ΜΑΡΚΑΜ : Φίλοι της Μαίρης. (Ή ύπόθεσι σ'
 ένα πρόστιο του Λονδίνου).

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στό σπίτι της Μαίρης.
'Απόγευμα).

ΜΑΙΡΗ : Λυπομαι πολύ,
Τζώρτζ, αλλά δεν θα μπο-
ρέσω να σε συναντήσω την
Παρασκευή. Θα σουπάρω
και θα χορέψω με τὸ Νόρ-
μαν Χώλ.

ΤΖΩΡΤΖ (κατάπληκτος) :
Τι είπες; Με τὸ Νόρμαν
Χώλ; Μα τέσσερα χρόνια
τώρα συνεχώς έρχομαι μαζί
μου, κάθε Παρασκευή.

ΜΑΙΡΗ : Γι' αυτό επιβάλ-
λεται μία άλλη ημερίδα στις οχ-
είς μας. Να σκοτώσουμε λι-
γο τη μονοτονία.

ΤΖΩΡΤΖ : Μα καλά... Αύ-
τος είναι μπλεχμένος με τη
Τζέου Σάμερς. Τι γυρεύεις
εσύ μ' αυτόν;

ΜΑΙΡΗ (με άναστενα-
γμό) : 'Εται ήρθαν τα πρά-
γματα; Θα βγώ μαζί του.

ΤΖΩΡΤΖ (μ' έπιμονή) : Μα
δεν είναι σωστό; 'Η Παρα-
σκευή ήταν πάντα δική μας.

ΜΑΙΡΗ (κάπως ένθερμη)
μονοφωνία της Παρασκευής
μου, ή κάθε άλλη βραδυά;
Μήπως είμαστε άρραβωνια-
σμένοι; 'Απλώς δυο καλοί
φίλοι είμαστε.

ΤΖΩΡΤΖ : Πολύ καλά. 'Ας
είναι τότε τὸ Σάββατο.

ΜΑΙΡΗ : Λυπομαι πολύ.
Κλεισμένο και τὸ Σάββατο.
'Ο Κένεθ Μπλέιν θα με πάν
στις κούρσες.

ΤΖΩΡΤΖ (κατάπληκτος) :
'Ο Κένεθ Μπλέιν; Μα αυτό
είναι άπίστευτο. Είνε σκαν-
δαλώδες. 'Ο Κένεθ Μπλέιν
είναι επίσημα άρραβωνια-
στος με την Μάριλιν Τούντς.

ΜΑΙΡΗ : 'Αρραβωνιασμέ-
νος, ζαρραβωνιασμένος με
κάλεσε στις κούρσες. ('Α-
ναστενάξει). Τι κοιμή που
ήμουν τόσο καιρό! Πάει,
τινάξει τώρα τα φτερά μου!
Θα διασκεδάσω!

ΤΖΩΡΤΖ : Τότε να κανονί-
σουμε την Κυριακή.

ΜΑΙΡΗ : Πέρας, αν θέ-
λεις. Πάντως δεν θα βρι-
σκωμαι σπίτι. Θα πάω στο
πάρτυ του Μπίλ Στρόντ.

ΤΖΩΡΤΖ : 'Αλλο κι' αυτό.
'Ο Στρόντ! Αυτός είναι ο
μεγαλύτερος γυναικάς! 'Ο
«λύκος του Γουόλσταντ» με
τ' όνομα. Κάπως μαζί του.
'Αλλωστε ο Στρόντ κάνει
τόν τρελλά έρωτευμένο με
την Γκρέτα Μπάρνς.

ΜΑΙΡΗ (με ειρωνική άπο-
ρία) : Μπάρ! Τόν καυμένο!
'Αλλ' αυτό δεν μ' ενδιαφε-
ρει Τζώρτζ. 'Εν πάση περι-
πτώσει, έχω δώσει αυτά τ'
άπογεύματα καλέ μου φίλε.

ΤΖΩΡΤΖ (μ' άγνία) : Κι
εγώ, πότε θα σε ιδώ;

ΜΑΙΡΗ (ψυχρά) : 'Όταν
θα είμαι έλευθερη, θα σε
ειδοποιήσω!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στό διάδρομο των γρα-
φείων όπου εργάζεται η φί-
λη της Μαίρης, 'Εμιλυ. 'Ε-
πειτα από μία ώρα).

ΤΖΩΡΤΖ (συνειδήσει κου-
θέντα) : Αυτά τὰ καταπλη-

κτικά, λοιπόν, με τη Μαίρη.
Σαφνικά και οτά καλά κα-
θούμενα.

ΕΜΙΛΥ : Φαίνεται άλλα-
ξαν τα μυαλά της με τὸ
πρόσφατο πένθος από τὸ
θάνατο του θείου της. 'Η-
ταν ὁ μοναδικός συγγενής
της και τὸν αγαπούσε.

ΤΖΩΡΤΖ : 'Όφαιος τρόπος
γιὰ νὰ ξεοκάσι! Να πηγαί-
νι με τὸν έναν και τὸν άλ-
λον!

ΕΜΙΛΥ : Τὸ λάθος είναι
δικό σου... 'Αφού τὴν αγα-
πάς δεν έπρεπε τόσο χρό-
νια νὰ κρατᾶς κλειστό τὸ
στόμα σου. (Με θυμό) : Μι-
λᾶνε οἱ άνθρωποι! Μιλᾶνε!

ΤΖΩΡΤΖ : Τέλος πάντων...
Κύτταξε νὰ τὴν φρονιμέ-
ψες... 'Εχω δικαιώματα...
'Εχω προτεραιότητα.

ΕΜΙΛΥ : Θα της μιλήσω...
Και πάρε τὴν στο τηλεφών-
τὸ Σάββατο (φεύγει).

ΤΖΩΡΤΖ (μονολογώντας) :
Ποιός τὸ φανταζόταν; Τρεῖς
καθαλιέροι μαζεμένοι, έ-
πειτα από τόσο χρόνια πι-
στίης συντροφιάς! Τὸ πα-
λιόκοριτο!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στό διαμέρισμα του
Τζώρτζ).

ΤΖΩΡΤΖ (Στό ακουστικό
με ταπεινό, ύποτακτικό τό-
νο) : Λοιπόν, Μαίρουλα;
Ποιό βράδυ θα είσαι έλευ-
θερη;

ΜΑΙΡΗ ('Από τὴν άλλη ά-
κρη του σύρματος) : Νά
σκεφθώ!... (Μουρμουρίζει) :
Χμ! ὡς τὴν Τρίτη είμαι «άγ-
καζέ»... Την Τετάρτη τ'
οὐς...

ΤΖΩΡΤΖ : 'Ακουσε, Μαίρη.
Μου είναι δύσκολο νὰ σου
μεταδώσω από τηλεφώνου
τὴ συγκίνησή μου... 'Ιως
θα έχης δικιο. Τόσον καιρό
πού γνωρίζομαστε δεν σου
έδωσα ελπίδες. Κι' ίσως νὰ
νύμισες ότι...

ΜΑΙΡΗ (Τρυφερά) : Κα-
λά, καλά... Θα τὰ πούμε τὴν
Τετάρτη (διακόπτει).

ΤΖΩΡΤΖ (Με άνακούφι-
σι) : 'Επιτέλους! Τὴν κατά-
φερα! ('Υψώνει τὴ γραθιά
του) : Δεν θα σὰς αφήσω
νὰ μὸυ τὴν πάρετ! 'Αρου-
ραίοι!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στό μοναδικό κοσμικό
κέντρο του μικροῦ προ-
στίου. Μετὰ τὸ δείπνο).

ΤΖΩΡΤΖ (Σφιγγοντας τὸ
χέρι της) : Μαίρη! Θέλω νὰ
σου μιλήσω. Γιὰ μὰς!

ΜΑΙΡΗ (Μ' έκπληξη) : Γιὰ
μὰς; (χαμόγελο) : Τι παρά-
ξενο! Μία άλλαγή των πε-
ριστάσεων νὰ μεταμορφώση
τὴν προσωπικότητα ενός άν-
θρώπου. (Με πικρία) : Πρίν
δεν προκαλοῦσα κανένος
τὸ ενδιαφέρον. 'Ενῷ τώρα
είμαι περιζήτητη... ('Από τὸ
τραπέζι τους περνᾷ ὁ Ρό-
τζερ Μάρκαμ - άλλος ὑπο-
ψήφιος).

ΡΟΤΖΕΡ (κλείνοντας τὸ
μάτι) : 'Όπως είπαμε, λοι-
πόν, Μαίρη... Αὔριο τὸ βρά-

δυ. ('Απομακρύνεται).
ΤΖΩΡΤΖ : 'Όστε αὔριο έ-
χουμε τὸν Ρότζερ Μάρκαμ;
ΜΑΙΡΗ : Γιατί όχι;
ΤΖΩΡΤΖ (με θυμό) : Τι
συμβαίνει ἐπὶ τέλους με σε-
να; Γιατί σε κυνηγοῦν ὅλοι
αὐτοί; Τί έννοείς ότι άλ-
λάξαν οἱ περιστάσεις;

ΜΑΙΡΗ : 'Ασφαλώς θα έμα-
θες ότι ὁ μακαρίτης ὁ θεός
μου μὸυ άφησε ένα διώρο-
φο ἐπιπλωμένο σπίτι. Κατα-
λαθαίνεις, λοιπόν, γιατί τῶ-
ρα είμαι περιζήτητη;

ΤΖΩΡΤΖ : 'Όστε ὅλοι αὐ-
τοί οἱ κύριοι σε κυνηγοῦν
τώρα γιὰ τὸ σπίτι;

ΜΑΙΡΗ (με χαμόγελο) :
'Ακριβώς! 'Επειδὴ διαθέτω
ένα ἐπιπλωμένο σπίτι με
δυο άνεξάρτητα και μεγά-
λα διαμερίσματα. Σήμερα
δεν βρίσκονται εύκολα πα-
ρόμοιες εύκαιρίες. (Σκύ-
βοντας ελαφρά ἐπάνω στο
τραπέζι) : Γιὰ ποιό πράγμα,
λοιπόν, ήθελες νὰ μιλήσου-
με;

ΤΖΩΡΤΖ : Λογάριαζα νὰ
σου κάνω πρότασι γάμου.
Τώρα όμως μετάνιωσα. Δεν
έχω καμμία όρεξη νὰ λάθω
μέρος στὸν συναγωνισμό
και νὰ μῶω στὴ σειρά με
τούς άλλους, όπως τ' άλλο-
γα πού ξεκινούν γιὰ τὴν
κούρσα.

ΜΑΙΡΗ (χαμογελώντας) :
'Όστε δεν θέλεις νὰ με
παντρευτῇ;

ΤΖΩΡΤΖ : Ἀπλάδι, ήθελα,
αλλά...

ΜΑΙΡΗ : 'Αν δεν με παν-
τρευτῇς δεν πρόκειται νὰ
διαλέξω κανένα... γιατί ὁ-
λοι τους είναι άρραβωνια-
σμένοι με άλλες και με φέρ-
νουν βόλτα γιὰ νὰ τούς
πουλήσω τὸ ένα από τὰ δυο
διαμερίσματα τοῦ σπιτιού.
'Εμένα και τὰ δυο μὸυ πέ-
φτουν πολλά.

ΤΖΩΡΤΖ (με καινούργια
έκπληξη) : 'Όστε γι' αυτό
σε κυνηγοῦν;

ΜΑΙΡΗ : Μάλιστα. Γιατί ὁ
θεός μου άφησε τὸ σπίτι
και τὰ ἐπιπλα με τὸν δρον
νὰ παντρευτῇ. Λοιπόν, αν
δεν με πάρης θα χάσω τὸ
σπίτι! Κι' αν με πάρης, τὸ
χάνουν ὅσοι τὸ θέλουν. Λοι-
πόν, τί λές; 'Εγώ θα τὸ χά-
σω ή εκείνοι;

ΤΖΩΡΤΖ (με χαρά) : 'Ε-
κείνοι θα τὸ χάσουν, Μαί-
ρη! 'Ό! Πόσο εύτυχισμένο
με κάνεις αὐτὴ τὴ στιγμή!

ΜΑΙΡΗ (με άνακούφισι) :
'Επὶ τέλους!

ΤΖΩΡΤΖ : 'Αλλά γιατί με
παίδεψες τόσο πολύ, αγα-
πη μου;

ΜΑΙΡΗ : 'Εγώ σε παίδεψα,
ή σου έμένα, άνόπτε; Τόσα
χρόνια περιμένω νὰ μιλή-
σης. Λοιπόν, πότε θ' αναγ-
γείλουμε τούς άρραβώνες
μας;

ΤΖΩΡΤΖ : 'Όποτε θέλεις,
χρυσό μου.

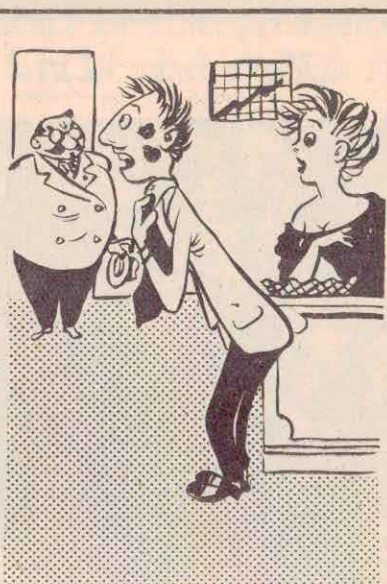
ΜΑΙΡΗ : 'Εγώ λέω νὰ τούς
αναγγείλουμε αὔριο. 'Οχι
τόσο γιὰ μὰς, ὅσο γι' αὐ-
τούς τούς καυμένους πού
περιμένουν. Νὰ τὸ μάθουν
γρήγορα, γιὰ νὰ κυττάζουν
γιὰ... άλλο σπίτι! Κι' εμεῖς
νὰ κυττάζουμε τὸ δικό μας.

ANTONY POUL

© ©

'Ο παράδεισος των μπε-
κρηδων

Οἱ μπεκρήδες ὅλου του
κόσμου άς διοργανώσουν
μία μεγάλη έκδρομή στο
Μαρίνο, ένα χωριό της 'Ι-
ταλίας... Στο μέρος αυτό,
γίνεται κάθε χρόνο ένα «φε-
στιβάλ του κρασιού». Τis ή-
μέρες λοιπόν αυτές, δεν
τρέχει νερό από τις βρύσες
του χωριού, αλλά... κρασί!
Και μπορεί καθένος νὰ πιή
έλευθερα ὅσο θέλει.

— Πιστεύω ὁ κύριος διευθυ-
ντῇς νὰ μείνι εύχαριστημένος. Τὸν
ἀναπλήρωσα σὲ ὅλα κατὰ τὴν ἀ-
πουσία του!...

— Δεν ξέρω πιά τί νὰ κάνω,
Μαιρούλα μου, γιὰ νὰ σε διασκεδά-
σω λιγάκι.

— Ψηλά τὰ χέρια!...

'Ο Σπύρος Μερκούρης, ὁ ὁποῖος παρε-
χώρησε τὸ Δημοτικό Θέατρο γιὰ τὸν πρώ-
το χορὸ τῶν Συντακτῶν.

ΠΕΝΗΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ἀκμῆς καὶ κατακτήσεων τοῦ Ἑλληνι- κοῦ Τύπου (1900-1950)

'Ο πρώτος χορὸς τῆς Ἑνώσεως Συντακτῶν

ΜΕ τὴν ιστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου εἶ-
ναι συνυφασμένος και ὁ περίφημος χο-
ρὸς τῶν Συντακτῶν τὸ μεγαλύτερο κο-
σμικό γεγονός τῆς προπολεμικῆς ἐποχῆς. 'Ο
χορὸς αὐτὸς δόθηκε γιὰ πρώτη φορά τὸ
1906, γιὰ τὴν ἐξοικονόμηση ὀλίγων χρημά-
των πού ἐχρειάζοντο γιὰ τὴν περιθαλψή ασθε-
νῶν δημοσιογράφων. Καὶ ὁ φιλανθρωπικός
σκοπὸς του ἔμεινε ἀμετάβλητος μέχρι τέ-
λους. Οἱ πόροι του ἐπῆγαναιαν κατ' εὐθείαν
στο Ταμεῖον Προνοίας τῆς Ἑνώσεως.
'Εκείνα λοιπὸν τὰ «παλαιά, καλά χρόνια»,
ὁ σπουδαιότερος χορὸς κάθε ἀποκρηάτικης
σαζὸν ἦταν αὐτὸς πού ἐδίδετο τὴν τελευταία
Κυριακὴ τῆς Ἀποκριᾶς στο σπίτι τοῦ Βλάγ-
καλη, ἐπὶ τῆς οδοῦ Πατησίων καὶ Στουρνάρας.
'Εκεῖ μαζεῦσαν ὅλη ἡ κοσμικὴ Ἀθήνα. Χα-
λασμός κόσμου. Πού νὰ τολμήσουν άτομα ἡ
ὀργανώσεις νὰ δώσουν χορὸ καὶ μαλίστα
με ἀξιώσεις — τὴν ἴδια βραδυά...

'Ακριβῶς γι' αὐτὸ οἱ δημοσιογράφοι, πού
ἀπεράσισαν νὰ καθιερώσουν τὸν ἑτήσιον χορὸ
τῶν Συντακτῶν, σκέφθηκαν, πρίν προχωρή-
σουν στὴν πραγματοποίηση τῆς ἀποφάσεώς
τους, νὰ ἐλθουν σὲ συνεννόηση με τὸν Βλάγ-
καλη. Πήγαν, τὸν βρήκαν κατὰ τῆς ἀρχῆς τῆς
'Αποκρηάτικης περιόδου 1906 καὶ τὸν παρε-
κάλεσαν νὰ μεταθέσῃ τὸ χορὸ του κατὰ μί-
α μέρα πίσω. Ἀπὸ τὴν Κυριακὴ στο Σάββατο.
'Ο Βλάγκαλης δὲν ἔφερε ἀντίρρηση. Καὶ τό-
τε οἱ νεωρότεροι καί... κοσμικώτεροι ἀπὸ
τοῦς δημοσιογράφους τῆς ἐποχῆς, ἀνέλαβαν
τῆς προετοιμασίας καὶ τὴν ὀργάνωσι τοῦ χο-
ροῦ.

Σημαντικοὶ παράγοντες τοῦ πρώτου χοροῦ
ἦταν οἱ : Δήμος Βρατσάνος, Δημ. Δημερ, Ι.
Τσίμας, Π. Χρυσανθόπουλος, ὁ κατόπιν πρε-
σβευτῆς Β. Δεδραμῆς, Γ. Μαργακόπουλος,
Θ. Καλογερίκος. Τὸ πρώτο καί... τελευταίον
πρόβλημα πού ἐλγαν νὰ ἀντιμετωπίσουν, ἦταν
τὸ οικονομικό. Στὰ ταμεῖα τοῦ Σωματείου
δὲν ὑπῆρχε πεντάρα. Παρουσιάσθηκαν σ' ένα-
ποῦς οικονομικούς παρόντας, μετὰ τῶν ὁ-
ποίων καὶ στὸν διοικητὴ τῆς Ἀθηναϊκῆς
Τραπεζῆς Ι. Πεσματιόγλου καὶ τούς παρα-
κάλεσαν νὰ προγοράσουν εἰσιτήρια. 'Η πα-
ράκλησις ἔγινε προθυμότητα δεκτὴ καὶ ἔτσι
ἐκίνησαν γιὰ τὴν ὀργάνωσι τοῦ πρώτου χο-
ροῦ οἱ ὁπωσδήποτε νεαροὶ καὶ ἐνθουσιῶντες
δημοσιογράφοι τῆς ἐποχῆς.

'Όπως ἀφήγεται σχετικὰ ὁ παλαιόμαχος
συνάδελφος κ. Δημ. Λαμπίκης, ἐπὶ κεφαλῆς
τοῦ ἀρτιστᾶστοῦ Συνδέσμου τῶν Συντα-
κτῶν ἦταν πρῶτος ὁ Κωνσταντῆς καὶ κατόπιν
ὁ Δήμος Βρατσάνος, διευθυντῆς τότε τοῦ καλ-
λιτεχνικοῦ περιοδικοῦ «Εἰκονογραφικὴν». Καὶ
τὴν ἀρχικὴν ἰδέα τοῦ χοροῦ, τὴν ἔδωσε ἕνα
τραγικό γεγονός, τὸ ἔζης. Στὸ ἐνοδοχείον
τῶν «Στέμματα» καθόταν ὁ δημοσιογράφος Ν.
Ριθῆς, ὁ ὁποῖος πέθανε ἀπὸ φωταγνώσι μέ-
σα σὲ ἀπερίγραπτη φτώχεια. 'Ο ἐνοδόχος
μετέφερε τὸ νεκρὸ στὴν ἐκκλησία τοῦ Μονα-
στηρακίου καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰδοποίησε δυό-

τρεῖς ἐφημερίδες νὰ φροντίσουν γιὰ τὴν κη-
δεῖα του. Πραγματικὰ κινητοποιήθηκαν ἀμέ-
σως οἱ δημοσιογράφοι Ζαχαρίας Παπαντω-
νίου, Ν. Παπαγιάννου καὶ Θεόδ. Καλογερίκος,
οἱ ὁποῖοι συνεκέντρωσαν λίγα χρήματα καὶ
ἐκήδευσαν τὸν ἀτύχο συνάδελφό τους.

Αὐτὸ, λοιπόν, τὸ δραματικό περιστατικό ἔ-
γινε ἀφορμὴ νὰ ἰδρυθῇ ὁ πρώτος Σύνδεσμος
τῶν Συντακτῶν καὶ νὰ ὀργανωθῇ ὁ πρώτος
χορὸς, γιὰ τὴν ἐξασφάλισιν ἐνὸς μικροῦ οι-
κονομικοῦ πυρήνος, ἀπαραίτητου γιὰ τὴν πε-
ριθαλψὴ τῶν ἀσθενῶν — καὶ ἀπὸρων — δη-
μοσιογράφων.

Στὴν ὀργάνωσι καὶ ἐπιτυχίᾳ τοῦ πρώτου
χοροῦ συνέβαλε ἰδιαίτερως καὶ ὁ τότε διευ-
θυντῆς τοῦ ἀκμάζοντος καὶ τώρα ἀκόμη δη-
μοσιογραφικοῦ πρακτορείου «Ὁ Ἄργος» τῆς
Ἀνατολῆς καὶ κατόπιν θεατρικός ἐπιχειρη-
ματίας Ἀπόστολος Κονταράτος, ὁ ὁποῖος ἔ-
φερε τὸν Σύνδεσμον σὲ ἐπαφὴ με τὸν μεγα-
λοεπιχειρηματία Σπύρον Δαμαλά. 'Ο τελευ-
ταῖος ἀνέλαβε νὰ χρηματοδοτήσῃ τὸ χορὸ, μετ'
τῆς συμφωνίας, ὅμως, ὅτι θὰ τοῦ ἐξοφალიέτο
ἕνα ποσὸστὸ ἀπὸ τῆς εἰσπράξεως.

'Ετσι, ὑπὸ τὴν οικονομικὴ διεύθυνσι τοῦ
Δαμαλά ἀρχισαν οἱ προετοιμασίες, κατασκευά-
σθηκε στὸ Δημοτικὸ Θέατρο εἰδικὸ χορευτικό
πάτωμα πού στοίχισε χίλιες δραχμές, κρεμά-
σθηκαν στὰ θεώρεῖα γιρλάντες καὶ χρωματι-
στὰ χαρτιά καὶ διακοσμητικὰ προσώπεια, λου-
στραρίσθηκαν τὰ καθίσματα καὶ τὰ τραπέζια.

Δυὸ-τρεῖς μέρες πρίν ἀπὸ τὸ χορὸ, δὶα-
τὰ μέλη τοῦ συμβουλίου τοῦ Συνδέσμου
Συντακτῶν, βοηθούμενα καὶ ἀπὸ άλλους νε-
αροὺς δημοσιογράφους, ἀφωσιώθηκαν στίς
προετοιμασίες. Περίοσαν τῆς ἡμέρας τους μέ-
σα στὸ Δημοτικὸ Θέατρο, καρφώνοντας ἐξόλα
καὶ κολλώντας χρωματιστὰ χαρτιά. 'Ο Δα-
μαλὰς ἐπιθεωροῦσε τὴν ἐργασία καὶ ἐξεδή-
λωνε τὴν εύχαριστήσι του. Λαμπρὴ ἐπιχειρή-
σις. Οἱ ἐφημερίδες ἔκαναν τὴ σχετικὴ δια-
φήμισι καὶ ἡ ζήτησις τῶν εἰσιτηρίων ζωήρεε
κάθε μέρα. Οἱ τιμὲς τους ἦσαν τσουχτερές.
Τὰ θεώρεῖα εἶχαν 150 καὶ 100 δραχμές. 'Η
πλατεῖα — θέσις σὲ τραπέζια — 50. Οἱ ἐ-
ξώται 25 καὶ 10. Οἱ εἰσπράξεις ἐπέρασαν
τὸ λιγιγίδες ποσὸν τῶν 13 χιλιάδων δρα-
χμῶν, ἀπὸ τῆς ὁποῖας εἰσπράξε ἕνα σημαντι-
κὸ ποσὸστὸ ὁ χρηματοδότης Δαμαλὰς. 'Εμει-
ναν ὅμως καθαρά κέρδη 3.000 δραχμῶν πε-
ρίπου, πού ἀποτελέσαν τὸν πρώτον πυρήνα τοῦ
Ταμείου τοῦ Συνδέσμου Συντακτῶν.

'Εκτοτε ὁ χορὸς καθιερώθηκε ὡς τὸ σι-
μαντικώτερον κοσμικὸν γεγονός τῆς Ἀποκρηά-
τικῆς σαζὸν.

Τὸ 1916, ἐπὶ προεδρίας Ἀνδρ. Μεταξᾶ,
ἐκρίθη σκόπιμον νὰ ἐγκαταλειφθῇ τὸ παλιν
πλέον καὶ ἀκατάλληλον Δημοτικὸν Θέατρο καὶ
νὰ μεταφερθῇ ὁ χορὸς στὰ «Ὀλύμπια» τῆς ὁ-
δοῦ Ἀκαδημίας. Ἐκεῖ γίνετο πλέον ἡ «μεγάλη
ὑπόθεσις» τῆς κοσμικῆς Ἀθήνας, γιὰ τὴν ὁ-
ποία μιλοῦσαν με συγκίνησι οἱ κοσμικοὶ κύ-
κλοι ἐβδομάδες πρίν καὶ μετὰ τὸ χορὸ. Τόση
ἦταν ἡ ἐπιτυχία τοῦ χοροῦ, ὥστε συχνὰ τὰ εἰ-
σιτήρια ἐδωγαναι σὲ δημοπρασία. Κυρίως τὰ
θεωρεῖα. Τὸ ενδιαφέρον εἶνε ὅτι καὶ στὴ χο-
ρευτικὴ δεινότητα οἱ δημοσιογράφοι εἶχαν τὰ
πρωτεῖα. 'Ο Δαμαλῆς εἶχε ἀναγνωρίσθῃ ἀ-
πὸ ὅλη τὴν κοσμικὴ Ἀθήνα ὡς ὁ καλύτερος
χορευτῆς τῆς πρωτεύουσῆς, ὁ ὁποῖος διηύθυνε
με μεγάλη ἐπιτυχία καὶ τῆς ἀπαραίτητες καν-
τριλλίως.

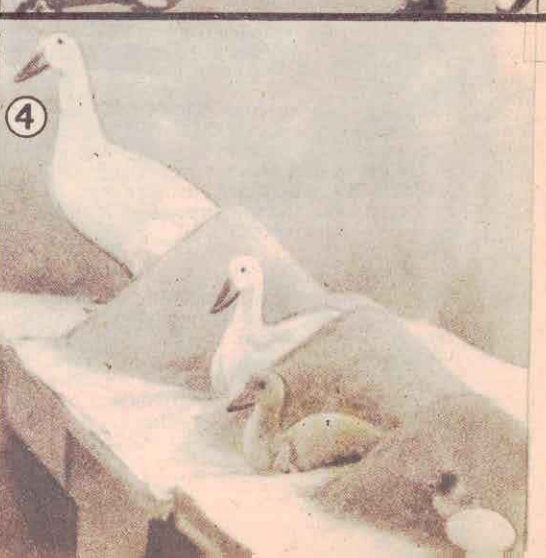
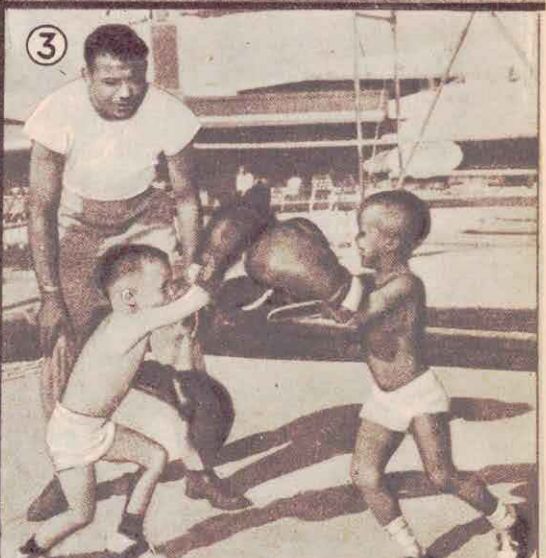
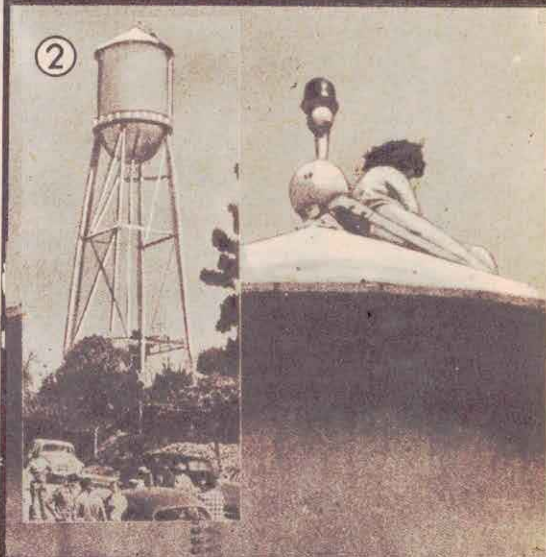
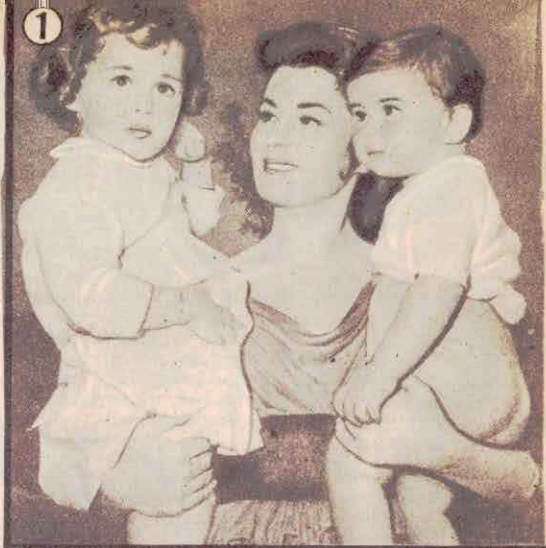
ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

1 'Η φωτογραφία αὐτὴ πάρθηκε στὰ 'Ιτα-
λικά συντόνι. κατὰ τὸ γύρισμα τοῦ φιλμ
«Ὀδύσσεια». Σὲ μίᾳ διακοπῇ, ἡ Σουλᾶνα
Μάνγκιν, πού παίζει στὸ φιλμ τὸν ρόλο
τῆς Πηνελόπης, δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψιν τῶν
παιδιῶν τῆς καὶ ποζοῦσε ὑποστά στὸ φα-
κό μαζί τους.

2 Στὴ Σάντα Μόνικα τῆς Καλιφορνίας, ἡ
Τέριζα Κουντάλ, ἕνα μαννικὲν 22 χρόνων
ἔστερα ἀπὸ μίᾳ λογομαχία πού εἶχε με τὸν
ἀρραβωνιαστικὸν της, τὸ λαχιά Ρούπερτ
Μπέρμαν, ἀποφάσισε ν' αὐτοκτονήσῃ καὶ ἀ-
νέθηκε πάνω σ' ἕνα νεποζίτο νερό, ὕψους
42 μέτρων, με τὴν ἀπόφασιν νὰ τερωατιστῇ
τὴ ζωὴ της. Εὐτυχῶς ἡ μητέρα της νέας καὶ
ὁ μετανοημένος γιὰ τὴν συμπεριφορά του
μνηστήρας ἔφτασαν ἐγκαίρως καὶ τὴν ἐπεί-
σαν νὰ κατεβῇ ἀπὸ ἐκεῖ χρησιμοποιώντας
τὴ σκάλα, ἀπ' τὴν ὁποία εἶχε ἀνέβει.

3 Στὸ Λὰς Βέγκας τῆς Νεβάδας, ὁ ἄλλο-
τε πρωτοπόμαχος Ραίη (Σούγκαρ) Ρό-
μπινσον, πού ἀποφάσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ ὁ-
ριστικὰ τὸ ρίγκν, προσπάθει τώρα νὰ βρῇ
μεταξὺ τῶν ἐμοφύλων του ἕνα ἀντάξιο διά-
δοχό του. Στὴ φωτογραφία μας ὁ Ρόμπιν-
σον παρακολουθεῖ μίᾳ συνάντησιν δυὸ νεαρῶν
μαθητῶν του, τοῦ Γκρέγκ Τζενόκι (ἀριστε-
ρά) καὶ τοῦ Τζέιμς Γκραίη.

4 Οἱ πτηνοτρόφοι τῆς Αὐστρίας ἐπέτυχαν
τὴν παραγωγή μίᾳς πάπιᾱς, πού μεγαλώ-
νει μέσα σὲ χρονικὸ διάστημα ἑκατό. 'Η πά-
πια αὐτὴ τρώγοντας μέσα σὲ 9 ἐβδομάδες
τροφὴ συνολικοῦ βάρους 10 κιλῶν, ἀποτάει
βάρος 3 κιλῶν. Στὴ φωτογραφία μας βλέ-
πετε ἕκ δεξιὸν πρὸς τὰ ἀριστερά ἕνα νεο-
σὸ, μίᾳ πάπια τριῶν. Ἐξῆ καὶ ἐννέα ἐβδο-
μάδων καὶ διπλά τους τὴν τροφὴ πού ἔφα-
γαν, γιὰ ν' ἀποκτήσουν τὸ μέγεθος πού ἔχουν.

ΒΟΥΒΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

Παρασκευή, 5 το απόγευμα... Άρκει νά φτάση εγκαίρως! Μέσα στο τραίμ, που την πηγαίνει σπίτι της απ' το σχολείο όπου εργάζεται, η 'Ιωάννα Βερίδη προσπαθεί ν' απασχολήση το μυαλό της μ' ένα βιβλίο. Μά δεν καταλαβαίνει λέξι απ' ό,τι διαβάσει. Άνοίγει την τσάντα της, πουντράρει λίγο το μαρμαμένο πρόσωπό της, δυναμώνει το χρώμα των χειλιών της...

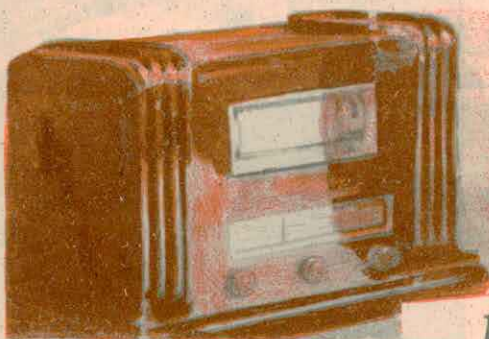
Επιτέλους! Άφου ανέθηκε γοργά τη σκάλα, βρίσκεται στο διαμέρισμά της, όπου παγιδίζουν οι τελευταίες άχτιδες του χειμωνιάτικου ήλιου.

— Ούψ! Εύτυχως δεν άργησα! ψιθυρίζει. Μην περιμένετε τώρα τις συνηθισμένες προετοιμασίες ενός ερωτικού τέντ-α-τέντ. Η δεσποινίς 'Ιωάννα έχει περάσει τα 40. Δεν κάνει πιά τρέλλες...

Γιατί, λοιπόν, στο πρόσωπό της καθρεφτίζεται τόσο τρυφερή χαρά; Γιατί κυττάζει συνεχώς την εφημερίδα και το ρολόι, γιατί χτυπάει νευρικά με το πόδι της το πάτωμα;

Στην ατμόσφαιρα αυτή κρύβεται ο έρωτας... Μα πού; Πώς;...

Έκει, στο μικρό εκείνο ραδιόφωνο, πίσω απ' την πόρτα. Μόλις γυρίση η 'Ιωάννα το κουμπί, θ' ανα-

Η ΑΞΕΧΑΣΤΗ

δύση από μέσα ο έρωτας...

Κάθε Παρασκευή, τέτοια ώρα, μιλάει εκείνος! Ο άντρας που έχει τόσο αγαπήσει άλλοτε, όταν άρχιζαν μαζί την καριέρα τους, σε κάποια μικρή πόλη — αυτός ως γιατρός, η 'Ιωάννα ως δασκάλα.

Το κουτό και ρομαντικό ειδυλλίο τους, τον είχε κουράσει γρήγορα. Μά όχι και την 'Ιωάννα που απελπίστηκε απ' τη διακοπή του. Για να κρύψη τότε τον πόνο της, είχε ζητήσει μεταθεσι. Κι' από τότε — δώδεκα ολόκληρα χρόνια — περνούσε μια ζωή μονότονη και άχαρη, σ' ένα προάστειο.

Ξαφνικά, πριν από 3 μήνες, δέχτηκε ένα χτύπημα στην καρδιά: Άκουσε τη φωνή του παλιού αγαπημένου της! Έφτασε στ' αυτιά της, καθώς περνούσε άπνοια κατάσταση ραδιοφώνων.

Μια βδομάδα αργότερα, αγόρασε ένα ραδιόφωνο, κι' έμαθε απ' αυτό πως ο γιατρός Παύλος Χρυσόπουλος — ψευδώνυμο, σίγουρα — έδινε μία ιατρική διάλεξι κάθε Παρασκευή, στις 5 1/2.

Από διάφορες φράσεις του άορατου ομιλητού, είχε καταλάβει πως ο αγαπημένος της βρισκόταν στην Αθήνα και πως ήταν άνυπαντρος. Από τότε, άλλαξαν όλα στη ζωή της...

Το θέμα της σημερινής διαλέξεως τη γοητεύει ιδιαίτερος. Πρόκειται για την υγιεινή του παιδιού. Η 'Ιωάννα ακούει αχόρταγα τις φράσεις που προφέρει μια χαϊδευτική φωνή.

Όποτε λοιπόν ο αγαπημένος της συνεργάζεται μαζί της στο ίδιο έργο, για το ίδιο ιδανικό: για τη σωματική και πνευματική ανάπτυξι του παιδιού. Τι εύτυχια άπέραντη!...

Ζώντας συνεχώς σκυμμένη πάνω απ' τα παιδάκια, η 'Ιωάννα έχει πάρει την τρυφερή καρδιά τους, την άβωδητά τους, τη ζωηρή κι' ευπίστη φαντασία τους. Τάχει δη τόσο συχνά να μένουν έκστατικά απ' τις απλές ιστορίες της, ώστε δεν άπορεί για τη δική της έκσταση, που της προκαλεί η πολυαγαπημένη εκείνη φωνή, η μοναδική στον κόσμο!

Μά, ένα βράδυ Παρασκευής, ένα κρύο ανοιξιάτικο βράδυ, η 'Ιωάννα δεν κάθησε μπροστά στο ραδιόφωνο.

Είχε νοιώσει ένα δυνατό ρίγος, έπειτα από μια μέρα κουραστική. Πονούσε τώρα το ένα της πλευρό κι' είχε υψηλό πυρετό.

Έπεσε στο κρεβάτι. Απ' τ' άλλο πρωί, το διαμέρισμά της γέμισε απ' τα χαρακτηριστικά σημάδια της αρρώστιας: πηγαίνοντες, μυρωδιά συναπισμών και αϊθέρος, φωνές ψιθυριστές, βαρεία σιωπή, έλπίδες και φόβους...

Φωνή

Από διάφορες φράσεις του άορατου ομιλητού, είχε καταλάβει πως ο αγαπημένος της βρισκόταν στην Αθήνα και πως ήταν άνυπαντρος...

Ο θάνατος παραμόνευε. Κι' η άρρωστη το καταλάβαινε.

«Πρέπει ν' αντιδράσω! σκέφθηκε μ' απελπισία. Πρέπει νά ζητήσω βοήθεια... κι' η βοήθεια αυτή δεν μπορεί νάρθη παρά μόνο απ' τη φωνή του!».

Έχασε τότε κάθε επιφυλακτικότητα, κάθε ντροπή, κάθε διακριτικότητα... όλα τα τείχη που είχαν πνίξει ολόκληρη τη ζωή της!

Τί σημασία είχαν πιά δ' αυτά για μια έτοιμοθάνατη; — Κυρία Μερόπη... έπτε σε μια καλή χειρόνισσα.

Πηγαίνετε γρήγορα στο ραδιοφωνικό σταθμό. Θα ζητήστε τη διεύθυνσι... του γιατρού Παύλου Χρυσόπουλου... Θα τον είδοποιήστε νάρθη εδώ... άμέσως.

Τώρα ήταν πιά ήσυχη. Θάρχόταν εκείνος!... Πέρασε καιρός άτελειώτος... λεπτά ή ώρες; Ξαφνικά, μια φωνή την έδγαλε απ' τη νάρχη της:

— Με ζητήσατε, κυρία;

— Ή φωνή! 'Επιτέλους!...

Η έτοιμοθάνατη συγκέντρωσε τις τελευταίες δυνάμεις της, για ν' ανασηκωθεί λίγο και νά γεμίση τα μάτια της με την ωραία όπτασία!...

Φρίκη! Δεν ήταν εκείνος!... Ο γιατρός Παύλος Χρυσόπουλος ήταν ένας ξένος. Μόνο η φωνή του έμοιαζε με την άλλη, την αξέχαστη...

Τότε λοιπόν... που βρισκόταν ο αγαπημένος της 'Ιωάννας; Ήταν παντρεμένος; Μακρύς; Εύτυχισμένος;...

Πόσο υπόφερε η έτοιμοθάνατη, μη μπορώντας νά δώση μιαν άπάντησι σ' αυτές τις ερωτήσεις, ιδίως στις τελευταίες εκείνες κι' υπέρτατες στιγμές της!... Άχ, γιατί, λοιπόν, νά μην έρθη εκείνος, νά μην άκούση, για μια ακόμη φορά, τη φωνή του; Ήταν βέβαιη πως, αν τον ξανάδλεπε, θα ζούσε... Θάθελε νά ζήση...

Άνικανη πιά νά κρατηθή στη ζωή, άφησε το κεφάλι της νά πέση προς τα πίσω και παρασύρθηκε από ένα στρόβιλο, μέσα στον όποιο κυλούσαν κύματα, χτυπούσαν καμπάνες, αναδύονταν φάρροι... κι' επί τέλους ήσυχάζαν και σταματούσαν όλα... για πάντα!

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— Έτσι τουλάχιστον είμαι ήσυχη πως η κορούλα μου δεν θα πνιγεί!...

Ο Άγις κατόπιν τοποθέτησε μία μαρμαρίνη πλάκα κάτω από τη συκιά...

Τα σūκα στην αρχαιότητα

Το φρούτο της εποχής κι' η ιστορία τους

Οι αρχαίοι Έλληνες θεωρούσαν τις συκίες ως ιερά δέντρα. Όταν έφτανε η εποχή που ώριμαζε ο καρπός τους, γίνονταν δεήσεις στη Δήμητρα και την παρακαλούσαν να τους επιτρέψει να τον τρυγήσουν. Κατόπιν οι έφηβοι έκαναν αθλητικούς αγώνες, που κρατούσαν τρεις μέρες. Οι νικηταί έπαιρναν για βραβείο από ένα κανίστρο γεμάτο σūκα. Στη Σπάρτη, όταν συλλαμβανόταν κάποιος να κόβει σūκα πριν την ώρα τους, είχε διπλή τιμωρία: Πλήρωνε πρόστιμο κι' έμπαινε στην «απομόνωση», δηλαδή στη φυλακή. Ο μεγάλος βασιλιάς τους Άγις, γυρίζοντας από μια έκστρατεία που τον δόξαζε και θέλοντας να ευχαριστήσει τη γυναίκα του, που τον περίμενε ανυπόμονα, της έστειλε μ' ένα στρατιώτη του μερικά σūκα, που έκοψε στο δρόμο του. Έκείνη όμως του τὰ έπέστρεψε άμέσως με την παρακλήσι να τὰ ξαναγυρίσει στο δέντρο τους, προτού ο θυμός της Δημήτρας ξεσπάσει πάνω του.

Πραγματικά, ο Άγις, που κατάλαβε το σφάλμα του, γύρισε πίσω δόλοκληρα χιλιόμετρα κι' έβαλε στη ρίζα της συκίας τον καρπό που της είχε αφαιρέσει παράνομα. Ύστερα τοποθέτησε μία μαρμαρίνη πλάκα εκεί κοντά που έγραφε: «Για να θυμάμαι, όποτε περνά από δω, την Ιεροσυλία μου».

Που ωφέιλετο όμως η λατρεία αυτή του σūκου; Όλοι ξέρουμε ότι η συκιά, όταν της κόψης ένα κλαδί ή ένα φύλλο, βγάζει ένα κατάσπρω γαλακτώδες υγρό. Οι αρχαίοι λοιπόν πίστευαν ότι το «γάλα» αυτό ήταν της Δημήτρος, που βύζαινε όλα τ' άλλα δέντρα της γής. Θεωρούσαν δηλαδή τη συκιά ως τροφό του φυτικού κόσμου. Απόδειξη, ότι σε πολλά βάζα που βρέθηκαν στις ανασκαφές, βλέπουμε τη Δήμητρα να κάθεται στον ίσκιό συκίας, όπως η Αθηνά στην έληά από κάτω.

Η Άττική φημιζόταν τότε ως συκοπαγωγός τόπος κι' έτσι την αναφέρουν πολλοί αρχαίοι συγγραφείς. Ο Ηρόδοτος λέει ακόμη ότι έγινε και κάποια έκστρατεία γειτόνων εναντίον των Αθηνών, μόνο και μόνο για να λεηλατήσουν τις συκίες, που δεν φύτρωναν στην περιοχή τους. Το τελευταίο αυτό μπορεί να έγινε πραγματικά, μπορεί όμως να είναι και θρύλος. Δείχνει ωστόσο την αγάπη που είχαν οι αρχαίοι προς τα σūκα.

Αλλά εκτός από την Άττική, τα σūκα της Πάρου ήταν παθίμου και τὰ έλεγαν «αιώνιας» από το βαθύ κόκκινο χρώμα τους. Ο Παριανός ίαμβογράφος Αρχίλοχος, φεύ-

γοντας για τη Θάσο, έγραψε ένα μεγάλο και ωραιότατο ποίημα. Έκεί μέσα θηνεί γιατί άφνει, όχι τη γυναίκα του και τὰ παιδιά του, αλλά τ' αγαπημένα του σūκα! «Τέτοια εύτυχία—λέει—που θα την ξαναβρώ; Να καθομαι κάτω απ' τον ίσκιό σου, ώ συκιά, να σου τραγουδά και συ να με κερνάς με την τελειότερη απόλαυσι που δίνει ο θεός καρπός σου!» Οι φράσεις αυτές δείχνουν τη μεγάλη αξία που έδιναν οι αρχαίοι στα σūκα.

Οι αρχαίοι Έλληνες, έκαναν ένα περίφημο... κοκταίηλ, τον «άνθοςμία». Έρριχναν μέσα σε πήλινα κούπια με κρασί, άνθη, για να πάρη άρωμα, και τον «άλμυρον». Ανακάτευαν δηλαδή ένα μέρος θάλασσας με πενήντα μέρη κρασί, έπειδή το αλάτι προλάμβανε το μεθύσι! Αλλά το πρωτότυπο αυτό κοκταίηλ περιείχε και δλόκληρα σūκα, που τὰ έτρωγαν με τη μεγαλύτερη απόλαυσι σαν λιχουδιές.

Είναι γνωστό πώς οι αρχαίοι δεν είχαν παλιό κρασί. Ο Θεόκριτος μιλάει για κρασί τεσσάρων χρόνων, σαν να πρόκειται για κανένα θαύμα. Όταν έλεγαν λοιπόν «παλαιός οίνος», έννοούσαν κρασί το πολύ δύο χρόνων. Επίσης είχαν για το κρασί, όπως οι Γάλλοι, χίλια ονόματα: αύστηρό, λεπτό, σκληρό, βραχύ κλπ... Η έλλειψη λοιπόν του σūκου από το κρασί, τους χαλούσε τη γεύσι!...

Ο Ίπποκράτης στο «Περί διαίτης» βιβλίο του, συνιστά στους άρρωστους να τρώνε σūκα άμέσως μετά το φαγητό τους. Λέει ακόμη ότι τα σūκα είναι ιδιαίτερος ωφέλιμα, όταν κανείς φάη ψάρια ή θαλασσινά. Απ' αυτό βγήκε και η γνωστή παροιμία «σūκον μετά ιχθύιν, όσπριον, μετά κρέας». Ο Γαληνός πάλι συμβουλεύει τους γέρους να τρώνε φρέσκα και πολλά σūκα, έπειδή αναζωογονούν. Γι' αυτό, όταν καμιά γυναίκα γεννούσε δίδυμα, έλεγαν «ότι ο πατέρας τους έφαγε πολλά σūκα». Ο Σωκράτης και ο Πλάτων είχαν ιδιαίτερη αδυναμία στο νόστιμο αυτόν καρπό. Ο τελευταίος μάλιστα βεβαιώνει, ότι τα σūκα διευκολύνουν την πέψι.

Αλλά κι' οι Βυζαντινοί έτρωγαν πολλά και άφθονα σūκα μετά το φαγητό τους. Την εποχή εκείνη μαγειρεύαν πολλά λαδερά, άγαπούσαν τα κρεμμύδια, τα σκόρδα και όλα τα βαρεία μπαχαρικά κι' έπιναν το κρασί τους με κόκκινο πιπέρι.

Ήταν φυσικό λοιπόν, με τέτοιου είδους καρυκεύματα, να υποφέρουν οι περισσότεροι από το στομάχι τους και τὰ νεφρά τους. Οι γιατροί τους συμβούλευαν τότε να τρώνε φρέσκα σūκα, για να ξεουδετερώσουν τις συνέπειες των βαριών και έρεθιστικών φαγητών. Ο Ιστοριοφίλος σοφός Μιχαήλ Ψελλός, έγραψε δλόκληρο ύμνο γι' αυτά:

«Τα σūκα θρέφουν γλήγορις κι' ουχί άγάλι... (άγάλι, δια το στομάχι είν' έλαφρά και γλύκα έχουν (μεγάλη).

Οι Βυζαντινοί ακόμη πίστευαν, όπως και οι αρχαίοι, ότι αυτός που έτρωγε πολλά σūκα μπορούσε να σκεφθί καθαρώτερα, οι ιδέες του ήταν πιο φωτεινές και άποκτούσε μεγάλη εύγλωττία. Έτσι, όταν γινόταν κανένα συμβούλιο, αυτοί που έπρόκειτο να μιλήσουν στη Σύγκλητο, έτρωγαν προηγουμένως άφθονα σūκα «διά να μη στεγνώνη ο λαϊμός» όπως έλεγαν. Αλλά και ο αιώνας Πτωχοτρόδορος δεν παρέλειψε να τὰ εξμνήση:

«Μετά δέ την παράθεσιν ών έίρηκα θρωμάτων, είσληθεν, ώ του θαύματος, και μία πιπέλα (σūκα, σūκα τὰ μελιστάλακτα συσάμινα γεμάτα, μεζέιν γλυκύν να τρώγωσι με το κρασί το (λαύρον).

Όστόσο δεν είχαν άδικο οι άνθρωποι της εποχής εκείνης ν' αγαπούν με τόσο πάθος τα σūκα. Με τη διαίτησί τους καταλάβαιναν πόσο ωφέλιμα είναι πράγματι στον ανθρώπινο οργανισμό. Γιατί τα σūκα περιέχουν τὰ έξης συστατικά: Σταφυλοζάχαρο, βλενωδείς ύλες, λίπος και άλατα. Γι' αυτό και σήμερα θεωρούνται ως έκτακτη θερμαντική, μαλακτική και διουρητική τροφή. Είναι δέ ωφέλιμα σ' όσους πάσχουν από δυσκοιλιότητα.

ΤΟ ΧΡΗΜΑ στην έγγαμη ζωή

ΘΑ μιλήσουμε σήμερα για ένα από τα σημαντικότερα προβλήματα, που έχει ν' αντιμετωπίσει μία σύγχρονη νέα προκειμένου να παντρευτεί. Αυτό το πρόβλημα αναφέρεται στη σχέση που υπάρχει μεταξύ του χρήματος και της ευτυχίας στην έγγαμη ζωή.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ένας πλούσιος γάμος είναι προτιμότερος από έναν φτωχικό.

Αλλά οι γενικότητες δεν ωφελούν στην προκειμένη περίπτωση. Πρέπει, λοιπόν, να δούμε τα πράγματα όπως είναι, δηλαδή, όπως τὰ παρουσιάζει η ζωή.

Ένας νέος και μία νέα συναντιούνται, αδιάφορο με ποιό τρόπο, και, προτού μάθουν τίποτα ο ένας για τον άλλον, ένα άμοιβαίο αίσθημα γεννιέται μεταξύ τους.

Αυτό είναι κάτι που γίνεται κάθε μέρα. Ούτε ο νέος ούτε η νέα μπορούν να πουν στην καρδιά τους να πάμην να χτυπά, ώπου να εξακριβώσουν κι' αυτός και εκείνη ποιά είναι η οικονομική κατάσταση του άλλου.

Αυτό θα το μάθουν αργότερα. Όταν πια το έρωτικό αίσθημα θα έχει ριζωθεί μέσα στις ψυχές τους...

Συμβαίνει, μάλιστα, πολλές φορές να το μαθαίνουν... έπειτα από το γάμο. Κι' αυτό είναι άσυγχώρητο σφάλμα, ιδίως για τη γυναίκα.

Πρέπει να υποθέσουμε, λοιπόν, ότι η νέα που πρόκειται να παντρευτεί ξέρει καλά την οικονομική κατάσταση του ανθρώπου με τον οποίον θα συνδεθεί τη ζωή της.

Αυτή η κατάσταση μπορεί να είναι άριστή, καλή, άνεκτη, ή άσφαχη. Οι δυο πρώτες περιπτώσεις δεν πρόκειται να μάς απασχολήσουν.

Ας δούμε τις δύο άλλες. Όταν μιλούμε για άνεκτη κατάσταση, έννοούμε κάτι λιγώτερο από το μέτριο, αλλά κάτι περισσότερο από το άσχημα. Είναι μία κατάσταση που άφνει κάποια περιθώρια και που θα σάς επιτρέψει μία ύποφερτη άνεση.

Για μία νέα που αγαπάει, αυτή η άνεκτη κατάσταση δεν μπορεί ν' αποτελέσει έμπόδιο για το γάμο. Θα είναι λογικό, άλλωστε, να έλπιζε σε μελλοντική καλύτερευσι.

Αλλά το πράγμα διαφέρει, όταν πρόκειται για μία άσφαχη κατάσταση. Στην περίπτωση αυτή, ο γάμος γίνεται ένα τυχερό παιχνίδι. Υπάρχει κι' εδώ βέβαια, η έλπίδα. Αλλά αυτή η έλπίδα στηρίζεται πάνω σε δεδομένα αμφίβολα και άπροσδιόριστα.

Θα πρέπει, λοιπόν, μία νέα να μην παντρευτεί τον άνθρωπο που αγαπάει, έπειδή η οικονομική του κατάσταση δεν είναι ικανοποιητική:

Και άρχην, θα πρέπει να περιμένω. Κι' όταν έλθω ότι τα πράγματα δεν καλυτερεύουν, να προσπαθήσω να καταπνίξω ένα αίσθημα που δεν μπορεί να εξελιχθί σε κάτι το μόνιμο και το σταθερό. Αλλά το χρήμα έχει, λοιπόν, τόσο μεγάλη επίδρασι στη συζυγική εύτυχία:

Στο κεφάλαιο αυτό εινε καλό να μην αυταπατάμεθα.

Αν στους στίχους των ποιητών και στη φαντασία των μυθιστοριογράφων το χρήμα είναι κάτι το δλότελο άσημαντο, στη ζωή, όμως, παίρνει εξαιρετική και

κεφαλαιώδη σημασία. Η αλήθεια αυτή έχει μεγαλύτερη αξία στην εποχή μας από όποτεδήποτε άλλοτε.

Ο γάμος αποτελεί μόνος του μία άπειλη εναντίον του έρωτος. Τον σκοτώνει, όταν οι ρίζες του δεν είναι βαθιές και δυνατές. Σκεφθήτε τώρα τι μπορεί να συμβεί όταν, στα άλλα μειονεκτήματα που παρουσιάζει ο γάμος, προστεθί και η φτώχεια, ή άνεχεια, ή μίζερια... Η ζωή καταντάει τότε αληθινή κόλασι. Κι' οι δύο σύζυγοι, αντί ν' αγωνίζονται για να κατανικήσουν τις αντιδρότητες και να παραμερίσουν τὰ έμπόδια, μεταβάλλονται σε δυο έχθρους, που δεν κάνουν τίποτ' άλλο από το να γκρινιάζουν και να ρίχνουν ο ένας στον άλλον τὰ βάρη για τη νη άδελιότητα τους.

Ο Άγγλος ψυχολόγος δόκτωρ Άντριους Πέκμορ, που είναι επίσης πρόεδρος της εταιρείας εναντίον του διαζυγίου, δίνει στις νέες που πρόκειται να παντρευτούν τις ακόλουθες συμβουλές:

1) Σ' όλο το διάστημα των σχέσεών σας μ' ένα νέο μπορείτε να μην τον κάνετε ούτε τον ελάχιστο υπαινιγμό για την οικονομική του κατάσταση. Αλλά από τη στιγμή που θα σάς κάμει λόγο για γάμο, έχετε το δικαίωμα και την υποχρέωσι να ζητήσετε να μάθετε τι ακριβώς κερδίζει και πώς σκέπτεται ν' αντιμετωπίσει τὰ οικονομικά προβλήματα του γάμου.

2) Η φτώχεια είναι κακός σύμβουλος στην αίσθηματική και περισσότερο στη συζυγική ζωή. Το ίδιο δεν είναι να παντρευτείτε, αλλά να κάμετε έναν καλό γάμο.

3) Μην δίνετε πίστι στους ανθρώπους που δεν έχουν σταθεροποιήσει άκόμενη τη θέσι τους. Είναι πολύ μεγάλος ο αριθμός των γάμων που καταλήγουν σε διαζύγιο για λόγους οικονομικούς.

4) Στον ώριμο άντρω, ο γάμος φέρνει την ήρεμια και του δίνει καινούργιες δυνατόεις για τον άγωνα της ζωής. Στον άνθρωπο που δεν έχει βρή άκόμη το δρόμο του κόδει τὰ φτερά.

5) Η συζυγική ζωή που ξετυλίγεται μέσα στη φτώχεια και στη μίζερια «απομονώνει» σε υπερβολικό βαθμό τους δυο συζύγους και τους κάνει να βλέπουν ο ένας πάνω στον άλλον όλες τις αδελιότητες της ύπαρξής τους.

6) Ο γάμος είναι ένα μόνιμο και άτελείωτο ραντεβού. Δεν μπορεί να τὸ περάσει κανείς με γλυκόλογα και με δεινείρα. Χρειάζονται και πολλά άλλα πράγματα.

7) Η έγγαμη ζωή είναι πρό παντός σπιτίασι ζωή. Ο άντρας που δεν βρίσκει έμφρη και γλυκεία την ατμόσφαιρα του σπιτιού του δεν αίσθάνεται καμμία έλξη γι' αυτό. Όσο για τη γυναίκα το βλέπει σαν τον καθημερινό Γολγοθά της.

8) Οι άνέσεις είναι άπαραίτητες στην έγγαμη ζωή. Μην παραγνωρίζετε ποτέ αυτή την αλήθεια.

9) Προσοχή μην φτάσετε στην άντιθετη άκρη. Το χρήμα δεν είναι σκοπός αλλά μέσον. Αυτό μόνον δεν θα σάς δώσει ποτέ την εύτυχία.

10) Μόνον όταν τὰ οικονομικά προβλήματα δεν σάς πνίγουν θα έχετε τον καιρό και τη διάθεσι ν' ασχοληθί με την άνευρεσι και την κατάκτησι της εύτυχίας.

Ο διάσημος Άγγλος βάζει τὰ πράγματα στη θέσι τους.

Για να μην άτυχήσουν οι έρωτευμένοι στο γάμο τους άς τόν στρίψουν πάνω στις στοιχειώδεις άνέσεις της ζωής. Έτσι η αγάπη τους θα διατηρηθί ζωντανή.

ΣΤΟ διάστημα του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, ένα γερμανικό υποβρύχιο έδούσε στον Άτλαντικό Ωκεανό ένα μικρό μεταγωγικό σκάφος. Από τους Άμερικανούς στρατιώτες, που μετέφερε το πλοίο, και από δλόκληρο το πλήρωμα ένας μόνο άνδρας επέζησε. Ένας νεαρός στρατιώτης από την Καλιφόρνια. Χωρίς σωσίδιο, ο στρατιώτης αυτός κατάρωσε να μείνη στην έπιφάνεια της θάλασσας επί 13 ώρες, ώσπου τον έσωσε ένα περιπολικό ύδροπλάνο.

Το έκπληκτικό της ιστορίας αυτής είναι ότι ο άνθρωπος αυτός... δεν ήξερε καθόλου κολύμπι!

Έμεινε στην έπιφάνεια του νερού, γιατί το σώμα του—όπως το σώμα των περισσότερων ανθρώπων—είναι ελαφρότερο από το νερό! Αυτό είναι μία έπιστημονική αλήθεια, που ώστόσο πολύ λίγοι γνωρίζουν.

Ο Μπέρτ Μπάτσμαν, διευθυντής του τμήματος πρώτων βοηθειών και θαλασσίων άτυχημάτων του Άμερικανικού Έρυθρου Σταυρού, λέει σχετικά:

«Τα 99% των ανθρώπων, είτε ξέρουν να κολυμπούν είτε όχι, μπορούν να μείνουν επί πολύ στην έπιφάνεια της θάλασσας. Το εϊδικό βάρος του σώματός μας είναι μικρότερο από το νερό».

Για να πιστέψετε, ρίξτε μία μικρή πέτρα στη θάλασσα και βουτήξτε για να την βγάλετε. Θα άνακαλύψετε ότι είναι πιο δύσκολο να φτάσετε στο βυθό παρά να μείνετε στην έπιφάνεια.

Μα πολλοί δεν τὸ καταλαβαίνουν αυτό και δεν τὸ πιστεύουν. Και πνίγονται, όχι γιατί το σώμα τους βουλιάζει, αλλά γιατί κυριεύονται από πανικό, αφήνουν το νερό να μπη από τὰ ρουθούνια τους και τὸ στόμα τους, παλεύουν άπεγνωσμένα, εξαντλούνται και τελικά βρίσκουν το θάνατο...

Να λοιπόν τι πρέπει να κάνετε, αν βρεθίτε σε βάθει νερό και δεν έξερετε καθόλου κολύμπι ή πιστεύετε ότι δεν είστε σε θέση να φτάσετε στα ρηχά κολυμπώντας: «Γυρίστε άνάσκελα—συμβουλεύει ο Μπέρτ Μπάτσμαν—και μείνετε άκίνητοι, κρατώντας τὰ χέρια σας άπλωμένα κάτω από την έπιφάνεια του νερού. Τὰ πόδια σας μπορεί να βουλιάξουν, μα η μύτη σας και τὸ στόμα σας θα μείνουν πάνω από την έπιφάνεια. Πάρτε μία γοργή έισπνοή. Μπορεί να βουλιάξετε λίγο, μετά την έισπνοή, μα τὸ κεφάλι σας θα ξαναβγί σχεδόν άμέσως. Μόλις η μύτη σας και τὸ στόμα σας βγί έξω, άδειάστε και γεμίστε πάλι τὸ πνευμόνια σας γοργά με άέρα. Με τον τρόπο αυτό μπορείτε να μείνετε στην έπιφάνεια του νερού για πολλές ώρες, αρκεί να μην άσάψετε τον πανικό να σάς κυριεύει. Αν στήσετε και άρχίσετε να παλεύετε με τὸ νερό, είστε χαμένοι!...»

Πολλοί πνιγμοί, έξ άλλου, όφείλονται σε άρισμένες προλήψεις και παρανοήσεις. Μία τέτοια πρόληψη είναι η γενική πεποίθησι ότι μία άπώσιμη πρώην βουτιά στο ψυχρό νερό είναι περίφημο τονωτικό για τὸ σώμα. Αυτό είναι σωστό, αλλά για πολύ λίγους ανθρώπους, που είναι προικισμένοι με έξαιρετικά γερὰ οργανισμό. Για τους πολλούς όμως η βουτιά αυτή μπορεί να σημάνη τὸ θάνατο.

Ο βίαιος κλονισμός, που προκαλεί ή βουτιά σε ψυχρό νερό, όταν τὸ σώμα είναι ακόμα ζεστό από τὸ κρεβάτι, μπορεί να παραλύει την άναπνοή. Μπορεί επίσης να μούδιασι τὰ μέλη και να προξενήσι γενική κατάρρευσι του οργανισμού και πνιγμό, ιδιαίτερα στους ανθρώπους, που υποφέρουν από τὰ νεύρα τους ή από άναιμία.

Όσο για τὸ κολύμπι μετά τὸ φαγητό, είναι πάντα επικίνδυνο. Ένα μεγάλο ποσοστό των πνιγμών κάθε καλοκαίρι όφείλεται στο γεμάτο στομάχι. Δεν πρέπει ποτέ να μπαίνι κανείς στο νερό πριν περάσι μία-μιασι τουλάχιστον ώρα, αν τὸ γεύμα είναι έλαφρό, και δυο έως τρεις ώρες αν τὸ γεύμα είναι βαρύ. Ιδιαίτερα βαρύ είναι ένα γεύμα, όταν άποτελθται από τὰ ψυχρά φαγητά, που παίρνουμε μαζί με στίς έκδρομές (κεφτέδες, κρύο κοτόπουλο κ. ά.).

Ο Άμερικανικός Έρυθρος Σταυρός δημοσίευσε πρό καιρού ένα «Δεκάλογο του Λουομένου», που μπορεί να σώσι τη ζωή σας ή τη ζωή των μελών της οικογενείας σας, αν τὸν μελετήσετε με προσοχή και

Το μεγαλύτερο ποσοστό των πνιγμών όφείλεται στο γεγονός ότι οι λουόμενοι χάνουν την ψυχραιμία τους και κυριεύονται από πανικό.

Ο «δεκάλογος» του λουομένου

Τὸ ανθρώπινο σώμα δεν βουλιάζει!

έφαρμόσετε πιστά τις έντολές του:

1) Κολυμπάτε σε βάθος ανάλογο με τις ικανότητές σας. Δεν πρέπει να βασίζεστε πολύ στην κολυμβητική δεινότητά σας.

2) Μην κάνετε έπιδείξεις και «παλληκαριές», αν είστε άρχαριος. Ένα μεγάλο ποσοστό των πνιγμών όφείλεται στην προσπάθεια των κολυμβητών να άποδείξουν πως είναι σπουδαίοι.

3) Μην κάνετε βουτιές στα ρηχά ή σε νερά που τὸ βάθος τους σάς είναι άγνωστο. Μπορεί να τσακίσετε το κεφάλι σας σε κανένα βράχο ή να σπάσετε στη μέση τη σπονδυλική σας στήλη.

4) Μην κολυμπάτε κοντά σε τρύπες, όπου μπαίνονοι τὸ νερό, δηλαδή κοντά στις λεγόμενες «ρουφήχτρες».

5) Μην κολυμπάτε ποτέ σε περιοχές που έχουν χαρακτηρίσει από τους άρμοδious ως επικίνδυνες.

6) Κι' αν ακόμα είστε δεινός κολυμβητής, μην άπομακρύνετε πολύ από την άκτή, χωρίς να σάς συνοδεύει βάρκα. Μπορεί να πάτε κραμπά, χωρίς να έχετε κανένα κοντά σας για να σάς βοηθήσι.

7) Μην χάνετε ποτέ την ψυχραιμία σας. Μην ξεχνάτε ότι τὸ ανθρώπινο σώμα είναι πιο έλαφρό από τὸ νερό.

8) Μην έκτίθεστε στον ήλιο πάρα πολύ. Ο κίνδυνος των έγκαυμάτων και της ήλιάσεως είναι πολύ μεγάλος.

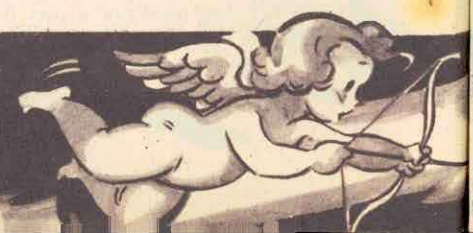
9) Μην κάνετε βουτιές από κανή ή από βάρκα, όταν είστε μόνος. Όταν βγίτε από τὸ νερό, τὸ κανή ή η βάρκα θα έχι άπομακρυνθί και θα δυσκολευθίτε να τὸ φτάσετε ή να σκαρφαλώσετε πάνω.

10) Αν τὸ κανό σας άνατραπή, πιστήστε από αυτό. Δεν βουλιάζει και θα σάς είναι ένα πολύτιμο στήριγμα.

ΟΟ

Παράξενες συμπτώσεις

Καθώς ψάρευε, σ' ένα φυσικό λιμανάκι της Κορινουάλης, ο Τζιμ Χούνκιν έπεσε απ' τη βάρκα του στη θάλασσα και κινδύνεψε να πνιγί. Εύτυχώς, τὸν είδε ο Τζιμ Χούνκιν, που στεκόταν πάνω στα βράχια της ακροθαλασσιάς και βούτηξε στο νερό για να τὸν βοηθήσι. Όστόσο, θὰ την είχαν άσχημα κι' οι δυο τους αν ο Τζιμ Χούνκιν δεν τους πετούσε ένα σωσίδιο, που τους βοήθησε να βγούνε στη στεριά... Και τώρα θὰ θέλετε, βέβαια, την εξήγησι τού μυστηρίου. Από μία παράξενη, λοιπόν, σύμπτωση, τὰ τρία πρόσωπα τού δραματικού αυτού έπεισοδίου, είχαν όλα τὸ ίδιο όνοματεπώνυμο: Τζιμ Χούνκιν. Κι' όμως δεν ήσαν καν συγγενείς μεταξύ τους!...

Αισθηματικό διήγημα

Η Λάουρα κατέβηκε απ' τ' αυτοκίνητο, μπήκε στον κήπο, στ' κάτω απ' τ' μεγάλο πλάτανο κι' έκάθησε στο μαρμάρινο μ' ενωμένα τ' χέρια και με βλέμμα ονειροπόλο.

— Μαμά! της είπε η Έλίζα, η μεγαλύτερη κόρη της, που απ' τη βίλλα για να τη συναντήσει, έλα μέσα να φας κάτι.

— Όχι, χρυσή μου, θέλω να μείνω λίγο μόνη, της απάντησε.

— Η Έλίζα κατάλαβε πώς ήταν περιττό να επιμένει.

— Όταν η κόρη της απομακρύνθηκε, μ' ένα μικρό χαμόγελο η Λάουρα θυμήθηκε τα παλιά και ξαναγύρισε με τη σκέψη της σ' ένα κοινό ξαπλωτικό πρωί είκοσι χρόνια πριν...

Εκείνο το Κυριακάτικο πρωί, η Λάουρα, που ήταν μόλις δέκα χρόνων, είχε πάει με τη μητέρα της στην εκκλησία.

Όταν έφτασαν εκεί, γονάτισαν για να προσευχηθούν...

Η Λάουρα όμως αντί να παρακολουθή τη λειτουργία, γούρλωσε τα μάτια της να κοιτάξει τον πατέρα της, που κάθεται δίπλα της. Κάθε τόσο της έριχνε γλυκές ματιές...

— Η νέα ήξερε πώς ήταν όλος ένας πλούσιος κυρία, γνωστής στη μητέρα της.

Όταν τελείωσε η λειτουργία, η Λάουρα βρήκε τυχαία κορμί και οι δύο νέοι χαμογέλασαν ο ένας στον άλλο. Η Λάουρα σκεπτόταν πώς θα ευχαριστιόταν πολύ, αν της τον σύσταναν.

Αυτό έγινε δυο μήνες αργότερα στην ετήσια γιορτή της άμης των βραδείων του Ώδεϊου. Ήταν ένα θερμό βράδυ του Ιουνίου στο χορό που έπακολουθούσε, η Λάουρα χόρευε με τον Άλμπερτ, νέο που τον γνώριζε από κοριτσάκι. Έξαφνα είδε να μπαίνει αίθουσα ο Άνρυ και άρχισε να τρέμει ολόκληρη από συγκίνηση.

Μόλις τελείωσε ο χορός, η Λάουρα μ' υποκλίνοντας να κρατηθεί, έτρεξε στον Άνρυ και του είπε απότομα:

— Έσείς είστε ο Άνρυ Φαμπιέ; Έγώ είμαι η Λάουρα Μα...
— Ναι, εγώ είμαι ο Άνρυ Φαμπιέ, της απάντησε ο νέος γοελάοντας.

— Θέλετε να χορέψουμε;
— Η βραδιά αυτή έμεινε στη Λάουρα αξέχαστη. Όταν τ' άκουσε ο Άλμπερτ τη συνώδευσέ τον στο σπίτι, της είπε στο δρόμο:

— Ωραία τα κατάφερες απόψε! Δεν ντράπηκες να φερθείς, έτσι;
— Γιατί να ντραπώ; Του απάντησε η Λάουρα θυμωμένη. Ήταν πω, καταλαβαίνεις; Τον αγαπώ! Κι' αυτός θα μ' αγαπήσει γρήγορα, θα το δεις, και θα βελήση να με παντρευτεί.

Η Λάουρα και ο Άνρυ συναντήθηκαν από τότε πολλές φορές, πώς συμβαίνει στις μικρές επαρχιακές πόλεις: στις γιορτές, στο θέατρο, στο σινεμά. Όσο ο καιρός περνούσε τόσο η Λάουρα έρωτεύονταν περισσότερο. «Τον αγαπώ και θα τον παντρευτώ» έλεγε κι' ήταν σίγουρη γι' αυτό.

Δυστυχώς ο Άνρυ δεν είχε την ίδια γνώμη κι' έπειτ' από δέκα μήνες ανάγγειλε τους αρραβώνες του με την Τερέζα Ντιν, μια ωραία κοπέλλα είκοσι χρονών με πολλά εκατομμύρια. «Οπ' η Λάουρα κατάλαβε πώς ο Άνρυ είχε προτιμήσει μιάν άλλη, είστηκε περήφανα στον εαυτό της κι' έδειξε αδιαφορία.

Την άνοιξη ο Άνρυ και η Τερέζα παντρεύτηκαν κι' ο Άλμπερτ έφυγε για την πρωτεύουσα για να δώσει διπλωματικές εξετάσεις. Έτσι η Λάουρα έμεινε με τους γονείς της μόνη στο πατρικό σπίτι με την πλέρη και την απογοήτευσή στην καρδιά.

Τις πρώτες μέρες του Ιουλίου ο Άλμπερτ γύρισε ξαφνικά, μπήκε σ' αβέλλια μέσα στο σαλόνι, φίλησε τους γονείς της Λάουρα, ακόμα και την Έρνεστίνη τη γηρά υπηρέτρια. Έπειτα δίχως δισταγμό τράβηξε τη Λάουρα απ' το χέρι και βγήκε μαζί της στον κήπο. Εκεί την έσφιξε σαν τρελλός στην αγκαλιά του και τη φίλησε.

— Μα τί σ' έπιασε, τρελλάθηκες; ρώτησε η Λάουρα.

— Δεν τρελλάθηκα καθόλου. Βρήκα μια θέσι! Θα με ληρώσουν καλά! Μάθε πώς τους μηχανικούς των μεταλλείων τους γυμνούν παντού. Ο διευθυντής της επιχείρησής μου είπε πως αν δείξω ικανότητα θα προωθούμαι!

Σώπασε για μια στιγμή κι' έπειτα της είπε με πνιγμένη φωνή:

— Λάουρα θέλεις να παντρευτούμε;
— Η Λάουρα τον κύτταξε με μάτια ερωτικά κι' έσκαψε τα γέλια.

— Κι' έπειτα μου λες πως δεν είσαι τρελλός; φώναξε.

«Δεν τον αγαπώ, σκέφτηκε, μά είναι καλύτερα έτσι παρά να γεράσω στη μοναξιά μου». Και αναστέναξε. Έτσι αναγκάστηκε να πηδή τον Άλμπερτ, που αυτή τη φορά δεν τη σήκωσε, παρά μόνο της είπε ν' ανάγγειλ' η του αρραβώνες τους στους γονείς της.

Οι δυο νέοι παντρεύτηκαν το φθινόπωρο κι' έφυγαν για τη Ριβιέρα.

Όταν γύρισαν απ' το ταξίδι, η Λάουρα τακτοποίησε το σπίτι της, και ενώ σκεπτόταν να ξεκουραστεί λίγο, άρπασε ξαφνικά να μην αισθάνεται καλά τον εαυτό της. Ο γιατρός που την εξέτασε, της ανάγγειλε πως θα γινόταν μητέρα.

Όταν το είπε στον Άλμπερτ, εκείνος τρελλάθηκε από τη χαρά του. Ένα χρόνο μετά τη γέννηση του μικρού Μισέλ, η Λάουρα άποχτησε ένα αγοράκι, τον Πάω, κι' έπειτα την Έλίζα, την Άλμπερτ, και την Άννα. Αν και ήταν τριανταδύο χρόνων, με πέντε παιδιά, η Λάουρα εξακολουθούσε να διατηρή την ομορφιά και την κομψότητα της. Μ' όλο που ζούσε τώρα μια ήσυχη ζωή στην εξοχική βίλλα της, η Λάουρα σκεφτόταν με νοσταλγία τον Άνρυ κι' έκλαιγε τότε - τότε για το χαμένο έρωτά της.

Το δυστύχημα έγινε ξαφνικά λίγον καιρό αργότερα. Ο γιος της, ο Μισέλ της έφερε την είδηση, στις έννεα το πρωί:

— Έγινε μια έκρηξη στο μεταλλείο εδώ και μισή ώρα! φώναξε. Δεν ήταν η σείρα του πατέρα, αλλά κατέβηκε για να βοηθήσει τους εργάτες, που αποκλείστηκαν και στο μεταξύ έγινε μια καινούργια έκρηξη και αποκλείστηκε κι' αυτός από τα χώματα.

Η Λάουρα σπρώχθηκε κατάκλημη και δίχως να πη λείει έριξε ένα παλτό στους ώμους της και βγήκε ακολουθούμενη από το γιο της.

Όταν έφτασαν στο μεταλλείο, ένα σιωπηλό πλήθος είχε μαζευτεί γύρω απ' την ύπ' αριθ. 3 στοά.

Ο μηχανικός είναι εκεί στο βάθος κυρία, μ' άλλους επτά ανδρες, είπε ένας εργάτης στη Λάουρα. Πριν από λίγο επικοινωνούσαμε με το μικρόφωνο, αλλά τώρα δεν απαντούν... Θέλετε να δοκιμάσετε να μιλήσετε μαζί τους; πρόσθεσε δίνοντάς της το μικρόφωνο.

Πού, ήταν ακόμα ενωμένο με τους αποκλεισμένους άνδρες.

— Άλμπερτ! φώναξε η Λάουρα, Άλμπερτ, μ' άκου;
— Λάουρα, έσυ είσαι; άκουστηκε σε λίγο απ' το βάθος ή φωνή του. Πήγαμε στο σπίτι Λάουρα, κοντά στα παιδιά. Έλπιζω σε λίγο να τα καταφέρουμε να βγούμε από δω μέσα!

— Δεν φεύγω από εδώ, Άλμπερτ, δεν φεύγω, του είπε εκείνη.

— Κύτταξε στο δεξί σου χέρι του γραφείου μου, έχω ένα δώρο για σένα Λάουρα, ήθελα να στο χαρίσω την ημέρα των γενεθλίων σου...

— Άλμπερτ, αγαπημένε μου Άλμπερτ, εγώ ανησυχώ πολύ και πα-
— να τα καταφέρουμε να βγούμε από δω μέσα!...
— Δεν φεύγω από εδώ, Άλμπερτ, δεν φεύγω, του είπε εκείνη.

— Είναι η πρώτη φορά που μου το λες, το ξέρεις; Αν πεθάνω, θα φύγω ευτυχισμένος! άκουστηκε για τελευταία φορά από το βάθος η φωνή του Άλμπερτ.

Η Λάουρα ήταν κάτωρη και παγωμένη σαν νεκρή. Καθώς ο γιος της ο Μισέλ τη βοηθούσε να γυρίσει στο σπίτι, καταλάβαινε πως η μητέρα του δεν θα ήταν πιά όπως πριν. Γιατί ο πατέρας του είχε πά-
— ρει μαζί του τη χαρά της ζωής της...

Κάτω απ' τον μεγάλο πλάτανο στο μαρμάρινο πάγκο, όπου τόσες φορές είχαν καθήσει μαζί, η Λάουρα θυμόταν την περασμένη ζωή της και πόσο είχε αγαπήσει τον Άλμπερτ, δίχως να τόχη καταλάβει, γιατί πίστευε πως ήταν έρωτα μόνον με τον Άνρυ.

— Έλα μέσα μητέρα, η ύγρασία μπορεί να σε βλάψει, της είπε ο Μισέλ.

— Ναι, πάμε παιδί μου, είπε σιγά.

Στηριγμένη στο μπράτσο του γιου της, η Λάουρα καταλάβαινε πως μόνο σ' αυτόν και σ' άλλα παιδιά της θάβρισκε τον αληθινό σκοπό της ζωής.

ΠΙΕΡ ΜΑΡΤΕΝ

Α γήνωρ, ο βασιλιάς της Σιδώνας, άφησε πεθαίνοντας τόν θρόνο του στό γυνίό του Πυγμαλίωνα.

Τήν εποχή εκείνη—αρχές τής 9ης π.Χ. εκατονταετηρίδος—μεγάλη ήταν ή δύναμις κί άμύθητα τά πλούτη τής μητροπόλεως τών Φοινίκων. Οί άποικίες τής απλώνονταν σ' όλο τόν τότε γνωστό κόσμο κί' οί τοιμηροί ναυτικοί τής έφταναν ως τίς Κασσιτερίδες νήσους, δηλαδή τή σημερινή Άγγλία, γιά νά μεταφέρουν άπό κεί ήλεκτρο κί' άλλα προϊόντα στή μακρινή πατρίδα τους.

Ο βασιλιάς Άγήνωρ μοιραζόταν τήν εξουσία κί τά πλούτη του μέ τόν νεώτερο άδελφό του Άκέρβα, πού ήταν άρχιερέας τού Βήλου κί σ' αυτόν είχε δώσει σέ γάμο τή μεγαλύτερη άπό τίς κόρες του, τήν Έλίσσα (αυτό τό όνομα ήταν τό ίδιο μέ τό έβραϊκό Έλσαβέτ).

Ήταν ένας γάμος πού είχε ύπαγορευθή άπό πολιτικά ελπίδια. Γιατί στή Σιδώνα, όπως κί στίς άλλες φοινικικές πόλεις, ή βασιλική εξουσία κί' ή θρησκευτική μεταδίδονταν κληρονομικά.

Μ' αυτό τό γάμο, λοιπόν, οί οίκοι τού Άκέρβα, πού θα κατείχε ταυτόχρονα κί τή μία κί τή άλλη, θα ήταν παντοδύναμοι κί' αν οί θεοί τό ήθελαν, θα μπορούσε νά κρατήσει γενιές κί γενιές τήν κυριαρχική θέση του.

Μά αν στήν άρχή μόνο τό πολιτικό συμφέρον είχε ένώσει τήν Έλίσσα μέ τόν Άκέρβα, ή άγάπη δέν άργησε νά κάμει άρρηκτο κί' άκατάλυτο τό δεσμό τους.

Η Έλίσσα τόν άκουσε στήν άρχή αδιάφορη.

Ήταν μία άγάπη πού φούντωσε, ξαφνικά κί πλημμύρισε μέ χαρά κί' αγαλλίαση τίς ψυχές τους.

Κάνοντας αυτό τό γάμο ο Άκέρβας, δέν είχε σκεφθή τίποτ' άλλο παρά τό ν' άποκτήσει ένα γυνίό, πού θα τόν διαδεχόταν στό αξίωμα τού άρχιερέως. Η Έλίσσα, άπό τ' άλλο μέρος, είχε παντρευτή τό θείο της μόνο κί μόνο γιά νά συμμορφωθή μέ τή θέληση τού βασιλιά πατέρα της.

Άλλ' ο άρχιερέας τού Βήλου άγάπησε τή μικρή άνευρία του κί, μία μέρα, διάβασε κί στά δικά της μάτια κί πολύ περισσότερο άπό τήν ύπακοή κί τή στοργή τής συζύγου.

Άπό τότε ο Άκέρβας κί' ή Έλίσσα έγιναν τό πιό εύτυχισμένο άντράγγυνο τής Σιδώνας κί' οί Φοίνικες ναυτικοί, πού έσχιζαν τίς θάλασσες μέ τά πλοία τους, άφηγούντο στίς θάβερνες τών λιμανιών όπου προσήγγιζαν γιά ν' ανταλλάξουν τά έμπορεύματά τους, ένα σωρό θαυμαστά πράγματα γιά τή λατρεία πού έδειχναν οί δύο σύζυγοι, ο ένας στόν άλλον.

Ασπώνοντας τό γυνίό του στό θρόνο τής Σιδώνας κί τή μεγαλύτερη κόρη του σύζυγο τού κληρονομικού άρχιερέως τού Βήλου, ο βασιλιάς Άγήνωρ είχε κλείσει εύτυχισμένους τά μάτια του. Πώς θα μπορούσε νά προβλέψη τί θα γινόταν σέ λίγο; Ο Πυγμαλίων, πού τόν διαδέχτηκε στό θρόνο, ήταν ένας ένας άδελφός άντρας. Μά άπό καιρό τώρα ένα παράφορο πάθος βασάνιζε τήν ψυχή του κί' έλυωνε τό κορμί του.

Ο νεαρός βασιλιάς άγαπούσε. Κί' εκείνη πού άγαπούσε ήταν ή ίδια ή άδελφή του!

Δέν είχε τίποτε τό ένοχο τό πάθος του. Οί γάμοι μεταξύ συγγενών κί άδελφών ήταν τήν εποχή εκείνη, κί τό πολύ συνηθισμένο στούς ήγεμονικούς οίκοι τής Ανατολής, άκόμη κί στίς μεγάλες οικογένειες. (Μερικούς αιώνας άργότερα, ο Καμβύσις έκαμε γυναίκες τόν τίς δύο άδελφές του κί' ή Κλεοπάτρα παντρεύτηκε τό μικρό άδελφό της, προτού γίνη ή άγαπημένη τού μεγάλου

Η άμορφη Έλίσσα, πού ίδρυσε τήν Καρχηδόνα

τρευτή τό γυνίό της.

Ο Πυγμαλίων δέν είχε λόγους, λοιπόν, νά ντρέπεται γιά τήν άγάπη του. Άν τήν είχε κρύψει όσο ζούσε ο πατέρας του, ήταν μόνο γιάτί φοβόταν πώς θα συναντούσε τήν αντίδραση κί τήν άρνηση του στά σχέδιά του. Ο βασιλιάς Άγήνωρ είχε δώσει τήν κόρη του στόν άδελφό του γιά νά μεγαλώσει τή δύναμη κί τήν έπιρροή τής οικογενείας του. Καί, βέβαια, δέν θα έστεργε ποτέ νά τήν χωρίσει άπό τόν Άκέρβα κί νά έπιτρέψει τό γάμο της μέ τό γυνίό του.

Ο Πυγμαλίων, όμως, ήταν τώρα βασιλιάς κί μπορούσε νά κάνει ό,τι ήθελε χωρίς νά δίνει λόγο σέ κανένα.

Άλλ' ούτε μέ τίς παρακλήσεις ούτε μέ τίς άπειλές του κατάφερε νά συγκινήσει τήν καρδιά τής Έλίσσας.

Η νεαρή γυναίκα απέκρουσε μέ άγανάκτηση όλες τίς προτάσεις του, ώσπου, στό τέλος, ο Πυγμαλίων κατάλαβε πώς δέν μπορούσε νά έλπίσει τίποτε, όσο ζούσε ο θεός του ο Άκέρβας.

Κατέφυγε τότε στό έγκλημα.

Μία μέρα, οί άνθρώποι του μπήκαν μέσα πτό ναό τού Βήλου κί σκότώσαν τόν άρχιερέα μπροστά στό βωμό τού θεού.

Άλλ' ούτε κί αυτή τή φορά ή Έλίσσα ύπόκυψε. Συνεννοήθηκε μέ μερικούς έπιφανείς Σιδωνίους, πού τό άποτρόπαιο έγκλημα τού Πυγμαλίωνα τούς είχε κάμει νά φοβούνται κί γιά τή δική τους ζωή, έκμεταλλεύθηκε τή φυσική τάση γιά περιπέτειες τών έμπόρων άπό τήν Τύρο, πού βρίσκονταν μέ τά πλοία τους στή Σιδώνα κί' έφυγε μαζί τους γιά τό άγνωστο, παίρνοντας κί τούς θησαυρούς τού συζύγου της.

Τά πλοία πού μέτεφεραν τήν Έλίσσα κί έκείνους πού τήν συνώδευαν προσήγγισαν έπειτα άπό πολλές περιπέτειες στίς ακτές τής Λιβύης κί άκριβώς άπέναντι άπό τή νοτιοδυτική άκρη τής Σικελίας. Εκεί, στήν κορυφή ενός λόφου, πού έκαλείτο Βούρσα, έχτισαν πρώτα ένα άχυρό φρούριο κί' όλόγυρα μία πόλη, πού όνομάστηκε Καρχηδόνα (αυτό τό φοινικικό όνομα σημαίνει νέα πόλις).

Κί' άλλες φοινικικές άποικίες βρίσκονταν στή Λιβύη: ή Υτίκη, ή Λέπτις, οί δύο Ιππώνες, τό Άδράμυτον κλπ. Άλλ' ή θέσις τής Καρχηδόνας ήταν εξαιρετική. Γι' αυτό έφτασε γρήγορα σέ μεγάλη περιωπή κί' έγινε άργότερα ή βασιλεύς τών φοινικικών πόλεων.

Άλλ' ή Ιστορία τής Έλίσσας δέν τελειώνει μέ τήν ίδρυση τής Καρχηδόνας.

Η νέα πόλις περιτοχιζόταν όλόγυρα άπό νομαδικές Λιβυκές φυλές. Οί σχέσεις μαζί τους ήταν άρμονικές. Οί Καρχηδόνιοι είχαν στρέψει όλη τήν προσοχή τους στή θάλασσα κί δέν ένοχλούσαν τούς Ιθαγενείς, πού έμεναν προσηλωμένοι στή γή τών πατέρων τους, κί δέν ένοιωθαν καμμία έλξη γιά τό ύγρο στοιχείο.

Όλα, λοιπόν, θα πήγαιναν καλά, αν ή Έλίσσα, μέ τήν υπέροχη όμορφιά της, δέν κινούσε τήν προσοχή ενός Ιθαγενούς βασιλιά.

Ήταν ένας ώραιος άντρας αυτός ο Ιθαγενής μέ τό αγαλματένιο κορμί κί τό άείσις βλέμμα του. Κί' ή άγάπη του γιά τήν Έλίσσα έφτανε τά όρια τής ειδωλολατρείας.

Η νεαρή γυναίκα τόν άκουγε στήν άρχή αδιάφορη. Άλλά, μία μέρα, κατάλαβε πώς τά λόγια του δέν τήν άφηναν άσυγκίνητη. Μία άκατανίκητη δύναμη τήν έσπρωχνε σ' αυτό τόν άνθρώπο. Αύριο ή μεθαύριο ίσως θα τόν άγαπούσε...

Αυτή ή σκέψη άναστάτωσε τήν Έλίσσα. Είχε φύγει άπό τή Σιδώνα γιά νά μείνι πιστή στή μνήμη τού άνθρώπου, πού ήταν σύζυγός της κί πού τόν είχε άγαπήσει μ' όλη τή δύναμη τής ψυχής της. Καί τώρα θ' άφηνε ένα καινούργιο αίσθημα νά τήν πλημμυρίσει;

Όχι! Ο θάνατος ήταν προτιμότερος άπό τό ν' άσεβήσει στή μνήμη τού συζύγου της, συνάπτοντας έναν καινούργιο αίσθηματικό δεσμό μέ άλλον άντρα.

Άφού πήρε αυτή τήν άπόφαση, ή Έλίσσα τακτοποίησε όσο μπορούσε καλύτερα τά πράγματα τής νεαρής πολιτείας κί, μία μέρα, ανέθηκε μαζί μέ τούς υπηρέτες της στό ψηλότερο μέρος τής άκροπόλεως.

Εκεί, τούς διέταξε ν' ανάψουν μία μεγάλη φωτιά κί' άφού προσέφερε θυσία στούς θεούς, ρίχτηκε κατόπι μέ στίς φλόγες...

Ε. ΜΠΟΥΦΑΛΙΣ

Καίσαρος κί τού Άντωνίου). Φραγμός ύπήρχε μόνο γιά τούς γονείς κί τά παιδιά. Ο πατέρας δέν μπορούσε νά πάρη σύζυγο τήν κόρη του κί' ή μητέρα νά παν-

Ο ιδεώδης άνδρας τής εποχής μας, ύποστηρίζουν οί Γερμανίδες, είναι ο «τύπος Κλάρκ Γκρίνιπλ»...

Οί ιπποτικοί άνδρες ΕΧΟΥΝ ΧΑΘΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ

«Ναί! Γιατί δέν τους θελουν πιά οί γυναίκες!»

Εχουν εξαφανισθή άπό τήν εποχή μας οί ιπποτικοί άντρες; Καί, αν ναι, γιά ποιό λόγο;

Τό διπλό αυτό έρώτημα, πού έθεσε στούς άναγνώστες του έσχάτως ένα γερμανικό περιοδικό μεγάλης κυκλοφορίας, βρήκε τεράστια απήχηση, αν κρίνι κανείς άπό τόν όγκο τών έπιστολών, πού κατέκλυσαν τά γραφεία του. Τό ώραίο φύλο, ιδιαίτερας, δέν έμεινε άσυγκίνητο στήν πρόσκληση πού τού έγινε νά εκφράσει τίς άπόψεις του πάνω σ' αυτό τό ζήτημα.

Οί διαπιστώσεις τών άναγνώστών κί τών άναγνώστριάων ήταν όμόθυμα καταφατικές στό πρώτο μέρος τού έρωτήματος: «Ναί, απήντησαν μ' ένα στόμα όλοι» κί όλες, οί ιπποτικές έχει όριστικά πεθάνει στήν εποχή μας. Καί αν συναντήση κανείς ποτέ-ποτέ κί έναν ιπποτικό άντρα, έχει τήν εντύπωση πώς... βγήκε άπό Μουσειό...»

Μη νομίζετε, όμως, πώς ή θλίβερη αυτή διαπίστωση ένοχλεί κί πολύ τίς νεαρές Γερμανίδες. Οί κάπως πιό ώριμες νοσταλγούν βέβαια τόν άντρα τής εποχής τους, πού τό κυριώτερο όπλο πού διέθετε γιά νά τίς κατακτήσει ήταν ή άδροφοσύνη.

«Σήμερα—παρατηρεί μελαγχολικά μία άπό αυτές τίς νοσταλγούς—οί άντρες μας φέρονται σαν ν' άνήκουε στό ίδιο φύλο μαζί τους. Δέν θέλω νά πώ πώς είναι πάντοτε βάνασοι.

»Η συμπεριφορά τους είναι συχνά φιλική, έγκάρδια, ελκρινής—άλλά κί κάπως... συναδελφική, μπροά νά πώ. Δέν έχουν πάψει, όταν έχουμε τά γενέθλιά μας ή μία τρυφερή επέτειο, νά μάς στέλνουν ένα μπουκέτο τριαντάφυλλα. Καταλαβαίνετε, όμως, πώς όλα αυτά δέν έχουν καμμία σχέση μέ τόν άληθινό ιπποτισμό; Τόν ιπποτισμό έκείνο πού χαρακτηρίζει τούς άντρες—γιά νά μην πάμε κί πολύ μακριά—λίγα χρόνια μόνο πρίν άπό τόν τελευταίο πόλεμο».

Άλλά ή ώριμη κυρία δέν βρίσκει πολλές, άνάμεσα στίς νεαρότερες, πού νά συμφωνούν μαζί της. «Δοξάζω τόν Θεό πού έφυγε άπό τή μέση ή πληγή τού ιπποτισμού!» ξεσπάθωνε ένα κοριτσόπουλο είκοσιδύο χρόνων, ή Κάριν Ρ. «Τόν παληό κοριδύο χρόνων, ή Κάριν Ρ. «Τόν παληό καιρό, ο άντρας έμπαινε στή ζωή μιας γυναίκας, μ' ένα μπουκέτο λουλούδια στό χέρι, όλο χειροφιλήματα, κομπλιμέντα κί ύποκλίσεις, γιά νά γίνη, λίγες έβδομάδες μετά τό γάμο, ένας άυταρχικός δεσπότης, ένας τύραννος τού σπιτιού! Τώρα ξερούμε άπό τήν άρχή μέ ποιόν άντρα έχουμε νά κάνουμε».

Τήν ίδια γνώμη έχουν κί' οί περισσότερες άπό τίς κοπέλλες πού εκπροσωπούν τήν μεταπολεμική γενιά. Βρίσκουν πώς τόν ψεύτικο ιπποτισμό τών παλαιών ημερών έχει αντικαταστήσει σήμερα μία ελκρινεία στίς σχέσεις τών δύο φύλων, άπό τήν όποία δέ μπορεί παρά κίτ καλό νά προέλθι. Άκόμη κί στή περίπτωση πού ή ελκρινεία αυτή πλησιάζει τά όρια τού κυνισμού, τό κέρδος, τονίζουν, είναι κί πάλι μεγαλύτερο άπ' τή ζημία.

Φυσικά, κί οί άντρες δέν διατάζουν νά παραδεχθούν πώς έχουν πάψει νά είναι ιπποτικοί. «Άλλά γι' αυτό δέν φταίει κανείς άλλος άπό τίς ίδιες τίς γυναίκες!», σπεύδουν νά προσθέσουν οί περισσότεροι. «Αν δέν είμαστε πιά ιπποτικοί, δέν είμαστε, έπειδή δέν μάς θέλουν!».

Ένας άπό τούς ύποστηρικτές αυτής τής γνώμης καταφεύγει κί στίς συνηγορίες ενός διασημού Ισπανού φιλοσόφου, τού Όρτέγκα υ Γκασσέτ. «Από τήν φαντασία κί τίς θελήσεις τών νεαρών κοριτσιών, έγραφε ο Ισπανός φιλόσοφος, έξαρτάται τό μέλλον τού άνδρικού φύλου γιά μία όλόκληρη εκατονταετηρίδα. Οί άντρες δηλαδή, παραδέχεται ο Όρτέγκα υ Γκασσέτ, είναι κατά βάση άγεύθυνοι γιά τόν ένα ή τόν άλλο τρόπο συμπεριφοράς, πού θ' ακολουθήσουν. Τόν τρόπο αυτόν τόν προκαθορίζουν κί τόν προκαλούν οί γυναίκες, πού έχουν πάντα τήν ουσιαστική πρωτοβουλία στά ζητήματα μεταξύ τών δύο φύλων!

Τό περίεργο είναι, ότι κί πολλές άπό τίς εκπροσώπους τού θηλυκόκοσμου δέν τινούνται πώς ή εύθυνη γι' αυτό βαρύνει τίς ίδιες.

«Αν οί άντρες δέν είναι πιά ιπποτικοί στόν καιρό μας, δέν νομίζω πώς έχουν δικαίωμα οί γυναίκες νά διαμαρτύρονται! δηλώνει μέ άσθονάμαστη ελκρινεία ή Έρικα Π. Ο ιδεώδης άντρας τής σημερινής εποχής είναι ο «τύπος Κλάρκ Γκρίνιπλ»: ο άντρας δηλαδή, πού δαμάζει τή γυναίκα μέ τήν αυτοπεποίθησή του, τήν δυναμικότητά του, τήν κυνική του σκληρότητα. Άν επιχειρήση κανείς νά μάς κατακτήσει μέ τήν παλιά μέθοδο τής άδροφοσύνης ή θ' αδιαφορήσουμε ή τό χειρότερο, θα τόν γελάσουμε κατάμουτρα! Ωστε...»

Ωστε—προκύπτει τό συμπέρασμα—ο ιπποτισμός έχει πράγματι εκλείψει άπό τήν σύγχρονη εποχή τής άτομικής βόμβας κί τού ραντάρ.

Άλλά γιά τά αίτια τής εκλείψεως του...ζητήσατε τή γυναίκα!...

1 Οί γερμανικές πλάξ είναι γεμάτες έφέτος άπό «θαλάσσια ποδήλατα». Πρόκειται, όπως βλέπετε γιά μία μικρή σχεδία, πού κινείται μέ πεντάλια κί πάνω στήν όποια χωρούν άνετα τρία άτομα. Χάρης στό θαλάσσιο ποδήλατο, οί τρεις αυτές χαριτωμένες νέες θα μωρέσουν νά απομακρυνθούν άρκετά άπό τήν άκτή κί νά κάνουν σ' άνοιχτά τό μπάνιο τους κί τήν ήλιο-θεραπεία τους, μακριά άπό τά αδιάκριτα βλέμματα τών λουομένων.

2 Όταν τό 1871 δινόταν, στό Βασιλικό θέατρο τού Καίρου, ή έπίσημη «προεμέρα» τής «Αίντας», ο συνθέτης τής Τζιουζέπε Βέρνι δέν θα φανταζόταν ποτέ πώς τόν ρόλο τής ηρωίδος του θα έπαιζε κάποτε μία πραγματική μαύρη καλλιτέχνης. Έσάτως λοιπόν ο διευθυντής τού κρατικού θεάτρου τού Μονάχου θέλοντας νά εξασφαλίσει στήν «Αίντα» μία όσο τό δυνατόν πιό ρεαλιστική έκτέλεση, ανέθεσε τόν ρόλο τής πρωταγωνίστριας στή μαύρη καλλιτέχνητα Έλεονώρα Λαφαγιέτ, πού κατάγεται άπό τήν Λουζιάννα τών Η.Π.Α.

3 Στό «Παλλάντιουμ» τού Λονδίνου έγινε πρίν ημερών ή εκλογή τού «Μάστερ Υφήλιο». 4.500 σωματεία φυσικής άγωγής άπ' όλον τόν κόσμο είχαν στείλει άπό έναν εκπρόσωπό τους. Δυό στάρλετ τού άγγλικού κινηματογράφου, ή Κόννυ Λάμ (μέ τό μαύρο πουλόβερ) κί ή Γκλαίντις Γκριού, άποβαμμάζουν τρία «αφάρια» τού διαγωνισμού. Έξίσοις τών πρds τά δεξιά ο Μπίλ Πέρλ, άπό τό Σαντιάγο, ο Τζ. Μπάρμπικ άπό τήν Καλιφόρνια κί ο Π. Γκάφρον, ύπαξιωματικός τής άμερικανικής άεροπορίας. Τόν τίτλο κέρδισε τελικά ο Χιλιάνος Μπίλ Πέρλ.

4 Ο Χόουαρντ Χάκς, ο γνωστός κινηματογραφικός παραγωγός τού Χόλλυγουντ, παντρεύτηκε πρίν ημερών, στά 54 χρόνια του, τήν νεαρά ήθοποιό Ντ ή Χάρτφορντ, πού είναι μόλις 23 χρόνων.

Η ιστορία αυτή έγινε κάποτε, τον πολύ παλιό καιρό, όταν ήταν γνωστό το ερωτικό χάρδι, μα όχι κι' η θεία λάμψη της ψυχής που το συνοδεύει σήμερα.

Τα χρόνια, λοιπόν, εκείνα, βασιλευσε στη χώρα των Ζαλαούδ-Ζαλάδ, μακριά στα βάθη της Ασίας, μια μικρή κι' όμορφη βασίλισσα, η Ανάγνια.

Δεν είχε ακόμα κλείσει τα δεκάξη χρόνια της. Το κορμί της θύμιζε κατάλευκο αλάδα-στρο και τα μάτια της καίγανε σαν φωτιές.

Μια ημέρα, η βασίλισσα πήρε όπως πάντα το μάντιο της στη στέρνα από πορφύρεο μανδύρα και έσπρωξε από πορφύρεο κωχελικά να τη χαϊδέψουν οι χρυσόχρωμες αχτίδες του ήλιου.

Ύστερα φώναξε τις σκλάβες της και τις διάταξε ν' αλείψουν με άκριδα μύρα το κουρασμένο κορμί της.

Όταν τελείωσε κι' αυτό, η μικρή βασίλισσα τυλίχτηκε μ' ένα μανδύα από πορφύρα και ξάπλωσε στο τρίκλινο, που ήταν φτιαγμένο από ροδόχρωμο πελεκητό μάρμαρο και σκεπασμένο με δέρματα θηρίων και με υφάσματα πλούσια κεντημένα.

Γύρισε τότε σ' ένα άσχημο μαύρο σκλάβο, που περίμενε τις διαταγές της, γονατιστός δίπλα της, και πρόφερε αυτές τις λίγες λέξεις:

— Άς μου φέρουν τον αιχμάλωτο!

Η προσταγή της εκτελέστηκε άμεσα: Δύο γίγαντες, σωματοφύλακές της, ωδήγησαν μπροστά της ένα λευκό μικροκαμωμένο πολεμιστή, φορτωμένο μ' αλυσίδες. Η Ανάγνια τον κύτταξε από πάνω ως κάτω κι' ύστερα χαμογέλασε σκληρά και περιφρονητικά.

— Εσύ λοιπόν έλπιζεις ότι θα μπορέσεις να λυτρώσεις την Ανάγνια απ' τα μάγια που της έχουν κάνει; ρώτησε τον ξένο.

Δεν τον απάντησε, με τα μάτια της γυρισμένα αλλού.

Μα ο αιχμάλωτος δεν είχε καθόλου στο νου του ν' απαντήσει. Γιατί είχε μείνει σαν μαγεμένος, θαυμάζοντας την πεντάμορφη βασίλισσα, έκστατικά, έτσι όπως θαυμάζει ο ποιητής το βαθυγάλανο ούρανο, σε μια νύχτα αστροφεγγιάς.

— Εσύ λοιπόν, έλπιζεις ότι θα μπορέσεις να λυτρώσεις την Ανάγνια από τα μάγια που της έχουν κάνει; ρώτησε τον ξένο.

— Εσύ λοιπόν, έλπιζεις ότι θα μπορέσεις να λυτρώσεις την Ανάγνια από τα μάγια που της έχουν κάνει; ρώτησε τον ξένο.

— Εσύ λοιπόν, έλπιζεις ότι θα μπορέσεις να λυτρώσεις την Ανάγνια από τα μάγια που της έχουν κάνει; ρώτησε τον ξένο.

— Εσύ λοιπόν, έλπιζεις ότι θα μπορέσεις να λυτρώσεις την Ανάγνια από τα μάγια που της έχουν κάνει; ρώτησε τον ξένο.

— Εσύ λοιπόν, έλπιζεις ότι θα μπορέσεις να λυτρώσεις την Ανάγνια από τα μάγια που της έχουν κάνει; ρώτησε τον ξένο.

— Εσύ λοιπόν, έλπιζεις ότι θα μπορέσεις να λυτρώσεις την Ανάγνια από τα μάγια που της έχουν κάνει; ρώτησε τον ξένο.

— Εσύ λοιπόν, έλπιζεις ότι θα μπορέσεις να λυτρώσεις την Ανάγνια από τα μάγια που της έχουν κάνει; ρώτησε τον ξένο.

— Εσύ λοιπόν, έλπιζεις ότι θα μπορέσεις να λυτρώσεις την Ανάγνια από τα μάγια που της έχουν κάνει; ρώτησε τον ξένο.

— Εσύ λοιπόν, έλπιζεις ότι θα μπορέσεις να λυτρώσεις την Ανάγνια από τα μάγια που της έχουν κάνει; ρώτησε τον ξένο.

— Εσύ λοιπόν, έλπιζεις ότι θα μπορέσεις να λυτρώσεις την Ανάγνια από τα μάγια που της έχουν κάνει; ρώτησε τον ξένο.

— Εσύ λοιπόν, έλπιζεις ότι θα μπορέσεις να λυτρώσεις την Ανάγνια από τα μάγια που της έχουν κάνει; ρώτησε τον ξένο.

— Εσύ λοιπόν, έλπιζεις ότι θα μπορέσεις να λυτρώσεις την Ανάγνια από τα μάγια που της έχουν κάνει; ρώτησε τον ξένο.

Η ΜΑΓΙΚΗ ΔΕΞΙ

ΘΥΛΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

σε αδιάστατα ο αιχμάλωτος, κυττάζοντάς την μέσ' στα μάτια με φλογερό πάθος.

Η Ανάγνια άρρακίνησε το κεφάλι της, με θλίψη κι' αμφιβολία, σαν να λέγε πως δεν το έλπιζε.

Με την κίνηση της αυτή, τα βαρύτιμα πετρώδια που στολίζανε το βασιλικό της διάδημα, πετάξανε τις πολύχρωμες αστραπές τους.

— Άλλοίμονο, έτσι λένε δλοι!... είπε η μικρή βασίλισσα. Άναστέναξε μέσ' απ' την καρδιά της και πρόσθεσε:

— Είναι κρίμα που αύριο βράδυ θα πρέπει να πεθάνεις και σύ... Τι καινούργιο λοιπόν μου φέρνεις;

— Τίποτα, απάντησε απλά ο Άσταρτος.

— Κι' όμως έλπιζεις πως θα ζήσης;...

Ο αιχμάλωτος πήγε τότε πιο κοντά στην όμορφη βασίλισσα, τρέμοντας από θαυμασμό κι' από σεβασμό μαζί για την υπέροχη όμορφιά της. Κι' άρχισε να της τραγουδά, μέσ' απ' την ψυχή του:

— Θάθελα τόσο να σφίξω στην αγκαλιά μου το συντηρένιο σου κορμί, που δίνει στον πορφύρεο σου μανδύα τον πιο αρμονικό κυματισμό... Θάθελα τα χείλη μου να φιλήσουν τα δικά σου, που είναι σαν καρπός γεμάτος μελι... Θάθελα να χαϊδέψω ανάλαφρα τα δυό σου μπράτσα, που είναι σαν λαβές φινιτισμένου αμφορέα... Θάθελα να ξεκουράσω το κεφάλι μου, ζαλισμένο απ' την εύτυχία, πάνω στο στήθος σου... Θάθελα να σου μιλήσω για την αγάπη μου κι' ύστερα να πεθάνω!

Η βασίλισσα κύτταξε προσεκτικά και μ' έκπληξη εκείνον που περιφανευόταν πως δεν της έφερνε τίποτε καινούργιο στον έρωτα, κι' όμως, με την ελπίδα να σώσει έτσι τη ζωή του, της τραγουδούσε ένα καινούργιο τραγούδι, άγνωστο σ' αυτή της...

— Εσύ λοιπόν, έλπιζεις ότι θα μπορέσεις να λυτρώσεις την Ανάγνια από τα μάγια που της έχουν κάνει; ρώτησε τον ξένο.

— Εσύ λοιπόν, έλπιζεις ότι θα μπορέσεις να λυτρώσεις την Ανάγνια από τα μάγια που της έχουν κάνει; ρώτησε τον ξένο.

— Εσύ λοιπόν, έλπιζεις ότι θα μπορέσεις να λυτρώσεις την Ανάγνια από τα μάγια που της έχουν κάνει; ρώτησε τον ξένο.

— Εσύ λοιπόν, έλπιζεις ότι θα μπορέσεις να λυτρώσεις την Ανάγνια από τα μάγια που της έχουν κάνει; ρώτησε τον ξένο.

— Εσύ λοιπόν, έλπιζεις ότι θα μπορέσεις να λυτρώσεις την Ανάγνια από τα μάγια που της έχουν κάνει; ρώτησε τον ξένο.

— Εσύ λοιπόν, έλπιζεις ότι θα μπορέσεις να λυτρώσεις την Ανάγνια από τα μάγια που της έχουν κάνει; ρώτησε τον ξένο.

— Εσύ λοιπόν, έλπιζεις ότι θα μπορέσεις να λυτρώσεις την Ανάγνια από τα μάγια που της έχουν κάνει; ρώτησε τον ξένο.

— Εσύ λοιπόν, έλπιζεις ότι θα μπορέσεις να λυτρώσεις την Ανάγνια από τα μάγια που της έχουν κάνει; ρώτησε τον ξένο.

— Εσύ λοιπόν, έλπιζεις ότι θα μπορέσεις να λυτρώσεις την Ανάγνια από τα μάγια που της έχουν κάνει; ρώτησε τον ξένο.

— Εσύ λοιπόν, έλπιζεις ότι θα μπορέσεις να λυτρώσεις την Ανάγνια από τα μάγια που της έχουν κάνει; ρώτησε τον ξένο.

— Εσύ λοιπόν, έλπιζεις ότι θα μπορέσεις να λυτρώσεις την Ανάγνια από τα μάγια που της έχουν κάνει; ρώτησε τον ξένο.

— Εσύ λοιπόν, έλπιζεις ότι θα μπορέσεις να λυτρώσεις την Ανάγνια από τα μάγια που της έχουν κάνει; ρώτησε τον ξένο.

— Εσύ λοιπόν, έλπιζεις ότι θα μπορέσεις να λυτρώσεις την Ανάγνια από τα μάγια που της έχουν κάνει; ρώτησε τον ξένο.

— Εσύ λοιπόν, έλπιζεις ότι θα μπορέσεις να λυτρώσεις την Ανάγνια από τα μάγια που της έχουν κάνει; ρώτησε τον ξένο.

— Εσύ λοιπόν, έλπιζεις ότι θα μπορέσεις να λυτρώσεις την Ανάγνια από τα μάγια που της έχουν κάνει; ρώτησε τον ξένο.

— Εσύ λοιπόν, έλπιζεις ότι θα μπορέσεις να λυτρώσεις την Ανάγνια από τα μάγια που της έχουν κάνει; ρώτησε τον ξένο.

— Εσύ λοιπόν, έλπιζεις ότι θα μπορέσεις να λυτρώσεις την Ανάγνια από τα μάγια που της έχουν κάνει; ρώτησε τον ξένο.

— Εσύ λοιπόν, έλπιζεις ότι θα μπορέσεις να λυτρώσεις την Ανάγνια από τα μάγια που της έχουν κάνει; ρώτησε τον ξένο.

— Εσύ λοιπόν, έλπιζεις ότι θα μπορέσεις να λυτρώσεις την Ανάγνια από τα μάγια που της έχουν κάνει; ρώτησε τον ξένο.

— Εσύ λοιπόν, έλπιζεις ότι θα μπορέσεις να λυτρώσεις την Ανάγνια από τα μάγια που της έχουν κάνει; ρώτησε τον ξένο.

— Εσύ λοιπόν, έλπιζεις ότι θα μπορέσεις να λυτρώσεις την Ανάγνια από τα μάγια που της έχουν κάνει; ρώτησε τον ξένο.

— Εσύ λοιπόν, έλπιζεις ότι θα μπορέσεις να λυτρώσεις την Ανάγνια από τα μάγια που της έχουν κάνει; ρώτησε τον ξένο.

Ηλίας και Θερμοπληξία

ΤΑ ΔΥΣΑΡΕΣΤΑ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ

ΕΚΤΟΣ από τον πυρετό, που οφείλεται σε μολυσματικές ασθένειες, υπάρχουν και δυο άλλες παθολογικές περιπτώσεις, στις οποίες ανεβαίνει ανώμαλα η θερμοκρασία του σώματος: Είναι η ηλίασις και η θερμοπληξία.

Η πρώτη προκαλείται από υπερβολική έκθεση του κεφαλιού, ξεσκέπαστου, στις δυνατές ακτίνες του καλοκαιρινού ήλιου. Συνίσταται δε σε ένα είδος έγκεφαλικής συμφορήσεως, που είναι αποτέλεσμα της τοπικής αυτής υπερθερμάνσεως.

Έχει αρχαιότητα ιστορία. Η παλαιότερη περίπτωση ηλίαςεως, που αναφέρεται σε γραπτά κείμενα, συναντάται στην Άγία Γραφή (Βιβλίου των Βασιλέων).

Σε περιπτώσεις ηλίαςεως, ο έγκεφαλος υπερθερμαίνεται, οι έγκεφαλικές αρτηρίες διαστέλλονται, αυξάνει η πίεσις του αίματος μέσα σ' αυτές κι' εμφανίζονται διάφορες νευρικές διαταραχές. Μπορεί δε να έπεται ταχύτατα ο θάνατος, από παράλυσι των ζωτικών κέντρων που ελέγχουν την αναπνοή, τους παλμούς της καρδιάς και την αγγειακή πίεσι.

Για ν' αποφύγουμε την ηλίασι, αρκεί μόνο να φροντίσουμε να μη ζεσταθώ υπερβολικά το κεφάλι μας. Το καλύτερο μέσο προστασίας είναι ένα ανοιχτόχρωμο ψάθινο καπέλλο, ελαφρό και παρόδες, που επιτρέπει στο κεφάλι να παίρνει αέρα, ενώ συγχρόνως, χωρίς στο ανοιχτό χρώμα του, να αντανακλά κι' απομακρύνει τις ηλιακές ακτίνες.

Δεν χρειάζεται ωστόσο να το φοράμε διαρκώς. Μπορούμε απεναντίας να το βγάδουμε κάθε τόσο και για ένα χρονικό διάστημα. Ίσως μάλιστα είναι προτιμότερο αυτό, για να μην μπορεί να δροσιστεί το ιδρωμένο κεφάλι μας με την ελεύθερη εξάτμισι του ιδρώτος.

Ο κίνδυνος της ηλίαςεως είναι μικρός, όταν κινηθεί κανείς ελεύθερα στο υπαίθριο, όπως π.χ. οι αθληταί, ή όταν ο αέρας περνά γρήγορα πάνω απ' το κεφάλι, όπως στην ακροβασιάζ ή στο ταξίδι μ' ανοιχτό αυτοκίνητο. Πολύ σοβαρότερη και πιο επικίνδυνη είναι η βαθμιαία θέρμανσις του κεφαλιού ενός ανθρώπου, που μένει στον ήλιο εσκαυφωτός κι' ακίνητος, συζητώντας με κάποιον άλλον ή παρακολουθώντας ένα θέαμα είτε μια παρέλασι.

Η θερμοπληξία διαφέρει πολύ απ' την ηλίασι. Οφείλεται σε υπερβολική συγκέντρωσι θερμότητας στο εσωτερικό του σώματος. Προσβάλλει συνήθως ανθρώπους που είναι πολύ βαρεία ντυμένοι παρ' όλη την εξωτερική ζέστη, και που υποβάλλονται επί πολλές ώρες σε κουραστική σωματική εργασία ή άσκησι, δίχως να έχουν την ευχέρεια να ξεκουραστούν και να δροσιστούν κάπως. Είναι ιδιαίτερος συνηθιστός στρατιώτες, που κάνουν μακρινές πορείες βαρυφορτωμένοι.

Επίσης παθαίνουν ξαφνικά θερμοπληξία οι εργάτες που δουλεύουν σε τροπικές φυτείες, οι θερμοσταί των βαποριών και εκείνοι που εργάζονται σε πολύ βαρεία δουρεία, όπως είναι π.χ. τα χρυσωρυχεία της Νοτίου Αφρικής.

Οι δυο τελευταίες κατηγορίες εργαζομένων παθαίνουν επίσης και κάτι άλλο, απ' τη συνεχή παραμονή τους σε υπερβολικά ζεστό περιβάλλον: επώδυνες «κράμπες» των μυών, οφειλόμενες σε μεγάλη απώλεια αλατιού απ' τον οργανισμό, εξ αιτίας της εφιδρώσεως. Σε τέτοιες περιπτώσεις, τους δίνουν απλώς ως φάρμακο νερό και αλάτι.

Γενικά λοιπόν, όσάκις το σώμα υπερθερμαίνεται κι' η θερμοτης του δεν μπορεί να διασκορπισθί κανονικά στο περιβάλλον, μένει κλεισμένη μέσα του και αυξάνει τη θερμοκρασία του, μέχρι 40 βαθμών κάποτε δε και μέχρι 46,5 στη μασχάλη (που αντιστοιχεί με θερμοκρασία του αίματος 50 βαθμών περίπου).

Όπως κι' η ηλίασις, έτσι κι' η θερμοπληξία μπορεί να φέρη το θάνατο.

Ο πάσχω παραινείται για πονοκέφαλο, ναυτία και «μυγάκια» έμπρός στα μάτια του. Χλωμαίνει, κρύος ιδρώς τρέχει στο πρόσωπό του, παθαίνει δύσπνοια και λιποθυμίες.

Σε περισσότερες απ' τις μισές περιπτώσεις, αν η θερμοκρασία ανεβή πάνω από τους 41 βαθμούς, επέρχεται ο θάνατος. Αν η θερμοκρασία φτάση τους 43 βαθμούς, δεν υπάρχει σχεδόν καμ-

μία ελπίδα σωτηρίας. Ωστόσο, αναφέρονται μερικά περιστατικά ατόμων που διασώθηκαν ακόμη και έπειτα από θερμοκρασία 45 βαθμών.

Όποιοι πάθω θερμοπληξία, χρειάζεται μεγάλες περιποιήσεις. Πρέπει να ξεπλυθώ και να μείνη ακίνητος, χωρίς να περπατήση καθόλου.

Τού ξεκουμπώνουμε τα ρούχα και του βάζουμε κρύες κομπρέσες στο κεφάλι. Του δίνουμε διεγερτικά για την καρδιά και για τα αιμοφόρα αγγεία και προσπαθούμε με κάθε τρόπο να ελαττώσουμε τη θερμοκρασία του. Για το σκοπό αυτό, μπορεί να χρησιμοποιηθούν οι αψιμαξίες, τα ψυχρά κλύσματα και οι σασκούλες με πάγο.

Η απόλυτη ανάπαυσις είναι απαραίτητη. Δεν επιτρέπεται η παραμικρή μετακίνησις του πάσχοντος. Έχει συνηθισμένα να έπιψουν άνθρωποι από μια προσβολή θερμοπληξίας και να πεθάνουν ξαφνικά, έπειτα από αρκετές ώρες, γιατί θέλησαν να τους μεταφέρουν αλλού, έστω και με φορείο ή με νοσοκομειακό αυτοκίνητο.

Πώς προλαμβάνεται η θερμοπληξία; Τις ζεστές και υγρές ημέρες, πρέπει να αποφεύγεται κάθε κουραστική γυμναστική ή σπόρ, ποδήλατο, ορειβάσις, κλπ. Πρέπει ακόμη, τις ημέρες αυτές, να μη σφιχτοκουμπώνουμε τα ρούχα μας και να μην κρατάμε βαρεία φορτία. Τέλος, πρέπει να πίνουμε συχνά κρύα ποτά, κι' αν ζεσταίνουμε πολύ να δέσουμε ένα υγρό μαντήλι γύρω απ' το κεφάλι μας.

Τα πρώτα συμπτώματα της θερμοπληξίας είναι: Βάρος στα πόδια, συχνό χασμουρητό, πονοκέφαλος, ζάλη, βουητιά στ' αυτιά, χρωματιστές λάμψεις έμπρός στα μάτια και ναυτία. Μόλις τα παρατηρήσουμε, στον εαυτό μας ή σε άλλους, πρέπει να λάβουμε άμεσα τις απαιτούμενες μέτρα, για να προλάβουμε τη θερμοπληξία, πριν νάναι πιά πολύ αργά.

ΘΘ

Το σμήγμα προκαλεί τριχόπτωση

Το σμήγμα — ή λιπαρή αυτή ουσία, που εκκρίνεται από το δέρμα και λιπαίνει την επιδερμίδα και τις τρίχες των μαλλιών — φαίνεται πως έχει στενή σχέση με τη φαλάκρα. Πραγματικά, ο Αμερικανός δερματολόγος δόκτωρ Πίτερ Φλές,

μαζέψε μια ποσότητα τριχών από κουρεία, συγκέντρωσε το σμήγμα που είχαν επάνω τους κι' έλειψε μ' αυτό το δέρμα κουρελιών και πονηρών. Το αποτέλεσμα ήταν να πέση το τρίχωμά τους.

Πρέπει, λοιπόν, να συμπεραίνουμε, ότι το σμήγμα προκαλεί τη φαλάκρα; Μά, αν είναι έτσι, γιατί δεν γίνονται κι' οι γυναίκες φαλακρές, εφ' όσον έχουν κι' αυτές σμήγμα στο τριχωτό δέρμα τους; Ο δόκτωρ Φλές φρονεί, ότι η φαλάκρα οφείλεται σε σι υδατοσμένη ενέργεια του σμήγματος και των αρσενικών γεννητικών ορμονών. Πάντως, η παρατήρησις αυτή δεν φαίνεται πιθανό πως έ-

οδηγήση στην ανακάλυψι του πολυπόθητου φαρμάκου της φαλάκρας. Το πολύ-πολύ, μπορεί να κατασκευασθί κανένα καινούργιο και αποτελεσματικώτατο... άποτριχωτικό!

Ο κίνδυνος της ηλίαςεως είναι σοβαρότερος, όταν μένουμε στον ήλιο εσκαυφωτοί και ακίνητοι, παρακολουθώντας ένα θέαμα, όπως π.χ. τις κούρσες.

Ο κίνδυνος της ηλίαςεως είναι σοβαρότερος, όταν μένουμε στον ήλιο εσκαυφωτοί και ακίνητοι, παρακολουθώντας ένα θέαμα, όπως π.χ. τις κούρσες.

Ο κίνδυνος της ηλίαςεως είναι σοβαρότερος, όταν μένουμε στον ήλιο εσκαυφωτοί και ακίνητοι, παρακολουθώντας ένα θέαμα, όπως π.χ. τις κούρσες.

Ο κίνδυνος της ηλίαςεως είναι σοβαρότερος, όταν μένουμε στον ήλιο εσκαυφωτοί και ακίνητοι, παρακολουθώντας ένα θέαμα, όπως π.χ. τις κούρσες.

Ο κίνδυνος της ηλίαςεως είναι σοβαρότερος, όταν μένουμε στον ήλιο εσκαυφωτοί και ακίνητοι, παρακολουθώντας ένα θέαμα, όπως π.χ. τις κούρσες.

Ο κίνδυνος της ηλίαςεως είναι σοβαρότερος, όταν μένουμε στον ήλιο εσκαυφωτοί και ακίνητοι, παρακολουθώντας ένα θέαμα, όπως π.χ. τις κούρσες.

Ο κίνδυνος της ηλίαςεως είναι σοβαρότερος, όταν μένουμε στον ήλιο εσκαυφωτοί και ακίνητοι, παρακολουθώντας ένα θέαμα, όπως π.χ. τις κούρσες.

Ο κίνδυνος της ηλίαςεως είναι σοβαρότερος, όταν μένουμε στον ήλιο εσκαυφωτοί και ακίνητοι, παρακολουθώντας ένα θέαμα, όπως π.χ. τις κούρσες.

Ο κίνδυνος της ηλίαςεως είναι σοβαρότερος, όταν μένουμε στον ήλιο εσκαυφωτοί και ακίνητοι, παρακολουθώντας ένα θέαμα, όπως π.χ. τις κούρσες.

Ο κίνδυνος της ηλίαςεως είναι σοβαρότερος, όταν μένουμε στον ήλιο εσκαυφωτοί και ακίνητοι, παρακολουθώντας ένα θέαμα, όπως π.χ. τις κούρσες.

Ο κίνδυνος της ηλίαςεως είναι σοβαρότερος, όταν μένουμε στον ήλιο εσκαυφωτοί και ακίνητοι, παρακολουθώντας ένα θέαμα, όπως π.χ. τις κούρσες.

Μη φοβηθείς! είπε η όπτασία. Πέθανε εδώ και λίγες στιγμές...

Η ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ τῶν φαντασμάτων

Μιά γυναίκα που «συλλαμβάνει»
τά πνεύματα και τις όπτασίες!

Η κ. Λάουρα "Αμποτ Ντέιλ, από τη Νέα Υόρκη, όχι μόνο δε φοβάται τα πνεύματα, αλλά και το έπαγγελματά της είναι να τα κυνηγά και να τα «συλλαμβάνει»!

Είναι, όπως την έχουν έπονομάσει οι δημοσιογράφοι, μία «ντέτεκτιβ τῶν πνευμάτων».

Το επάγγελμα της Ντέιλ είναι περίεργο και φαίνεται να είναι μοναδικό, όχι μόνο στην Αμερική, αλλά και στον κόσμολόκληρο. Η αποστολή της είναι να ελέγχει, να επαληθεύει και να ταξινομεί διάφορα πνευματιστικά και υπνωτιστικά φαινόμενα, όπως οι όπτασιασμοί, η τηλεπάθεια, οι εμφανίσεις φαντασμάτων, οι μετακινήσεις αντικειμένων από μυστηριώδεις δυνάμεις και άλλα σχετικά.

Η Ντέιλ ενεργεί για λογαριασμό της Αμερικανικής Έταιρίας Ψυχικών Έρευνών. Η Έταιρία, στην οποία ανήκουν χίλιοι περίπου επιστήμονες διεθνούς φήμης, γιατροί, φυσικοί, ψυχολόγοι και άλλοι, ασχολείται με όλα τα χαρακτηριζόμενα ως υπερφυσικά φαινόμενα, εκτός από εκείνα, που αναφέρονται σε κάποια θρησκεία.

Η κυρία Ντέιλ, όταν ήταν ακόμα πολύ μικρή, είχε την ιδέα ότι ήταν ένα εξαιρετικά προικισμένο μνέτιουμ και παρουσιάστηκε στην Έταιρία Ψυχικών Έρευνών. Οι επιστήμονες όμως, που την εξήτασαν, διεπίστωσαν ότι η κ. Ντέιλ ήταν ένα φαινόμενο ψυχρότητας. Ήταν το άκρως αντίθετον ακριδώς από ένα μνέτιουμ. Αντιδρούσε στον υπνωτισμό όσο κι' ένα... κομμάτι σίδερο!

Αυτές ακριδώς οι άρνητικές ιδιότητες της Ντέιλ έκαναν τους διευθυντές της Έταιρίας να της αναθέσουν το «κυνήγι τῶν πνευμάτων». Ο πρόεδρος της Έταιρίας καθηγητής Γκάρντνερ Μόρφυ είπε σχετικά:

«Το ψυχρό, αντικειμενικό και απόλυτως ισορροπημένο μυαλό της Ντέιλ είναι το πιο ένδειξιμο για την εξακρίβωση γεγονότων που, ακόμα κι' όταν δεν είναι αληθινά, παρασύρουν πολλούς ανθρώπους σε σφαλές κρίσεις...».

Στην Αμερικανική Έταιρία Ψυχικών Έρευνών φθάνουν κάθε μήνα τριακόσιες τουλάχιστον εκθέσεις που αφορούν εμφανίσεις φαντασμάτων, τηλεκινητικά φαινόμενα και άλλα παρόμοια. Οι γραμματείς της Ντέιλ κάνουν μια πρώτη εκκαθάριση τῶν

εκθέσεων και υποβάλλουν στην «ντέτεκτιβ τῶν πνευμάτων» τις περιπτώσεις εκείνες που έχουν κάποιο ενδιαφέρον και είναι άξιες λόγου.

Η Ντέιλ στέλνει τότε ένα ερωτηματολόγιο στον άνθρωπο που έχει υποβάλει την έκθεσή και ζητάει απάντησι στα ερωτήματα. Αν από τις απαντήσεις διαπιστώσει ότι η υπόθεσι αξίζει τον κόπο, πηγαίνει ή ίδια επί τόπου για να κάνει τις απαραίτητες έρευνες.

Μερικές φορές τα αποτελέσματα τῶν επισκέψεων της «ντέτεκτιβ» είναι απροσδόκητα. Πρό μηνός, π.χ., οι έφημερίδες έδημοσίευσαν την είδησι ότι κάποιο σπίτι σε μία κωμόπολι του Βέρμοντ έλιθοβολείτο από... πνεύματα και ότι τα πιάτα και τα ποτήρια του σπιτιού έσπάζαν μόνο τους, πετώντας στον αέρα. Η είδησι προκάλεσε μεγάλη αίσθησι και η Ντέιλ ξεκίνησε για να έπισκεφθῇ τὸ μυστιδιώδες σπίτι. Τὸ σπίτι όμως αυτό κατεστράφη από μία πυρκαϊά μία ώρα πριν από την άφιξί της!

Έτσι, αντί η «ντέτεκτιβ» να συλλάβῃ τὸ κακοποιὸ πνεύμα, η αστυνομία συνέλαβε τὸν ιδιοκτήτη τοῦ σπιτιού, που, όπως απέδειξε, είχε σκηνοθετήσει τὰ τηλεκινητικά φαινόμενα και είχε βάλε φωτιά στο σπίτι του για να ελπιήσει την ασφάλεια, αποδίδοντας τὸ γεγονός στα πνεύματα!

Σε μιάν άλλη περίπτωση, η Ντέιλ ανέλαβε την εξήγηση μίας πολύ περίεργης ιστορίας. Ένας ναυτικός, που υπηρετούσε σ' ένα υποβρύχιο, είδε μία νύχτα στον ύπνο του ότι τὸ σπίτι του καιγόταν μαζί με την αδελφή του, που έμενε εκεί. Την ίδια νύχτα, η αδελφή του είδε στ' όνειρό της ότι τὸ υποβρύχιο, όπου βρισκόταν ὁ αδελφός της, έκινδυνευε. Τὸ επόμενο πρωῒνο λοιπόν ξεκίνησε για τὴ ναυτική βάση όπου ήταν άγκυροβολημένο τὸ υποβρύχιο, ενώ ὁ αδελφός της έπαιρνε άδεια κι' έφευγε για τὸ σπίτι. Ένώ όμως ταξίδευαν κι' οἱ δύο, τὸ σπίτι κάηκε και τὸ υποβρύχιο βυθίστηκε!...

Μία έρευνα της Ντέιλ απέδειξε ωστόσο ότι η ιστορία ήταν απλώς μία επινόηση τοῦ ναυτικοῦ, που κατάρθωσε να κερδίσει πολλά χρήματα, αψηγόμενος από την τηλεόρασι τὸ «θαυμαστό όνειρο που τὸν έσωσε» από βέβαιο θάνατο!

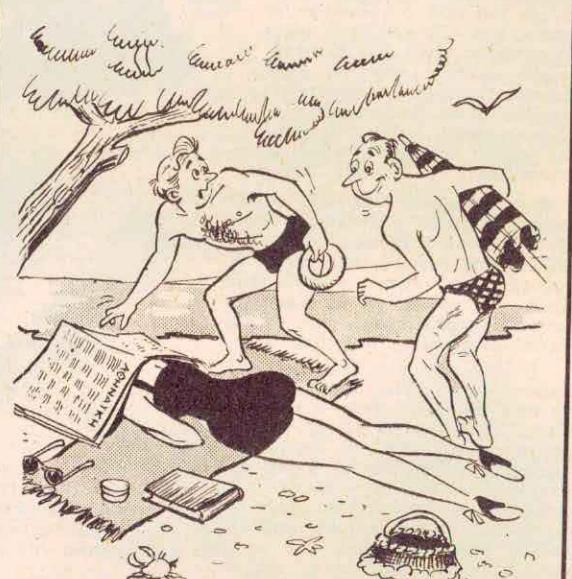
Στὸ διάστημα της πολυετοῦς σταδιοδρομίας της ὡς «ντέτεκτιβ τῶν πνευμάτων», η Ντέιλ μόνο μία αληθινή περίπτωση τηλεπαθείας έχει συναντήσει. Η κόρη ενός μεθοδιστοῦ πάστορος ξύπνησε μία νύχτα και είδε μπροστά της τὸν παππού της, που έμενε σε μία άλλη πολιτεία. «Μη φοβηθείς!», είπε η όπτασία. Πέθανε εδώ και λίγες στιγμές!». Τὸ κορίτσι ξύπνησε τὸν πατέρα του και τοῦ διηγήθηκε τί είχε δῆ. Αὐτὸς την καησύχασε και την έπεισε να πλαγιάσει πάλι και να κοιμηθῇ. Τὸ επόμενο πρωῒ, τὸ κορίτσι πήρε στὸ τηλέφωνο τὸ σπίτι τοῦ παππού του, για να τοῦ περιγράψῃ την παράξενη όπτασία που είχε δῆ. Στὸ τηλεφώνημα όμως απάντησε η γιαγιά της, που της είπε με λυγμούς: «Ο παππούς σου πέθανε στις τέσσερις μετά τα μεσάνυχτα...».

Σε μία συνέντευξί της, πρὸ ημερῶν, η Λάουρα "Αμποτ Ντέιλ είπε τα εξής:

«Δυστυχῶς δεν ἔχω ὡς σήμερα συλλάβῃ κανένα φάντασμα! Από τὰ διάφορα φαντάσματα, που υποτίθεται ότι κάνουν κατά καιρούς την εμφάνισι τους σε διάφορα μέρη, κανένα δεν... υπάρχει για την Έταιρία Ψυχικών Έρευνών! Συνεχίζουμε πάντως τις έρευνές μας, γιατί δεν μπορεί κανείς ποτέ να είναι απόλυτως βέβαιος...».

— Και τώρα, χουσή μου, μὴν κινηθῆς!...

— Νά, Γιώργο, έφημερίδα που ζητούσαμε... Έλα να διαβάσουμε τὰ νέα!...

— Πήγαινε εὐὸν πρώτα αὐτὸ κρεβάτι σου και θάρθω ύστερα να πάρω και τὸν πατέρα σου!...

Ο βροχὸς Ἀντόνιο Φραντσέσκο Μάνκα περίμενε τὸ θάνατο. Ήταν καθισμένος σ' ένα λειβάδι, κυττάζοντας τὰ πρόβατά του, που έβόσκαν. Κι' εκεί, ἤρμα, περίμενε τὸ δολοφόνο του.

Ο «έκτελεστής» της συμμορίας θάρχων από στιγμή σε στιγμή. Οἱ μυστηριώδεις και άγνωστοι «έκτελεσταί», που είχαν σχηματίσει την πιο τρομερή και πιο αίνιγματική οργάνωσι στα έγκληματικά χρονικά της Σαρδηνίας, είχαν κιόλας σκοτώσει 19 ανθρώπους!...

Ένα κυριακάτικο πρωῒνο τοῦ Ἀπριλίου, οἱ κάτοικοι της κωμοπόλεως Ὀργκόσολο της Σαρδηνίας, πηγαίνοντας στὴ λειτουργία, είδαν κατάπληκτοι στὸν κατάσπρνο έξωτερικό τοίχο της έκκλησίας, γραμμένα με κόκκινη μπογιά τὰ ὀνόματα 39 συμπολιτῶν τους. Πάνω από τὰ ὀνόματα, ήταν γραμμένη με κεφαλαία ἡ φράσις:

«ΘΑ ΠΕΘΑΝΟΥΝ ΓΙΑ ΝΑ ΠΛΗΡΩΣΟΥΝ ΓΙΑ Τὸ ΘΑΝΑΤΟ ΚΑΠΟΙΟΥ!».

Η βεντέττα στη ΣΑΡΔΗΝΙΑ

Ένας τρομακτικὸς κατάλογος προγραφῶν

φορές μ' ένα μαχαίρι! Την επομένη δε έκανε στὸν τοίχο της έκκλησίας την εμφάνισι τοῦ καταλόγου τοῦ θανάτου...

Πολλοὶ δημοσιογράφοι έχουν έπισκεφθῇ τὸ Ὀργκόσολο, μετὸ σκοπὸ να εξηγήσουν τὸ μυστήριο και να κάνουν έτσι ένα συνταρακτικό ρεπορτάζ.

Μὰ οἱ τρομοκρατημένοι χωρικοὶ τοὺς αποφεύγουν. Δεν άπαντοῦν καν στὸ χαιρετισμό τους! Ένας μόνο είχε τὸ θάρρος να μιλῆσι μ' ένα δημοσιογράφο, ὁ κουρέας Νικόλα Τάρας. Μὰ τὸν βρήκαν νεκρὸ έπειτα από λίγο μέσα στὸ κουρείο του, μετὸ στήθος διάτρητο από σφαίρες!

Μία από τις πιο τολμηρές επιθέσεις, έγινε τὸν περασμένο μήνα, όταν κάποιοι Φραντσέσκο Φόις, εἰκοστὸς πρώτος στὸν κατάλογο, μετέφερε μ' ένα τζιπ από τὸ Νουόρο στὸ Ὀργκόσολο, ένα μεγάλο χρηματικό ποσόν, που προσωρίζταν για πληρωμὴ εργατῶν. Τὸν συνόδευαν για ασφάλεια τρεῖς καραμπινιέροι.

Δέκα χιλιόμετρα έξω από τὸ Ὀργκόσολο, σε μία έρημική περιοχή, οἱ δολοφόνοι έπέτεθσαν. Πολυβόλα γάζωσαν με σφαίρες τὸ τζιπ, σκοτώνοντας άμέσως τοὺς αστυνομικοὺς και τραυμα-

Ὁ δήμαρχος έβαλε να βάψουν άσπρο πάλι τὸν τοίχο, αλλά, μολοντί ὁ κατάλογος αὐτὸς τοῦ θανάτου σκεπάστηκε, οἱ δολοφόνοι δεν ξεχάσαν την υπόσχεσί τους.

Λίγες μέρες αργότερα, ὁ πρώτος τοῦ καταλόγου βρέθηκε στὴν πλατεία τοῦ Ὀργκόσολο νεκρός, με μία μαχαίριά στὴν καρδιά!

Τὸ δεύτερο ὑποψήφιο θύμα, μία γυναίκα, μητέρα τριῶν παιδιῶν, βρέθηκε, τὸ απόγευμα της ίδιας ημέρας, κρεμασμένη από ένα δέντρο!

Από τότε, σχεδὸν κάθε εβδομάδα, ένας από τοὺς «καταδικασμένους» στὸ θάνατο, πέθαινε χτυπημένος από μαχαίρι ἢ πιστόλι ἢ με μία θηλιά στὸ λαιμό. Η αστυνομία κινητοποιήθηκε, αλλά δεν μπόρεσε οὔτε τοὺς δολοφόνους να ανακαλύψῃ, οὔτε τις νέες δολοφονίες να προλάβῃ. Η συμμορία, ασύλληπτη, μυστηριώδης και άδυσώπητη, συνέχιζε τὸ έργο της, εκτελώντας τὰ θύματά της, χωρὶς να ξεφύγῃ από τη σειρά τοῦ πνθίμου καταλόγου!

Τώρα είχε έρθῃ ἡ σειρά τοῦ Ἀντόνιο Φραντσέσκο Μάνκα, που ήταν εἰκοστὸς στὸν κατάλογο. Ὁ Ἀντόνιο ήταν απόλυτως βέβαιος για τὴν τύχη που τὸν περίμενε. Ήξερε ότι θα πέθαινε από σφαίρα, από στιλέττο ἢ με σκοινί. Δεν ἤξερε όμως ποτέ ἡ τρομερή συμμορία τοῦ θανάτου θα άπλωνε τὸ αἱματοδαμμένο χέρι της και θα τὸν συνέτριβε.

Αλλά τὸ απόγευμα εκείνο, 22 εβδομάδες μετά την πρώτη έκτέλεσι, ὁ ταπεινὸς βροχὸς είχε βαρεθῇ πια να περιμένῃ. Από τὸν τόπο όμως που βέλαξαν τὰ πρόβατα, καταλάβαινε ότι κάτι σοβαρὸ θα συνέβαινε.

Ξαφνικά, ένα ρίγος διέτρεξε τὴ ραχοκοκκαλιά του. Βήματα ακούστηκαν πίσω του και μία σαρκαστική φωνή είπε:

— Σήκω προδότη! Γύρισε να γνωρίσης τὸ φωνά σου!

Ενὼ ἡ καρδιά του σπαραττούσε τρελλά στὸ στήθος του, ὁ Μάνκα γύρισε. Αντίκρουσε την κάννη ενός τουφεκιού και άκουσε τὰν πυροβολισμό. Αἷμα πλημύρισε τὸ πρόσωπό του. Έμεινε για μία στιγμή ὄρθιος κι' έπειτα σωριάστηκε στα πόδια τοῦ δολοφόνου του.

Στὴ στάσι αὐτή, βρήκαν την άλλη μέρα τὸ εἰκοστὸ θύμα τοῦ καταλόγου της έκκλησίας.

Δεκάξη προγεγραμμένοι μένουν ακόμα ζωντανοί. Μὰ ξέρουν καὶ αὐτοί, ότι θα πεθάνουν μία μέρα, άργά ἢ γρήγορα! Καὶ ξέρουν ἴσως ποιοί είναι οἱ μυστηριώδεις δολοφόνοι. Μὰ δεν μιλοῦν! Δεν άνοιγουν τὸ στόμα τους να βοηθήσουν την αστυνομία, γιατί ὁ τρόμος έχει φωλιάσει στις ψυχές τους.

Ὅλοι στὸ Ὀργκόσολο πιστεύουν, ότι άφορμὴ αὐτῆς της άδυ-

— Σήκω, προδότη! Γύρισε να γνωρίσης τὸ φωνά σου! άκουσε να τοῦ λῆ μὴ σαρκαστική φωνή...

τίζοντας τὸν Φόις. Οἱ κακούργοι κατόπιν πλησίασαν και τὸν «άποτελειώσαν» από κοντά, με μία σφαίρα στὸ κεφάλι!

Μὰ ὁ Φόις είχε σιδερένιο οργανισμό. Πάλεψε μετὸ θάνατο κι' έζησε. Είναι τώρα σχεδὸν καλά, αλλά αρνείται να πῇ στὴν αστυνομία τὰ ὀνόματα τῶν δολοφόνων. Έχει μεταβληθῇ σ' ένα ψυχικό ράκος...

Η Σαρδηνία είναι ὁ παράδεισος τῶν ληστῶν. Ομάδες από δολοφόνους τριγυρίζουν στα βουνά τοῦ νησιού και λεηλατοῦν τοὺς ταξιδιώτες. Καὶ αλλοίμονο αν ένας σύντροφός τους σκοτωθῇ. Τὸ θάνατό του θα τὸν πληρώσουν πολλοὶ άθῶοι.

Τὸ φθινόπωρο τοῦ 1952, δέκα λησταὶ απέκλεισαν ένα δημόσιο δρόμο, απ' όπου περνούσε ένα караδών προσκυνητῶν, και λήστεψαν και σκότωσαν 230 ανθρώπους, γιατί, λίγες μέρες πριν, είχε σκοτωθῇ από την αστυνομία σε μία συμπλοκή ένα μέλος της συμμορίας τους!

Τὸ 1947, μία άλλη συμμορία, έπέτεθ με όπλοπολυβόλα και χειροβομβίδες και έξέφωτσε δέκα καραμπινιέρους μέσα σ' ένα αστυνομικό σταθμό, γιατί σε μία σύγκρουσι με την αστυνομία, είχε τραυματισθῇ βαρειά ὁ άρχηγός της συμμορίας!

Τα πράσινα μάτια

Ο Μάξ κυττάζε άνωπομένα το ρολοί του. Ήθελε άκομα δυό ώρες για το τραίνο. Ή πολιτεία έκείνη δέν του μρεσε. Έρκόταν δυό τρείς φορές το χρόνο για δουλειά, πάντα βιολικά και αδιαφορούσε για τους φίλους του, που τον πείραζαν, έπειδή δέν είχε στο νυριόμω να τους διηγήθω καμμία έρωτική περιπέτεια.

Ο Μάξ ήταν ένας ώραιος νεός και του άρεσαν βέβαια οι γυναίκες. Επαίρνε όμως τον έρωτα στα σοβαρά, γιατί είχε μάθει στον τόπο του να σεβεται κάθε κοπέλλα.

Τράβηξε για το σταθμό και μπήκε σ' ένα καφενείο για να σκοτώσει την ώρα του, ώπου νάρθω το τραίνο. Ήταν γεμάτο κόσμο και καπνούς.

Τήν ώρα λοιπόν που έπινε τον καφέ του ο Μάξ είδε μία κοπέλλα μ' ένα χαριτωμένο κεφάλι, που το πλαισίωναν μαύρα μαλλιά. Είχε ένα λυγρό και φιδίο σώμα και δυό μάτια πράσινα με χρυσές ανταύγειες. Στεκόταν στο κατώφλι του καφενείου, κυττάζοντας μέσα αφορημένα. Κάποιος πλάι στο Μάξ γέλασε μ' αναίδεια. Δυό τρείς άλλοι άντρες κυττάζοντας την κοπέλλα είπαν δυνατά κάτι προσθαπτικά υπονοούμενα.

Αν και ήρεμος άνθρωπος ο Μάξ, δέν μπόρεσε να συγκρατηθώ.

— Παλιάνθρωποι!... τους φώναζε με όργη.

Εκείνοι σηκώθηκαν άγριέμένοι και του έπετέθησαν. Έπαιρνε όμως τον έρωτα στα σοβαρά, γιατί είχε μάθει στον τόπο του να σεβεται κάθε κοπέλλα. Τους άστυνομικούς, βλέποντας πως ο Μάξ ήταν ζένος, τον συμβούλεψε να μ' ήφρνετα πάντα τόσο ιπποτικά σε κοπέλλες, που δέν τις ήξερε και να μ' διαπληκτίζετα με ύποπτα ύποκειμένα, που τα παρακολουθούσε ή άστυνομία...

Όταν έμεινε μόνος ο Μάξ, αδιαφορώντας για το τραίνο, προσπάθησε να ζαναθώ την κοπέλλα, που είχε στο μεταξύ εξαφανισθώ. Προχώρησε σ' ένα σκοτεινό δρόμο. Άριστερά του

«Πράσινα μάτια, είπ' εκείνη, γελώντας. Με λένε Μαρία-Λίζα. Ή ώρα όμως περνάει και πρέπει να φύγω. Θα σε συνοδεύσω ως την αποβάθρα του σταθμού».

Προχώρησαν λοιπόν στην αποβάθρα που μόλις φωτιζόταν.

—Ο Μάξ στάθηκε και την έσφιξε στην αγκαλιά του.

—Πώς μπορώ να φύγω τώρα, που σε γνωρίζω; της είπε. Πώς θα μ' αφήσεις να μ' σε βλέπω πιά; Σ' αγαπώ! Είσαι τόσο όμορφη!

—Πρέπει να φύγεις Μάξ, τον παρακάλεσε. Θα σου γράψω... θα ζαναδιώθω...

Όταν έφτασε το τραίνο, ή Μαρία-Λίζα του πρόσφερε τα χείλη της κι οι δυό έρωτευμένοι χωρίστηκαν με τη λύπη στην καρδιά.

Ο Μάξ και ή Μαρία-Λίζα συναντιόντουσαν κάθε δεκαπέντε μέρες, κάθε φορά που ο Μάξ πήγαινε στην πόλη για δουλειές του.

Το φθινόπωρο ο Μάξ της πρότεινε να παντρευτούν.

—Σε λίγο, του απάντησε έκείνη, θα κλείσω τα είκοσιένα χρόνια μου... Τότε θα πάρω το μερίδιό μου από την πατρική κληρονομία... Θέλω να παντρευτώμε στο έκκλησάκι του βουνού, μακριά από τον κόσμο...

Ο Μάξ την πήρε στην αγκαλιά του και τη φίλησε με παθος.

Επειτα χωρίστηκαν, κάνοντας όρκους αιώνιας αγάπης.

Ενα μήνα αργότερα, ο Μάξ έλαβε ένα γράμμα καθώς κ' ένα μεγάλο δέμα. Ή αγαπημένη του έγραφε:

«Κατάφερα να πάρω τα χρήματά μου... Δέν είναι πολλά, κάπου ένα εκατομμύριο τριακόσιες χιλιάδες φράγκα. Θα φύγω αύριο για το μικρό χωριό, όπου χιώνισα κιόλας, για να κανονίσω την τελετή του γάμου μας στη μικρή του έκκλησία. Μόλις τακτοποιηθώ, όλα, θα σου τη λεγραφήσω. Στέλνω τα χρήμα-

Ο Μάξ τους έδωσε κι' εκείνοι σηκώθηκαν άγριέμένοι και του έπετέθησαν...

τα δέ σένα, γιατί εσύ θα είσαι στο έξω ο αγαπημένος σύντροφος της ζωής μου».

Πέρασε μία εβδομάδα από τότε κι' ο Μάξ δέν έλαβε ούτε τη λεγραφή, ούτε άλλο γράμμα από τη Μαρία Λίζα. Άννησυχος έτρεξε στην άστυνομία κι' είπε στον άστυνόμο:

—Θέλω να με βοηθήσετε για να ζαναθώ έκείνη τη νέα-θύμαστέ, που έξ αίτιας της έγινε το έπείσοδιο στο κα-

φενείο...

—Όποτε, είπε ο άστυνόμος χωρίς να δείξη καμμία έκπληξη, κατάφερε να τυλίξη και σάς; Έπρεπε να το φανταστώ! Έχω ένα σωρό καταγγελίες εναντίον της. Έκμεταλλευόταν την όμορφιά της, για να εξαπατά τους άφελείς. Περιεργυ, αλήθεια, γιατί είναι από καλή οικογένεια και οπουδήποτε και στο πανεπιστήμιο... Κάποιος ζωέμπορος, αφού πούλησε τα ζωά του και εισέπραξε έναμυρ εκατομμύριο φράγκα, τη συνάντησε. Κι' όταν το πούζυνησε απ' το μεθύσι του, δέν βρήκε τα λεφτά του. Ήταν ο μόνος που θα μπορούσε να τη στείλη στη φυλακή, αλλά κι' αυτός φοβήθηκε το σκάνδαλο.

—Γιατί έκλεψε; ρώτησε με άγνωση ο Μάξ. Τι συνέβη ακριβώς;

—Οι γυναίκες είναι άκαταλόγιτες! απάντησε ο άστυνομικός. Ήθελε να το σκάσει στο έξω, να κρύψη τα λεφτά, να τα δώσει άλλου; Ποιος ζέρει... Πήγε σ' ένα χωριούδακι, εκεί ψηλά στο βουνό, όπου είναι μία μικρή όμορφη έκκλησία. Μα δέν βρήκε τον παπά. Έπρεπε να ζαναγυρίση. Θέλωσε τότε να κατεβή πάλι στην πόλη, μα δέν πήρε το μεγάλο δρόμο... Ακολουθούσε ένα μονοπάτι... Τό χιόνι ήταν πυκνό. Σε λίγο ζέσπασε μία μεγάλη χιονοθύελλα... Με δυό λόγια τη βρήκαν νεκρή, ύστερ από δυό ήμερες. Όσο για τα λεφτά δέ βρέθηκαν πουθενά! Έ-σας τι σάς έκλεψε;

—Δέν μου έκλεψε τίποτα! είπε ο Μάξ. Άπεναντίας, μου πρόσφερε το μεγαλύτερο δώρο, που μία γυναίκα μπορεί να χάσει σ' έναν άντρα! Την καρδιά της...

Όταν ο Μάξ βγήκε απ' το άστυνομικό τμήμα, άκούμπησε σ' ένα τοίχο κι' άρχισε να κλαίη με λυγμούς. ZAN—PIEF FIBIER

ΣΤΙΣ ΠΛΑΤΕΣ και ΣΤ' ΑΚΡΟΠΟΛΙΑ μας

ΡΟΔΟΣ, το χαδεμένο
παιδί μας

ΑΠΟ τη μία άκρη στην άλλη. Από την Κέρκυρα στην Ρόδο. Το τελευταίο και το πιο χαδεμένο παιδί της ελληνικής πατρίδας. Ζήτημα γούστου, το συγκοινωνιακό μέσο που θα προτιμήσετε. Πλοίο ή αεροπλάνο. Το πρώτο, αν είστε φίλος της ανήσυχης θάλασσας. Το δεύτερο, αν κάνετε οικονομία στο χρόνο σας. Και ποιάς στους δύσκολους αυτούς καιρούς δέν ταχυνούεται τις ώρες και τις στιγμές του; Δυό ώρων πτήσι το πολύ. Ός που να καπνίσετε το τσιγάρο σας, ως που να πάρετε το πρωινό σας. Και, ζαφνικά στο βάθος του όρίζοντα, ή Ανατολή με τη χιονισμένη κορυφή του Ταύρου. Στα πόδια σας ο κάμπος της Ρόδου με τις λευκές πτερούγες των ανεμόμυλων — χιλιάδες ανεμόμυλοι που σάς καλωσορίζουν. Σε λίγα λεπτά είστε στο ξενοδοχείο σας.

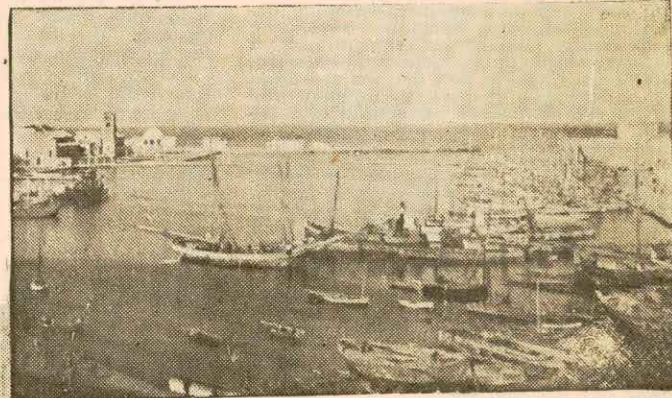
Πριν φθάσετε όμως σ' αυτό, διασχίσατε την άνοιξη κηπούπολη, που το γίαιεσμι και ή μπουκανθλία αγκαλιάζει τα συμμετρικά της οπίτια. Οι μινωάδες λογιζόν τον ούρανό. Θα λέγατε ότι βρέθηκαν κατά λάθος στην Ανατολή. Ανατολή όμως ή ατμόσφαιρα. Όταν όμως αντίκρύσετε τα κτίρια, τους άσφαλωστρωμένους δρόμους, τα δημόσια μέγαρα, τα θέατρα, τα θέατρα, τα παλάτια, το ρυθμό της ζωής, βλέπετε ότι στο ανατολικό έκείνο κλίμα έχει εισδυέει ο τεχνικός πολιτισμός της Εύρωπης. Άνάμεσα δέ στα δυό, πάνω από τα δυό, ο παλμός της Ελλάδας, ή ελληνική ψυχή της Δωδεκανήσου. Πόσες δοκιμασίες μέσα στους αιώνες! Δοκιμασίες, που αντί να μαράνουν την ελληνικότητα, χαλύδωναν το φρόνημα, ως που έσημαν ή στιγμή της αναστάσεως.

Πρέπει ν' αναγνωρίσουμε ότι ο τελευταίος κατακτητής προετοίμασε κατά τρόπο άριστοτεχνικό τη Ρόδο. Δρόμοι, ρυμοτομία, τράπεζες, Διοικητήριο, θέατρα όπως το θέατρο Πουτάνη, που έγινε έθνικό θέατρο σήμερα, δικαστήρια, αγορά, μουσείο, ύδραγωγείο, νοσοκομεία, βιβλιοθήκες, καλλιτεχνικά ιδρύματα, πλαζ, λιμενικές εγκαταστάσεις, στάδια, Καστέλλα, ξενοδοχεία. Πού να βρεθώ ξενοδοχείο, όπως αυτό των «Ρόδων»; Το πιο επιθλητικό που έχουν να επιδείξουν τα νησιά μας.

Απ' τα κόκκαλα βγαλμένα των Ροδίων τα ιερά, αυτά όλα. Χρειάστηκε ή προσωπική εργασία και ο ιδρώτας των κατοίκων με ευτελέστατα ήμερομίσθια. Άλλα χρειάστηκε και ή μεγαλομανία του Ιταλού δικτάτορα, που ήθελε να κάνει τη Ρόδο την ώραιότερη τουριστική γωνιά της Μεσογείου. Μόνο μία άνεξέλεγκτη δικτατορία μπορούσε να τομήσει τέτοιες δαπάνες. Καποτε εγγύζον τα όρια της παραφροσύνης.

Λαμπρή προθήκη. Και για να την κάνει πιο ενδιαφέρουσα στους τουρίστες, είχε μεταφέρει εκατοντάδες γυναίκες ελαφρών ήθων, που ήταν σκορπισμένες στα κώλ των ξενοδοχείων, στα μπάρ, στα καμπαρέ, στους περιπάτους της πόλεως, πρόθυμες να ψυχαγωγούν τους ζένους επισκέπτες.

Πολλές, βέβαια, οι υπερβολές στην αρχιτεκτονική του σκαριού. Μία πόλη... σκηνωγραφημένη. Και οι υπερβολές όμως είναι πειθαρχμένες σ' ένα ενιαίο αρχιτεκτονικό ρυθμό που πέρασε από το μάτι του καλλιτέχνη. Ένας καλλιτέχνης που τοποθέτησε την πό-

Το Μανδράκι της Ρόδου

«Ένα κοσμικό βουνό. Δενδροστοιχία κι' από τις δύο πλευρές του δρόμου που σάς ανεβάσει στο ύψος του. Στο τέρμα της διαδρομής τα δυό ξενοδοχεία, το «Ελαφος» και το «Ελαφίνα», άνετα με όλα τα κομφορ και με την εύλογη της δροσιάς.

Άλλα έχουμε ακόμα να περάσουμε από τη νεκρούπολη της αρχαίας Καμίνου, από την ακρόπολη της Λίνδου με το ναό της Άθηνας, όπου ή ώραία Έλενη της Σπάρτης, φεύγοντας για την Τροία ζήτησε την προστασία της θεάς. Έχουμε τις Πεταλούδες, εκατομμύρια πεταλούδες που είναι συγκεντρωμένες σε ώρισιμένη χαράδρα της Ρόδου. Μία μαγευτική χαράδρα με βαθύσκια δέντρα. Δονείτε τον κορμό ενός δέντρου κι' άμέσως κόκκινα σύννεφα πεταλούδες σκορπίζονται προς κάθε κατεύθυνση. Έχουμε τα νερά της Καλλιθέας. Πηγές λαματικές που τις ρήμαξε ο πόλεμος και έπισκευάσθηκαν από τον Τουρισμό. Γραφική γωνία σ' ένα γαλήνιο όρμιο, όπου ή φύσι και ή Τέχνη, αχώριστες κι' έδω, όπως σε όλη τη Ρόδο, σχηματίζουν το ώραιο τους σκηνικό. Ένα ρομαντικότατο τοπίο με πολύ πεζές επιδράσεις. Έχουν μία διαβολεμένη δραστηκότητα τα νερά της Καλλιθέας! Δέν προφθαίνετε ν' αδειάσετε το ποτήρι σας και αισθανόσθε επιτακτική την ανάγκη ν' άπομονωθήτε.

Ας ζαναγυρίσουμε όμως στην πόλη, όπου μ'ας περιμένουν οι κατέρυθροι ιδίοιοι, οι μωβ μπουκανθλίες και τα λευκά άστράκια των γιάσεμιών της. Μ'ας περιμένουν οι Τουρκομαχαλάδες της με τη νυχέλεια της. Άνατολής, διάχυτη γύρω στα τζαμιά και στα οπίτια με τα δικτυωτά τους. Μ'ας περιμένουν τα κέντρα με τη βραδυή κίνηση των παραθεριστών, των εντόπιων και των ξένων, που όλοι μαζί δίνουν ένα τόνο κοσμικότητας στο νησί και τονώνουν με τη ζωηρότητα τη φυσική και επίκτητη όμορφιά του.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Η άριστοκρατική καταγωγή

Ο Άθηνάιος στρατηγός Ίφικράτης ήταν γνιός μπαλωματής. Δέ θεωρούσε όμως ταπεινωτική την καταγωγή του.

Σε μία δική είχε για αντίδοκο τον έναν άπόγονο του Άρμουδιου που πάντα καυχόταν για την άριστοκρατική καταγωγή του. Αυτός λοιπόν ο αντίδοκος για να τον προσβάλει κι' έτσι να τον μειώση, άνεφάρθηκε στην ταπεινή καταγωγή του. Με το πνεύμα όμως ενός αληθινού δημοκράτου ο στρατηγός απάντησε με ήρεμία:

—Ή άρχοντιά και ή εύγενική καταγωγή της οικογενείας μου άρχίζει από μένα. Της δικής σου όμως ή άρχοντία και ή εύγενεία τελειώνει σε σένα!...

Με την άποστομωτική αυτή απάντησή του έδωσε ένα πρώτης τάξεως μάθημα στον άλαζονα αντίπαλό του.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Η σύζυγος του υψοματεμπόρου Μπα-σερ λαβαίνει ένα γράμμα απ' την παιδική φίλη της Ναταλία, που της εξομολογείται ότι έχει καταρρεύσει στη φτώχεια και στη δυστυχία, έπειτα από μια πολυτάραχη κι' αμαρτωλή ζωή. Απ' το γάμο της με κάποιο λαμπροπαιδί έχει αποκτήσει ένα κοριτσάκι, την Άννα. Φοβάται δέ' ότι ο άθλιος Ροσκώφ, με τον οποίο έχει σχετισθεί, θα το σκοτώσει απ' την κακομεταχείριση. Γι' αυτό, παρακαλεί τη Σελίν Μπα-σερ να το πάρει για δικό της. Η καλή εκείνη γυναίκα δέχεται. Παίρνει τη μικρούλα απ' την τραγωδία όπου ζουν η Ναταλία κι' ο Ροσκώφ, και την ανατρέπει σαν παιδί της. Όταν μεγαλώνει, η Άννα αγαπάει και παντρεύεται τον κτηματία Κομπρεντέλ. Μια μέρα όμως, παρουσιάζεται ο Ροσκώφ και της φανερώνει το μυστικό της γεννήσεώς της. Την απειλεί έπειτα πως θα τη πιάσει και σ' όν αντρα της, που αποδίδει μεγάλη σημασία στην οικογενειακή υπόληψη και δεν θ' άνεχθαι ποτέ κοντά του την κόρη μιας γνήσιας αλθισσας, αλκοολικής. Με τον εκδισμό αυτό, της παίρνει επανειλημμένως χρήματα, για να τα σπαταλήσει σε μεθύσια και άσωτες. Όταν πια η Άννα δεν έχει να του δώσει, ο Ροσκώφ στέλνει ένα γράμμα στον άντρα της και του τα φανερώνει όλα. Έκείνος δεν λέει τίποτε στη γυναίκα του, αλλά υποφέρει φρικτά. Σε λίγες μέρες, αρρωσταίνει και πεθαίνει. Οι γείτονες κατηγορούν τότε την Άννα πως τον δηλητηρίασε. Αρχίζουν ανακρίσεις. Η τοξικολογική εξέταση των σπλάγχων του νεκρού έχει ανατεθεί στο γιατρό Μαντελέρ, ένα άνικανο επιστήμονα, που έχει κατορθώσει ωστόσο να τον θεωρούν σπουδαίο.

2ον Ένα τέταρτο αργότερα, έφτασαν δυο χωροφύλακες, μ' ένα ένταλμα του ανακριτού που διέτασε τη σύλληψη της χήρας Άννας Κομπρεντέλ, κατηγορουμένης για δηλητηρίαση του συζύγου της.

Ζ'

Δεν ήταν κακός άνθρωπος ο Μαντελέρ, αλλά επιπόλαιος, πεισματάρης και ματαιόδοξος. Είχε αποκτήσει μια αλαζονική αυτοπεποίθηση.

Κάθε απόγεμα, όταν δεν είχε να κάνει απαραίτητες ιατρικές επισκέψεις, κλειδωνόταν στο χημικό εργαστήριό του κι' έμενε εκεί μέσα ως το βράδυ. Αυτό γινόταν από είκοσι χρόνια τώρα. Οι άνθρωποι του σπιτιού του είχαν εντολή να λένε σ' όσους τον ζητούσαν, τις ώρες εκείνες: «Ο γιατρός εργάζεται. Δεν μπορεί να δεχθεί κανένα».

Στά έρωτήματα του εισαγγελέως απάντησε αδιάτακτα ότι ο Κομπρεντέλ είχε δηλητηριασθεί με άρσενικό. Πρόσθεσε ότι είχε βρή το δηλητήριο στα σπλάχνα του νεκρού που είχε αναλύσει, κι' ότι το άρσενικό είχε δοθεί στο θύμα δώδεκα ή δεκατρείς μέρες πριν απ' τη νεκροψία.

Ο γιατρός Σαβινέ δεν είχε δώσει κανένα άρσενικόχο φάρμακο στον Κομπρεντέλ. Έπομένως, δεν μπορούσε παρά να πρόκειται περί δηλητηριάσεως.

Η έκθεσι αυτή προκάλεσε τη θανατική καταδίκη της Άννας Κομπρεντέλ.

Μέσα στο κελλί της φυλάκης της, ή δυστυχισμένη γυναίκα σκέφθηκε να τα όμολογήσει όλα, για να προφυλάξει το γιο της απ' την ατιμωσι. Μα δεν είχε πια τη δύναμη να πάρει καμιά απόφασι. Ήταν εξαντλημένη, κατασασκισμένη απ' τα ήθικα μαρτύρια και τις κακουχίες που είχε περάσει. Και δεν μίλησε.

Άλλωστε δεν πρόλαβε, γιατί έχασε το μνημονικό της. Και πρόσφερε μόνο τις δυο αυτές λέξεις: «Ναταλία... Ροσκώφ», που άνηχούσαν μέσ' στο νου της, ανάμεσα στις θολές αναμνήσεις της. Τα λογικά της είχαν σαλέψει...

Μα ο κόσμος νόμιζε πως ζητούσε να εξεπαθήσει έτσι τη δικαιοσύνη.

Τη μέρα της θανατικής εκτέλεσεως, ο Μαντελέρ παρατήρησε ξαφνικά ότι είχε πέσει σ' ένα φοβερό λάθος, όταν έκανε τη χημική ανάλυση!

Το αίμα του πάγωσε απ' τη φριχτή αυτή αποκαλύψι. Πεταχτηκε έξω απ' το σπίτι του κι' άρχισε να τρέχει προς την πλατεία, όπου ήξερε πως θα σπηνόταν το ικρίωμα. Έλπιζε πως θα προλάβαινε να πετύχει αναβολή της εκτέλεσεως.

Όταν έφτασε στην πλατεία, η Άννα είχε ανέβει κι' όλας στη λαιμοτόμο. Βαρειά σιωπή είχε απλωθεί στο πλήθος, ολόγυρα.

Ο Μαντελέρ έτρεχε, λαχανιασμένος, κατατρομαγμένος, με τα χέρια τεντωμένα μπροστά μ' άπελπισία. Βλέποντας την καταδίκη, προσπάθησε να φωνάξει. Μα δεν δγίκε απ' το λαιμό του παρά ένας βραχνός στεναγμός...

Στο μεταξύ, οι βοηθοί του δημίου άρπαξαν τη νέα γυναίκα, την ανάγκασαν να λυγίσει, την ξάπλωσαν πάνω στη σανίδα.

— Σταματήστε! Σταματήστε! ούρλιασε τότε ο Μαντελέρ.

Μα ήταν πολύ αργά πιά! Το λεπίδι της λαιμοτόμου έπεσε, μ' ένα κρότο ξερό, απαίσιο...

Ο Μαντελέρ σωριάστηκε άναίσθητος. Στο σπίτι του, όπου τον μετέφεραν, δεν μπόρεσε να συνέλθει. Είχε δυνατό πυρετό και παραμιλητό.

Λέξεις ασυνάρτητες έβγαιναν απ' τα χείλη του, λόγια συγγνώμης, χημικοί όροι κι' άλλοι άκατανόητοι ύπαινιμοί.

ΤΟ «ΠΥΡΟΦΩΝΟ»

Το έκκλησιαστικό αυτό όργανο που κατασκευάσθηκε πριν από 77 χρόνια από το φυσικό Φρέντερικ Κάστερ βρίσκεται σήμερα στο «Επιστημονικό Μουσείο» του Λονδίνου. Το «Πυρόφωνο», όπως λεγόταν σ' όν καιρό το όργανο αυτό, έχει γυάλινους σωλήνες και λειτουργούσε με φωταέριο! Ένας καλλιτέχνης έδωσε προσφάτως στο Λονδίνο ένα ρεαλιστικό χρησιμοποίητο στο όργανο αυτό, που η μουσική του χαρακτηρίστηκε ως «θεία μελωδία».

Άλλόκοτες διαδόσεις κυκλοφορούσαν στην πόλι. Διηγούντο με πολλές λεπτομέρειες πως ο Μαντελέρ είχε έμφανισθεί στην πλατεία, την ώρα της θανατικής εκτέλεσεως της Άννας Κομπρεντέλ. Έλεγαν πως χειρονομούσε, πως φώναζε σαν τρελλός: «Σταματήστε!»

Τι σήμαιναν όλ' αυτά; Ο εισαγγελέως κι' ο ανακριτής έπισκέφθηκαν το γιατρό, για να του ζητήσουν μια εξήγησι. Άλλά δεν πέτυχαν τίποτε. Ο Μαντελέρ δεν ήταν σε θέση ν' άπαντήσει.

Κάθε μέρα, διάφοροι περίεργοι τριγύριζαν γύρω απ' το σπίτι του γιατρού, σαν νάταν δυνατόν ν' ανακαλύψουν, μέσα απ' τα κλεισμένα παράθυρα, το μυστήριο που αποτελούσε το γενικό θέμα συζητήσεως.

Ο κόσμος διατύπωνε τις πιο άπίθανες υποθέσεις. Κάθενας έλεγε, ό,τι του περνούσε απ' το μυαλό...

Μια μέρα, η μικρή πόλι άναστατώθηκε. Προς το μεσημέρι, άνοιξε απότομα η πόρτα του σπιτιού του γιατρού. Και βγίκε ένας άνθρωπος ξεκούφωτος, άνακαλλιασμένος, άκατάστατα ντυμένος και με μάτια βλοσυρά.

Ήταν ο Μαντελέρ. Καθώς δεν τον έπιθρούσε κανείς, είχε σηκωθεί, είχε ντυθεί και βγίκε έξω, διατρέχοντας την πόλι, όπως το πρωί της θανατικής εκτέλεσεως που ήθελε ν' αναβάλει...

Πέρασε απ' τους δρόμους, που ήταν γεμάτοι κόσμο. Όλοι ήθελαν να τον δουν, όλοι ήθελαν ν' ακούσουν καμιά λέξι απ' το στόμα του.

Κι' αυτός έλεγε πραγματικά σ' όν πρώτο τυχόντα, κλείνοντας το μάτι και χαμογελώντας — ή μάλλον μορφάζοντας οδυνηρά:

— Ήταν άθώα!...

Έλεγε και ξανάλεγε παντού αυτές τις λέξεις. Κι' έπειτα πρόσθετε κάπου-κάπου, σαν νάθελε να δικαιολογήσει:

— Ήταν πολύ άργά!

Η κρίσι αυτή τον έριξε στο κρεβάτι, με καινούργιο πυρετό, επί 15 μέρες. Στο διάστημα αυτό κατάντησε άγνώριστος.

Μόνο όταν έμενε μόνος, ήρεμούσε κάπως. Σήμαινε τότε το κουδούνι κι' έλεγε σ' όν γρηά υπηρέτρια:

— Φέρε μου την κόρη μου.

Η μικρή Μαρία έρχόταν πηδώντας. Ο γιατρός την έπαιρνε στην αγκαλιά του, την καθίζε σ' όν άκρη του κρεβατιού του, της μιλούσε πολλήν ώρα. Την κυττούσε, την καμάρωνε κι' έπαίξε μαζί της.

Τα μάτια του γέμιζαν δάκρυα και ψιθύριζε:

— Τι ζωή θα περάσει το παιδί μου!... Τι άισχος θα του άφίσω για κληρονομιά, όταν πεθάνω!... Το άθώο παιδί μου!...

Αφού συνήλθε τελείως, έφυγε βιαστικά για το Παρίσι. Ήθελε να δει το γιατρό Ταρντιέ, να συζητήσει μαζί του, να του τα φανερώσει όλα και να ζητήσει τη γνώμη του.

— Είσαστε ο δόκτωρ Μαντελέρ; του έίπε με προσήνεια ο Ταρντιέ. Άκουσα να γίνεται λόγος για σάς.

Ο Μαντελέρ δεν άπάντησε. Κι' ο άλλος πρόσθεσε, έκπληκτος για τη σιωπή του:

— Είμαι έτοιμος να σάς άκούσω, άγαπητή συνάδελφε.

Ο Μαντελέρ του εξέθεσε τότε τη χημική ανάλυση των σπλάγχων του Κομπρεντέλ και το λάθος που πίστευε πως είχε κάμει. Έρχόταν για να βεβαιωθεί γι' αυτό απ' τον Ταρντιέ.

Ο σοφός επιστήμονας έκαμε μια έλαφρά χειρονομία. Και, βλέποντας πως είχε σ' όν ματσηθεί ο Μαντελέρ, του έίπε:

— Εξακολουθήστε!

Ο επισκέπτης του εξήγησε, ότι προτιμούσε τη βεβαιότητα, παρά τη φριχτή ύποψια που δεν τον άβεινε ήσυχο απ' τη μέρα της εκτέλεσεως. Δεν ήθελε να έπανα-

λάβει ο ίδιος τα πειράματα που είχε κάμει ήδη. Ήθελε ο Ταρντιέ...

Έκείνος κούνησε καταφατικά το κεφάλι του κι' άπάντησε:

— Καλά. Θαρώ στη Σατώ.

Πραγματικά, την ίδια μέρα, έφυγε μαζί με το Μαντελέρ. Και, την άλλη μέρα, άρχισαν κι' οι δυο μαζί την ανάλυση.

Έκαναν μια πρώτη δοκιμή σ' όν σπλάχνα λαγού και σκύλου. Ο Ταρντιέ μεταχειρίσθηκε τα ίδια υλικά που είχε χρησιμοποιήσει ήδη ο Μαντελέρ. Και βρήκε μια μικρή ποσότητα άρσενικού.

Όταν επανέλαβαν το πείραμα, με υλικά καθαρισμένα και με τα σπλάχνα των ίδιων ζώων, δεν βρέθηκε καθόλου άρσενικό, ούτε ίχνος.

Ο Ταρντιέ παρουσίασε στο συντετριμένο Μαντελέρ τα άποτελέσματα των δυο αναλύσεων και του έίπε σοδάρ:

— Ο Κομπρεντέλ πέθανε από κάποια άρρώστεια, που τα συμπτώματά της είχαν μεγάλη όμοιότητα με της δηλητηριάσεως με άρσενικό.

— Ω, τί συμφορά! ψιθύρισε εκείνος. Πώς να επανρθώσω τώρα το κακό που έκαμα!...

Πριν φύγει για το Παρίσι, ο Ταρντιέ έίπε στο Μαντελέρ, που τον κύτταζε, κατάχλωμος και με τα μάτια κοκκινισμένα:

— Δεν χωρεί πιά άμφιβολία, κύριε Μαντελέρ. Ο Κομπρεντέλ πέθανε από φυσικό θάνατο. Η σύζυγός του ήταν άθώα! Και σεις προκαλέσατε την καταδίκη της, τη στείλατε σ' όν λαιμοτόμο. Δεν σάς μένει άλλο, παρά να συντελέσετε σ' όν ήθικη άποκατάστασί της.

— Με ποιόν τρόπο; Συμβουλευέστε με τι να κάνω.

— Η δικαστική άποκατάστασι είναι άδύνατη. Ξέρετε πως η Δικαιοσύνη θέλει να θεωρηται άλάνθαστη. Συνεπώς, η Άννα Κομπρεντέλ είναι στιγματισμένη για πάντα δικαστικάς. Θάξη αιώνας το στίγμα της φαρμακευτίας.

Μα ό,τι άρνείται να κάμη ο νόμος, μπορεί να το κάμετε σεις. Θυσιάστε στο καθήκον σας αυτό τη φήμη σας, την τιμή σας, την ήσυχία σας, τη ζωή σας άν χρειαστή! Οφείλετε να πιήτε αυτό το ποτήρι της ντροπής. Σας το ύπαγορεύει το αίσθημα της δικαιοσύνης.

— Έτσι, μπορεί να σάς συγχωρήσει ο κόσμος μια μέρα. Μα η έπιστήμη δεν θα σάς συγχωρήσει ποτέ!

— Θα κάνω ό,τι μου λέτε, άπάντησε ταπεινά ο Μαντελέρ.

Και κράτησε πραγματικά το λόγο του. Έκαμε διαδήματα, σκληρά κι' όδυνηρά, σ' εκείνους που ένδιαφέρονταν για το θάνατο της Άννας Κομπρεντέλ.

Έμενε ο μικρός Ζερόμ. Ο Μαντελέρ φοδόναν να παρουσιασθή στο μικρό αυτό παιδί. Κι' όμως έπρεπε να το κάνει.

Πήγε λοιπόν στο άγρόκτημα του Κομπρεντέλ. Βρήκε το παιδί στο εύρύχωρο και γυμνό μαγειρείο του σπιτιού.

Ο Ζερόμ τον άναγνώρισε και τον ρώτησε:

— Τι θέλετε εδώ;

Ο Μαντελέρ τραύλισε λίγες λέξεις άκατανόητες κι' ύστερα σώπασε, μη τολμώντας να εξακολουθήσει:

— Τι θέλετε; Ξαναρώτησε το παιδί. Τι ήρθατε να κάμετε εδώ;... Προκαλέσατε το θάνατο της μητέρας μου. Μήπως θέλετε τώρα να σκοτώσετέ κι' μένα;

Ο Μαντελέρ ένωσε τα χέρια του και ψιθύρισε λίγες λέξεις...

— Να σάς συγχωρήσω; έίπε ο Ζερόμ. Ποτέ, ποτέ, ποτέ!

Ο γιατρός τούρριξε μια ίκετευτική ματιά.

— Φύγετε! φώναξε το παιδί, με θυμό και φόβο μαζί. Δεν θέλω να σάς βλέπω πιά!...

Ο Μαντελέρ γύρισε σ' όν πόλι. Σε λίγες μέρες—μέρες πόνων και άγωνίας— κάλεσε το συμβολαιογράφο του και τούδωσε έντολή και πληρεξουσιότητα να ρευστοποιήσει όλη την περιουσία του.

Είχε αποφασίσει να φύγει άμέσως απ' τη Σατώ και να ζητήσει άσυλο κάπου άλλο, μακριά, όπου θα τον παρακολουδούσαν βέβαια οι τύψεις, μα θα μπορούσε πάντως να έξτνορήσει με τις φιλανθρωπίες

του το μεγάλο κακό που είχε κάνει.

Πραγματικά, έφυγε την ίδια νύχτα.

Ο σιδηροδρομικός σταθμός ήταν άδειάς νός.

— Πού θα πάμε, πατέρα; ρώτησε η Μαρία, που την κρατούσε απ' το χέρι ο γιατρός.

— Θα φύγουμε πιά απ' τη Σατώ, άπάντησε εκείνος.

Η μικρή συλλογίστηκε για μερικές στιγμές κι' ύστερα έίπε σοδάρ:

— Χαίρω πολύ που φεύγουμε. Δεν μ' άρεσε εδώ.

Ο πατέρας της την σήκωσε στα χέρια του και την άνέβασε σ' ένα βαγόνι πρώτης θέσεως. Άκουσε ένα σιδηροδρομικό υπάλληλο να λέει:

— Πού πάει αυτή την ώρα ο γιατρός Μαντελέρ;

Μια φωνή έρωνική πρόσφερε μερικές λέξεις, που δεν μπόρεσε να τις άκούσει ο γιατρός. Έπειτα έόσπασε ένα γέλιο, που το σκέπασε το σφύριγμα της άτμομηχανής κι' ο κρότος των βαγονιών που συγκρούονταν.

Η Μαρία άποκοιμήθηκε άμέσως. Η Σατώ χάθηκε σιγά-σιγά μέσα στο σκοτάδι. Όλο το παρελθόν εξαφανιζόταν σ' όν όμίχλη της παγωμένης εκείνης νύχτας...

Ο Μαντελέρ ένιωσε κάποια άνακούφισι. Κύτταξε την κόρη του, που κοιμόταν ήσυχη. Την πήρε στην αγκαλιά του, την έσφιξε με πάθος και ξέσπασε σε λυγμούς...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Α'

Πέρασαν δεκαπέντε χρόνια απ' την έποχή αυτού του δράματος.

Ο Μαντελέρ δεν είχε ξαναφανή καθόλου στο Σατώ-Λεσατέλ. Τον είχαν ξεχάσει όλοι σ' αυτή την πόλι.

Πολύ μακριά απ' το Σατώ, στο άπέραντο δάσος του όροπεδίου της Ωτ Μπιουτέ, σ' ός Άρδένες, ο ήλιος του Αυγούστου έκτοξεύει τις άκτίνες του, βαρείες και καυτερές σαν λυωμένο μολύδι.

Ο δρόμος έρχεται απ' το Μοντεμπε και φτάνει σ' όν Ωτ Μπιουτέ, περνάει απ' το βαθύ φαράγγι της Πιλέτ και προχωρεί προς τα βελγικά σύνορα. Στο δρόμο αυτό ύπάρχουν μόνο μερικά άραία σπιτία. Ένα απ' αυτά είναι το σπιτάκι της Σιμόν Λαντώμ, με' το σταύλο του και με τον κήπο του, περικλεισμένο μ' ένα φράχτη από βάτα.

Σε μικρή απόστασι απ' αυτό, σ' όν ίδια πεδιάδα, βρίσκεται ένα ώραίο πέτρινο και διώροφο κτίριο, που άνήκει στο δόκτορα Λωράν, το γιατρό της Ωτ-Μπιουτέ.

Η Μαρία σηκώθηκε, έκοψε τριαντάφυλλα, στόλισε μ' αυτά το καπέλλο της και ξαναγύρισε ύστερα κοντά σ' όν Σιμόν.

Ο ήλιος είχε κρυφτή πίσω απ' το βουνό, βάφοντας το για λίγο με ματωμένες άνακαμπές. Απ' την Ωτ-Μπιουτέ άκούγονταν φωνές, τραγούδια, γαυγίσματα σκύλων. Απ' τη ρεματιά έφταναν κάρρα με χηρικάς.

Ο κ. Λωράν είχε γυρίσει πριν από λίγο στο σπίτι του από μια μικρή έκδρομή. Κάθισε κοντά σ' όν κόρη του, άναπνεύοντας άπολαυστικά το δροσερό βραδυνό αέρακι.

Ο γιατρός φαινόταν πάνω από 70 χρόνων. Είχε κατόσπρα μαλλιά και άσπρη γενειάδα.

Είχε πετάξει το ψάβινο καπέλλο του πάνω στα χόρτα κι' είχε βυθισθεί σ' όν σκέψεις, με την πλάτη του άκουμπισμένη σ' ένα δέντρο.

«Τι ήσυχία! Έλεγε με το νου του. Έδώ τα ξεχνάει κανείς όλα...».

—Θα κάνω ό,τι μου λέτε, άπάντησε ταπεινά σ' όν Ταρντιέ ο Μαντελέρ...

Περνώντας απ' έξω, οι χωρικοί τον χαιρετούσαν με σεβασμό. 'Η Σιμόν κουδέντιαζε με δύο-τρεις έργατες, που γύριζαν απ' το βερσιμό.

—'Υστερα γύρισε πάλι κοντά στο γέρο γιατρό και τη Μαρία. Τους έδειξε ένα ψηλό νέο, που πήγαινε πεζός δίπλα σ' ένα κάρο.

—Είναι ο κ. Ζιλμπέρ, είπε, ο καινούργιος ιδιοκτήτης του Σαντριέρ. 'Ετσι τον ξέρουν όλοι: μόνο με τ' όνομα Ζιλμπέρ.

Οι χωρικοί εξακολουθούσαν τα τραγούδια τους. Το κάρρο που ακολουθούσε ο νέος, ανατιναζόταν συχνά απ' τις ανωμαλίες του δρόμου.

Ξαφνικά, σταμάτησαν τα βώδια που, το τραβούσαν. Τα δαμάτια, τα φορτωμένα πάνω του, έγυραν δίπλα. Οι χωρικοί που βρίσκονταν κοντύτερα, έτρεξαν να προλάβουν το κακό.

Μα ήταν αργά πια! Το κάρρο μαζί με το φορτίο του έγυρε περισσότερο κι' έπεσε δίπλα.

—'Ενας ξεφωνητό φρίκης ακούστηκε: —Τα δαμάτια πλάκωσαν τον κ. Ζιλμπέρ!

—'Ωρμησαν όλοι και τα παρμέρισαν ένα —ένα, πάνω απ' το στήθος του νέου.

—'Ο κτηματίας είχε λιποθυμήσει. 'Ενα βαρύ ραβδί, που βρισκόταν πάνω απ' το φορτίο, τον είχε χτυπήσει στο κεφάλι, πριν τον σκεπάσουν τα δαμάτια.

—'Ο Λωράν έτρεξε κι' αυτός κοντά. 'Ενας χωρικός έσκυψε και σήκωσε στην αγκαλιά του το Ζιλμπέρ.

—'Από δω, κύριε Ζοζιλέ, από δω! του φώναζαν οι άλλοι.

Και τούδεξαν το σπίτι του Λωράν. 'Ο τελευταίος έφτασε κοντά.

—Είμαι γιατρός, δήλωσε. —'Ο Θεός σας έστειλε, κύριε! του είπε ο Ζοζιλέ με φωνή τρεμουλιαστή.

—'Ο Ζιλμπέρ δεν έδειχνε πιά σημάδια ζωής. 'Ο Ζοζιλέ τον σήκωσε, σαν παιδί.

Στο σπίτι του γιατρού, η Μαρία είχε έτοιμο ένα κρεβάτι, με τη βοήθεια της Σιμόν. 'Ο Ζοζιλέ ξάπλωσε πάνω το νέο με προσοχή.

—'Αχ, Θεέ μου! 'Αν πέθανε;... ψιθύρισε με λυγμούς.

—'Ο Λωράν άρχισε άμέσως τη δουλειά του. 'Ο νέος είχε εξασθενώσει το δεξί του χέρι κι' ήταν βαρεια τραυματισμένος στο κεφάλι. 'Η λιποθυμία του ωφέλιμο μάλλον σ' άσφυξία, παρά στον πόνο των πληγών του.

—'Αφού τον εξέτασε για μερικές στιγμές, ο γέρος γιατρός καθυστάθη στο Ζοζιλέ.

—'Ο κ. Ζιλμπέρ δεν διατρέχει κανένα κίνδυνο, του είπε. 'Ησυχάστε.

—Πραγματικά, ο νέος είχε συνέλθει κι' όλος. Κύτταξε έκπληκτος αυτούς που βρίσκονταν γύρω του. Είδε το Ζοζιλέ και δυο-

τρεις έργατες του κι' είπε, χαμογελώντας ελαφρά:

—'Α, θυμάμαι... Θεέ μου, πόσο βαρύ νοιώθω το κεφάλι μου!...

—Πρέπει να μείνετε ακίνητος, του σύστησε ο Λωράν.

—Μα πού βρίσκομαι; —Στο σπίτι του γιατρού της "Ωτ-Μπιουτέ.

—Είναι η πρώτη φορά που σας συναντώ, μα σας ξέρω εξ' ακοής. 'Ολοι μιλούσαν για τις ευεργεσίες σας και για την καλή σας καρδιά...

Είχε νυχτώσει πιά. 'Η Σιμόν άναψε ένα φώς.

Πίσω απ' το Ζοζιλέ, ο τραυματίας είδε τις δυο κοπέλλες. Κι' η ματιά του καρφώθηκε στη χλωμή μορφή και στα γλυκά μάτια της Μαρίας.

Οι δυο νέοι κυττάχτηκαν μερικές στιγμές. 'Υστερα η Μαρία γύρισε αλλού, το κεφάλι της, σαν να φοβόταν μήπως παρατηρήσει κανείς το κοκκίνισμα του προσώπου της...

Τη νύχτα εκείνη, ο Ζιλμπέρ είχε λίγο πυρετό. Το πρωί ήταν καλύτερα, αδύνατος όμως, γιατί είχε χάσει πολύ αίμα απ' την πληγή του.

—'Εφυγε με τ' αυσάκι του γιατρού, που το οδηγούσε ο Ζοζιλέ. 'Απ' το κατώφλι της πόρτας, οι δυο κοπέλλες τον παρακολουθούσαν με τα μάτια ώπου χάθηκε. Μα, και τότε ακόμη, τους φαινόταν πως εξακολουθούσε να τους στέλνει χαιρετισμούς από μακριά.

Κι' εκείνος όμως διατηρούσε την ανάμνησή τους σαν μια ευχάριστη όπταση, γεννημένη και χαμένη μέσα στο ίδιο όνειρο.

—'Όπως θα κατάλαβαν οι άναγνώσται μας, ο δόκτωρ Λωράν δεν ήταν άλλος απ' το γιατρό Μαντελέρ. Ζούσε, από 15 χρόνια τώρα, στη μακρινή εκείνη γωνιά των 'Αρδεννών. Είχε άφισι γενειάδα, είχε φροντίσει ν' αλλάξει όσο μπορούσε την εμφάνισή του. Κι' είχε γίνει γιατρός του "Ωτ-Μπιουτέ, με το ψευδώνυμο Λωράν.

Είχε φάσει εκεί μια μέρα, κρατώντας απ' το χέρι την κορούλα του.

Είχε αγοράσει το σπίτι εκείνο, μοναχικό, κρυμμένο πίσω απ' τα δέντρα του δάσους.

Λίγο μετά την εγκατάστασή του εκεί, τον είχε καλέσει ο εγγάτης Λαντώ, που είχε πέσει σ' ένα χαντάκι κι' είχε σπάσει τα πόδια του. 'Ο γιατρός τον εξέτασε κι' αποφάνθηκε πως δεν θα μπορούσε ποτέ πιά να περπατήσει.

Ευσπλαχνίστηκε δε τη μικρή κόρη του Σιμόν και την πήρε σπίτι του.

—'Ατελειώσιμος γιατί άβριπε να γίνεται διαρκώς βάρος στους άλλους, ο Λαν-

τώ έβαλε τέλος στη ζωή του μία μέρα. 'Από τότε, η Σιμόν ζούσε κοντά στο γιατρό κι' ανατρεφόταν μαζί με την κόρη του.

—Τι καλός άνθρωπος, ο γιατρός! Έλεγον οι χωρικοί. Περιμαζεύει τους δυστυχισμένους...

Τα δυο κορίτσια μεγάλωσαν αγαπημένα.

Αυτή ήταν η πρώτη καλή πράξη του γιατρού, όταν εγκαταστάθηκε σ' αυτό το μέρος.

Στην ήσυχη ζωή που περνούσε ο Μαντελέρ από 15 χρόνια, η συνάντησή του με το Ζιλμπέρ αποτελούσε ένα σοβαρό γεγονός.

Τον άνησυχούσε, τον δυσαρετούσε πολύ — δίχως να μπορεί να καταλάβει τη γιατί. Πρόδραπε πως ήταν ένδεχομένο να θεωρήσει καθήκον του ο νέος να τον επισκεφθεί για να τον ευχαριστήσει. Και φοβόταν μήπως διαταραχθεί έτσι η γαλήνη της ζωής του.

Πέρασαν ωστόσο μερικές μέρες, χωρίς να μάθει τίποτε γι' αυτόν. 'Υστερα, ένα βράδυ, παρουσιάστηκε ο Ζιλμπέρ, με το δεξί του χέρι κρεμασμένο απ' το λαιμό και μ' ένα επίδεσμο στο μέτωπο.

—'Η πρώτη αυτή επίσκεψη, στην οποία παρευρέθηκε κι' η Μαρία, δεν κράτησε πολύ. Κι' απ' τα δυο μέρη υπήρχε κάποια αμηχανία.

Για να διευκολύνει το νέο, ο Μαντελέρ του είπε:

—Πολύ μελαγχολικός τόπος εδώ, κύριε Ζιλμπέρ. Γιατί να θάψετε τα νειάτά σας;... Πρέπει να κατέγεται κανείς από δω, για ν' αγαπάει τις 'Αρδένες. 'Αλλιώς, η μονοτονία των τοπίων του φέρνει μια βαρεία μελαγχολία.

—'Ο Ζιλμπέρ κούνησε το κεφάλι του κι' απάντησε:

—Είμαι όρφανός. 'Ο τόπος που γεννήθηκα, μου έγινε μισητός. 'Εχω πικρές αναμνήσεις από εκεί. Μου ήταν αδύνατο να μείνω στο μέρος όπου υπέφεραν σκληρά προσφιλή μου πρόσωπα.

Δίστασε λίγο κι' έφερε το χέρι του στο μέτωπο. Τα μάτια του βούρκωσαν.

—'Εδώ, πιστεύω πως θα βρω την ευτυχία... δεν ξέρω κι' εγώ γιατί! ψιθύρισε.

Και κύτταξε τη Μαρία, που τον κύτταζε κι' αυτή, έκπληκτη και συγκινημένη απ' το λυπηρό τόνο του.

Κοκκίνισαν κι' οι δυο τους. Δεν είχαν καμιά σφή και ώρισμένη σκέψη. Γνωρίζονταν πολύ λίγο και δεν ήταν δυνατόν να γεννηθεί στην ψυχή τους η έλπίδα πως μπορούσαν να συνδεθούν...

Μα κάτι συγκεκριμένο είχε περάσει απ' το νου τους κι' είχε προσεγγίσει τις ψυχές τους.

—'Ηταν η πρώτη πνοή του έρωτα, η πρώτη έλξη μιάς άγνης συμπάθειας, το πρώτο κοκκίνισμα για το μυστικό τους.

—'Ο Μαντελέρ δεν είχε αντίληψη τίποτε. 'Η Σιμόν, βγαίνοντας απ' το σταύλο, είδε το Ζοζιλέ. 'Υποψιάστηκε τότε, σήκωσε τα μάτια της και διέκρινε, στο φώς της κάμαρας, τη σιλουέτα του Ζιλμπέρ.

—'Η καρδιά της σκίρτησε...

Λίγο αργότερα, ο Ζιλμπέρ άποχαιρέτησε το Μαντελέρ κι' έφυγε.

—'Η Σιμόν είχε πλησιάσει στο σπίτι. Βγαίνοντας, ο Ζιλμπέρ πέρασε από κοντά της, χωρίς να την αντιληφθεί, κι' απομονώθηκε.

—'Η Σιμόν γύρισε στο σπίτι της, έπεσε σ' ένα κάθισμα, έσκυψε το κεφάλι της και τ' ακούμπησε στα χέρια της...

Σε λίγο όμως, ανασήκωσε τους ώμους της και ψιθύρισε:

—Είμαι τρελή να σκέπτομαι τέτοια πράγματα!

Κάποιος χτύπησε ελαφρά την πόρτα της. Πήγε ν' ανοίξει. 'Ηταν ο Μαντελέρ.

—Γιατί μένεις μόνη σου, παιδί μου; της είπε στοργικά. 'Ελα να περάσεις τη βραδιά μαζί με τη Μαρία.

—'Οχι, δεν είμαι καλά, απάντησε η Σιμόν.

—Τι αισθάνεσαι;

—'Α, τίποτε σοβαρό! Λίγη κούραση.

—Τότε μείνε εδώ. Θα σου στείλω τη Μαρία.

—'Όταν ανταμώθηκαν οι δυο κοπέλλες,

κυριεύθηκαν από ένα άμοιβαίο φόβο. Για μια στιγμή δεν μπορούσαν να μιλήσουν. Μα η Σιμόν, με τον δρμητικό χαρακτήρα της, δεν μπόρεσε να συγκρατήσει γιά πολύ.

—Είδες τον κ. Ζιλμπέρ; ρώτησε.

—Ναί.

Κι' η Μαρία διηγήθηκε τις λεπτομέρειες της επίσκεψης του νέου. 'Η άλλη την άκουγε προσεκτικά, ρουφώντας τα λόγια της και γελώντας νευρικά κάπου-κάπου. 'Όταν τελείωσε, της είπε:

—'Εγώ βρέθηκα κοντά του, όταν έφευγε. Μα δεν με είδε. Ναί, δεν με είδε.

—Ξαφνικά, η Μαρία είπε μ' ένθουσιασμό: —Τι καλός πού είναι, ο κ. Ζιλμπέρ!

—'Η Σιμόν σάπασε κι' έσκυψε το κεφάλι της. 'Υστερα σηκώθηκε απότομα κι' έστρεψε αλλού τα μάτια της. Δεν είχε πιά τη δύναμη να συγκρατήσει τα δάκρυά της.

—'Η Μαρία την πήρε στην αγκαλιά της, κατάχλωμη, τρέμοντας.

—Θεέ μου! Τι έχεις, Σιμόν; τη ρώτησε.

Μα εκείνη της ξέφυγε κι' απάντησε: —'Αφίσε με. Δεν μπορώ να σου πω τί έχω, αφού δεν το ξέρω ούτε κι' εγώ η ίδια...

Μα ανακουφίζομαι έτσι. Μου κάνει καλό να κλάω.

—Δεν σ' έχω ξαναδω ποτέ σ' αυτή την κατάσταση... Προηγουμένως, μούριζες κάτι παραξενιές ματιές. Τι έχεις έναντιόν μου;

—Τίποτε, καλή μου Μαρία. Είμαι τρελή... Μου ήρθε, έτσι απότομα και δίχως λόγο, η όρεξη να κλάψω...

—'Αν δεν έκλαιγα, θ' άρρωστούσα. Μα τώρα τελείωσε πιά... Κι' η χωρική άρχισε να γελάει.

—'Όποτε δεν σ' έκαμα εγώ να λυπηθείς; έπέμενε η Μαρία.

—'Ούτε σύ, ούτε κανείς άλλος.

—Μου λές την αλήθεια;

—Σου τ' όρκίζομαι.

—Φίλησε με, λοιπόν, σαν αδελφή...

—'Αφού έφυγε η Μαρία, η Σιμόν βυθίστηκε και πάλι σε θλιβερές σκέψεις.

Σε λίγο, βγήκε έξω για να δροσίσει το ξαναμένο μέτωπό της. Το αίμα γιάς έκαιγε τα μάγουλα.

Σε μικρή απόσταση, στη στροφή του δρόμου, ύψωνόταν το σπίτι του γιατρού, με τους γκριζούς τοίχους του. 'Ενα παράθυρο στο πρώτο πάτωμα — της κάμαρας της Μαρίας — ήταν ακόμη φωτισμένο. Κάποια στιγμή άνοιξε και πρόβαλε μια λεπτοκαμωμένη μορφή.

—Δεν κοιμάται κι' αυτή! ψιθύρισε η Σιμόν. 'Αραγε σκέπτεται εκείνον;

—Γύρισε στίτη της, έπιασε γονατιστή κι' έσφιξε ανάμεσα στα χέρια της το κεφάλι της που φλεγότανε.

—Θεέ μου! είπε με τρόμο. Θαρρώ πως η καρδιά μου είναι γεμάτη μίσος!...

—Ξαφνικά, άκουσε βογγητά και φωνές απ' το δάσος.

—'Ωρμηξε ξέω κι' είδε έναν άνθρωπο, ένα κουρελή, που σερνόταν ανάμεσα στους βάτους και σ' αγκάθια...

Β'

Λίγες μέρες προηγουμένως, σ' ένα ερημικό δάσος, καμιά είκοσαριά άντρες, με σκισμένες χωριάτικες μπλούζες, άπασχολούντο με μια παράξενη δουλειά.

—'Ησαν όλοι λαθρέμποροι και προετοιμάζονταν για να περάσουν το εμπόρευσμά τους μέσα απ' τα τελωνειακά φυλάκια, χωρίς να τους πάρη κανένας είδησι.

—'Δούλευαν σιωπηλά κι' ακούραστα. Κι' ένας απ' τους πιο ηλικιωμένους, ψηλός κι' αδύνατος, με ρυτιδωμένο πρόσωπο κι' άπαισία μορφή, έδινε στους άλλους οδηγίες με χαμηλή φωνή.

—Φορούσε ένα κουστούμι χιλιομπαλωμένο. Τα μάτια του άστραφταν άνησυχά.

—'Ενας από τους λαθρέμπορους του είπε: —'Ε, Παριζιάνε, κύττα αν είναι δεμένο το πράμα όπως το θέλεις εσύ.

—Ναί, καλά είναι.

—'Εχεις πάρει όλα σου τα μέτρα;

—Και βέβαια!

—'Ο άρχηγός της συμμορίας, κάποιος 'Α δελού, είπε σ' ένα απ' τους συντρόφους του: —'Εσύ θα οδηγήσεις το κάρρο, Σαφέρ. 'Ο Παριζιάνος είναι καινούργιος ακόμη και δεν ξέρει καλά τον τόπο. Θα πιάς λοιπόν μαζί του.

—'Επειτα πλησίασε τον Παριζιάνο, στάθηκε μπροστά του και σταύρωσε τα χέρια.

—'Όλοι μας γνωρίζουμε μεταξύ μας, έκτος από σένα, του είπε. Σε βαφτίσαμε Παριζιάνο, μα αυτό δεν είναι όνομα. Πώς σε λένε;

—'Ο άλλος γέλασε σαρκαστικά, ανασήκωσε τους ώμους του κι' απάντησε: —'Λέγομαι Ροσκώφ.

Μα πώς βρισκόταν σ' αυτά τα μέρη, ο Ροσκώφ; Ποιά αλλόκοτη τύχη τον είχε φέρει και πάλι κοντά σε δυο πρόσωπα, που είχε τόσο πολύ άλλοτε αναμειχθεί στη ζωή τους;

Περίμενε του κάκου απάντησι στο γράμμα που είχε στείλει στον Κομπρεντέλ, φανερώνοντάς του πράγματα φοιχτά.

Είχε κατασπαταλήσει στο μεταξύ όλα τα λεφτά που πήρε απ' τη δυστυχισμένη 'Αννα κι' είχε βουτηχτεί πάλι στη φτώχεια, μαζί με τη Ναταλία.

Στο τέλος, έκπληκτος γιατί δεν είχαν φέρει κανένα αποτέλεσμα οι απειλές του, αποφάσισε να πάη ο ίδιος στη Σατώ-Λεσατέλ.

—'Εκεί έμαθε τον ξαφνικό θάνατο του κτηματία, τη σύλληψη και προφυλάκιση της 'Αννας Κομπρεντέλ, την καταδίκη της και τη θανατική της εκτέλεση, την παράξενη και ξαφνική αναχώρησή του γιατρού...

—'Αν μπορούσα να ξαναβρω καποτε το Μαντελέρ, θάκανα την τύχη μου! είπε με το νου του. Θα τον έβαζα να χορέψει στο ταψί, ο κατεργάρης!...

Τον αναζήτησε, μα του κάκου. Στο τέλος, ξαναγύρισε στο Παρίσι, όπου έμενε κι' η Ναταλία.

Σε λίγο καιρό, κατηγορήθηκε για απόπειρα ληστείας και φόνου. Δικάστηκε απ' το κακουροδικείο και καταδικάστηκε σε 10 ετών εϊρκτή και ισόβια άστυνομική επίτηρηση.

—'Όταν βγήκε απ' τη φυλακή, τον έστειλαν στη Ντιζόν, όπου πήγε να τον βρή κι' η Ναταλία.

—'Η γυναίκα αυτή έμενε πιστή σαν σκύλος στον άπαισία εκείνο κακούργο, που την κακομεταχειριζότανε και την ζυλοκοπούσε όταν ήταν μεθυσμένος.

Μα, στο περιωρισμένο περιβάλλον της Ντιζόν, ο Ροσκώφ δεν μπορούσε να ζήσει μ' άπιαστε και παληανθρωπιές, όπως συνήθιζε. Έξφυγε λοιπόν απ' την επίδραση της άστυνομίας και πέρασε στη Γερμανία κι' ύστερα στο Βέλγιο. 'Εκεί, προσκολλήθηκε σε μια συμμορία λαθρεμπόρων, που «δούλευε» κοντά στα σύνορα.

Και τώρα, καθώς προχωρούσε τ' άμαξι των λαθρεμπόρων που μετέφερε μαρπούτι κρυμμένο κάτω από ένα φορτίο καυσόξυλα, ο Ροσκώφ είχε πιάσει κουδέντα με το Σαφέρ που τον συνόδευε. Μα εκείνος ήταν λιγότερος και του άπαντούσε μονολεκτικά.

—Να δουλειά για τους τελωνοφύλακες! είπε πονηρά ο Ροσκώφ δείχνοντας τα καυσόξυλα. Βρίσκεται εκεί από κάτω ως έκαστο χιλιόδων φράγκων μαρπούτι! Σωστά το υπολογίζω;

—Μπορεί.

—Κάνεις καλές δουλειές, βλέπω, φίλε...

—'Εγώ όχι.

—'Αλλά ποιος;

—'Ο 'Αντελού.

—Είναι πλούσιος;

—Μπορεί.

—Κι' εργάζεσαι για λογαριασμό του;

—Σουτ!

—'Ο Ροσκώφ κάγχασε σαρκαστικά. Πήγε πιά κοντά στο λαθρέμπορο, που βάδιζε άριστερά από τ' άλλο, έχοντας τυλιγμένο το καμουτσίκι γύρω απ' το λαιμό του. 'Ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του και του ψιθύρισε, δείχνοντάς του τ' άμάξι: —Τι λές, τα κάνουμε δυο μερτικά;

—'Ο Σαφέρ στάθηκε, σατισμένος.

—'Ε! Πώς; τραύλισε.

—Δεν καταλαβαίνεις λοιπόν; Να σου εξηγήσω... Που θέλει ο 'Αντελού να πιάς το φορτίο;

—'Εκεί κάτω... απάντησε ο Σαφέρ, κι' έδειξε ένα λόφο.

—Και πόσο θα σε πληρώσει γι' αυτό;

—Χίλια φράγκα.

—Λοιπόν ν' αλλάξεις δρόμο! Θα πάμε αλλού, όπου τύχη... και θα μοιραστούμε το φορτίο. Θα μάς πέσουν 50 χιλιόδες φράγκα στον καθένα. Κι' από πάνω, σου αφήνω δικά σου τ' άλλογο και τ' άμάξι... Συμφωνείς;

—'Ο λαθρέμπορος έγινε κατάχλωμος. Τ' άλλοι... τα μάτια του πέταξαν στίθες.

—Είμαι λαθρέμπορος, είπε, μα όχι κλέφτης!

—'Εκανε δυο βήματα πίσω και ξετύλιξε το καμουτσίκι απ' το λαιμό του. Πριν προσφύσει ο Ροσκώφ να φυλαχτεί, το λαιμό σύλακωσε και μάζωσε το πρόσωπό του.

—'Αρπα την, Παριζιάνε! φώναξε ο Σαφέρ.

—'Ο Ροσκώφ έμπηξε μια φωνή πόνου και χύμηξε πάνω του, κρατώντας ένα μαχαίρι. Μα εκείνος άρπαξε το όπλιμένο χέρι του, το στραμπούληξε, του πήρε το μαχαίρι και τον έσπρωξε ύστερα μέσ' στο χαντάκι, δίπλα στο δρόμο.

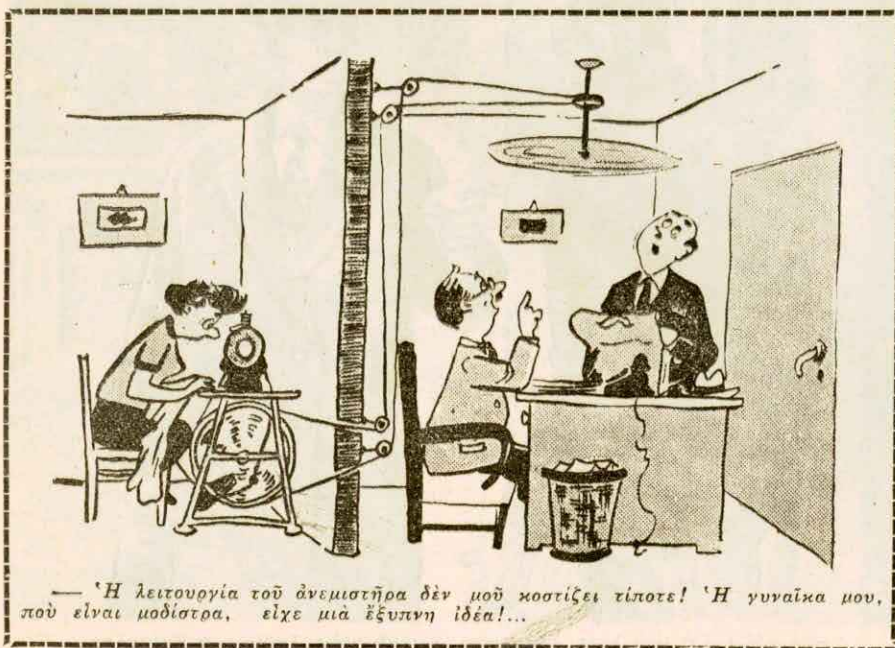
Φύλαξε έπειτα στη τσέπη του το όπλο και συνέχισε το δρόμο του, άδιαφορώντας πιά για τον άχρεο σύντροφό του, που σπαρταρούσε και προσπαθούσε να σταματήσει το αίμα που έτρεχε απ' τα ρουθούνια του.

—'Ο Ροσκώφ σηκώθηκε και σκούπισε το μέτωπο και το πρόσωπό του.

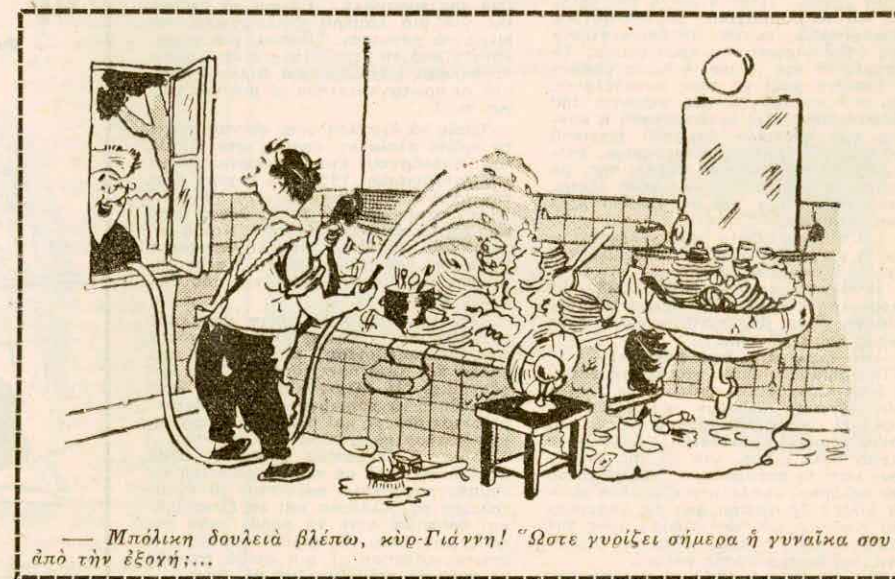
Είχε όψι φοιχτή. Κι' η ματιά που έριξε στο λαθρέμπορο, που τον χάρη με τ' άμάξι στη στροφή του δρόμου, έσταζε μίσος...

Περίμενε λίγο. 'Υστερα, βέβαιος πιά πως δεν τον έβλεπε κανείς, άρχισε να παρακολουθεί από μακριά τ' άμάξι. Βάδιζε δίπλα στο δάσος και κρυβόταν πίσω απ' τα δέντρα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

—'Η λειτουργία του ανεμιστήρα δεν μου κοστίζει τίποτε! 'Η γυναίκα μου, που είναι μοδίστρα, είχε μια έξυπνη ιδέα!...

—Μπολική δουλειά βλέπω, κύρ-Γιάννη! 'Όποτε γυρίζει σήμερα η γυναίκα σου από την εξοχή!...

Η Χιλντεγκαρντ Κνέφ σκέπτεται να εγκαταλείψει για δεύτερη φορά το Χόλλυγουντ...

Χιλντεγκαρντ Κνέφ

Η κορυφαία στάρ της μεταπολεμικής Γερμανίας

Ανάμεσα στα όνοματά των νέων στάρ, που παρουσιάζει τα μεταπολεμικά χρόνια ο γερμανικός κινηματογράφος, δεν υπάρχει αμφιβολία πως ένα ξεχωρίζει και στέκει ψηλότερα από κάθε άλλο: Το όνομα της Χιλντεγκαρντ Κνέφ.

Πολύ λίγα χροιά στο Χόλλυγουντ για την ανάδειξή της σε αστέρι πρώτου μεγέθους. Η αμερικανική κινηματογραφική βιομηχανία, που προσέφερε ως τώρα αθάνατα δολλάρια, αλλά κανένα αληθινά μεγάλο ρόλο, όπου να μπορεί να αξιοποιήσει πέρα για πέρα το ισχυρό δραματικό της ταλέντο. Ο ρόλος που την ανέδειξε και την καθιέρωσε, ήταν ο ρόλος της «Αμαρτωλής», στο περίφημο ομώνυμο φιλμ του Βίλλυ Φόρστ, που γυρίστηκε στην Γερμανία το 1950.

Όταν η Ελσάβητ Χιλντεγκαρντ έσπρωξε την πρώτη αυτή μεγάλη επιτυχία της, ήταν μόλις 25 ετών. Γεννήθηκε στο Ούγγι, την νύχτα των Χριστουγέννων του 1925, δυο χρόνια, όμως, αργότερα οι γονείς της εγκαταστάθηκαν στο Βερολίνο.

Στο σχολείο της, έδειξε ένα εκπληκτικό ταλέντο στο σχέδιο. Και δεν είχε προησυχία ακόμη καλά-καλά να εγκαταλείψει τα μαθητικά θρανία, όταν η «Ούφα», η μεγαλύτερη, τότε, κινηματογραφική εταιρεία της Γερμανίας, την αγκαζάρισε για σχεδιάστρια.

Στην θεία αυτή, έμεινε επί ένα ολόκληρο χρόνο. Ήταν η εποχή του πολέμου και τα συμμαχικά βομβαρδιστικά άφηναν πολύ συχνά το επισκεπτήριο τους στην γερμανική πρωτεύουσα. Το μεσημέρι της γειμιά, η Χιλντεγκαρντ το έπαιρνε μαζί με τους συναδέλφους της στα καταφύγια των σκουπιδιών της «Ούφα», όπου είχε εγκατασταθεί η καντίνα των ηθοποιών και του τεχνικού προσωπικού. Εκεί, ένα μεσημέρι, έπεσε πάνω στο ολόξανθο κεφάλι της, με τα διαυγή γκριζοπράσινα μάτια, εξεταστικό το βλέμμα του σκηνοθέτου Χέλμουτ Κούτνερ.

— Στοιχηματίζω — είπε γελώντας — πως η μικρούλα αυτή θα μπορούσε να γίνει μια σπουδαία στάρ!...

Η Χιλντεγκαρντ Κνέφ δεν έδειξε την παραμικρή έκπληξη. Με ήρεμη αυτοπεποίθηση, χωρίς αλαζονεία, σήκωσε τους ώμους και είπε απλά:

— Το ξέρω πως έχω ταλέντο!

Τη χρησιμοποίησαν, για πρώτη φορά, σ' έναν επεισοδικό ρόλο, στην ταινία του Χάραλντ Μπράουν «Ονειροπόλησις». Η άνευς που είχε μπροστά στο φάκο, προκάλεσε εντύπωση. Άλλα ήταν ακόμη πολύ μικρή, για να της αναθέσουν κάτι το σοβαρότερο. Ως το τέλος του πολέμου, έλαβε μέρος σε δύο ακόμη φιλμ: Το «Κάτω από τις γέφυρες» του Κούτνερ και τον «Δρόμο προς την ευτυχία» του Έγκελς, όπου κι εκεί έπαιξε σε δευτερεύοντες ρόλους.

Την ανοίγει το 1945, η θύελλα της

πολεμικής καταστροφής ξεσπάει στη Γερμανία. Στο Βερολίνο, δεν έχει μείνει σχεδόν τίποτα όρθιο.

Στο σπίτι του, που είναι ένα από τα ελάχιστα που έχουν απομείνει άθικτα από τους βομβαρδισμούς, ο Βίκτωρ ντε Κόβα φιλοξενεί όσους μπορεί περισσώτερους από τους συναδέλφους του της πόλης. Ανάμεσά τους και την Χιλντεγκαρντ Κνέφ. Η γκαρνταρόμπα της αποτελείται, όλη κι όλη, από ένα ανδρικό σακάκι, μια ξεσκισμένη και χιλιοπαλωμένη φούστα κι ένα μπαμπούκι μαντίλι, που βάζει στο κεφάλι. Μόνο τα θαυμάσια μάτια της, που καθρεφτίζουν ολόκληρη την ρομαντική Γερμανία, δεν έχουν χάσει τίποτα από το φως τους.

Όταν περνάει ο πρώτος σάλος από την καταστροφή, ο Βίκτωρ ντε Κόβα και οι φιλοξενούμενοί του αποφασίζουν να ιδρύσουν, με τα πρόχειρα μέσα που διαθέτουν, ένα θέατρο. Για να μπορέσει να λάβει μέρος στην προεμιέρα, η Χιλντεγκαρντ Κνέφ κόβει και ράβει μόνη της ένα βραδυινό φόρεμα, από ένα τιτανόσκεπασμα που της παραχώρησε ο ντε Κόβα!

Η έμπνευσή της αυτή κάνει για πρώτη φορά το όνομά της γνωστό στο διεθνές κοινό. Το 1947, το «Λάιφ» αφιερώνει στο μεταπολεμικό Βερολίνο ένα πολυσέλιδο, εικονογραφημένο ρεπορτάζ, με τον τίτλο: «Η πιο ενδιαφέρουσα πόλη του κόσμου». Και, μεταξύ των άλλων, αναφέρει και την ιστορία της νεαρής Γερμανίδας ηθοποιού, που έγραψε μόνη της το φόρεμα, με το οποίο θα παρουσιαζόταν στη σκηνή.

Σιγά-σιγά, άρχισαν τότε να ξαναγυρίζουν στην Γερμανία όσοι είχαν απομακρυνθεί εξ αιτίας της αντίθεσής της προς το χιτλερικό καθεστώς. Πολιτικοί, συγγραφείς, δημοσιογράφοι, παραγωγοί και σκηνοθέτες της πόλης. Ένας από αυτούς είναι και ο «Έριχ Πόμμερ», διευθυντής παραγωγής της «Ούφα», την εποχή εκείνη, που κυριαρχούσε στον παγκόσμιο κινηματογράφο, με ταινίες, όπως «Ο γαλαξίας άγγελος» και «Το συνέδριον χορείας».

Ο Πόμμερ γνωρίζει την Χιλντεγκαρντ Κνέφ και γοητεύεται από την εκφραστική ομορφιά της. «Την κύτταζε, φαίνεται, τόσο εύλωτα — εξωμολογήθηκε αργότερα —, ώστε την έκανα στο τέλος να πάρει μαζί μου ένα όφος αρκετά... καχύποπτο! Έτσι, αναγκάστηκα να την διαβεβαιώσω πως ο θαυμασμός μου δεν έκρυβε καμμία ύστεροβουλία... Ιδιωτικής φύσεως».

Αρχές του 1948, η Χιλντεγκαρντ είχε το πρώτο σοβαρό ειδύλλιο της ζωής της με τον «Αμερικανό» υπολοχαγό Κούρτ Χίρς, που, λίγων καιρό αργότερα, την παντρεύτηκε και την πήρε μαζί του στην «Αμερική». Εκεί, με την υποστήριξη του συζύγου της και του Πόμμερ, η Γερμανίδα στάρ δεν άργησε να αγκαζαρισθεί από μια κινηματογραφική εταιρεία του Χόλλυγουντ.

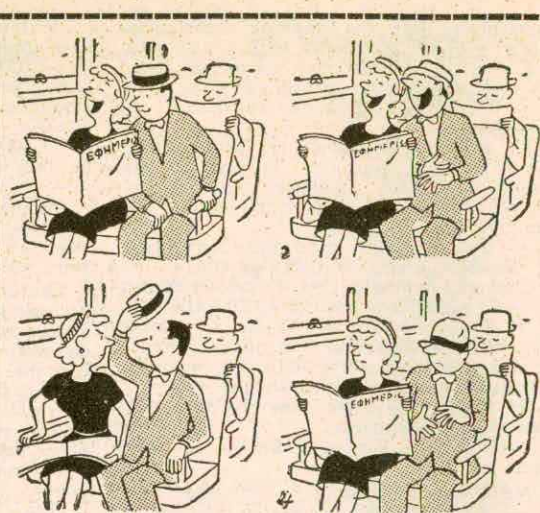
Οι «Αμερικανοί» την μετωνόμασαν σε Χιλντεγκαρντ Νέφ, της έδωσαν έναν ικανοποιητικότατο μισθό — άλλ' από εκεί και πέρα τίποτα! Σε διάστημα δύο ολόκληρων ετών, δεν έπαιξε παρά δύο μόνον ασημαντούς ρόλους, σε φιλμ μετρίας αξίας.

Η άδικη παραγνώριση είχε κάνει τη ζωή της τυραννική. Έβλεπε τα όνειρά της για μια λαμπρή καλλιτεχνική καριέρα να χάνονται. Ωσπου, μια μέρα, έφτασε από τη Γερμανία μια επείγουσα πρόσκληση: Την ήθελε ο Βίλλυ Φόρστ, για να πρωταγωνιστήσει σε μια νέα ταινία του!

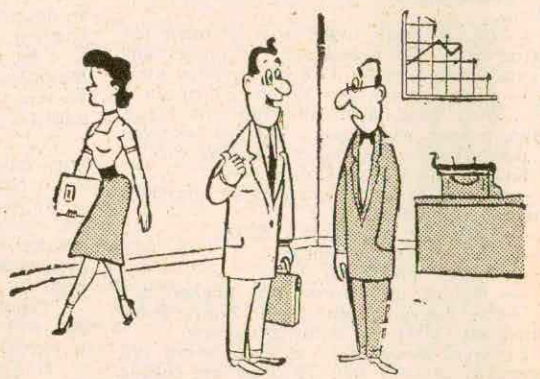
Χωρίς να διστάσει ούτε στιγμή, πήρε το πρώτο πλοίο κι έφτασε στο λιμάνι του Αμβούργου ένα παγωμένο πρωινό του Φεβρουαρίου 1950. Η τυχερή ώρα της σταδιοδρομίας της είχε σημάνει. Η «Αμαρτωλή» του Βίλλυ Φόρστ ήταν μια ταινία πρώτου μεγέθους. Και η εκπληκτική απόδοσή της Χιλντεγκαρντ Κνέφ την καθιέρωσε οριστικά στην συνείδηση του γερμανικού και του διεθνούς κοινού.

Τότε μόνο το Χόλλυγουντ κατάλαβε το λάθος του. Την ξανακάλεσε κοντά του, διπλοασιάζοντας την αμοιβή της. Άλλα και πάλι συνεχίστηκε η ίδια κατάσταση! Η Χιλντεγκαρντ Κνέφ εξακολούθησε να χρησιμοποιείται σε δευτερεύοντες ρόλους και ασημαντες ταινίες, που έθιξαν το πλούσιο ταλέντο της.

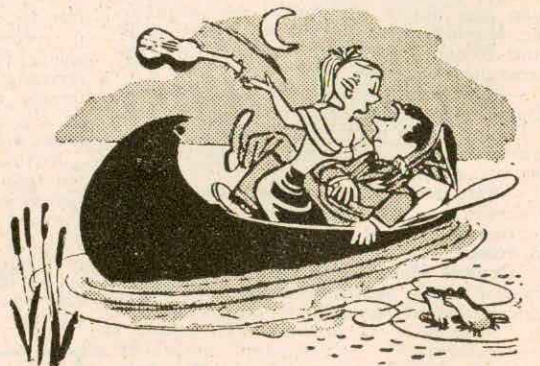
Τώρα, η Γερμανίδα ηθοποιός, αφού απελπίστηκε πια με την αμερικανική κινηματογραφική βιομηχανία, σκέπτεται να εγκαταλείψει τα δολλάρια και να ξαναγυρίσει, οριστικά αυτή τη φορά, στην πατρίδα της, όπου την καλούν και πάλι να πρωταγωνιστήσει σε μια σειρά ταινιών με σοβαρές καλλιτεχνικές αξιώσεις.

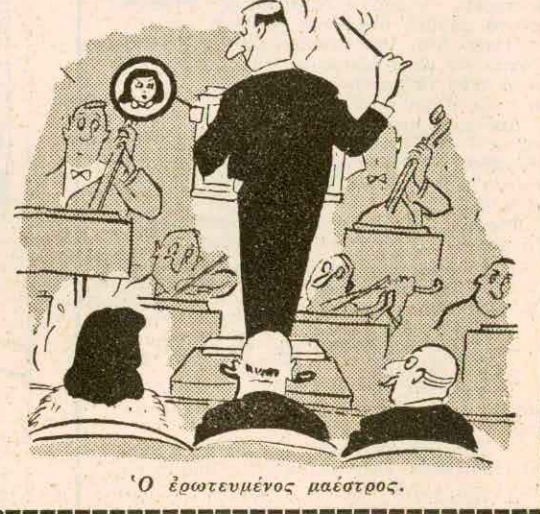
Πάθημα λαθραναγνώστου.

— Έχεις, βλέπω, σπουδαία δακτυλογράφο!...
— Μπα, δεν βαρύνει, όλο ορθογραφικά λάθη κάνει!...

— Φτάνουν πια οι ρομαντισμοί, χρυσέ μου!...

Ο έρωτευμένος μαέστρος.

Το ανθρώπινο ΠΟΔΙ

Η πιο μεγελοφυής συσκευή της φύσεως

Κάθε φορά που ανεβαίνετε μια σκάλα ή που βαδίζετε απλά, τα πόδια σας υψίζονται τρομακτικά σφυροκοπήματα, που θα κατέστρεφαν κάθε άλλο μέλος του σώματός σας. Αν είστε δε μια νοικοκυρά, διανύετε συνήθως, βαδίζοντας, δέκα πέντε περίπου χιλιόμετρα την ημέρα. Αυτό σημαίνει ότι κάνετε 27.000 περίπου βήματα. Σε κάθε βήμα, επί ένα δευτερόλεπτο, ολόκληρο το βάρος σας πέφτει πάνω στο ένα σας πόδι. Αν το βάρος σας είναι 55 κιλά, τότε τα πόδια σας υψίζονται κάθε μέρα διαδοχικά σφυροκοπήματα συνολικού βάρους 1.500 τόννων!

Αν είστε άντρας, βαδίζετε λιγότερο, αλλά τα σφυροκοπήματα είναι πιο σκληρά, γιατί το βάρος του σώματός σας είναι μεγαλύτερο.

Ακόμα μεγαλύτερες δυνάμεις εξαπολύονται εναντίον των ποδιών σας στο τρέξιμο. Σύμφωνα με έμπειρους υπολογισμούς, όταν τρέχετε για να προσλάβετε ένα λεωφορείο, κάθε βήμα σας ρίχνει απάνω στους αστραγάλους σας, στα πέλματά σας και στα δάχτυλα των ποδιών σας μια δύναμη, που είναι δέκα φορές μεγαλύτερη από το βάρος του σώματός σας. Μπορείτε, λοιπόν, να φαντασθείτε πόσο φοβερή είναι η δοκιμασία των ποδιών, όταν ένας δρομέας ταχύτητας εφορμά ή όταν ένας παίκτης της καλαθοσφαίρας πηδά στον αέρα.

Το ανθρώπινο πόδι είναι μια από τις πιο μεγαλοφυείς και πιο εξυπνες συσκευές της φύσεως. Μέσα σ' ένα τόσο μικρό χώρο λειτουργεί ένα εκπληκτικό σύστημα. Είναι δε συγχρόνως υποστηρίγματα, μοχλός, καταπέλτης, περιστροφικός και απορροφητής των ισχυρών κλονισμών, που προκαλεί το βάρος μας.

Κανένα άλλο μέρος του σώματός μας δεν περιέχει τόσο διαφορετικά τμήματα σε τόσο μικρό χώρο. Τα μέρη του ποδιού, που υποστηρίζουν και κινούν το σώμα, αποτελούνται από 26 οστά συνδυασμένα με θαυμαστό τρόπο. Τα οστά αυτά κινούνται από εκατομμύρια μυϊκές ίνες, τρέφονται από ένα λαβύρινθο αίμοφόρων αγγείων και συντονίζονται με τα ηλεκτρικά σήματα λεπτοτάτων νευρώνων.

Το ζωντανό αυτό υγρό, που εξασφαλίζει την τροφή των ιστών, πρέπει να ανεβεί σε ύψος μεγαλύτερο του ενός μέτρου, παλεύοντας με την έλξη της βαρύτητας. Αυτό γίνεται με τη βοήθεια μυών σχήματος δακτυλίου, που βρίσκονται γύρω από τις σπονδαιοτέρες φλέβες. Οι μυώνες αυτοί σπρώχνουν με ρυθμικές συσπάσεις το αίμα προς τα πάνω.

Δεν λειτουργούν όμως, όταν ο άνθρωπος δεν κινείται. Αν δεν σπαστεί το πόδι σας και τα σκέλη σας, οι μυώνες αυτοί, που τυλίγουν τις φλέβες, αδρανούν, το αίμα λιμνάζει και μπορεί να ξεφύγει από τα αίμοφρα αγγεία και να διαποτίσει τους γύρω ιστούς. Γι' αυτό οι στρατιώτες «αλλάζουν πόδι», όταν είναι αναγκασμένοι να μένουν όρθιοι και ακίνητοι για πολλή ώρα, ρίχνοντας το βάρος του σώματός τους τότε στο ένα πόδι και τότε στο άλλο.

Εξ αιτίας του ιδιόρρυθμου κυκλοφοριακού συστήματός τους, τα πόδια είναι εξαιρετικά ευαίσθητοι «δείκτες» ανωμαλών μεταβολών, που συμβαίνουν σε άλλα σημεία του σώματος. Οι καρδιακοί, π.χ., υποφέρουν από πρήξιμο των αστραγάλων, γιατί η καρδιά τους δεν έχει τη δύναμη να κάνει το αίμα να κυκλοφορήσει κανονικά στα πόδια. Το χειμώνα, έξ' αλλου, εύκολα κρυολογεί κανείς, όταν δεν διατηρή τα πόδια του ζεστά. Όταν τα πόδια κρυώνουν, η καρδιά καταβάλλει μεγάλες προσπάθειες να τους στείλει περισσότερο αίμα. Αυτό όμως εξαντλεί τον οργανισμό και τον κάνει πιο τρωτό στα κρυολογήματα.

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
Ιδού το μυστικό μας.

Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ

Αγ. Κωνσταντίνου 12
Τηλ. 53-100

ρων. Την δύναμη δε της κινήσεως παρέχουν οι μύς της κνήμης και του μηρού, που συσπώνται. Άπλωσ το να στέκεται κανείς όρθιος, είναι ένα κατορθώμα της μηχανικής του ανθρώπινου σώματος. Διατηρείται την ισορροπία σας, γιατί το βάρος σας κατανέμεται με μαθηματική ακρίβεια, τμηματικά, σε διάφορα «στρατηγικά» σημεία.

Είναι εκπληκτικό επίσης το πως τα διάφορα μέρη του ποδιού συνεργάζονται, όταν βαδίζετε. Το τόξο του πέλματος ενεργεί ως μοχλός, ανασπώνοντας το βάρος σας. Το ανασπώνωμα αυτό γίνεται βαθμιαία, ώσπου το σώμα σας φτάνει σε ύψος μεγαλύτερο από το κανονικό, ενώ τα δάχτυλα σφίγγονται για να σας δώσουν σταθερότητα έπαφής με το έδαφος.

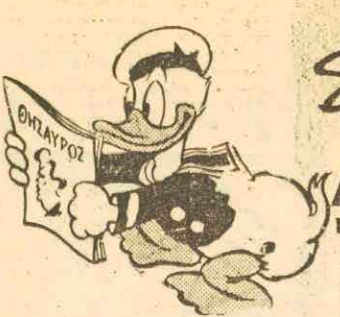
Τώρα, είστε σε μια κατάσταση λεπτής ισορροπίας. Το πόδι σας πρέπει να χαμηλώσει το κορμί σας σιγά-σιγά, αλλιώς θα χάνετε την ισορροπία σας και θα πέφατε. Επίσης, θα προσγειωνόσαστε πάνω στη φτέρνα σας με καταστροφική ορμή, αν το πόδι σας δεν ήταν εφωδιασμένο με ειδικά μηχανήματα. Τα μηχανήματα αυτά είναι ώριμοί μύς, που σας σπρώχνουν προς τα εμπρός την τελευταία στιγμή, έτσι ώστε το πόδι να προσγειωθεί ομαλά και βαθμιαία, γλυστρώντας πάνω στο έδαφος.

Επειδή το πόδι είναι το πιο απομακρυσμένο από την καρδιά σημείο του σώματος, ο ανεφοδιασμός του σε αίμα παρουσιάζει σοβαρά προβλήματα. Το πιο μεγάλο πρόβλημα δεν είναι η απόστολή αίματος σ' αυτό, αλλά η επιστροφή του αίματος από αυτό.

Το ζωτικό αυτό υγρό, που εξασφαλίζει την τροφή των ιστών, πρέπει να ανεβεί σε ύψος μεγαλύτερο του ενός μέτρου, παλεύοντας με την έλξη της βαρύτητας. Αυτό γίνεται με τη βοήθεια μυών σχήματος δακτυλίου, που βρίσκονται γύρω από τις σπονδαιοτέρες φλέβες. Οι μυώνες αυτοί σπρώχνουν με ρυθμικές συσπάσεις το αίμα προς τα πάνω.

Δεν λειτουργούν όμως, όταν ο άνθρωπος δεν κινείται. Αν δεν σπαστεί το πόδι σας και τα σκέλη σας, οι μυώνες αυτοί, που τυλίγουν τις φλέβες, αδρανούν, το αίμα λιμνάζει και μπορεί να ξεφύγει από τα αίμοφρα αγγεία και να διαποτίσει τους γύρω ιστούς. Γι' αυτό οι στρατιώτες «αλλάζουν πόδι», όταν είναι αναγκασμένοι να μένουν όρθιοι και ακίνητοι για πολλή ώρα, ρίχνοντας το βάρος του σώματός τους τότε στο ένα πόδι και τότε στο άλλο.

Εξ αιτίας του ιδιόρρυθμου κυκλοφοριακού συστήματός τους, τα πόδια είναι εξαιρετικά ευαίσθητοι «δείκτες» ανωμαλών μεταβολών, που συμβαίνουν σε άλλα σημεία του σώματος. Οι καρδιακοί, π.χ., υποφέρουν από πρήξιμο των αστραγάλων, γιατί η καρδιά τους δεν έχει τη δύναμη να κάνει το αίμα να κυκλοφορήσει κανονικά στα πόδια. Το χειμώνα, έξ' αλλου, εύκολα κρυολογεί κανείς, όταν δεν διατηρή τα πόδια του ζεστά. Όταν τα πόδια κρυώνουν, η καρδιά καταβάλλει μεγάλες προσπάθειες να τους στείλει περισσότερο αίμα. Αυτό όμως εξαντλεί τον οργανισμό και τον κάνει πιο τρωτό στα κρυολογήματα.

Τα σεντόνια

Όταν έχετε ένα θείο στην Αμερική, όλο και κάτι περιμένει από δαύτον. Το ίδιο σου συμβαίνει κι' όταν δεν πρόκειται για θείο, αλλά για θεία.

Εγώ λοιπόν είχα — κι' εξακολουθώ να έχω — μια θεία στην Αμερική. Κι' από την απελευθέρωσή κι' έπειτα δεν έκανα άλλη δουλειά από το να περιμένω τα απτά και πακεταρισμένα δειγμάτια του συγγενικού της ενδιαφέροντος, το οποίο, δυστυχώς, άργησε πολύ να εκδηλωθεί. Συγκεκριμένα καθυστέρησε 8 χρόνια και βάλε.

Κι' επί τέλους! Πριν από ένα περίπου χρόνο έλαβα το είδοπομπήριο. Το άλλο πρωί κι' όλος έσπευσα και είσπραξα το πακέτο που μου έστειλε η θεία μου — καλή της ώρα.

Από την εμφάνισή του κι' από το φαούλεμα που του έκανα, έβγαλα το συμπέρασμα ότι το περιεχόμενο ήταν ύφασμα. Άλλα με περίμενε «σουρπρίζ», ή μάλλον «σουρπρίτ», όπως θα έλεγε και η θεία μου στη γλώσσα της δεύτερης πατρίδας της. Το έξ' Αμερικής δέμα περιείχε δύο σεντόνια — καλές ποιότητες για να είμαι δίκαιος άνθρωπος.

Δεν τολμώ βέβαια να ισχυρισθώ πως ήμουν εν τάξει από σεντονική άποψης. Άλλα, όσο νάνε, τα σεντόνια άνηκουν στα ενδότερα κι' δεν έρχονται σ' επαφή με το μεγα-

λο πλήθος που φοβάει για εμφάνισή κι' αν δεν είναι καλοντυμένος δεν σου δίνει μία πένταση σημασία.

Στην άρχή σκέφτηκα από τα δύο σεντόνια να βγάλω ένα νόστιμο και πρωτότυπο καλοκαιρινό κουστούμακι. Τα ζακλώθηκαν λοιπόν και τα πήγα στο ράφτη μου, που μόλις άκουσε το μεγαλοφυές σχέδιό μου, εξακαρίστηκε στα γέλια, σαν να παρακαλούσε την προεμιέρα ενός καινούργιου τριπράκτου δράματος.

Τζιφος λοιπόν το κόστους — μι! Θέλοντας και μη έπρεπε να υποταχθώ στο γούστο της θείας μου και ν' αναπαύω το ταιριασμένο σώμα μου πάνω στα καινούργια σεντόνια της.

Δεν ξέρω ποιος μεγάλος σοφός της αρχαιότητας είπε πως «οί γυναίκες έχουν θηλυκό μυαλό». Άλλα ξέρω πως αυτός ο χριστιανός — Θεός σωχερόστανε — είχε μεγάλο δίκιο. Κι' απόδειξή η Πιπίτσα.

Πιπίτσα εστί μία πολύ συμπαθητική κοπέλλα που με λατρεύει. Ίσως επειδή εγώ είμαι περισσότερο συμπαθητικός.

Είδε, που λέτε, η Πιπίτσα τα σεντόνια και το «θηλυκό μυαλό» της κατέβασε άμέσως τη μεγάλη ιδέα.

— Μ' αυτά τα σεντόνια, μου είπε, μπορείς κάλλιστα να φτιάξεις μια πολύ ωραία και λουσάτη πυζάμα!

— Άσπρη πυζάμα; παρατήρησα απογοητευμένος. Θα είμαι σαν φάντασμα.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΚΑΤΑΚΛΙΣΙΣ

— Πω, πω, πως τραβιέται ο μεσημεριώτικος ύπνος τώρα το καλοκαίρι!... (Το δ' Αρχέλαου)

Εύθυμη Ιστοριογυα

λο πλήθος που φοβάει για εμφάνισή κι' αν δεν είναι καλοντυμένος δεν σου δίνει μία πένταση σημασία.

Στην άρχή σκέφτηκα από τα δύο σεντόνια να βγάλω ένα νόστιμο και πρωτότυπο καλοκαιρινό κουστούμακι. Τα ζακλώθηκαν λοιπόν και τα πήγα στο ράφτη μου, που μόλις άκουσε το μεγαλοφυές σχέδιό μου, εξακαρίστηκε στα γέλια, σαν να παρακαλούσε την προεμιέρα ενός καινούργιου τριπράκτου δράματος.

Τζιφος λοιπόν το κόστους — μι! Θέλοντας και μη έπρεπε να υποταχθώ στο γούστο της θείας μου και ν' αναπαύω το ταιριασμένο σώμα μου πάνω στα καινούργια σεντόνια της.

Δεν ξέρω ποιος μεγάλος σοφός της αρχαιότητας είπε πως «οί γυναίκες έχουν θηλυκό μυαλό». Άλλα ξέρω πως αυτός ο χριστιανός — Θεός σωχερόστανε — είχε μεγάλο δίκιο. Κι' απόδειξή η Πιπίτσα.

Πιπίτσα εστί μία πολύ συμπαθητική κοπέλλα που με λατρεύει. Ίσως επειδή εγώ είμαι περισσότερο συμπαθητικός.

Είδε, που λέτε, η Πιπίτσα τα σεντόνια και το «θηλυκό μυαλό» της κατέβασε άμέσως τη μεγάλη ιδέα.

— Μ' αυτά τα σεντόνια, μου είπε, μπορείς κάλλιστα να φτιάξεις μια πολύ ωραία και λουσάτη πυζάμα!

— Άσπρη πυζάμα; παρατήρησα απογοητευμένος. Θα είμαι σαν φάντασμα.

— Θα την βάψω σιέλ και θα είσαι κούκλος!
— Τότε μάλιστα! Γιατί πραγματικά το σιέλ με κοιλάει πολύ. Άλλα πόσο θα στοιχίσουν τα βαφτικά;
— Τίποτα.
— Και τα ροφτικά;
— Επίσης τίποτα.
— Και πώς θα γίνουν αυτά τα θαυματουργά πράγματα. Πιπίτσα μου;
— Άπλούστατα, θα τις κάμω μόνη μου αυτές τις δουλειές.

Καί, χωρίς καν να περιμένη την έγκρισή μου, έπεσε με τα μούτρα στην «μεταφραστική» ένοχια. Βούτηξε δηλαδή τα σεντόνια, τα ξεδιπλώσε, τα μείωσε, πήρε και τα δικά μου μέτρα και μετά έλαβε ανά χείρας ένα μεγάλο φοιδί που το δανείστηκα από τη σπιτονοικοκυρά μου.

Την κύτταξα ανήσυχος. Κατάλαβε τα συναισθήματά μου—έξυπνο κορίτσι το σκαμένο—κι' έσπευσε να με καθησυχάση: «Ξαπλώσε έσύ λιγάκι κι' έννοια σου. Σ' λίγο οι πυλάμες σου θα είναι έτοιμες.

Ο σίγουρος τόνος της φωνής της δεν μου επέτρεψε πιά καμιά αμφιβολία. Ξαπλώθηκα λοιπόν μακριά και παρακολουθούσα όπτικώς και ακουστικώς την κοσμογονική δουλειά της Πιπίτσας μου.

Το φοιδί μέσα στα έπιδέ-ξια χαράκι της είχε πάρει φτερά. Κι' αυτά τα γρήγορα κι' αδιάκοπα κράτε-κρούτε με νανουρίζανε γλυκά-γλυκά. Σε δέκα λεπτά αποκοιμήθηκα και είδα στον ύπνο μου πώς φοράγα, λέει, την καινούργια σιέλ πυλάμα μου και ήμουνα τόσο όμορφος. Λέει, ώστε η Τζίνα Λολιμπουγκίτα, λέει, οίχτηκε για να βγάλει τα μάτια της Ρίτας Χαίγινουωρθ. Λέει, που μου έκανε, λέει, άγριο κόρτε. Κι' άπάνω που προσπαθούσα να συμβάσω τα πράματα. Ξύπνησα.

Τα κράτε κρούτε είχαν σταματήσει. «Τέλειωσε κι' όλος ή άτσίδα!» σκέφτηκα και γύρισα για να πιστοποιήσω την αλήθεια της λογικής μου σκέψης.

Η Πιπίτσα καθόταν σαν καρδοστακισμένη σε μια καρέκλα κι' άκουμπουσε τους άγκωνες της στο τραπέζι, έπάνω στο όποιον ύπληχαν ένα σωρό μικρά και χαριτωμένα κομματάκια από τα τέως σεντόνια μου.

Γούρλωσα τα μάτια μου σαν λέων που αντιλαμβάνεται ότι κάποιος έπιχειρεί να του άποσπηση τη λέαινά του. Τρομοκρατημένη η Πιπίτσα προσπάθησε να με καλύψει.

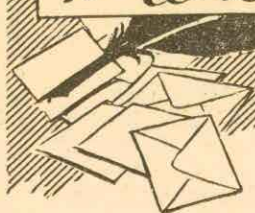
— Νά με συγνώσε πολύ, μουρούρισε, αλλά φαίνεται πως έκανα κάποιο άνατσίθητο λάθος στο μέτρομα και στο κόψιμο. Πάντως ή ζηνιά δεν είναι άνεπαρόβωτη, γιατί μπορώ να σου έγγυηθώ ότι θα βγούν μιση ντουζίνα μαντηλάκια μούρλια!

Άναγκάστηκα να ύποταχθώ προσωινώς, άφου Βρίσκομαι σε έλευνη κατάστασι και από μαντηλίκης άπόψεως. Άλλα τηλεγράφησα στη θεία μου να μου στείλη έπειγόντως άλλο ένα σεντόνι.

Το χρειάζομαι για... σάβανο της Πιπίτσας!

G. GIAN

Η αλληλογραφία μας

ΛΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Άλληλογραφία με Έλληνίδες ζητεί ο άνθ'αχός 'Ιωάννης Μαργακής, 147 Μ.Ο.Π., Σ. Τ.Γ. 903.

Οι κάτωθι άναγνώστριές μας ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες και Έλληνίδες του έξωτερικού: Άλίκη Παπαδοπούλου, όδός Μπότσαρη 52, Πάτρας, Γρέσε. Κυβέλη Άλεξίου, Φραγκλίνου Ρούζ-βελτ 163, Δράμα, Γρέσε. Ρένα Ζεράρη, Άγ. Μελετίου 97α, Άθήναι, Γρέσε. Σούλα Άλεξιάδου, Poste Restante, Νέα Ίωνία, Άθήναι, Γρέσε.

Ο Κύπριος άναγνώστης μας Michalakis Christodoulou, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες 16-19 έτών. Η διεύθυνσίς του είνε: Νο 6814, 10 BOD (E), MELF 15, Geneifa, Egypte.

Ο Έλληνοαμερικανός άνθρωπολάχος Li Fred K. Morris, που υπηρέτησε επί έπτά μήνες στην Κορέα κοντά στους στρατιώτες μας, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες, κατά προτίμησιν στην άγγλική γλώσσα. Θά έπιθυμούσε δέ πολύ μαζί με το γράμμα να του έστέλταν και καμμία φωτογραφία τους. Η διεύθυνσίς του είνε: Co A 62 D. E.C. Bu. APO 301, C/o P.M. San Francisco, California 4, S.A. Άλληλογραφία με Έλληνίδες ζητούν και οι κάτωθι Έλληνοαμερικανοί: Ρντ Λεο Mitsopoulos V.S. 55314147, Ρντ Dennis Comos, V.S.51198232 και Ρντ Steve Poulos, V.S. Η διεύθυνσίς των τριών είνε: H.G. C/o 525 Mis. Gr. Fort Bragg, N. C. U.S.A. Ο Yorgos Kaloumenos, Posta Kutusu 2438, Beyoglu, Istanbul, Turkiye, ζητεί αλληλογραφία με Άθηνάιους. Ο Κύπριος Gabriel Christodoulou, 10 BOD, MELF 15, Geneifa, Egypte, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες κάτω των 22 χρόνων. Ο Agor Marcaran (25 χρόνων) θά ήθελε ν' αλληλογραφήση με μια Έλληνίδα 18-23 χρόνων στη γαλλική, άγγλική ή τουρκική γλώσσα. Η διεύθυνσίς του είνε: Jose Ingenieros No 1731, Olivos, Buenos Aires, Republica Argentina.

Άλληλογραφία με Έλληνίδες ζητούν οι κάτωθι Κύπριοι άναγνώστες μας: Άνδρέας Πιτσιλίδης, Πλατεία Όμοιοις 137, Βαρώσια, Κύπρος, Δ ήμος Γεωργίου Ταχ. Κιβώτιον 77, Βαρώσια, Κύπρος. Φίλιπ. Κων/τινίου, όδός Φίλωνος 2, Βαρώσια, Κύπρος, και Νικ. Π. Κάος, Άγία Νάπα, Βαρώσια, Κύπρος.

Οι κάτωθι Κύπριοι άναγνώστες μας, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες και Έλληνίδες της Κύπρου και του έξωτερικού: Nakis N. Santis No 2594, Joseph

Constantinou No 2454, Stylianos Patrikiotis No 7104 και Andreas Athanasios No 7110. Η διεύθυνσίς όλων είνε: 10 BOD, MELF 15, Geneifa, Egypte. Ο George Georgiadis, 34 Chelmsford Av. Botany, Sydney (N.S.W.) Australia, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες 18-20 χρόνων. Ο Jean Vlahos, B. P. 2036, Le Caire, Egypte, ζητεί αλληλογραφία με μια Άθηνάια ηλικίας 15-16 χρόνων. Ο Κύπριος συνδρομητής μας R. Harisson, έγκτεστημένος στο Βελγικό Κονγκό, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες 17-22 χρόνων στη γαλλική, άγγλική ή έλληνική γλώσσα. Η διεύθυνσίς του είνε: B.P. 32, Wamba, Congo Belge. Ο άσθητής John N. Lazarides, P. O. Box 1774, Addis Ababa, Ethiopia, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες και Έλληνίδες της Ελλάδος και του έξωτερικού.

Οι κάτωθι άναγνώστες μας του έξωτερικού ζητούν αλληλογραφία με Έλληνίδες που διαμένουν στην Ελλάδα: Steve Markis, Vic Gelas και Crist Panousos, η διεύθυνσίς και των τριών είνε: 81 Gravesend St. Colac Vic. Australia. G. Ioannou, M.R.P.C. Moascar, Melf 10, Egypte. Dimitrakis Theophanous No 6842, 10 BOD, MELF 15, Geneifa, Egypte. Costas Joannides, Said 9 Str. Heliopolis, Egypte. Panayiotis Papadellis, 40, Sarwat Pacha, I.C.S. Ltd, Le Caire, Egypte. John Ghikas Warden Co Y. North, MELF 11, TEK. Vassos Karapoulakis και Costas Nicolaides 10 BOD, MELF 15, Egypte. John Sarliavivis (25 χρόνων), S. S. Centurion, C/o Southern Star Shipping Co. Inc. 52 Broadway, New York 4, N.Y. U.S.A.

Οι κάτωθι στρατιώτες μας ζητούν αλληλογραφία με Έλληνίδες: Ηλίας Μπαχαρίδης και Νικόλαος Διακοπαναγιώτης, 182 Σ.Α. Πυρικού, 111 Μοίρα, Β.Σ. Τ. 903. Άλκης Ροβινός, Μάριος Μαρούδας, Φαίδων Φελοζάκης, Τάκης Διαμαντόπουλος και Γεώργιος Βασιλειάδης, Μ.Δ.Α.Υ., Σ. Τ.Γ. 902, Β. Άγγελόπουλος, Σμηναρχία Συντάσεως, 113 Π. Μ. Β.Σ.Τ. 903, Χρήστος Σταυρόπουλος, Ηλίας Αναστασίου και Νικόλαος Χριστοδούλου, 724, Συνεργείον Έπισκευών, Σ.Τ.Γ. 905. Ίωάννης Κολοβός και Χρήστος Κοντογιάννης, Β.Π. ΕΛΛΗ. Ν. Ηλεκτρολόγος, Ίσιδωρος Ίωάννου, 4ον Σμήνος, Μοίρα Κ.Τ.Ε. Σ., 123 Π.Τ.Ε., Ι.Γ.Α. 1010, Σ. Τ.Α., Χαράλαμπος Μπιράνης και Φώτιος Καραδής, Φρουραρχείον Άγρινίου, Άγρίνιον, Λάμπρος Άνδρεάδης και Άλκης Άποστολόπουλος, Κ.Ε.Ν. Πατρών, 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 925, Δημήτριος Κωνσταντινίδης, Ίωάννης Παπαδόπουλος και Ηλίας Ξενιάδης, Κ.Ε.Ν. Πατρών, Τ.Υ.Β., Σ.Τ.Γ. 925, Γερ. Φραγκογιάννης, Άντώνιος Γκρίτσας και Σπύρος Κολάρος, ΚΕΔ ΤΟΔ, 2ος Λόχος Μηχανοδηγήσεως, Β.Σ.Τ. 902, Δημήτριος Τζιανανάνης, 525 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 913Β, Ίωάννης Μπάκας, Μπάμπης Αιχμαλωτής και Τόμης Γερονιάννης, Ζ' Γραφείον 1ης Μεραρχίας, Σ.Τ.Γ. 919, Παναγιώτης Κασσιμίδης, Σ.π.

Σόδα ΚΑΡΑΝΤΑΝΗ
το υπραιότερο αναψυκτικό

Τσιλιμπάρης και Δημήτριος Παπαλίδης, 992 Σ.τρατ. Μουσική, Σ. Τ.Γ. 920, Δημήτριος Τικτόπουλος και Λάζαρος Τσανοσίδης, 715 Τ. Μ., 2ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 900Α, Σταμάτης Μαυράκης, Τ.Υ.Σ., Σ.Τ.Γ. 915, Κυριάκος Δέδες, Μ. Υ., Ε.Κ.Σ.Ε., 2ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902, Κων/τίνος Καλογερόπουλος, 724, Τ.Μ., Λόχος Δίσεως, Σ.Τ.Γ. 908, Άργυριος Δημητριάδης, Νικόλαος Καρδουνιάρης, Έλευθέριος Γαγκάκης, 882 Τ.Τ.Χ., Β.Σ. Τ. 904, Ίωάννης Σταμπούλος, Άθανάσιος Μηλιόπουλος και Κων/τίνος Μιχαλόπουλος, Τ.Υ.Σ., Σ.Τ.Γ. 919, Σταύρος Μολώνης, Α.Β.Ν., Ε.Μ.Η., Β.Σ.Τ. 902.

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΠΑΝΗΡΟΦΙΕΣ

Η Λένα Μαρίνου μας παρακαλεί να διαφύσωμε την αίτησί της για αλληλογραφία, που δημοσιεύσαμε σε προηγούμενο τεύχος μας. Πρόκειται περί λάθους προκληθέντος από συνωνυμία. Δυό φίλες Γ. Τ. και Α. Κ., Θεσ/νίκη: Θά δημοσιεύσαμε εύχριστως και έντελώς δωρεάν, την άγγελία σας, μόλις σας στείλετε τα όνοματά τους μαζί με την πλήρη διεύθυνσί σας. Άν υπόμουν, Φιλιτρά: Άπευθυνθήτε στην έφημερίδα «Έθνος», όδός Κολοκοτρώνη 8, Άθήναι. Τζών, Έρμούπολη: Η διεύθυνσίς του κ. Aristotle Onassis είνε: Societe des Bains de Mer, Monte Carlo, Principauté de Monaco. Η άλλη διεύθυνσίς μας είνε άγνωστη. Χρήστον Παπαϊωάννου, Κορινθόν: Δεν γνωρίζομε κανένα άμερικανικό περιοδικό, που να δημοσιεύη άγγελίες σαν αυτές που σας ενδιαφέρουν. Μπορείτε όμως να γράψετε στην έφημερίδα «Atlantis», 443-445 West 41st Street, New York 36, N.Y. U.S.A. Κων/τινόν Γίρκην, Άνταύθα: Η διεύθυνσίς της Mrs Eleanor Roosevelt είνε: C/o Mc Call's Magazine, 230 Park Avenue, New York 17, N.Y. U.S.A. Σουριανούπολη: Η διεύθυνσίς του κ. Σπύρου Μαρκεζίνη είνε: Όδός Λυκαβηττού 5, Άθήναι. Δημ. Άργυρόπουλον, Λαμία: Η διεύθυνσίς του Άμερικανού Προέδρου είνε: Dwight D. Eisenhower, President, Washington D.C. U.S.A. Βασίλική Βαδάση, Ένταύθα: Η στήλη αυτή λειτουργήσε για ένα ώσιαιμένο χρονικό διάστημα, προ πολλού όμως έπαυσε να λειτουργή. Μίμην Μπαστόύνην, Ναύπλιον: Η διεύθυνσίς του προέδρου της Άργεντινής Δημοκρατίας είνε: Σκουφά 47, Άθήναι. Ίωάννην Άποστόλου, Μυτιλήνη: Η διεύθυνσίς του κ. Άγγ. Τανάρια είνε: Άριστοτέλους 67, Άθήναι. Ε. Πετρακοπούλου, Ένταύθα: Σας εύχαριστούμε για το ενδιαφέρον σας. Η πρότασίς σας έληφθη υπ' όψι. Τεχνικοί λόγοι δεν έην πιασμένοι, προς το παρόν την πραγματοποίησι της. Σοφία Μπαλάμα, Σευδάν: Σας εύχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Δυστυχώς, δεν δημοσιεύομε συνεργασία άναγνωστών. Διογένην Ίωαννίδην, Ένταύθα: Σας εύχαριστούμε για το ενδιαφέρον σας. Το γράμμα σας έλήφθη υπ' όψι. Σ. Σακούλην, Θεσ/νίκη: Θά βρήτε πιο πάνω τη διεύθυνσί του κ. Άνάση. Για τα καλά σας λόγια σας εύχαριστούμε. Η δνις Στέλλα Μπολούκου παρακαλεί τον κ. Thomas Sempros να της γράψη. Ηλίας Κλουβάτον, Μίνα: Άνω Αιγυπτον: Έλάδαμε το γράμμα σας και θά φροντίσωμε να μη επανέλθωθ το άποπον που άναφέρετε. Παρακαλούμε να μας ξαναγράψετε ύστερα από λίγον καιρό. Άντιγόνη Κόλλα, Κέρκυρα: Θά φροντίσωμε να ίκανοποιησωμε την έπιθυμίαν σας. Κσθνητήν Ν. Β., Ύμηττον: Σας εύχαριστούμε για τις πληροφορίες που μας διέτε. Κώστα Ν. Ύψι, Θεσ/νίκη: Δεν έχομε υπ' όψι μας κανένα πρόσωπο, που θά δέχονταν να σας προσφέρη την εκδούλειαν που ζητάτε. Κώ μπορούσαμε όμως, αν θέλετε φυσικά, να δημοσιεύσωμε την αίτησί σας στη στήλη αυτή μαζί με το όνοματέπωνυμο και τη διεύθυνσί σας.

ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

«...Μ Ερωτάτε αν πιστεύω στην ύπαρξή των φαντασμάτων — έππε δ παλαίμαχος ντετέκτιβ Γουάτσον, ένας από τους πιο διακεκριμένους άστυνομικούς της έποχής του. Η άπάντησίς μου είναι φυσικά, άρνητική! Κι' όμως, εδώ και πολλά χρόνια, ένας ίδιουφης έγκληματίας μ' έκανε σχεδόν να πιστέψω όχι μόνο ότι υπάρχουν φαντάσματα, αλλά και ότι μετέχουν ενεργώς στην καθημερινή μας ζωή...

»Ημουν—θυμάμαι—παρόν στην έκτέλεσι του Άλ Τούρκο, ενός από τους πιο τρομερούς γκάγκστερς που είχε γνωρίσει ποτέ ή Νέα Ύορκη. Τα μάτια του άστραφταν από ένα άπέραντο μίσος για όλοκληρη την ανθρωπότητα και, λίγες στιγμές πριν πεθάνη, έππε με φωνή γεμάτη φαρμάκι:

»Πεθαίνω, μα έλπίζω να υπάρχει άλλος κόσμος, έστω κι' αν είναι κόσμος βασανιστηρίων! Έτσι, θά μπορούσα να γυρίσω ίσως άναμεσα στους ζωντανούς και να καταστρέψω τους έχθρούς μου!...

»Φυσικά, κανένας δεν έδωσε σημασία στα λόγια αυτά. Πολλοί μελλοθάνατοι χάνουν τις τελευταίες στιγμές την ψυχραιμία τους και προσφέρουν τις πιο άπίθανες άπειλές. Κι' όμως, λίγες ώρες μετά την έκτέλεσί του Άλ Τούρκο, το όνομα του τρομερού γκάγκστερ φιγουράριζε και πάλι στις πρώτες σελίδες των έφημερίδων σε τίτλους σαν αυτόν: «Ο Άλ Τούρκο δολοφόνησε

Ο νεκρός έμυδιεύεται!..

κι' έμαθα ότι το πτώμα του Άλ Τούρκο είχε παραδοθή — σύμφωνα με τον νόμο — στη νεαρά χήρα του, που είχε δηλώσει ότι έπιθυμούσε να βάψη τον άντρα της στο νεκροταφείο του Ήστ Σάιντ, ενός μικρού προσαστίου, όπου ο νεκρός γκάγκστερ είχε περάσει τα παιδικά του χρόνια.

»Πήγα άμέσως εκεί με μιάν άδεια του Κυβερνήτου της Πολιτείας, άνοιξα τον τάφο του γκάγκστερ και είδα με τα ίδια μου τα μάτια τον Άλ Τούρκο μέσα στο φέρετρό του με τα χέρια του σταυρωμένα στο στήθος του! Έφτασα μέχρι του σημείου να τον άγγίξω στο πρόσωπο με το δάχτυλό μου για να βεβαιωθώ άπολύτως!

»Όπως καταλαβαίνετε, πέρασα μερικά έφιαλτικά μερόνυχτα, προσπαθώντας να λύσω το τρομακτικό και άπίθανο αυτό έγκλημα. Ξαφικά, και ενώ ακόμα βρισκόμουν στο σκοτάδι, ο Άλ Τούρκο — ή το φάντασμά του ή, δεν ξέρω κι' έγώ τι — έδρασε για δεύτερη φορά, σκοτώνοντας τον δικαστή Μπίλ Φόρμερ, που είχε άπαγγείλει τη θανατική καταδίκη του! Ο Φόρμερ βρέθηκε νεκρός μέσα σ' ένα δεντρόφυτο δρομάκι, κοντά στο σπίτι του, τη νύχτα, μ' ένα μαχαίρι καρφωμένο στο στήθος! Στη λαβή του μαχαίριού ύπληχαν τα δακτυλικά άποτυπώματα του έκτελεσθέντος γκάγκστερ. Έπίσης, έπάνω σ' ένα από τα κουμπιά του παλτού του Φόρμερ, βρέθηκε το άποτύπωμα του δεξιού αντίχειρος του Άλ Τούρκο.

»Όμολογώ, ότι με κυρίεψε τρόμος. Έγώ ήμουν δ άστυνομικός, που είχε συλλάβει τον Άλ Τούρκο και είχε συγκεντρώσει τα άποδεικτικά στοιχεία που συνετέλεσαν στην καταδίκη του. Έπομένως, έπρεπε να βρίσκωμαι κι' έγώ στον κατάλογο των ύποψηφίων θυμάτων του.

»Ενα βράδυ, ύστερα απ' τη δολοφονία του Φόρμερ, ήμουν καθισμένος στο διαμέρισμά μου φέροντας και ξαναφέροντας στο νου μου τις μυστηριώδεις δολοφονίες των δυό δημοσίων λειτουργών, Άναρωτιόμουν αν θάρχονταν σύντομα κι' ή δική μου σειρά, ό-ταν άκουσα το κουδούνι της είσοδου να χτυπά.

»Έχωσα το χέρι στην τσέπη μου, όπου είχα το πιστόλι μου, πήγα στην πόρτα και την άνοιξα ά-πότομα, παραμερίζοντας συγχρόνως μ' ένα πλάγιο πήδημα. Οι προφυλάξεις όμως αυτές άποδείχθηκαν περιττές.

»Μιά όμορφη, νεαρά γυναίκα φάνηκε στο άνοιγμα της πόρτας και με κύτταξε με κατανόηση.

»Καταλαβαίνω, έππε με ήρεμη φωνή, την ψυχική σας κατάσταση, έπειτα από τις δολοφονίες του δικαστού και του Γενικού Εισαγγελέως. Γι' αυτό άκριβώς ήρθα εδώ άπόψε. Μπορώ να σας βοηθήσω να λύσετε το μυστήριο της νεκραστάσεως του Άλ Τούρκο!

»Έγώ δεν άπάντησα. Έμεινα άκίνητος, με όλες τις αισθήσεις μου σε έπιφυλακή, προσπαθώντας να θυμθώ που είχα ξαναδθ το όμορφο έκείνο πρόσωπο... Ξαφικά, θυμήθηκα! Είχα δη τη γυναίκα εκείνη μέσα στην αίθουσα του δικαστηρίου, την ώρα που δικαζόταν ο Άλ Τούρκο! Ήταν ή γυναίκα του νεκρού γκάγκστερ! Και δεν την είχα άναγνωρίσει άμέσως, γιατί στη δική φορούσε ένα πυκνό βέλο που έκρυβε σχεδόν τα χαρακτηριστικά της.

»Η γυναίκα είχε στο μεταξύ κλείσει την πόρτα και άνοιγε την τσάντα της λέγοντας:

»Έχω εδώ κάτι, που είμαι βεβαία ότι θά σας οδηγήση στην εξήγησι του αίνιγματος!

»Λίγο έλειπε να την πάθω. Γιατί ή σατανική εκείνη γυναίκα δεν τράβηξε ένα μαχαίρι, όπως περίμενα, αλλά έσπρωξε την τσάντα της προς το στήθος μου με όρμη και μόνο έπειδή ήμουν ευκίνητος σώθηκα απ' το μαχαίρι που κρατούσε πίσω απ' τη τσάντα!

»Δεν δυσκολεύτηκα να την άφοπλίξω και να της περάσω τις χειροπέδες. Έπειτα άδειασα την τσάντα άπάνω στο τραπέζι και αντίκρισα με φόβικα αυτό που περίμενα. Άνάμεσα στ' άλλα αντίκριμα ήταν κι' ένα... χέρι! Ναι! Ένα ανθρώπινο χέρι κομμένο από τον καρπό! Ήταν το χέρι του Άλ Τούρκο, που ή γυναίκα του είχε κόψει και είχε αντικαταστήσει μ' ένα όμοιούμ του, πριν βάψη τον άντρα της! Με το κομμένο αυτό χέρι ή γυναίκα του Άλ Τούρκο, άφου σκότωνε τους ανθρώπους που είχαν καταδικάσει τον άντρα της, άφηνε τα δακτυλικά άποτυπώματα του νεκρού, για να πιστευθ ή ότι ό ίδιος ό Άλ Τούρκο έδρανε από τον τάφο του και σκότωνε τους έχθρούς του!...

ΣΤΗΛΑ ΓΟΥΓΙΝΤ

Ο συνοδός του τρένου Μπάρνς, ανέφερε ότι οι επιβάτες του βαγών-λι καθάριζαν πάνω στα κρεβάτια και δεν έβγαζαν τα παπούτσια τους...

Ο έφευρέτης τών βαγών-λι

Η περίεργη ιστορία του Γεωργίου Πούλμαν

Ήταν η νύχτα της 2ας Οκτωβρίου του 1857. Το τρένο που πήγαινε από τη Μπούφα στο Ουέστφιλντ, στην πολιτεία της Νέας Υόρκης, συνέχιζε ήρεμα την πορεία του, με ταχύτητα 20 μίλις χιλιομέτρων την ώρα, που αποτελούσε, ωστόσο, ρεκόρ για την εποχή.

Οι επιβάτες είχαν κολλήσει στην κυριολεξία πάνω στα ξύλινα καθίσματα. (Τα τρένα είχαν τότε μία μοναδική θέση κι' η άνεση σ' αυτά ήταν κάτι το ανύπαρκτο). Σε μία στιγμή, ένας απ' αυτούς, τινάχτηκε βρόχιος κι' άρχισε να φωνάζει, ενώ ταυτόχρονα κινούσε σπασμωδικά τα πόδια του, για να τα κάμει να ξεμουδιάσουν.

Είναι αδύνατο να ταξιδέψει κανείς μ' αυτά τα τρένα! Τα πόδια μου έχουν γυρίσει!

Ένας ελεγκτής, που βρισκόταν μέσα στο βαγόνι, τού απάντησε γελώντας:

— Στο άλλο ταξίδι που θα κάμετε, να φέρετε μαζί και το κρεβάτι σας.

Ο επιβάτης δεν απάντησε, ούτε συνέχισε τις διαμαρτυρίες του. Σε λίγο, ξανακάθισε στη θέση του και σ' όλο το υπόλοιπο ταξίδι, δεν έβγαλε λέξη από το στόμα του. Μία ιδέα στριφογυρίζει τώρα μέσα στο μυαλό του και προσπαθούσε να πείσει τον εαυτό του, ότι δεν ήταν ούτε άστεία, ούτε άπραγματοποίητη, όπως φαινόταν, με την πρώτη ματιά.

Αυτός ο επιβάτης λεγόταν Γεώργιος Μόρτιμερ Πούλμαν κι' ήταν ο τρίτος από τους τέσσερις γιους του μηχανικού Τζαίμς Λιούις Πούλμαν και της γυναίκας του Αικιλίας-Καρολίνας.

Είχε γεννηθεί στις 3 Μαρτίου του 1831, σ' ένα μεγάλο ξύλινο σπίτι του Μπρόκτον, κοντά στη Νέα Υόρκη. Εκεί έζησε ως τα δεκατέσσερα χρόνια του. Την εποχή εκείνη, τελείωσε το δημοτικό σχολείο κι' όπως οι γονείς του δεν είχαν τα μέσα για να τον μορφώσουν περισσότερο, πήγε υπάλληλος σ' ένα μπαρνακίο του Ουέστφιλντ, με ετήσιο μισθό 40 δολларίων. Αλλά έ-

πειτα από τρία χρόνια, άφησε το μπαρνακίο και πήγε στην Άλμπαν, κοντά στη Νέα Ορλεάνη, όπου ένας από τους αδελφούς του, είχε ένα μικρό ξυλουργικό εργαστήριο.

Σε λίγο πέθανε ο πατέρας τους, κι' οι δύο αδελφοί ανέλαβαν στους ώμους τους τα βάρη όλης της οικογενείας. Σκέφθηκαν τότε να εκμεταλλευθούν μία πρακτική επινοήση του πατέρα τους, που συνίστατο στη μεταφορά ολόκληρων σπιτιών από ένα μέρος σε άλλο. Επρόκειτο, φυσικά, για μικρά σπίτια, που τα ξεσήκωναν ολόκληρα, αφού τα προετοιμαζαν με μία ξύλινη θωράκιση και τα ξαναθεμελιωναν πάνω σε καινούργιες βάσεις που είχαν ετοιμάσει από πριν.

Αλλά η εργασία αυτή δεν τους απέδωσε αρκετά — είχαν, άλλωστε, μερικές αποτυχίες — κι' ο νεαρός Πούλμαν άφησε σε λίγο την Άλμπαν και πήγε στο Σικάγο, που αριθμούσε τότε μόλις 100.000 κατοίκων. Εκεί, ασχολήθηκε με εργολαβίες δημοσίων έργων, που τον άναγκαζαν να ταξιδεύει πολύ συχνά και ιδίως τη νύχτα.

Σ' ένα τέτοιο ταξίδι, τη νύχτα της 2ας Οκτωβρίου 1857, του ήρθε για πρώτη φορά η ιδέα της εγκατάστασης κρεβατιών μέσα στα σιδηροδρομικά βαγόνια.

Για την ακρίβεια, την ιδέα αυτή την έδωσε ο έλεγκτής του τρένου, που θέλησε να τον ειρωνευθεί.

Ο Πούλμαν άρχισε, λοιπόν, να σκέφτεται με ποιό τρόπο θα μπορούσε να την πραγματοποιήσει. Το κατάφερε, τέλος, αλλά χρειάστηκε να κοπιάσει πολύ για να πείσει τους διευθυντές της σιδηροδρομικής εταιρείας του Σικάγου, να του επιτρέψουν να μετατρέψει σε υπνοδωμάτια δύο βαγόνια.

Αυτά τα δύο βαγόνια προσαρτήσαν σ' ένα συμβατικό τρένο, που έκανε τη διαδρομή μεταξύ Μπράνσφιλντ και Σικάγου, τη νύ-

χτα της 1ης Σεπτεμβρίου του 1859. Οι επιβάτες ήταν δώδεκα, αλλά όπως αφηγείται ο συνοδός του τρένου Μπάρνς, δεν έκαναν τίποτε άλλο από το να καθίσουν πάνω στα κρεβάτια. Κανείς δεν θέλησε να γδυθεί και να βγάλει τα παπούτσια του.

Η αποτυχία ήταν πλήρης κι' η Εταιρεία αναγκάστηκε, έπειτα από λίγο καιρό, να επαναφέρει αυτά τα δύο βαγόνια στην προτέρα τους κατάσταση. Ο λόγος που έκανε τους επιβάτες να τ' αποφεύγουν, ήταν καθαρά ψυχολογικός. Φοβόνταν να γδυθούν και να πλαγιάσουν στα κρεβάτια, γιατί είχαν την περιεργή ιδέα, ότι, μενώντας με τα ρούχα τους, θα μπορούσαν ν' αντιμετωπίσουν καλύτερα οποιοδήποτε ενδεχόμενο. (Τα σιδηροδρομικά ατυχήματα ήταν τότε πολύ συχνά).

Ο Πούλμαν, ωστόσο, δεν απελπίστηκε. Κι' ενώ ριχτηκε σε διάφορες άλλες επιχειρήσεις, που ήταν πιο προσοδοφόρες, δεν έπαψε να μελετάει τα μέσα που θα του επέτρεπαν να τελειοποιήσει την εφεύρεσή του. Κατόρθωσε, τέλος, διαθέτοντας όλες τις οικονομίες του, που ανέρχονταν στο ποσό των 18.236,31 δολларίων, να κατασκευάσει ένα υποδειγματικό βαγών-λι και το 1867 πήρε δίπλωμα ευρεσιτεχνίας γι' αυτό. Αλλά οι σιδηροδρομικές εταιρείες, δείχθηκαν και πάλι απρόθυμες να του κάμουν παραγγελίες.

Την εποχή εκείνη δολοφονήθηκε ο Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών Άβραμ Λίνκολν κι' αποφασίστηκε τότε να χρησιμοποιηθεί το βαγών-λι του Πούλμαν, για τη μεταφορά του φερέτρου του από το Σικάγο στο Σπρίνγκφιλντ.

Η μεταφορά αυτή αποτέλεσε μία μεγάλη διαφήμιση για τον Πούλμαν. Από την άλλη μέρα, οι σιδηροδρομικές εταιρείες άρχισαν να τον κατακλύζουν με παραγγελίες.

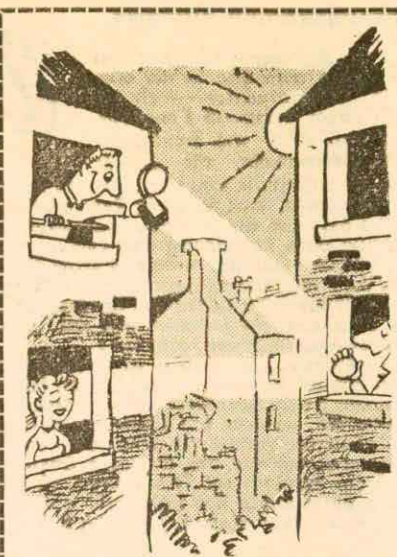
Ο Πούλμαν ίδρυσε τότε ένα μεγάλο εργοστάσιο στο Ντητρόιτ και σε λίγο ένα δεύτερο στην Παλμύρα.

Κατά την ίδια περίπου εποχή, επενέσχε το βαγών-ρεστωράν, που έγινε δεκτό, από την πρώτη στιγμή, με μεγάλο ενθουσιασμό εκ μέρους του κοινού.

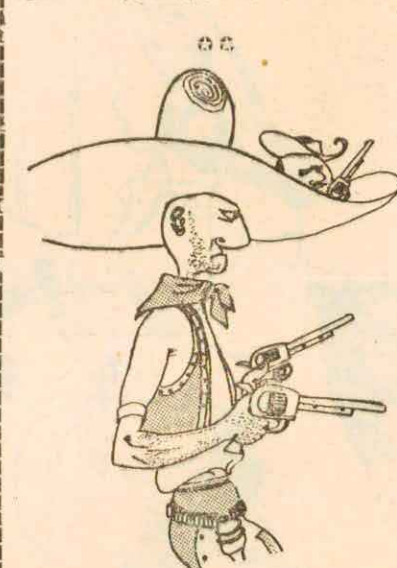
Στ' ένα μεταξύ, άνοιξαν να φθάνουν παραγγελίες από το εξωτερικό. (Το 1872 η Αγγλία παρήγγειλε 18 βαγών-λι). Ο Πούλμαν πήγε τότε στο Τουρίνο, όπου ίδρυσε ένα εργοστάσιο κατασκευής κλιμαμαζών και βαγών-ρεστωράν για τους ευρωπαϊκούς σιδηροδρόμους.

Έπειτα, ξαναγύρισε στην Αμερική, όπου ίδρυσε το Πούλμαν Σίτυ, κοντά στο Σικάγο. Η πόλις αυτή δεν είχε ούτε αστυνομικούς, ούτε δικαστήρια, ούτε άλλες αρχές.

Ο πολυπρόσος κι' ακαταπόνητος πρωτοπόρος πέθανε σ' αυτή την πόλη, έπειτα από μερικά χρόνια, αφήνοντας στη γυναίκα και στους τέσσερις γιους του μία περιουσία που ξεπερνούσε τα 20 εκατομμύρια δολларίων.

Υπάρχουν ακόμη ιπποτικοί άνθρωποι στην εποχή μας!...

Πού μου κούφτηκε αυτός ο καταραμένος ο Τζό;

Αμ τζόερα πώς θα βρέξη! Αυτό γίνεται κάθε φορά που παίρνω το λάστιχο κι' αποφασίζω να ποτίσω τον κήπο!...

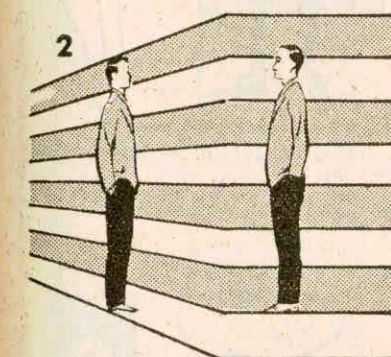
Οπτικές απάτες

Πώς μας ξεγελούν τα μάτια μας

Όλες μας οι αισθήσεις μας απατούν. Αλλά περισσότερο από όλες η όραση.

Ποιος δεν ξέρει τις οπτικές απάτες; Το κλασικό παράδειγμα είναι της κοντόχοντρης γυναίκας που φορεί φόρεμα με οριζόντιες ρίγες και της ψηλόλιγνης που φορεί φόρεμα με κάθετες ρίγες. Η πρώτη φαίνεται πιο παχιά και η δεύτερη πιο ψηλή. Αλλά φαίνεται μόνο. Γιατί οι οριζόντιες ρίγες δεν έκαναν ούτε κατά ένα χιλιοστό παχύτερη την πρώτη, ούτε οι κάθετες ψηλότερη τη δεύτερη.

Ας σπεύσουμε να πούμε, ωστόσο, πώς το μάτι δεν είναι καθόλου υπεύθυνο γι' αυτές τις οπτικές απάτες. Τα

2) Ποιος είναι ψηλότερος από τους δύο; 3) Η κοντόχοντρη και η ψηλόλιγνη.

μάτια μας βλέπουν τα πράγματα όπως είναι και μεταδίδουν πιστά την εικόνα τους στο μυαλό μας. Αλλά ο έγκεφαλός μας παραμορφώνει, υπό ώριμες προϋποθέσεις, αυτή την εικόνα και μας κάνει να βλέπουμε μία απόσταση μεγαλύτερη ή μικρότερη από ό,τι είναι πραγματικά, έναν άνθρωπο κοντό σαν ψηλό, ένα τετράγωνο σχήμα σαν τριγωνικό, μία ευθεία σαν καμπύλη ή σαν τεθλασμένη κλπ. Όχι λιγότερο συχνά, ο έγκεφαλός μας μας ξεγελάει ως προς τα χρώματα, ως προς τις αναλογίες μεταξύ δύο σωμάτων ή των μερών του ίδιου σώματος κλπ.

Αλλά να μερικές από τις πιο περίεργες οπτικές απάτες:

1) Η οπτική απάτη του Εμπινγκάους

Το μάτι του χελιδониού που είναι στη μέση βρίσκεται στην ίδια απόσταση από τα μάτια των δύο άλλων.

Για να πεισθούμε, αρκεί να μετρήσουμε τις δύο αποστάσεις. Κι' όμως φαίνεται πιο κοντά στο μάτι του προς τα δεξιά χελιδониού. Αυτό οφείλεται στη θέση που έχουν μεταξύ τους τα τρία χελιδόνια. Κατά γενικό κανόνα, δύο σημεία που απέχουν το ίδιο από ένα τρίτο, δεν μας δίνουν πια αυτή την εντύπωση, όταν τα εγγράψουμε μέσα σε ώρισμα σχήματα.

2) Ποιος είναι ψηλότερος από τους 2;

Δεν χωρεί αμφιβολία, ότι ο προς τα αριστερά είναι ψηλότερος από τον άλλον. Κι' όμως, κάπου λάθος. Γιατί το αντίθετο είναι σωστό. Η οπτική απάτη που μας κάνει να βλέπουμε τον προς τα δεξιά χαμηλότερο από τον άλλον, ενώ είναι ψηλότερος, οφείλεται στις συγκλίνουσες γραμμές της επιφάνειας, πάνω στην οποία προβάλλονται οι σιλουέτες αυτών των δύο ανθρώπων.

3) Η κοντόχοντρη και η ψηλή

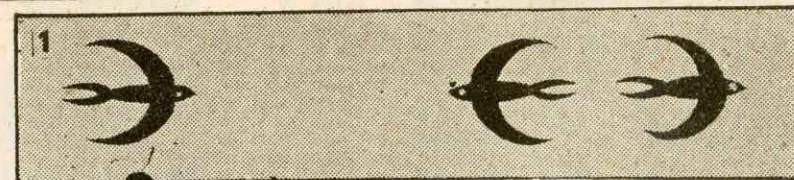
Οι δύο αυτές γυναίκες κάνουν ένα μεγάλο σφάλμα, όπως είπαμε άλλωστε και στην αρχή. Η πρώτη φαίνεται αρκετά κοντή και παχύτερη από ό,τι είναι κι' η δεύτερη φαίνεται αντίθετος ψηλότερη και λεπτότερη.

Κατά κανόνα, οι οριζόντιες ρίγες παχύνουν και οι κάθετες ψηλώνουν. Οι πρώτες αντενδύνονται, λοιπόν, στις κοντόχοντρες και οι δεύτερες στις ψηλόλιγνες.

Ευτυχώς για την κομψότητά τους, οι περισσότερες γυναίκες ξε-

4) Ο κάνθαρος άπάνω στο φύλλο

Δείτε αυτό το σχήμα σ' ένα φίλο σας και στοιχηματίστε μαζί

1) Η οπτική απάτη του Εμπινγκάους

5) Ποιο κομμάτι είναι μεγαλύτερο;

Κυττάξτε αυτά τα δύο κομμάτια της τούρτας. Αν έπρόκειτο να πάρετε το ένα απ' αυτά, θα διαλέγατε ασφαλώς το προς τα δεξιά, που φαίνεται μεγαλύτερο απ' το άλλο, το προς τα αριστερά.

Αλλά κι' εδώ πρόκειται για οπτική απάτη που μας κάνει να βλέπουμε σαν μεγαλύτερο το προς τα δεξιά, ενώ τα δύο κομμάτια είναι ίσια.

Η οπτική αυτή απάτη οφείλεται στη θέση που έχουν τα δύο κομμάτια της τούρτας, το ένα ως προς το άλλο.

6) Βρίσκεται έξω από το κλουβί ή μέσα;

Και τώρα να μία τελευταία οπτική απάτη που είναι πολύ διασκεδαστική. Έχετε ήδη ένα πουλί να μπαίνει μόνο του μέσα στο κλουβί; Ασφαλώς όχι! Κι' όμως δεν είναι καθόλου δύσκολο να παρακολουθήσετε αυτό το ενδιαφέρον θέαμα.

Νά τί θα κάνετε:

Πάρτε ένα κομμάτι τσιγαρόχαρτο και βάλτε το κάθετα ανάμεσα στο κλουβί και το πουλί. Πλησιάστε κατατόπιν τα μάτια σας, σκυδόντας σιγά-σιγά πάνω απ' το χαρτί, σε σημείο που να εγγίσσετε με τη μύτη σας την άκρη του τσιγαρόχαρτου.

Θα ιδείτε τότε το πουλί να κινείται και να μπαίνει μέσα στο κλουβί!

Όπως βλέπετε, τίποτε δεν είναι λιγότερο άσφαλές από τις εντυπώσεις που μας παρέχουν τα μάτια μας. Κι' αυτό ακόμη το σχήμα των αντικειμένων, το χρώμα των κλπ., εξαρτώνται από τη θέση όπου βρισκόμαστε σχετικά μ' αυτά, από το φωτισμό, από τα γειτονικά αντικείμενα κλπ.

Το φόρεμα που φορείτε, επί παραδείγματι, δεν έχει το ίδιο χρώμα στο φως της ημέρας και μέσα στο σκοτάδι της νύχτας.

Το σχήμα επίσης ενός τραπεζιού θα σας φανή διαφορετικό από ό,τι είναι, αν το δείτε από μία ώρισμένη γωνία κλπ.

Δεν μας ξεγελούν λιγότερο τα μάτια προκειμένου να τις αποστάσεις. Η φύσις του εδάφους, το φως, η ύπαρξη νεφών στον ουρανό κλπ., είναι δυνατόν να μας δολοφούν σε πολύ μεγάλες πλάκες.

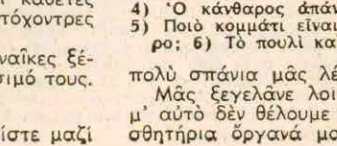
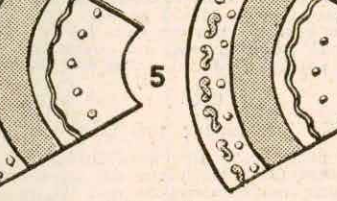
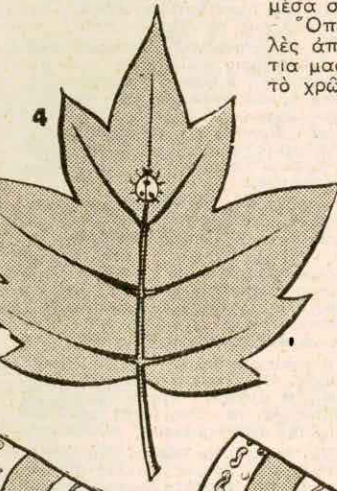
Όπως είπαμε και παραπάνω, τα μάτια μας δεν διαφέρουν, στις βασικές τους γραμμές, από το φακό της φωτογραφικής μηχανής.

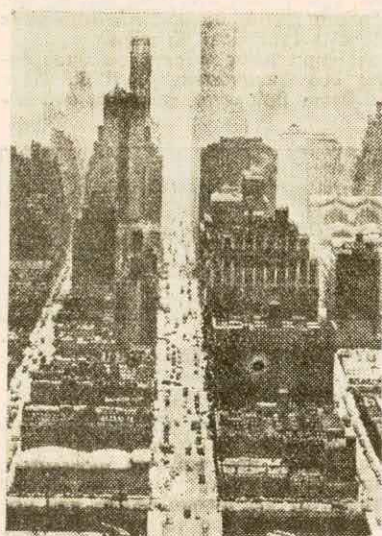
Οι εικόνες που σχηματίζονται μέσα σ' αυτά, είναι αυθεντικές. Βλέπουμε, δηλαδή, τα πράγματα σωστά. Αλλά δεν μπορούμε ν' αντιληφθούμε αυτές τις εικόνες παρά μόνον με τη συνεργασία του εγκεφάλου.

Και απ' αυτή τη στιγμή, τα πράγματα αρχίζουν να μπερδεύονται σε επικίνδυνο βαθμό και να δημιουργούνται τότε οι διάφορες οπτικές απάτες.

Μην έχετε εμπιστοσύνη, λοιπόν, στα μάτια σας ή ακριβέστερα στην αίσθησή της όρασής. Γιατί αυτή η αίσθηση, που την έχουμε σε τόσο μεγάλη υπόληψη και της δίνουμε την πρωτεύουσα θέση, είναι στην πραγματικότητα από τις πιο απατηλές και

πολύ σπάνια μας λείπει την αλήθεια. Μας ξεγελάει λοιπόν συχνότατα τα μάτια μας. Κι' ωστόσο, μ' αυτό δεν θέλουμε να πούμε, ότι δεν είναι τα πολυτιμότερα αισθητήρια όργανά μας.

Μία άποψη της Νέας Υόρκης από ελικόπτερο. Στο κέντρο διακρίνεται μία μεγάλη οδική αρτηρία της μεγαλουπόλεως, η 34η Όδος.

ΕΝΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟ ΝΕΚΡΟΙ στόν πόλεμο των τροχών

Οι γυναίκες προκαλούν τὰ λιγότερα αυτοκινητικά δυστυχήματα

Αρκεί νὰ προσέξῃ κανείς τὸν ἀριθμὸ τῶν καινούργιων σχεδὸν παπουτσιῶν, ποὺ ἡ μέση ἀμερικανικὴ οἰκογένεια συγκεντρώνει σὲ μεγάλα κουτιά ἀπὸ χαρτὸν γιὰ τὸς φτωχοὺς συγγενεῖς τῆς Ἑυρώπης, γιὰ νὰ καταλάβῃ ὅτι οἱς ἡνωμένες Πολιτεῖς ἡ συνήθεια τοῦ νὰ μετακινῆται κανεὶς μὲ τὰ πόδια ἐξαφανίζεται σιγὰ-σιγα.

Περισσότεροι ἀπὸ 45 ἐκατομμύρια Ἀμερικανοὶ ἔχουν αὐτοκίνητο καί, κατὰ μέσον ὁδὸ, ὁ καθένας τοὺς ταξιδεύει ἐπὶ 500 ὥρες τὸ χρόνο, διανύοντας 16.000 χιλιόμετρα.

Ἡ ἀπορρομὴ τοῦ Ἀμερικανοῦ νὰ πατήσῃ τὸ πόδι τοῦ στὴ γῆ φαίνεται καθαρὰ ἀπὸ τὸν αὐξανόμενον ἀριθμὸ τῶν κινηματογράφων, τῶν ἐκκλησιῶν καὶ τῶν ἐστιατορίων, ὅπου παρακολουθεῖ κανεὶς τὴν παράστασι ἢ τὴ θεία Λειτουργία ἢ τρῶγει, καθισμένος ἀνετα στὸ αὐτοκίνητό του!

Πάνω στοὺς αὐτοκινητόδρομους τῆς Ἀμερικής, ποὺ ἔχουν συνολικὸ μῆκος πέντε ἐκατομμυρίων χιλιομέτρων, κινούνται κάθε μέρα 52 ἐκατομμύρια τροχοφόρα, ποὺ διανύουν ὅλα μαζί ἐνὰ μισὸν ἐκατομμύριο χιλιόμετρα στὸ λεπτό.

Ὅπως εἶναι φυσικὸ, λοιπὸν, στοὺς δρόμους τῆς Ἀμερικής γίνονται κάθε μέρα ἀπειρα αὐτοκινητικὰ δυστυχήματα. Νὰ τι λένε οἱ στατιστικεῖς:

Κάθε 24 δευτερόλεπτα ἕνας ἄνθρωπος τραυματίζεται ἀπὸ τροχούς. Κάθε 14 λεπτά ἕνας ἄνθρωπος σκοτώνεται. Κάθε ὥρα γίνονται ζημιές δέκα δισεκατομμυρίων δολαρίων.

Στὰ τελευταῖα 176 χρόνια, σ' ὅλους τοὺς πολέμους τῆς Ἀμερικής ἔχασε στὰ πεδία τῶν μαχῶν 600.000 στρατιώτες. Μέσα στὸν μισὸ αἰῶνα τῆς ζωῆς τοῦ αὐτοκινήτου, οἱ νεκροὶ τῆς ἀσφάλτου ἔχουν ξεπεράσει τὸ ἐκατομμύριο!

Στὸν κορεστικὸ πόλεμο, ἔχασαν τὴ ζωὴ τους εἰκοσι τέσσερις χιλιάδες Ἀμερικανοί. Στὸ ἴδιον χρονικὸ διάστημα, οἱ τροχοὶ ἐσκότωσαν περισσότερους ἀπὸ ἑκατὸ χιλιάδες!

Κάθε χρόνο, οἱς ἡνωμένες Πολιτεῖς, τὸ αὐτοκίνητο σκοτώνει τριάντα ὡς σαράντα χιλιάδες ἄνθρωπους καὶ τραυματίζει περισσότερους ἀπὸ ἐνῆμισον ἐκατομμύρια. Στὰ 80% τῶν δυστυχημάτων υπεύθυνος εἶναι ὁ ὁδηγός.

Οἱ πιὸ ἀνθρωποκτόνοι ὁδηγοὶ τῆς Ἀμερικής εἶναι ἐκεῖνοι, ποὺ ἔχουν τὸ πάθος τῆς ταχύτητας. Τὰ μισὰ σχεδὸν ἀπὸ τὰ θανατηφόρα δυστυχήματα ἀφελόνται στὴν υπερβολικὴ ταχύτητα. Στὶς πολιτεῖες, ὅπου τὸ ἀνάτοιο ὄριο τῆς ταχύτητας εἶναι, σύμφωνα μὲ τὸ νόμο, τὰ 60 χιλιόμετρα, γίνονται 4 θανατηφόρα δυστυχήματα σὲ κάθε ἐνῆμισον ἐκατομ-

μύριο χιλιόμετρα, ποὺ διανύουν τὰ αὐτοκίνητα. Ἐκεῖ ὅμως ὅπου ἡ ταχύτης δὲν ἔχει περιορισμούς, ὁ ἀριθμὸς τῶν θυμάτων ἀνέβαινε στὰ 11.

Δεύτεροι ἔρχονται ὅσοι πίνουν οἶνο-πνευματώδη. Οἱ ὁδηγοί, ποὺ καθόνται στὸ τιμόνι, ἀπὸ πρὶν λίγα ποτηράκια, προκαλοῦν τὰ 60% τῶν δυστυχημάτων καὶ τὰ 40% τῶν θανάτων.

Ἐνας ἐκπληκτικὸς, ἐξ ἄλλου, ἀριθμὸς δυστυχημάτων στὴν Ἀμερικὴ ἀφελεται σὲ ψυχικὰ ἐλαττώματα τοῦ οδηγοῦ. Κατὰ τοὺς ψυχολόγους, ὁ ἄνθρωπος ἐκφράζει στὸ βολάν τὴν ἀληθινὴ προσωπικότητά του.

Ἄν εἶναι ἐγωκεντρικὸς, ταξιδεύει στὴ μέση τοῦ δρόμου, μὴν ἀφήνοντας τὰ ἄλλα αὐτοκίνητα νὰ τὸν προσπεράσουν, καὶ φρενάρει ἀπότομα, χωρὶς νὰ λογαριάζῃ τοὺς ἄλλους. Ἄν εἶναι συννεταλμένος, ταξιδεύει σύρριζα στὸ πεζοδρόμιο, ἀφήνοντας ὅλο τὸ δρόμο ἀνοιχτό.

Ἄν ἔχῃ σύμπλεγμα κατωτερότητας, ἀναπτύσσει υπερβολικὴ ταχύτητα. Δοκιμάζει μεγάλη ἱκανοποίησι ὅταν, πάνω στους αὐτοκινητόδρομους, ξεπερνᾷ τὰ ἄλλα αὐτοκίνητα, ἰδιαίτερα ὅταν πρόκειται γιὰ πολυτελεῖ ἀμάξια πλουσίων. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἐλευθερώνεται γιὰ μιὰ στιγμή ἀπὸ τὸ σύμπλεγμα τοῦ καὶ γινοῦναι τὸν ἐαυτοῦ τοῦ ἀνώτερο ἀπὸ τὸν πλούσιον ὁδοῦ.

Γιὰ νὰ μελετήσουν καὶ νὰ διορθώσουν αὐτὰ τὰ ἐλαττώματα, ποὺ προκαλοῦν τόσα δυστυχήματα, οἱ Ἀμερικανοὶ ἔχουν ἰδρύσει διάφορα ἐιδικὰ ἐπιστημονικὰ κέντρα, μὲ σημαντικὰ πρακτικὰ ἀποτελέσματα. Στὸ Νιτχρόιτ, π.χ., ὅπου ἰδρύθηκε τὸ 1937 μιὰ «Ψυχολογικὴ Κλινικὴ γιὰ αὐτοκινητιστάς» τὰ δυστυχήματα τῶν τροχῶν ἔχουν ἐλαττωθῇ σὲ μεγάλο βαθμὸ.

Ἀπὸ τὰ 51 ἐκατομμύρια τῶν Ἀμερικανῶν, ποὺ ὁδηγοῦν αὐτοκίνητα, τὰ 15 ἐκατομμύρια εἶναι γυναῖκες. Ἐδῶ δὲ παρατηρεῖται τὸ ἐξῆς περίεργο φαινόμενον. Μολοντὶ ἐπικρατεῖ γενικὰ ἡ ἐμπειρία, ὅτι οἱ γυναῖκες εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνες, ὅταν κρατοῦν τὸ βολάν, οἱ ἀριθμοὶ ἀποδεικνύουν ὅτι συμβαίνει τὸ ἀντίθετο. Οἱ Ἀμερικανίδες ὁδηγοῦν καλύτερα ἀπὸ τοὺς ἄντρες.

Κατὰ τίς στατιστικεῖς, σὲ κάθε ἐνῆμισον ἐκατομμύριο χιλιόμετρα, στὸν ἄντρα συμβαίνουν 3 δυστυχήματα καὶ στὴ γυναῖκα 2. Οἱ γυναῖκες ποὺ ὁδηγοῦν ἀντιπροσωπεύουν τὰ 27% ὅλων τῶν Ἀμερικανῶν ὁδηγῶν. Κι' ὅμως, τὸ 1951, οἱς γυναῖκες ἀνέβησαν τὰ 8% τῶν θανατηφόρων καὶ τὰ 12% τῶν ἄλλων δυστυχημάτων.

Τὸ κύριο ἐλάττωμα τῆς γυναίκας στὸ βολάν εἶναι ὅτι σαστίζει εὐκόλα. Τὸ ἐλάττωμα ὅμως αὐτὸ ἀντισταθμίζεται ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι οἱ γυναῖκες τηροῦν πιὸ προσεκτικὰ ἀπὸ τοὺς ἄντρες τοὺς κανονισμοὺς τῆς τροχαίας καὶ εἶναι πιὸ συνετές καὶ πιὸ τακτικὲς στὰ σινιάλα, ποὺ δίδονται, ὅταν ἕνα αὐτοκίνητο πρόκειται νὰ σταματήσει ἢ νὰ στρίψῃ.

Ὁ ἄντρας στὸ βολάν εἶναι ἐπιθετικὸς καὶ ταχύς. Ἡ γυναῖκα εἶναι πιὸ ἀργή καὶ σπάνια ἀρχίζει ἕνα συναγωνισμὸ ταχύτητας μὲ τὸ αὐτοκίνητο, ποὺ θέλουν νὰ τὴν προσπεράσουν.

Οἱ πιὸ ἐπικίνδυνοι ὁδηγοὶ στὴν Ἀμερικὴ εἶναι οἱ ἄντρες ἡλικίας 20-24 χρόνων. Οἱ πιὸ ἰδεώδεις ὁδηγοὶ εἶναι οἱ γυναῖκες ἡλικίας 41-53 χρόνων. Στὴν ἡλικία αὕτη οἱ γυναῖκες εἶναι πιὸ ἡρεμὲς, πιὸ ἱσορροπημένες, πιὸ συγκρατημένες καὶ πιὸ προσεκτικὲς ἀπὸ τοὺς ἄντρες.

Οἱ λιπεθυμίες τοῦ Λιστ

Ὁ μουσουργὸς Λιστ ἦταν πολὺ ματαιοδοξὸς καὶ καλακευόταν ἀπὸ τίς ἐκδηλώσεις τοῦ ἀκρατηρίου του. Ἡ ἀδυναμία του αὕτη τὸν ὁδηγοῦσε σὲ ὑπερβολές. Λένε μάλιστα ὅτι ὁ μεγάλος μουσουργὸς πᾶρνε γυναῖκες 25 ὁράκια τὴν κάθε μέρα, γιὰ νὰ λιποθυμῶν στὰ κόνιστρα του! Πάντα δὲ φρόντιζε ὥστε ἡ λιποθυμία νὰ συμβαίνει λίγες στιγμὲς πρὶν ἀπὸ τὸ δυνατό σημεῖο τοῦ τέλους τῶν πιὸ δημόφιων του συνθέσεων.

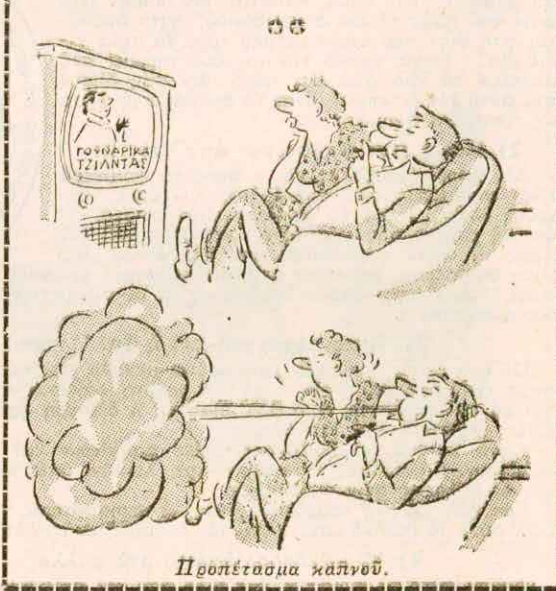
Ὁ Λιστ τότε ἐγκατέλειπε τὸ πιάνο τοῦ καὶ ἔτρεχε νὰ βοηθήσῃ τὸ. Πᾶμα του. Ἐτοὶ προκαλοῦσε τρομερὴ ἐντύπωση στοὺς ἄλλους, ποὺ συγχρόνως τοὺς κραυγάζοντες ἢ τὸ βλεῖν αὐτοῦ γιὰ τὴν ἀναισθησία του. Κάποτε μιὰ τῶν ἑταίρων ἡ πληρωμένη γυναῖκα δὲν λιποθύμησε στὴν ὥρα τῆς, γιὰτὶ παρασύρθηκε καὶ ἐξαχάθηκε ἀπὸ τὸ παίζειν τοῦ. Ὁ Λιστ ὅμως δὲν ἔχασε τὴν... εὐκαιρία. Διεκομὲ τὸ παίζειν τοῦ καὶ λιποθύμησε ὁ ἴδιος!...

— Ἀπο δὴ, δεσποινίς Τουλία, νὰ σὰς συστήσω τὸν προεπιλεγμένον μου!... — Τοῦ Β. Χριστοδουλίου

— Γυναίκα!... Σὲ ζητοῦν ἀπὸ τὸ πλυντήριο!...

Προπέτασμα καπνοῦ.

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Τὸ σχέδιο τῆς δραπέτευσέως τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ «Ματωμένου Χεριοῦ» καὶ τοῦ μηχανικοῦ Μάτιους πετυχαίνει στὴν ἐντέλει. Ἡ συμμορία βρίσκεται καὶ πάλι σὲ πλεονεκτικὴ θέσι, ἔχοντας στὰ χεῖρα τῆς τὴ Μίρκα Βίλιγκτον. Ἀπ' τοὺς ὑπολογισμοὺς ἀντίπαλους τῆς δὲν ἀπομένει παρά ὁ Χόλμς — γιὰτὶ ὁ Λαζίνσκυ λείπει σὲ μακρινὸ ταξίδι. Στὸ μετὰ, ὁ καλὸς καὶ τίμιος ἔμπορος Ἀδγουστός Μέρρις, γυρίζοντας ἀπὸ ἕνα ταξίδι τοῦ, δὲν βρίσκει πᾶς ὅτι τὴν γυναῖκα του, τὴ Τζέννη Μέρρις, Ἀνθυσχὴ γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τῆς καὶ ἀναβίει σ' ἕνα πρακτορεῖο ἐρευνῶν τὴν ἀνεύρεσι τῆς. Τὸ ξενοδοχεῖο ὅμως ὅπου μένει, βρίσκεται κατὰ σύμπτωση διπλὰ στὸ σπῆτι ὅπου ἔχει ἐγκατασταθῇ τὰρ ἡ Τζέννη. Ὁ ἄντρας τῆς τὴ βλέπει στὸν κήπο, ἀπὸ μακριὰ, μὰ διατάζει νὰ πιστέψῃ πὺς ἡ πλούσια αὕτη κυρία εἶναι ἡ γυναῖκα του, καὶ ἀρχίζει νὰ ζητᾷ πληροφορίας γι' αὐτήν. Ὁ φλέμιγκ εἰσποεῖ τὴ Τζέννη ὅτι ἡ ἀστυνομία ἔχει πληροφορήσῃ τὸ σπῆτι τῆς γιὰ νὰ συλλάβῃ τὸ Βίλιγκτον. Κι' ὅτι πρέπει νὰ τὸν κρύψῃ γιὰ νὰ μὴ προεῖ σὲ ἀποκαλύψει. Πραγματικὰ, ἐκείνη τὸν βάζει σὲ μιὰ ἀσφαλὴ κρύψῃ, στὸ δωμάτιο τοῦ λουτοῦ. Σὲ λίγο, παρουσιάζεται ὁ Χόλμς καὶ τῆς ὑποσχεταὶ πὺς θὰ φανῇ ἐπικεικὴ ἀπέναντί τῆς, ἂν δεχθῇ νὰ τὸν βοηθήσῃ.

— Ἀλλοίμονο, δὲν σὰς ξέρα καλὰ, κ. Χόλμς, μὰ ἔχω ἀκούσει νὰ λένε γιὰ σὰς πὺς εἰσαστε ἀμείλικτος!

— Κατὰ τίς περιστάσεις καὶ τὰ πρόσωπα, κ. Τζέννη. Πὺς εἶναι δυνατόν νὰ ἀνῇ κανεὶς ἀμείλικτος σ' ἕνα χαριτωμένο πλάσμα ὅπως εἰσεῖς;

Ἡ Τζέννη κούνησε τὸ κεφάλι τῆς καὶ ψιθύρισε:

— Μὲ εἰρωνεύεσθε.

— Καθόλου! Ἀλλωστε θὰ πεισθῇτε καὶ μὴν σας.

Ὁ Χόλμς κύτταε γύρω του καὶ ῥώτησε:

— Πὺ εἶν' ἐκεῖνος ὁ κατεργάρας, ὁ Οὐίλ Βίλιγκτον;

Ἡ Τζέννη ἀνασῆκσε τοὺς ὤμους τῆς καὶ ἀπάντησε μὲ πρόσπολητὴ ἐκπληξι:

— Ὁ Βίλιγκτον; Μὰ δὲν τὸν εἶδα καθόλου ἐδῶ!

— Ἀκούστε! Ἄν θέλετε νὰ συνεννοηθῶμε καὶ νὰ ἐπωφεληθῇτε ἀπ' τὴν ἐπικεικὴ μου, πρέπει νὰ φωνήτε εἰλικρινῶς.

— Σὰς εἶπα τὴν ἀλήθεια...

— Τὸ ὕψος σας κι' ὁ τόνος τῆς φωνῆς σας ἀρκοῦν γιὰ νὰ μὲ πείσουν πὺς λέτε ψέματα. Πρέπει λοιπὸν νὰ μᾶςτε γιὰτὶ ἦρθα ἐδῶ, ὥστε νὰ μὴ κανετὲ πᾶς αὐτὸν τὸν κόπο νὰ ψεύδεσθε.

— Ἐγὼ κι' ὁ φίλος μου Νάτ Πίνκертν εἴχαμε δώσει ἀπὸς ἀμαρτίαν στὸ Βίλιγκτον. Κι' ἐπειδὴ εἴχαμε σχηματίσει τὴν πεποίθησι πὺς μποροῦσε ὁπτιθῇποτε νὰ μᾶς βοηθήσῃ, τὸν πήραμε στὴν ὑπηρεσία μᾶς.

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

ἐνδυμασιῶν, σχίσμο, κόψιμο, σκορπαγίωμα, ἐφαρμένον καθάκι δι-ορθώνοντα δι' ὑφάνσεις παρ' εἰδικὸν τεχνίτου σπουδαστοῦ εἰς τὸ ἐσωτερικόν. Γορίζονται κοστούμια, παλὰ καὶ καμπάρτινες. Ράφειον «Νέα Οἰκονομία», ΔΕΠΡΟΥ 5γ (1ον πτῶμα). Ἀδελφοὶ ΛΑ-ΛΗ, Τηλ. 55.314.

— Τί μ' ἐνδιαφέρουν, ὄλ' αὐτά;

— Σὰς ἐνδιαφέρουν, καὶ πολὺ μάλιστα.

— Γιατί;

— Ὁ Βίλιγκτον ἐπωφεληθῇ ἀπ' τὴν ἐλευθερία ποὺ εἶχε, ἔφακε καὶ σὰς βρῆκε. Ὁ μὴν τὸ ἀρνήθητε! Τὸν εἶχα παρεῖ ἐγὼ ὁ ἴδιος ἀπὸ πίσω καὶ τὸν εἶδα νὰ μπαίνει ἐδῶ.

Ἡ Τζέννη δὲν βρῆκε τί ν' ἀπαντήσῃ. Εἶχε πεισθῇ πὺς ὁ Ἀγγλὸς ντέκτεκτὴς ἦταν ἀρίστα πληροφορημένος γιὰ ὅλα.

— Μὰ ὁ Βίλιγκτον δὲν ἀρκέσθηκε μόνον νὰ κρύψῃ ἀπὸ μένα καὶ τὸ Πίνκертν τὴν ἀνεύρεσι σας, πρόσθεσε ὁ Χόλμς. Ἐκαμε καὶ κατ' ἄλλο, κατὶ τρομέ-δο! Παρέσχευε τὴν γυναῖκα του σὲ μιὰ ἄτιμη παγίδα!

Ἡ Τζέννη προσπολητῆκε πὺς δὲν εἶχε ἰδέα τοῦ πράγματος.

— Τὴ γυναῖκα του; ῥώτησε. Μὰ πὺς, μὲ πᾶν τρόπο;

— Τῆς ἔστειλε μιὰ ἐκδιαστικὴ ἐπιστολή.

Ἡ Τζέννη δὲν ἤξερε πραγματικὰ πὺς εἶχε χρησιμοποιηθῇ τὸ γράμμα ποὺ εἶνε γράφει ὁ Βίλιγκτον, κατὰ διαταγὴν τοῦ φλέμιγκ.

— Καὶ τὸ γράμμα αὐτό; ῥώτησε.

— Ἦταν μιὰ σατανικὴ παγίδα. Ἡ Μίρκα Βίλιγκτον πῆγε, τελειῶς ἀνύποπτη, σὲ κάποιο μέγεθος ποὺ τῆς ὥριζε ὁ Βίλιγκτον γιὰ νὰ συναντηθῇ. Ἐκεῖ περιμέναν ἄνθρωποι τοῦ «Ματωμένου Χεριοῦ», ποὺ τὴν αἰχμαλωτίσαν καὶ τὴν πήραν μαζί τους.

— Καὶ τώρα;

— Τὰρὰ μου νρεῖάζεται ἀπαράιτητως ὁ Βίλιγκτον. Ἔρω πὺς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς βρίσκεται ἐδῶ. Μὴ θελήσῃτε νὰ μοῦ πῆτε πὺς ἔφυγε, γιὰτὶ ἔχω πληροφορήσῃ τὸ σπῆτι ἀπ' ὅλες τῆς μεριεῖς. Εἶδα νὰ μπαίνει ἐδῶ καποῖς ἀγνωστος, πιθανῶς ἀπεσταλμένος τοῦ «Ματωμένου Χεριοῦ». Τὸν εἶδα ὥστε νὰ ἐκνευθῇ καὶ νὰ φύγῃ. Δὲν τὸν ἐπίσπεσε, γιὰτὶ ἡ σύλληψι τὸν δὲν θὰ μὴν χρησίμευε σὲ τίποτα. Μὰ σὰς τὸ λέω γιὰ νὰ πεισθῇτε πὺς εἶναι βεβαίως ὅτι ὁ Βίλιγκτον βρίσκεται ἐδῶ.

Ἡ Τζέννη Μέρρις ἔμεινε σκεπτικὴ γιὰ λίγο. Ὑστερὰ χαμογέλασε καὶ εἶπε:

— Ἐγὼ σὰς λέω πὺς δὲν βρίσκειται ἐδῶ. Ἐστε διαφωτιστε.

Δὲν μένει λοιπὸν ἄλλος τρόπος γιὰ νὰ πεισθῇτε, παρά νὰ κάμετε ἐρευνα.

ΤΖΑΚ ΛΑ'ΙΟΝΣ

Ὁ Χόλμς ἀνασῆκσε τοὺς ὤμους τοῦ κι' ἀπάντησε:

— Μὲ θεωρεῖτε τόσο ἀφελή, ὥστε νὰ χάσω τίς ὥρες μου σὲ μιὰ ἐρευνὰ ἐντελὴς ἀσκήσι καὶ μάταια; Αὐτὸ τὸ σπῆτι εἶναι τοῦ «Ματωμένου Χεριοῦ». Ἐπομένως, θάνατι γεμάτο αὐστηρικὰ ἐλαττήρια καὶ κρύπτες. Ἄν ψάξω θὰ γάσω τὸν καιρὸ μου, χωρὶς ν' ἀνακαλύψω τίποτε.

— Τὸ πιστεύετε;

— Ναι... ἀπ' τὸ εἰρωνικὸ χαμόγελο ποὺ βλέπω στὴν γέλιπ σου! Χαμόγελο ποὺ μοῦ λέει: «Ἀγαπήτε κ. Χόλμς, ὁ Βίλιγκτον εἶναι κρυμμένος τόσο καλά, ὥστε ποτε δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὸν βρεῖ!»

Ὁ Χόλμς κάρφωσε τὰ μάτια τοῦ μέν' στὰ μάτια τῆς Τζέννη καὶ πρόσθεσε:

— Ὁμολογήστε λοιπὸν! Τὸ μάντεψα σωστά;

— Ναι, ἀπάντησε ἐκείνη. Ὁ Βίλιγκτον εἶναι κρυμμένος ἐδῶ, σ' ἕνα μέρος ἀσφαλέστατο.

— Θυμιάσαι! Βλέπω πὺς συνεννοοῦσθε. Εὐσερέστητε λοιπὸν νὰ μοῦ ὑποδείξετε αὕτη τὴν κρύπτη...

Ἡ Τζέννη βρῆκε τὴ δύναμι νὰ γελάσῃ.

— Ὅχι θὰ, κύριε Χόλμς! εἶπε. Βιάζεσθε πολὺ. Τὶ σημαίνει αὐτό; φώναξε ὁ ντέκτεκτὴς μὲ θυμὸ.

— Παράκαλῶ, μὴν ἐξάπτεσθε, μὴν παραγῆρεσθε, γιὰτὶ πολλὸ φοβᾶμαι πὺς δὲν θὰ κατορθώσουμε τότε νὰ συνεννοηθῶμε. Ὁ Χόλμς ἐσαναθῆκε ὅλη τὴν ψυχραιμία τοῦ κι' ἀπάντησε:

— Ἐγὼτε δίκην. Σὰς ὑπόσχομαι νὰ μὴ θυμῶσω πᾶς.

— Πρέπει νὰ ἰδεθῇτε πρῶτ' ὅπως ὅτι τὰ χαμόγελά σας κι' οἱ ὑπορρήσεις σας πὺς θὰ φανῇ ἐπικεικὴ ἀπέναντί μου εἶ-

ναι λόγια τοῦ ἀέρος! Τὰ εἶπατε γιὰ νὰ μὲ ξεγελάσετε.

— Λοιπὸν...

— Μὰ ἐμέναν μὲ λένε Τζέννη Μέρρις, καὶ δὲν τὴν παθαίνω εὐκολα... Ἥοπατε ἐδῶ γιὰ τὸ Βίλιγκτον. Νὰ σὰς πῶ γιὰτὶ βιάζεσθε νὰ τὸν συλλάβετε;

— Ἐγὼ τὴν βεβαιότητα πὺς ὁ Βίλιγκτον θὰ ἐξέρῃ ποὺ βρίσκεται τώρα ἡ γυναῖκα του.

— Ναι, αὐτὸ εἶναι.

— Ἐ λοιπὸν, τὸν ἔχω κρύψει ἐγὼ μόνη μου, σ' ἕνα μέρος ὅπου εἶναι τελειῶς ἀδύνατο νὰ τὸν βρεῖτε.

Ὁ Χόλμς χαμογέλασε εἰρωνε-νικά. Μὰ ἡ νέα γυναῖκα πρόσθεσε:

— Μὴν μὲ εἰρωνεύεσθε, κ. Χόλμς! Κι' ἂν ἀκόμα γκαρμίζετε ὁλόκληρο τὸ σπῆτι, κι' ἂν κοιμητιάσετε ὅλα τὰ ἐπιπλά, κι' ἂν ἀνασκάψετε τὸν κήπο, δὲν πρόκειται ν' ἀνακαλύψετε τὸν Βίλιγκτον. Σὰς μι-λῶ εἰλικρινῶς.

— Σὲ πιστεύω, Τζέννη... Δὲν θέλεις λοιπὸν νὰ μοῦ πῆς ποῦ τὸν ἐννεῖς κρύψει;

— Ὅχι.

— Τότε θὰ συλλάβω ἐσένα, καὶ θὰ σὲ ρίξω στὴ φυλακή. Κι' αὕτη τὴ φορά δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ δραπέτευσῃς.

— Εἶμαι βεβαία καὶ γι' αὐτό, γιὰτὶ θὰ παρτε ὅλα σας τὰ μέτρα.

— Ὅσα καταστροφῆς λοιπὸν ὀλοτέλε.

— Ναι, ἀλλὰ μαζί μου θὰ καταστραφῇ καὶ ἡ Μίρκα Βίλιγκτον. Θὰ χαθῇ κι' αὕτη, ὅπως κι' ἐγὼ. Γιατὶ, βόλεις γίνῃ γνωστὴ ἡ σύλληψι μου, οἱ ἄνθρωποι τοῦ «Ματωμένου Χεριοῦ» θὰ τὴ σκοτώσουν! Εἰπαρὸς λοιπὸν, κύριε Χόλμς. Συλλάβετέ με! Τί περιμένετε;

— Ὁ Σέρλοκ Χόλμς εἶχε πεισθῇ πὺς βρισκόταν μπροστά σὲ μιὰ γυναῖκα μὲ ἀσυνήθιστο πείσμα, ἐπιμονή, θέλησι, πονη-ρία κι' ἐπιδεισιότητα.

τελείως για τη σύλληψή της. Τον ενδιέφερε μόνο να συλλάβει το Βίλιγκτον, γιατί πίστευε πως ήξερε πού είχαν φυλακίσει τη γυναίκα του και πως θ' αναγκαζόταν να το φανερώσει για να έλαφρώσει τη θέση του.

Επρεπε λοιπόν να τον συλλάβει, με κάθε θυσία.

—'Ακουσε, είτε στη Τζέννυ. Τι ζητάς για να μου παραδώσεις το Βίλιγκτον;

—Είναι σοβαρή αυτή η ερώτησή σου, κ. Χόλμς.

—Σοβαρώτατη.

—'Η Τζέννυ Μέρρις σκέφθηκε μια στιγμή κι' ύστερα δήλωσε άποφασιστικά:

—Ζητάω την ελευθερία μου!

—Σύμφωνοι. Κανόνισες σύ τον τρόπο που θεωρείς ασφαλέστερο. Και να είσαι βεβαία ότι θα σεβασθούμε τη συμφωνία μας.

—Πολύ καλά. Θα σου υποδείξω πού κρύβεται ο Βίλιγκτον.

—Με ποιους δρους;

—Σε μία ώρα, φεύγει ένα υπερωκεάνειο απ' το λιμάνι της Νέας Υόρκης. Σ' αυτό έχουν κρατήσει μια θέση για μένα. Ζητάω λοιπόν να μ' αφήσει ελεύθερο να φύγω απ' την 'Αμερική, για να μην ξαναγυρίσω ποτέ πιά.

—Αυτό μόνο; Δέχομαι.

—Καλά. 'Αλλά δεν αρκεί η προφορική διαβεβαίωσή σας.

—Έχεις δίκιο.

—'Ο Χόλμς έβγαλε απ' την τσέπη του ένα κομμάτι κι' έγραψε σ' ένα φύλλο του:

«Είς ανταλλάγμα μίας σπουδαιότητας υπηρεσίας που μου

προσέφερε σήμερα ή κ. Τζέννυ Μέρρις, την αφήνω ελεύθερη και της επιτρέπω να φύγει άποψε με το υπερωκεάνειο από τη Νέα Υόρκη. Τις υποσχέσεις μου αυτές τις επικυρώνω με το λόγο της τιμής μου.

Σέρλοκ Χόλμς

—Έκοψε ύστερα το χαρτί, τώδωσε στη Τζέννυ και της είπε:

—Είσαι ικανοποιημένη;

—Ναί, απάντησε εκείνη. Πιστεύω απόλυτα στο λόγο της τιμής του Σέρλοκ Χόλμς.

Φύλαξε το πολύτιμο σημείωμα στο κορσάκι της και πρόσθεσε:

—Ελάτε τώρα να σας παραδώσω το Βίλιγκτον.

Κι' ώδηγησε το ντέτεκτιβ στο λουτρό...

ΣΤ'

—'Ο άντρας της Τζέννυ Μέρρις δεν μπόρεσε να πάρει καμιά διαφωτιστική πληροφορία απ' τον ξενοδόχο.

—Ναί, του είπε εκείνος, μένει μια πολύ πλούσια κυρία στο γειτονικό σπίτι. Μα δεν ξέρω ποιά είναι και πώς λέγεται.

—Τί άτυχία! Μάπως τουλάχιστον την ξέρει κανείς απ' τους υπαλλήλους σας;

—Δεν πιστεύω. 'Ας τους ρωτήσουμε όμως.

Μα κι' οι υπάλληλοι δεν ήξεραν τίποτε.

—Πρέπει να καταφύγω στη Ματίνα—σκέφθηκε τότε ο Μέρρις. Δεν υπάρχει άλλη ελπίδα.

Θα την παρακαλέσω νάρθει εδώ, θα της δείξω τη γειτονιά και αυτή θα μου πει ασφαλώς αν είναι ή όχι η γυναίκα μου.

Κι' ο καλοκάγαθος Μέρρις βγήκε απ' το ξενοδοχείο και πήρε ένα λεωφορείο. Σε λίγο, είχε φτάσει στο σπίτι όπου έμενε τελευταίως με τη γυναίκα του.

Στο αντίκρυνό σπίτι κατοικούσε η Ματίνα, μια παλιά γειτονισσα τους.

—'Ο Μέρρις χτύπησε την πόρτα της. Βλέποντάς τον, εκείνη έβαλε τις φωνές:

—Καλέ τί εύτυχία είν' αυτή! 'Ο κύριος Μέρρις! Πώς μας θυμηθήκατε;

Τον ώδηγησε στο καλύτερο δωμάτιό της και του είπε:

—'Αχ, πόσο λυπήθηκα που έμαθα πως ήρθατε γτες τό πρωί στο παλιό σας σπίτι και ζητήσατε τη γυναίκα σας, αλλά δεν τη βρήκατε και φύγατε! Γιατί να περιφρονήσετε τις καλές σας γειτονισσες;

—Να πού δεν σε περιφρόνησα, Ματίνα, εφόσον ήρθα σήμερα!

—'Η Ματίνα χαμογέλασε με σημασία και ρώτησε:

—Την βρήκατε λοιπόν τη γυναίκα σας, κύριε Μέρρις;

—'Όχι, Ματίνα, απάντησε ο Μέρρις—άναστενάζοντας.

—Τό περίμενα πως δεν θα την βόισκατε.

—Για να μιλάς έτσι, κάτι θα έρπες εσύ! Πες μου, μήπως ξεμυαλίστηκε ή Τζέννυ, τον καιρό που έλειπα;

—'Όχι.

—Μήπως έπιασε κανένα φίλο;

—Μα τί λές; Λυπάμαι πολύ που την είχατε γυναίκα σας και δεν την ξέρατε! 'Εγώ τη σπούδασα καλά... 'Η Τζέννυ δεν είχε καρδιά για ν' αγαπήσει κανένα... ούτε και σάε!

—Έχεις δίκιο, Ματίνα! 'Εγώ ο δυστυχισμένος την αγαπούσα πολύ, κι' όποιος αγαπάει δεν βλέπει! Μα τί έγινε

λοιπόν ή γυναίκα μου, αφού δεν έφυγε με φίλο;

—'Η Ματίνα χαμογέλασε πάλι, κύτταξε κατάματα το Μέρρις κι' απάντησε:

—'Αφού το θέλετε, θα σας το πω, για να ξέρετε επιτέλους τί κουμάσι ήτανε ή γυναίκα σας... Μάθετε λοιπόν πως έγινε μια περιδότη κλέφτρα και κακούργα!

—'Ε! Πώς; 'Η Τζέννυ; 'Αδύνατον! Δεν μπορώ να το πιστέψω...

—Κι' όμως είναι όπως σας λέω.

—'Εγώ πού τη νόμιζα για την καλύτερη γυναίκα του κόσμου...

—Μα κι' εγώ δεν είχα διαφορετική ιδέα. Την εκτιμούσα, την αγαπούσα, την είχα σε υπόληψη, γιατί τη νόμιζα για μια καλή νοικοκυρά. Μα όταν έμαθα τα κατορθώματά της...

—Τελος πάντων, πές μου τί έμαθες! Μα όχι άκριστα λόγια. Γεγονότα... αποδείξεις...

—Τί άλλες αποδείξεις θέλετε, αφού έχετε την πιο τρανή: την εξομολόγησή της;

—Έχεις δίκιο, Ματίνα. Μα πώς να την καταδικάσω, χωρίς να βεβαιωθώ;

—Καλά λοιπόν. Θα σας δώσω τις αποδείξεις που ζητάτε.

—'Η Ματίνα πήρε από ένα συστάρι ένα στενόμακρο βιβλίο, ένα κατάστιχο.

—'Εδώ μέσα γράφω τα καθημερινά μου έξοδα, είπε. Και δίπλα σημειώνω όσα παράξενα ή ενδιαφέροντα θυμάμαι.

—'Α, κρατάς ήμερολόγιο;

—'Ας δούμε λοιπόν τί έχεις γράψει για τη γυναίκα μου.

—'Η Ματίνα φυλλομέτρηση το κατάστιχο. Βρήκε τη σελίδα που ζητούσε, κι' διάβασε δυνατά:

«15 Μαΐου. Την ώρα που ψώνιζα τυρί, άκουσα τον αστυφύλακα Μπλάκ να λέει πως έκλεψε 1000 εκατομμύρια

απ' την «Τράπεζα των Δύο Κόσμων», και πως έκαιε την κλοπή ένας τραπεζίτης μαζί με κάποια Τζέννυ Μέρρις».

—Μέγας είσαι, Κύριε! Ψιθύρισε ο Μέρρις.

—'Η Ματίνα χαμογέλασε θορυβητικά και διάβασε σ' άλλη σελίδα:

«19 'Ιουλίου. Έμαθα πως ή γυναίκα του κ. Μέρρις ήταν μέλος της συμμορίας του «Ματωμένου Χεριού» και πως τώρα έγινε μεγάλη και πλούσια κυρία και ζή με άλλο όνομα».

—Φτάνει, Ματίνα! φώναξε ο Μέρρις. 'Αρκούν όσα μου διάβασες! Τώρα θέλω να μου πες κάτι άλλο.

—Σαν τί;

—Ξέρεις καλά τη γυναίκα μου;

—Τί ερώτησι είν' αυτή;...

—Δεν με κατάλαβες. Θέλω να πω, θα την αναγνώριζες αν την έβλεπες πλούσια κυρία;

—'Εννοείται. 'Εγώ δεν ξεχνώ ποτέ μου ό,τι είδα. 'Όσο κι' αν αλλάξει ο άνθρωπος, θα τον αναγνωρίσω πάντα.

—Γι' αυτό κι' εγώ ήρθα σε σένα, Ματίνα. 'Ακουσε λοιπόν τι μου συνέβη σήμερα τ' απόγεμα...

Κι' ο Μέρρις διηγήθηκε στη γειτονισσα του πώς απ' το παράθυρο του ξενοδοχείου του είχε δει κάποια πουμοιάζε καταπληκτικά με τη γυναίκα του.

—Και δεν της μιλήσατε;

—'Όχι, γιατί αμφέβαλλα αν ήταν αυτή. Ρώτησα τον ξενοδόχο, μα δεν μπορούσε κι' αυτός να μου δώσει καμιά πληροφορία.

—Τί άνοησία! 'Επρεπε να της μιλήστε. Δεν θα γάνατε τίποτε...

—'Ισως νάχες δίκιο... Μα τώρα, Ματίνα, πρέπει να με βοηθήσεις! 'Εσύ θα μου πής αν είναι ή όχι ή γυναίκα μου.

—Ναί, μα πρέπει να την ιδώ. Πώς θα μπορέσω;

—Είν' εύκολότατο. Το παράθυρο της κάμαράς μου, στο ξενοδοχείο, βλέπει στον κήπο του σπιτιού της.

—'Ας μ' χάνουμε καιρό λοιπόν! 'Εμένα, δεν μ' άρεσει ν' ανακατεύομαι στις ξένες δουλειές. Μα για χατήρι σας θα κάνω μια εξαίρεση.

—'Η Ματίνα έτοιμάσθηκε γρήγορα, και ξεκίνησαν μαζί για το ξενοδοχείο.

Ζ'

—'Ο Μέρρις ώδηγησε τη Ματίνα στο δωμάτιό του. 'Η ώρα ήταν 7 περίπου.

—'Ανοιξε το παράθυρό του, έδειξε στη Ματίνα τον κήπο και το γειτονικό σπίτι και της είπε:

—Να το περιδολί και το σπίτι. 'Εκεί κάθεται... Τα δυο παράθυρα είναι φωτισμένα.

—'Ας περιμένουμε να φανή κανείς.

Περιμέναν, αμίλητοι, ένα ολόκληρο τέταρτο της ώρας. Τέλος, φάνηκε μια σκιά στο ένα απ' τα παράθυρα.

—Αυτή είναι, Ματίνα! είπε ζωηρά ο Μέρρις.

—Κρίμα! Είναι πολύ μακρινά και δεν μπορώ να διακρίνω το πρόσωπό της.

—Διάβολε! Τί να κάνουμε λοιπόν τώρα;...

—'Ας κατεβούμε στο περιδολί, αν είν' εύκολο.

—Ναί, εύκολο είναι. 'Αλλά

φράβαι! 'Αν αυτή ή γυναίκα δεν είναι ή Τζέννυ και μάς ανακαλύπτει, κινδυνεύουμε να μας περάσουν για κλέφτες.

—Μπα, δεν υπάρχει τέτοιος κίνδυνος. Θα πούμε την αλήθεια και θα μάς πιστέψουν.

Ξέρουν πως εσύ είσαι ένας τιμιώτατος άνθρωπος. 'Όσο για μένα, μπορώ να βγάλω τα μάτια εκείνου που θα τολμήσει να με πη κλέφτρα!

—'Ο Μέρρις έμεινε για λίγο διστακτικός κι' αναποφάσιστος. 'Υστερα πήρε την απόφασί του και είπε:

—Στό διάβολο! 'Ο,τι βρέξω ως κατεβάζω. Πρέπει να μάξω επιτέλους... 'Αν αυτή ή γυναίκα είναι ή Τζέννυ, θα την τιμωρήσω με τα ίδια μου τα χέρια, όπως της αξίζει! 'Ελα, Ματίνα, να κατεβούμε στο περιδολί.

Δεν δυσκολεύτηκαν καθόλου. 'Εξω απ' το παράθυρο υπήρχε μια προεξοχή, και κάτω απ' αυτήν μια σκάλα της υπηρεσίας, πουφάτανε ως το μοντροτόχο που χώριζε το ξενοδοχείο απ' το γειτονικό σπίτι. 'Απ' τη σκάλα αυτή ο Μέρρις πήδησε πάνω στον τοίχο και βοήθησε τη Ματίνα να κινήσει το ίδιο.

—'Από κεί, κατέβηκαν κι' οι δυο στον κήπο.

—Χρειάζεται προσοχή τώρα, είπε ο Μέρρις. Πρέπει να προχωρήσουμε ως τα παράθυρα του σπιτιού...

Πραγματικά, γλυστρήσαν μέσα στο σκοτάδι κι' έφτασαν κοντά στο ένα παράθυρο.

—Καλά είν' εδώ, είπε σιγανά ο Μέρρις. 'Ας περιμένουμε τώρα. Κάποιοι κουβεντιάζουμε μέσα στο δωμάτιο. 'Ακούε;

—Ναί. Μία φωνή γυναικεία. Νομίζω πως μοιάζει με της Τζέννυ!

Πραγματικά, στο δωμάτιο βρίσκονταν ο Βίλιγκτον κι' ή Τζέννυ Μέρρις. Κάποια στιγμή, πλησίασαν κι' οι δυο στο παράθυρο. 'Η Ματίνα μπόρεσε τότε να κутτάξει με προσοχή το πρόσωπο της γυναίκας. Και την αναγνώρισε αμέσως.

—Αυτή είναι! είπε με πεποίθηση. 'Η γυναίκα σας.

—Κι' αυτός που βρίσκεται μαζί της, ποιός νάναι τάχα;

—'Αν τον ξέρω...

—Θάνατι εκείνος που κλέφανε μαζί τ'α χίλια εκατομμύρια.

—'Ο Βίλιγκτον κι' ή Τζέννυ είχαν άτουκαρουνθή πάλι απ' το παράθυρο.

—Τί σκοπεύετε να κάνετε τώρα; ρώτησε ή Ματίνα.

—Τί θα κάνω; Με γνώρισες, Ματίνα, σαν ένα άνθρωπο ήσυχο κι' εργατικό. 'Ηθελε λοιπόν τώρα ή στιγμή να με γνώρισης και σαν άνθρωπο που ξέρει ν' αμύνεται για την τιμή του και να τιμωρή! Περιμένε με εδώ.

—Θα μ'ω απ' το παράθυρο και θα παρουσιάσω ξαφνικά μπροστά τους.

—Να με συγχωρήτε, μα αυτό που σκέπτεσθε να κάνετε, είναι ανόητο κατά τη γνώμη μου. Γιατί να βιασθήτε; Θέλετε να σας δώσω μια συμβουλή, εγώ που είμαι ήμερώτερος;

—Ναί, Ματίνα.

—Λοιπόν, φροντίστε να ξεσκεπάσετε για καλά τη γυναίκα σας. Μάθετε όλα της τα μυστικά, τα κατορθώματά της, τό παρελθόν της. Κι' ύστερα κάνετε ό,τι θέλετε. Μα τότε θάσαστε δικαιολογημένος ανέναντι της κοινωνίας. Θα υποπείτε ν' απιστούν όποτε όποιον σας κατηγορήσει.

—Καλά λές, Ματίνα. 'Ο' ακολουθήσω τη συμβουλή σου. Θα κατασκοπεύσουμε, θα κρυφακούσουμε... κι' αν άπόψε δεν μπορέσουμε να μάθουμε τίποτε, θα ξαναρθούμε αύριο βράδυ, και μεθαύριο...όσες φορές χρειαστή!

—'Ο' άκνω υπομονή, για να μπορέσω να μάθω καλά ποιά φασμακερή όχιά αγαπούσα τόσον καιρό.

Πραγματικά, πήσαν θέσεις κοντά στο παράθυρο, για να παρακολουθήσουν όσα γίνονταν μέσα στο δωμάτιο.

Η'

—'Όπως είδαμε, ή Τζέννυ ώδηγησε το Χόλμς στο λουτρό και του είπε:

—'Εδώ μέσα έχω κρύψει το Βίλιγκτον. Μπορείτε όμως να βρήτε πού;

—'Ο ντέτεκτιβ εξέτασε το δωμάτιο και δήλωσε ύστερα:

—'Όχι, τ' όμολογώ.

—Βλέπετε εκείνο το κουμπί. Είναι του κουδουνιού για τους υπηρέτες. Σ' αυτό λοιπόν βρίσκεται το μυστικό.

—'Α, έχει δηλαδή δυο χρήσεις αυτό το κουμπί;

—'Η Τζέννυ Μέρρις εξήγησε λεπτομερώς στο Χόλμς τον κρυφό μηχανισμό της κούπτης. 'Υστερα ρώτησε:

—Χρειάζεστε περισσότερες λεπτομέρειες;

—'Όχι.

—Με πιστεύετε;

—Ναί... 'Αλλωστε, αν με γέλασες, δεν θα προλάβεις να μου ξεφύγεις. Πριν ακόμη βγής απ' αυτό το σπίτι, εγώ θάχω

κατεβάσει το ταβάνι του λουτρού. 'Αν βρώ εκεί το Βίλιγκτον, θά σ' αφίσω να φύγεις άνενοχλητή.

—'Αν δεν τον βρώ, θα σφυρίξω άπλως, κι' οι αστυφύλακες μου θα σε συλλάβουν.

—'Η Τζέννυ Μέρρις γέλασε.

—Δεν θα βρεθήτε σ' αυτή την ανάγκη, απάντησε. 'Ο Βίλιγκτον είν' εκεί... Και τώρα, πριν φύγω, πρέπει να σας εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου.

Είσατε δυο φορές σωτήρας μου! Γιατί με γλυτώνετε απ' τη φυλακή, συγγνώμες όμως μ' ελευθερώνετε κι' απ' το «Ματωμένο Χέρι» που δεν θέλω πιά να τό ύπνρετώ.

Κι' ή Τζέννυ Μέρρις άνοιξε την πόρτα του λουτρού και βγήκε.

—Θηλυκέ σατανά! ψιθύρισε ο Χόλμς. Δεν θά σ' αφίσω να φύγεις από δω μέτα, αν δεν βεβαιωθείς προηγουμένως με τα ίδια μου τα μάτια πως μου είπες την αλήθεια!

Κι' άρχισε να πιέζει το ήλεκτρικό κουμπί όπως του είχε υποδείξει ή Τζέννυ.

Με τη βεβαιότητα ότι δεν θα συναντούσε κανένα εμπόδιο, ή Τζέννυ Μέρρις έτοιμάσθηκε για τό ταξίδι της.

«Χρειάζεται προσοχή τώρα! είπε με το νού της. Δεν πρέπει να μάζη το «Ματωμένο Χέρι» πώς παρέδωσα στην αστυνομία το Βίλιγκτον, για να εξαγοράσω την ελευθερία μου. 'Αλλοιώς θα με χαρακτηρίσει ως προδότρια και θα με σκοτώσει...

—'Αφίστε ελεύθερη την κυρία να περάσει. 'Υστερα ελάτε όλοι πάνω.

—'Η Τζέννυ Μέρρις μπόρεσε να συνεχίσει τό δρόμο της, ενώ οι αστυνομικοί έτρεχαν όλοι προς τό σπίτι.

—'Ο Μέρρις κι' ή Ματίνα είχαν παρακολουθήσει τη Τζέννυ ως την καγκελλόπορτα. Περιμέναν να τελειώσει ή συνομιλία της με τον αστυνομικό. 'Όταν την είδαν να φεύγει ελεύθερα, άποφάσισαν να την κυνηγήσουν.

—Μπορείς να τρέξης, Ματίνα; ρώτησε ο Μέρρις.

—Και βέβαια!

—Δρόμο λοιπόν. 'Η Τζέννυ τρεβάει κατά την προκυμαία, θά την προφτάσουμε...

—'Όρμησαν κι' οι δυο προς τη διεύθυνσι που είχε πάρει ή Τζέννυ. Και στάθηκαν τυχεροί, γιατί εκείνη είχε σταθή για λίγο, για να βεβαιωθεί πως ο δρόμος που θ' ακολουθούσε ήταν ελεύθερος και δίχως κινδύνους. 'Ετσι, ο Μέρρις κι' ή Ματίνα μπόρεσαν να την πλησιάσουν.

—Προσοχή τώρα να μην τη νάσουμε απ' τα μάτια μας! ψιθύρισε ο πρώτος. Θά την αφίσουμε ν' άποικαρουνθή λίγο, κι' όταν βρούμε ένα μέρος κατάλληλο.

—'Ετοίξε τα δόντια του και πρόσθεσε:

—'Αλλοίμονό της! Ξέρω πως θά την τρώω...

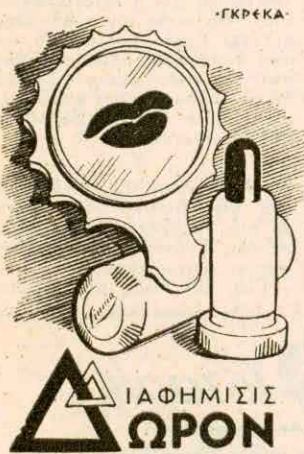
—'Η Τζέννυ Μέρρις διευθυνόταν τώρα προς την προκυμαία, τρέχοντας σθεδόν. Οι δυο άλλοι την παρακολουθούσαν.

—'Όταν φτάσανε σ' ένα έρημο μέρος του δρόμου, τάνυσαν τό βήμα τους και την πλησίασαν.

Κι' ο Μέρρις της φώναξε, τρένοντας απ' την όργη που κόχλαζε σ'α στήθη του:

—'Ε, μην τρέχης έτσι, αγαπητή κυρία Τζέννυ. 'Όσο κι' αν κοπιάσης, δεν θα μπορέσεις να μου ξεφύγεις.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Τα καλλυντικά ZINNIA προσφέρουν γαρν διαφωτισμός ένα ανεξίτηλον κραγιόν ZINNIA σε νέα καλλυντική περιποίηση δίκης μαζί με ένα κομψό καθρεπτάκι τσάντας εκ πλαστικής υλης στην άκρη ενός ανταλλακτικού κραγιόν ήτοι άρχ. 9.000

Ζητήστε άπο τον προμηθευτήν σας το ΔΡΟΝ-ΔΙΑΦΩΜΙΣΙΝ της ZINNIA ΚΡΑΓΙΟΝ και ΚΑΘΡΕΠΤΑΚΙ επί πληρωμή της άκίας ενός ανταλλακτικού ήτοι άρχ. 9.000

Zinnia

Τα καλλυντικά της γαρνίς και της άμορφας ΠΟΥΔΡΑ, ΚΡΕΜΑ, ΡΟΥΖ, ΓΑΛΑ, ΑΡΩΜΑ, ΛΟΞΙΟΝ και το ανεξίτηλον ΚΡΑΓΙΟΝ ZINNIA δημιουργούν ένα γοητευτικό σύνολο.

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ
Μεγάνδρου 75. Τηλ. 55.638

Και τό εξής
Μαρία τό
πάτωμα μόνο
ΜΕ...
IAMBO

ΟΙ ΖΕΥΖΕΚΙΕΣ ΤΗΣ ΡΕΝΕΣ

Η κόφτρα

Λωλός και παλαδός ήταν με την Ρενέ ο σιόρ Παντελής, κρυφά και φανερά το έστελνε δώρα φουστάνια, τρόφιμα, του ποταμού το γάλα. Και τα κρατούσε και τα καταδρόγιζε ή φουτουζού.

— Μιλ' μερί!... τούλεγε, και μέλι έσταζε απ' το στοματάκι της.

Κι' ευχαριστημένη, βροντοφώνουσε:

— Χρυσός, αγαθός, περιποιητικός, κουδάλιτης, υπερικετής. «Σ' έτ' αν ά-μ ο υ ρ» ο σιόρ-Παντελής.

Και πίστευε, τρομάρα του, ο σερέμης, πως τον αγαπούσε. Κι' ήταν ευτυχής. Ψάρια του φέρνανε ριγάλο, στη Ρενέ. Όρνιθες του στέλνανε απ' το χωριό του, στη Ρενέ. Τ' άπαξάπαντα! Και στεκόταν σούζα μπροστά τη έτοιμος να κάνει τις πιο μεγάλες βυσίες! Την αγαπούσε τρελλά ο καυμενούλης. «Ο, τι δήποτε κι' αν του ζητούσε η πονηρή το είχε άμέσως. Ο χαζός την πίστευε δική του...»

Και τη ρωτούσε δειλά-δειλά:

— Πότε ο γάμος, Ρενέ μου;

— Προ σεν μ ά ν ! τούλεγε ή πανούργα και γελούσε πονηρά, και του πρεζαντίριζε για ξάδερφο τον κάθε καινούργιο φίλο, που έρχοταν να γραφή στο έρωτικό τετάρτη της καρδιάς της.

— Στο συγγενολό σας, όλοι σερνικοί! Περιέργο! Τι θα γίνει μ' αυτά τα ξάδερφια; ρωτούσε ανήσυχος την τσάτσα Ούζενη.

Κι' όσο περνούσε ο καιρός, τόσο ζορλαντίζανε τα πράγματα και μεγάλωναν τα βόσσανά του. Τον έβηνε σε σιγανή φωτιά ή κουτουρτισμένη.

Κάθε βράδυ άφ' ενός ο φουκαράς να της κουβαλά μυρωδικά, γλυκά, ζαχαδατικά τουρλού-τουρλού έρζάκια, κι' άφ' έξ άλλου — άδικο των άδικων — να κυνηγιέται με τους μυθήριους που κορτατζάρανε την κακούργα!

— Έρωτευμένος, άπατημένος, ρεζίλεμένος, γέννηκα το ρεντίκολο του μαχαλά! μονολογούσε κι' ήλεγε με παράπονο.

Τέλος, προχθές βράδυ, τράκαρε πάλι ένα καινούργιο ξάδερφο της Ρενές κι' από λό-γο σε λόγο, ήρθανε στα χέρια. Σε λίγο κακήν κακώς τον κουβάλησαν στο Τμήμα. Έκει διηγήθηκε όλη την ιστορία στον άστυνόμο. Άμέσως κάλεσαν και την Ρενέ.

Με το κεφάλι κάτω, τα χέρια σταυρωμένα, ύφος Μαμζέλ Νιτούς, ή Ρενέ μωρμουριέ μ' αναφυλλητά:

— Ίδέα δέν έχω, κύριε άστυνόμει! Έγώ δέν ξέρω από τέτοια τίποτα! Τίποτα! Τούτος ο μαντραχαλός μπήκε στη ζωή μου κι' ήθελε να με βγάλει απ' τα καυκάλα μου!

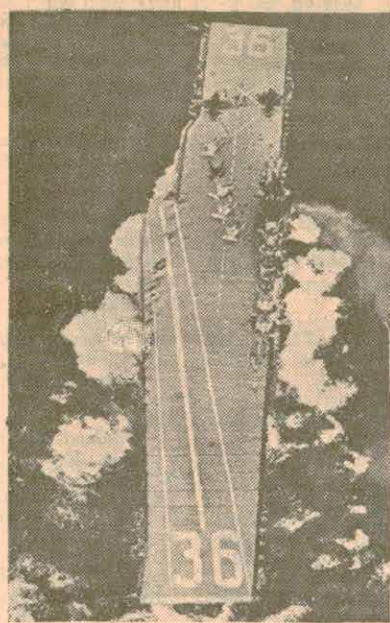
Τα λέει και κλαίει άπαρηγόρητα. Μπουνάρι τα δάκρυα τρέχουν απ' τα ματάκια της, φουσκώνει το στηθάκι της. Κάθε λέξι κι' ένα δάκρυ, κάθε κουβέντα ένας στεναγμός. Νά την προστατέψουν ζητάει!

Κι' ή τσάτσα Ούζενη είναι πλάι της και κλαίει κι' αυτή.

Το κόλπο πέτυχε: ή Ρενέ άπαλλάσσεται. Κι' όλοι γύρω, σκασμένοι στα γέλια, φωνάζανε:

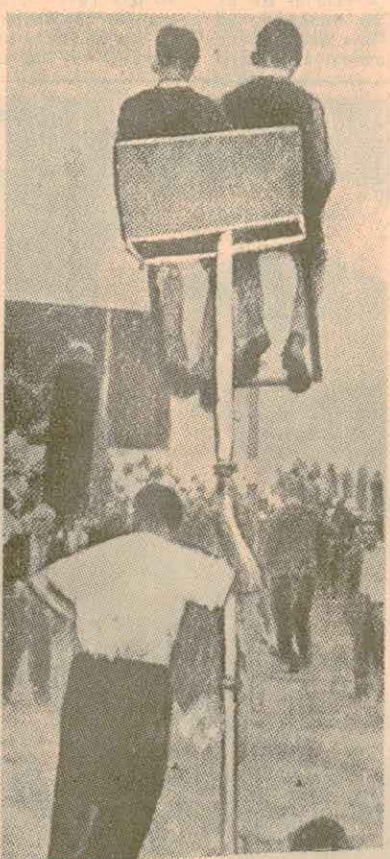
— Γεια σου, κόφτρα!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΕΝΑ ΝΕΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΦΟΡΟ

Οι Άμερικανοί τεχνικοί, που μελετούν χρόνια τώρα τα προβλήματα, που παρουσιάζουν τα πεδία προσγειώσεως των αεροπλανοφόρων, έκαναν μια σημαντική πρόοδο. Αυτό είναι το νέο καταστροφω-μα του αεροπλανοφόρου «Αντιτάμ» που όχι μόνο έχει ένα ευρύ πεδίο προσγειώσεως, αλλά και διαθέτει αρκετό χώρο για την τοποθέτηση των αεροπλάνων.

ΕΠΙΝΟΗΣΙΣ ΛΑΘΡΟΘΕΑΤΩΝ

Για να παρακολουθήσουν με μια σχετι-κή άνεση τις κούρσες αυτοκινήτων, που έγιναν προσφάτως στο Δυτ. Βερολίνο, τρεις φίλοι κατασκεύασαν το πρωτότυ-πο αυτό κάθισμα, που επέτρεπε στους δυο να παρακολουθούν τους αγώνες, έ-νώ ο τρίτος φρόντιζε για την ισορροπία του καθίσματος. Φυσικά, την τελευταία αυτή θέσι, οι τρεις φίλοι την κατέλαβ-αν, εκ περιτροπής, ούτως ώστε να μην υπάρχη κανένας παραπονούμενος.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΥΠΕΡ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΚΑΛΛΟΝ.

Τα κόκκινα μαλλιά είναι μία ωμορφιά, που πρέπει όμως να ξέρει να την εκμεταλλεύεται ή γυναίκα. Συμβαίνει πολλές φορές να είναι υπερβολικά έντονο το κόκκινο χρώμα, και τότε γίνεται μάλλον αντίσθετικό. Μπορεί όμως εύκολα ν' αλλάξει το χρώμα, με δυο τρό-πους: Είτε ν' ανοίξει, είτε ν' σκουρήνει με επανειλημμένα πλυσίματα με «χεννέ» ή μ' ένα κατάπλασμα απ' την ίδια ουσία, που μένει πάνω στο κεφάλι περισσότερη ή λιγώτερη ώ-ρα, αναλόγως της αποχρώσεως που θέλετε να πετύχετε.

Οι κοκκινομάλλες έχουν υπερβολικά λεπτό δέρμα, άσπρο σαν το γάλα, με ώραιες σκιές κι' αντανάκλασεις, αλλά άπιστευτα ευπαθές και υποκείμενο σε παθήσεις. Πρέπει λοιπόν ν' αποφεύγουν όσο το δυνατόν τον ήλιο, ή του-λάχιστον να προσφλάσσουν το δέρμα τους με μια κρέμα, που τη φτιάχνουν εύκολα σε κάθε φαρμακείο, προσθέτοντας στη συνήθη κρέμα τους λίγη θειική κινίνη (2% περίπου).

Επίσης, οι κοκκινομάλλες πρέπει να έχουν φρόδια και ταινίονα άσπρα και σκούρα, γιατί τα πολύ ανοιχτόχρωμα δέν κολλάκουν, το μάτι. Υπάρχει λοιπόν γι' αυτό το σκοπό το ριμμελ, καθώς και ειδικές βαφές, έγγυημένα άελαστές, που χρωματίζουν φρόδια και ται-νίονα για 15 μέρες.

Το μακιγιάζ της κοκκινομαλλούσας γίνε-ται πάντα με χρώματα άνοιχτά κι' έλαφρά-τά μόνο που ταιριάζουν με τη λευκή επιδερ-μίδα της.

Για τα μάγουλα και τα χείλη, είναι κα-τάλληλη μία άπόχρωση κοραλλίου προς το πορτοκαλί. Η πούντρα πρέπει να είναι άμοι-οχρωμή με το δέρμα ή ραυέλ άνοιχτή. Πολλές φορές, έπιτυγχάνεται ή κατάλληλη άπόχρωση με άναμιξεις των δυο αυτών χρωματισμών κι' επανειλημμένες δοκιμές.

Για τα φρύδια, διαλέγεται βαφή ή ριμμελ καστανό. Για το άπών βλεφάρων, ένα χρώμα γαλάζιο, άνοιχτό έλαλέ ή πράσινο, ανακένως του χρωματισμού της ίδιας των ματιών. Δι-αλέγεται το καταλληλότερο με διάφορες δο-κιμές.

Όσο για το χρώμα των πορειών, προ-τιμάτε κυρίως το άπλό ή γαλάζιο, το κοκκι-νοκάστανο, το πράσινο, και κατόπιν το κι-τρινο, το άσπρο και το μαύρο.

Ο σκόρρος και τα μάλλιννα ρούχα
Το τελευταίο σύστημα προσφλάξεως των μάλλινων ρούχων απ' το σκόρρο είναι το έ-ξής:

Αν είναι δυνατόν, πλένετε το κάθε ρούχο. Το χτυπάτε επανειλημμένως και το ξεσκονι-ζετε, αλλά έτσι ώστε να μην ξαναγυρίσει πά-νω του ή σκόνη που βγάζετε (και που περι-έχει ίσως ακόμα σκόρρο). Το φυλάτε τέλος σ' ένα ειδικό πάνινο σακκουλάκι, που δέν πρέπει να μην την παραμικρή τρύπα. Τυλίγετε δυο-τρείς φορές το ύφασμα, στο πάνω μέρος αυτού του σακκού, το σφίγγετε και το δένετε μ' ένα σπάγγο. Έτσι, είναι άδύνατο να εισχωρήσει σκόρρος.

Φροντίστε να γράψετε με μολύβι πάνω σε κάθε σακκουλάκι τι ρούχο περιέχει.

Χρειάζεται, βέβαια, λίγος κόπος γι' αυτή τη μέθοδο. Ξερετε όμως πως σώζεται έτσι τα ρούχα σας.

Πώς καθαρίζονται τα φορέματα από όργκαντινα

Για να καθαρίσετε φορέματα από όργκαντι-να, βουτήξτε τα σε χλιαρή σαπουνάδα. Αφί-στε τα 10 λεπτά της ώρας. Ύστερα στυφέ-τε τα έλαφρά και ξεπλύνετε τα επανειλημμένως με άφθονο χλιαρό νερό. Αποφύγετε όμως έπιμελώς να τα τριψετε. Πάρτε ύστερα δυο-τρία κομματάκια κόλλα του κολλαρίσματος, λυάστε τα σε κρύο νερό, βουτήξτε το φόρεμα στη διάλυσι κι' αφήστε το να στεγνώσει. Τέ-λος, σιδερώστε ενώ είναι ακόμη λίγο υγρό.

Για να φρεσκάρете μία γούνα από καστόρι

Αν θέλετε να φρεσκάρете μία γούνα από καστόρι, αγοράζετε απ' το φαρμακείο λίγη διάλυσι βενζόλης, τη βάζετε σ' ένα πιατάκι, βρέχετε ένα βαμπακί και περνάτε τη γούνα προς όλες τις διευθύνσεις, παράλληλα προς το τριχώμα κι' ανάποδα, αλλάζοντας το βαμ-πακί κάθε φορά που λερωίνεται.

Όταν δέν βγαίνει πιά άκαθαρσία απ' τη γούνα, την πουντράρετε με σκόνη τσουένη και την αφήνετε μερικες ώρες. Ύστερα τη βουρ-τοίσετε, Ξαναβρίσκει έτσι όλη την άρχική της στυλινότητα.

Η ίδια μέθοδος εφαρμόζεται για το λούτρ και για τις γούνες, από άρνι. Για τις έριμ-νες, τις άσπρες άλεπούδες και γενικά τις άνοιχτόχρωμες γούνες, τρίβετε με το βαμπα-κί μόνο κατά την διεύθυνσι του τριχώματος, κι' όχι αντίθετος.

Θά χαρτογραφηθή Η ΣΕΛΗΝΗ

Η νέα μέθοδος της αερο- φωτογραφίας και του ραντάρ

Ενας Άμερικανός πιλότος της πολιτικής αεροπορίας, ονόματι Στάνλεϋ Λότι, πε-τούσε με το αεροπλάνο του πάνω από μία όρεινη περιοχή της πολιτείας Όριγ-κόν.

Απ' το δυνατό λοιπόν κρύο, τα φτερά και το σκάφος του αεροπλάνου σκεπάστη-καν από παχύ και βαρύ στρώμα πάγου, κι' ο πιλότος αναγκάστηκε να κατεβή στα 1.600 μέτρα.

Ζήτησε τότε με τον ασύρματο οδηγίες απ' τη βάση του, και τότε συμβούλεψαν να διατηρήσει ένα ύψος 2.100 μέτρων το λιγώ-τερο. Αυτός όμως δέν μπόρεσε, γιατί το αεροπλάνο είχε βαρύνει υπερβολικά. Και το άποτέλεσμα ήταν να πέσει πάνω σ' ένα βουνό! Το δυστύχημα στοίχισε τη ζωή του πιλότου και δυο έπιβάτων.

Το βουνό λοιπόν εκείνο δέν υπήρχε ση-μειωμένο στους χάρτες, γιατί άπλουστατα δέν είχε γίνει ποτέ τοπογραφική χαρτογρά-φηση της περιοχής.

Θα σας φανή άπίστευτο, αν μάθετε ότι το ποσοστό της συνολικής έπιφανείας της Γης, που έχει χαρτογραφηθή στην έντέ-λεια, είναι μικρότερο από 10%. Ωστόσο, ή έλλιψι αυτή διορθώνεται σιγά-σιγά.

Η Δυτική Εύρωπη βρίσκεται στη σχετι-κώς καλλίτερη θέσι, γιατί το απαιτούν τα άμυντικά σχέδια του ΝΑΤΟ. Έπικεφαλής έχει τεθή ή Μεγ. Βρετανία, που διέπρεψε πάντα στη χαρτογράφηση κι' έξακολουθεί να υπερτερη τεχνικά απ' τις άλλες χώρες.

Έκει, ή χαρτογράφηση γίνεται κυρίως με τις νέες αεροφωτογραφικές μεθόδους. Απα-σχολούνται δέ μ' αυτή τη δουλειά χιλιάδες άντρες και γυναίκες.

Για τον «Έθνικόν» Άτλαντα π.χ. έργα-

Βρετανίας, τα σπίτια, τα εργοστάσια, τα όρυχεία, οι μεγάλοι δρόμοι, οι σιδηρόδρο-μοι...

Πρόκειται για ένα έργο μοναδικό ως τώρα στο είδος του.

Άλλ' ή αεροφωτογραφική μέθοδος χρη-σιμοποιείται για τη χαρτογράφηση και άλλων μερών του κόσμου. Αποκαλύπτει δέ σημαντικές άνακρίβειες, που υπάρχουν στους ήδη χρησιμοποιούμενους χάρτες.

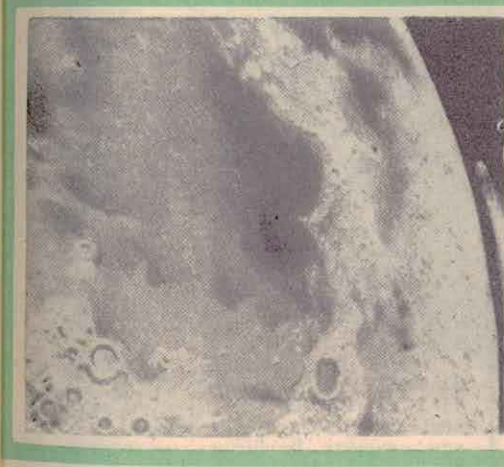
Στον Καναδά π.χ., βρήκαν μ' αυτό τον τρόπο ότι ένα νησί του Κόλπου του Χούδ-σον βρίσκεται σε διαφορετική θέσι, κι' ότι στις βορειοανατολικές ακτές υπάρχουν νη-σιά έκτάσεως 5.000 τετραγωνικών μιλίων, σ' ένα μέρος όπου οι χάρτες έδειχναν μόνο θάλασσα.

Στην Αυστραλία, οι χάρτες σημείωναν λίμνες, εκεί που ή αεροφωτογραφία απέδει-ξε, ότι δέν υπάρχει ούτε... λάκκος με νερό! Η λεπτομερής χαρτογράφηση αυτής της ήπειρου, θα βοηθήσει στην εκμετάλλευ-ση του άπεράντου φυσικού πλούτου της.

Άλλα κι' ή πρόσφατη αεροχαρτογράφη-σις 4.000 τετραγωνικών μιλίων της Βρε-τανικής Γουϊνάας, είχε ως κύριο σκοπό της τις προετοιμασίες για την εγκατάστα-σι χιλιάδων Ευρωπαίων προσφύγων στα τόσα γόνιμα αυτά έδάφη.

Η άγροτική ανάπτυξις του νέου Κρά-τους του Ισραήλ, βασίζεται σ' ένα χάρτη, που καταρτίστηκε με την αεροφωτογραφι-κή μέθοδο και που δείχνει την κατανομή της πάχνης. Γιατί, σε μια χώρα όπου το καλοκαίρι περνάει δίχως βροχές, ή πάχνη παίζει σπουδαίο ρόλο για τη βλάστησι. Ο χάρτης, λοιπόν, δείχνει πόση πάχνη πέφτει κατά μέσον όρο στο χρόνο σε διάφορες περιοχές. Έτσι, οι κτηματίες ξέρουν πια τί πρέπει να καλλιεργήσουν σε κάθε μέ-ρος.

Οι χθεσινοί χαρτογράφοι ήσαν ένα εί-δος... νομάδων, που γύριζαν την ύπαιθρο σαν άλγες, σκαράλωναν σ' άπότομες βουνοπλαγιές και τσαλαβουτούσαν σε βάλ-τους... Σήμερα, ή δουλειά αυτή έχει πάρει έπιστημονική μορφή και γίνεται με ήλεκτρι-κές συσκευές, ραντάρ και έλικόπτερα. Πρό όλίγου καιρού, ένα άμερικανό αε-ροπλάνο, πετώντας απ' τις ακτές του Ά-τλαντικού ως του Ειρηνικού, σε ύψος 13 χιλιομέτρων και δίχως κανένα σταθμό, τρά-βηξε 390 φωτογραφίες ολόκληρης της Βο-

Η εξέταση με τα τηλεσκόπια έχει απο-δείξει ότι ή έπιφάνεια της Σελήνης σκε-πάζεται από γιγαντιαίους κρατήρες...

ζονται 3.000 άτομα, πάνω από 10 χρόνια. Τώρα πλησιάζουν πια να τελειώσουν.

Ο τεράστιος αυτός άτλας θα άποτελή-ται από μεγάλον αριθμό φύλλων, με δια-στάσεις 1X1,65, που, αν τοποθετηθούν το ένα δίπλα στο άλλο, σκεπάζουν μία έκταση μισού τετραγωνικού μιλίου! Στους χάρτες αυτούς σημειώνεται λεπτομερέστα-τα ή μορφολογία του έδάφους της Μεγ.

Η εικόνα αυτή άποτελεί μία σχηματική παράσταση του τρόπου που συντάσσονται οι χάρτες με την αεροφωτογραφία. Κάθε τμή-μα της έκτάσεως φωτογραφίζεται χωριστά, κι' ύστερα οι φωτο-γραφίες συναρμολογούνται ή μία με την άλλη.

ρειοαμερικανικής Συμπολιτείας. Έπαίρνει ανά μία κάθε 66 δευτερόλεπτα. Ύστερα οι φωτογραφίες αυτές ενώθηκαν όλες μαζί κι' απέτελεσαν μία μόνο, που είχε μήκος 58 μέτρων! Αυτή χρησίμευε κατόπιν ως βάση για την κατασκευή ενός αναγλύφου χάρτη — του μεγαλύτερου του κόσμου — που δείχνει με μια ματιά την αύξηση της πυ-κνότητας του πληθυσμού και της βιομηχα-νίας των Ηνωμ. Πολιτειών.

Τολμηρότερη όμως απ' όλες τις προη-γούμενες είναι μία προσπάθεια που πρό-κειται να καταβάλουν διάφοροι ειδικοί έπι-στημονες, για να καταρτίσουν με το ραντάρ ένα καινούργιο και λεπτομερή χάρτη των βουνών της Σελήνης.

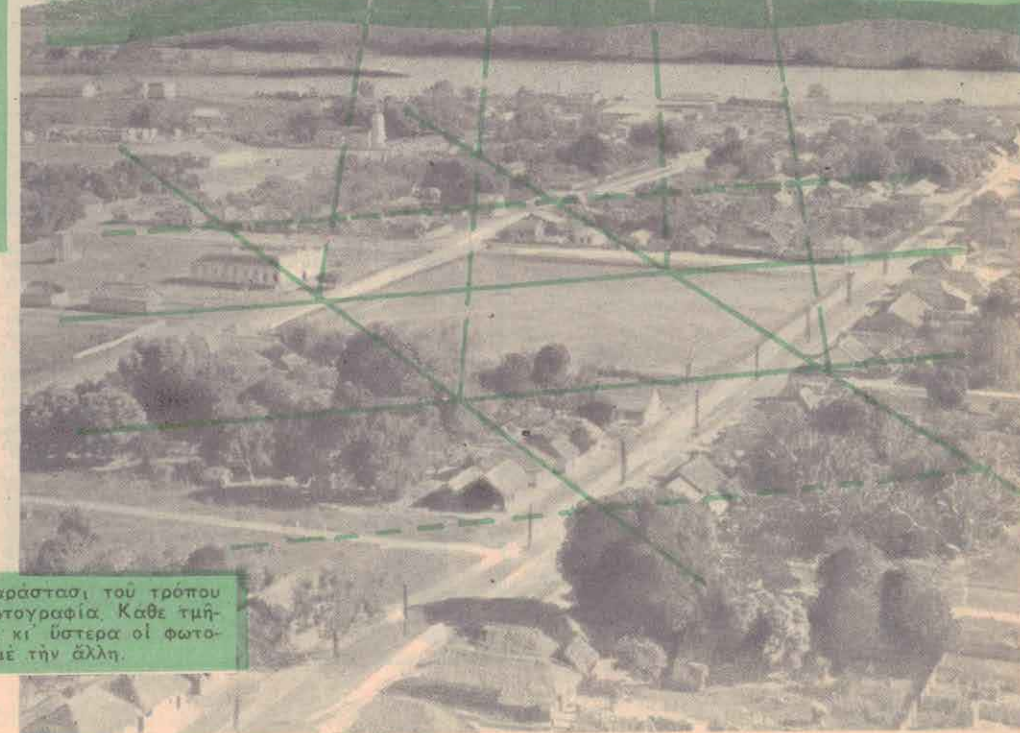
Τα βουνά αυτά σχηματίζουν στην έπιφά-νεια του δορυφόρου μας τις περιεργές έ-κείνες σκιές, που θυμίζουν άόριστα, με γυ-μνό μάτι, ένα ανθρώπινο πρόσωπο. Η εξέ-τασι με τα τηλεσκόπια, έχει άποδείξει, ότι ή έπιφάνεια της Σελήνης σκεπάζεται από γιγαντίους κρατήρες. Οι κρατήρες λοιπόν αυτοί, έχουν μετρηθή και χαρτογραφηθή, αλλά όχι με μεγάλη ακρίβεια. Πάντως, εί-ναι βέβαιο, ότι έχουν διαστάσεις τεράστιες, μέχρι διαμέτρου 240 χιλιομέτρων — τόσο δηλαδή, ώστε θα χωρούσαν μέσα σ' ένα τέ-τοιον ολόκληρη ή Νέα Υόρκη κι' ή Βαλτι-μόρη μαζί!

Τα πελώρια βουνά, που περιβάλλουν τους κρατήρες, είναι ψηλότερα από όποιο-δήποτε βουνό της Γης. Δέν έχουν καμιά σχέση με ήφαιστεια οι κρατήρες αυτοί. Πολλοί έπιστήμονες έ-ξηγούν ως εξής τον τρόπο του σχηματι-σμού των: Όταν ή Σελήνη ήταν ακόμη μαλακή και διάπυρη, έπεσαν άπάνω της με όρμη πελώριες μάζες ύλης απ' το Άπει-ρον και, με την πρόσκρουσι, σχημάτισαν τους τεράστιους εκείνους λάκκους.

Το ίδιο συνέβη και στη Γη μας. Έδώ όμως, τα περισσότερα απ' αυτά τα μετώ-ρα κάηκαν, απ' την τριβή τους με την ά-τιμωσφαιρα.

Ύστερα οι καιρικές μεταβολές εξαφα-νισαν τα ίχνη των υπολοίπων.

Έκτός από τους κρατήρες, ή Σελήνη έχει και τις λεγόμενες «θάλασσες», που τις ώνόμασαν έτσι οι παλαιοί-αстрономοί, για-τί τις έβλεπαν με τα άπλη τηλεσκόπια τους σαν μεγάλες έπιπέδες έκτασεις, τρι-γυρισμένες από βουνά και τις νομίζαν γε-μάτες νερό. Στην πραγματικότητα όμως, πρόκειται για μεγάλες πεδιάδες.

Ανατολίτικο ΧΙΟΥΜΟΡ Οι λεγκέρες

Όταν ήταν ο Ναστραδίν Χότζας στο Έσκ-Σεχέρ, του ήρθε μία μέρα το ευχάριστο μαντάτο: «Διορίζεται Καθής του Νομού Προύσσης ο Ναστραδίν Χότζας, ο οποίος θα έχη ιδιαίτερον κοταμπάσην στη διάθεσίν του! Επίσης παρέχονεν εις αυτόν όλα τα μέσα και τις ευκολίες που ήθελε τυχόν ζητήσῃ».

Ο Ναστραδίν, πετώντας από τη χαρά του, μόλις έλαβε το κιτάπι αυτό, ξεκίνησε αμέσως για την Προύσσα. Νοίκιασε ένα όραιο σπίτι με μπαζέ και πήρε στις διαταγές του τον παλιό του φίλο Μεχμέτ, που είχε κάνει ένα φεγγάρι μάγειρος στο Βεζύρη το σπίτι.

Κάποτε, λοιπόν, πέρασε από εκεί ένας Γάλλος περιηγητής, που έμεινε στο σπίτι του Κατή για δυο-τρεις ημέρες.

Ο Ναστραδίν, θέλοντας να περιποιηθῇ όσο το δυνατόν καλύτερα τον ξένο του, κάλεσε τον Με-

χμέτ και του είπε:

— Μεχμέτ, μεγάλη τιμή μας κάνει ο ξένος που μένει στο σπίτι μας. Γι' αυτό, βάλε όλα σου τα δυνατά, να τον περιποιηθούμε για να φύγῃ με καλές εντυπώσεις. Έπειδή όμως ο ξένος αυτός είναι μουσαφίρης μας, δεν θα είναι μαθημένος να τρώῃ σὺ ξύλινα πιάτα, όπως εμείς, τρέξε γρήγορα στο μαγαζί του Χατζή Τουρασῆ κι' αγοράσε στ' όνομά μου χουλιάρες, πιάτα, λεγκέρες πολυτελείας (σουπιέρες), σκουτέλες κι' ὅ, τι άλλο μας χρειάζεται, χωρίς να κάνῃς παζάρια.

— Θα γίνουν ὅπως θέλεις, Χότζα μου! ἀποκρίθηκε ὁ Μεχμέτ κι' ἔφυγε.

Έτσι οἱ παραγγελίες έγιναν καὶ τὸ βράδυ ὁ Μεχμέτ παρουσιάστηκε στὸ λιακωτὸ (σάλα τοῦ σπιτιοῦ), καμαρώνοντας καὶ φέρνοντας σὲ λεγκέρα πολυτελείας τὸ πρῶτο φαγητό.

Ὁ περιηγητής, ὅταν ἀντίκρουσε τὸ πρῶτο φαγητό, ξαφνίστηκε. Τοῦ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση, ὅτι ὁ μάγειρος ἔσερβιρε τὸ φαγητό σ' ἕνα ἀσπρο στρογγυλὸ δοχεῖο, μ' ἕνα χερουλί, δηλαδή σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ ποὺ χρησιμοποιοῦνται στὴν Εὐρώπη γιὰ τὴ νύχτα.

Καὶ τὸ δεύτερο, λοιπόν, φαγητὸ σερβιρίστηκε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, καὶ οὕτως καὶ τὸ τρίτο καὶ τὰ ὑπόλοιπα.

Ὁ Ναστραδίν, βλέποντας, ὅτι ὁ ξένος του, σὲ κάθε σερβίρισμα, ὅλο καὶ ξαφνιαζόταν πρὸ πολλοῦ, καμάρωνε καὶ χαιρόταν, βέβαιος ὅτι ὁ φιλοξενοῦμενός του εἶχε θαμπωθῇ ἀπὸ τὰ πλούσια φαγητὰ του καὶ τὴν ἐκτακτὴ πολυτέλεια τῶν σερβιρίσιων του.

Μὰ νὰ τί εἶχε συμβῇ: Ὁ Μεχμέτ, μόλις πῆγε στὸ μαγαζὶ τοῦ Χατζή Τουρασῆ καὶ εἶδε τὰ πορσελάνινα δοχεῖα, ξετρελλάθηκε.

Ὁ ἔμπορος τότε, ποὺ εἶχε πολλὰ καὶ δὲν τὰ δόδεξε, ἔπεισε τὸν Μεχμέτ ὅτι οἱ Εὐρωπαῖοι, ποὺ ἀγαποῦν τὴν πολυτέλεια, σερβίρουν τὰ φαγητὰ τους μ' αὐτὲς τίς σουπιέρες!...

Έτσι κατὰφερε τὸ Μεχμέτ ν' ἀγοράσῃ μιὰ δολόκληρη ντουζίνα γιὰ τὸ σπίτι τοῦ Ναστραδίν. Ὅσο γιὰ τὸν ξένο, σηκώθηκε ἀμέσως τὴν ἄλλη μέρα νὰ φύγῃ.

Κι' ὅταν ὁ Ναστραδίν ἔμαθε γιὰ ποῖο λόγο ἔφυγε ἔτσι βιαστικά, τὸν ξεπρόβδισε, λέγοντάς του:

— Τζάνουμ, συμπάθα με! Σὲ βεβαίῳ πῶς οἱ λεγκέρες μας ἦταν... ἀμεταχείριστες!...

Τὰ δάσανα τοῦ Καραμπέτ ΑΝΕΜΙΣΤΗΡΑΣ

Ἰσπίτι μας πολὺ ζεστὸ ἔνεται, ἄμμμμμ με-
σημέρι ὡστὸ χαράμι εἶναι.

Κουζούμ, τί νὰ ἐκάνω; Μόλις κρεβάτι μου
ξαπλωμένον ἔνομαι, βράι, βράι βράι, τί ἰδρώτας
εἶναι τούτος, γιάχο.

— Σουρπουίτσα μου, λέω, σκασμένος ἔνο-
μαι, γιάδρουμ, τί νὰ ἐκάνω; Ἐλα, μιὰ ἐφη-
μερίδα παίρνε, ἀέρα νὰ μὲ κάνῃς!

Σουρπουίτσα ἐφημερίδα παίρνει ἄμμμ
χίτς ἀέρα ἐμένα ντὲν ἐκάνει.

— Σὰν δὲν ντρέπεσαι, μὲ λέει. Ἐσὺ ζεσταί-
νεσαι κι' ἐγὼ δὲν ζεσταίνομαι!

Ἰσπίτι μας πολὺ ζεστὸ ἔνεται, ἄμμμμ με-
σημέρι ὡστὸ χαράμι εἶναι.

Κουζούμ, τί νὰ ἐκάνω; Μόλις κρεβάτι μου
ξαπλωμένον ἔνομαι, βράι, βράι βράι, τί ἰδρώτας
εἶναι τούτος, γιάχο.

— Σουρπουίτσα μου, λέω, σκασμένος ἔνο-
μαι, γιάδρουμ, τί νὰ ἐκάνω; Ἐλα, μιὰ ἐφη-
μερίδα παίρνε, ἀέρα νὰ μὲ κάνῃς!

Σουρπουίτσα ἐφημερίδα παίρνει ἄμμμ
χίτς ἀέρα ἐμένα ντὲν ἐκάνει.

— Σὰν δὲν ντρέπεσαι, μὲ λέει. Ἐσὺ ζεσταί-
νεσαι κι' ἐγὼ δὲν ζεσταίνομαι!

Ἰσπίτι μας πολὺ ζεστὸ ἔνεται, ἄμμμμ με-
σημέρι ὡστὸ χαράμι εἶναι.

Κουζούμ, τί νὰ ἐκάνω; Μόλις κρεβάτι μου
ξαπλωμένον ἔνομαι, βράι, βράι βράι, τί ἰδρώτας
εἶναι τούτος, γιάχο.

— Σουρπουίτσα μου, λέω, σκασμένος ἔνο-
μαι, γιάδρουμ, τί νὰ ἐκάνω; Ἐλα, μιὰ ἐφη-
μερίδα παίρνε, ἀέρα νὰ μὲ κάνῃς!

Σουρπουίτσα ἐφημερίδα παίρνει ἄμμμ
χίτς ἀέρα ἐμένα ντὲν ἐκάνει.

— Σὰν δὲν ντρέπεσαι, μὲ λέει. Ἐσὺ ζεσταί-
νεσαι κι' ἐγὼ δὲν ζεσταίνομαι!

Ἰσπίτι μας πολὺ ζεστὸ ἔνεται, ἄμμμμ με-
σημέρι ὡστὸ χαράμι εἶναι.

Κουζούμ, τί νὰ ἐκάνω; Μόλις κρεβάτι μου
ξαπλωμένον ἔνομαι, βράι, βράι βράι, τί ἰδρώτας
εἶναι τούτος, γιάχο.

— Σουρπουίτσα μου, λέω, σκασμένος ἔνο-
μαι, γιάδρουμ, τί νὰ ἐκάνω; Ἐλα, μιὰ ἐφη-
μερίδα παίρνε, ἀέρα νὰ μὲ κάνῃς!

Σουρπουίτσα ἐφημερίδα παίρνει ἄμμμ
χίτς ἀέρα ἐμένα ντὲν ἐκάνει.

— Σὰν δὲν ντρέπεσαι, μὲ λέει. Ἐσὺ ζεσταί-
νεσαι κι' ἐγὼ δὲν ζεσταίνομαι!

Ἰσπίτι μας πολὺ ζεστὸ ἔνεται, ἄμμμμ με-
σημέρι ὡστὸ χαράμι εἶναι.

Κουζούμ, τί νὰ ἐκάνω; Μόλις κρεβάτι μου
ξαπλωμένον ἔνομαι, βράι, βράι βράι, τί ἰδρώτας
εἶναι τούτος, γιάχο.

— Σουρπουίτσα μου, λέω, σκασμένος ἔνο-
μαι, γιάδρουμ, τί νὰ ἐκάνω; Ἐλα, μιὰ ἐφη-
μερίδα παίρνε, ἀέρα νὰ μὲ κάνῃς!

Σουρπουίτσα ἐφημερίδα παίρνει ἄμμμ
χίτς ἀέρα ἐμένα ντὲν ἐκάνει.

— Σὰν δὲν ντρέπεσαι, μὲ λέει. Ἐσὺ ζεσταί-
νεσαι κι' ἐγὼ δὲν ζεσταίνομαι!

Ἰσπίτι μας πολὺ ζεστὸ ἔνεται, ἄμμμμ με-
σημέρι ὡστὸ χαράμι εἶναι.

Κουζούμ, τί νὰ ἐκάνω; Μόλις κρεβάτι μου
ξαπλωμένον ἔνομαι, βράι, βράι βράι, τί ἰδρώτας
εἶναι τούτος, γιάχο.

— Σουρπουίτσα μου, λέω, σκασμένος ἔνο-
μαι, γιάδρουμ, τί νὰ ἐκάνω; Ἐλα, μιὰ ἐφη-
μερίδα παίρνε, ἀέρα νὰ μὲ κάνῃς!

Σουρπουίτσα ἐφημερίδα παίρνει ἄμμμ
χίτς ἀέρα ἐμένα ντὲν ἐκάνει.

— Σὰν δὲν ντρέπεσαι, μὲ λέει. Ἐσὺ ζεσταί-
νεσαι κι' ἐγὼ δὲν ζεσταίνομαι!

Ἰσπίτι μας πολὺ ζεστὸ ἔνεται, ἄμμμμ με-
σημέρι ὡστὸ χαράμι εἶναι.

Κουζούμ, τί νὰ ἐκάνω; Μόλις κρεβάτι μου
ξαπλωμένον ἔνομαι, βράι, βράι βράι, τί ἰδρώτας
εἶναι τούτος, γιάχο.

— Σουρπουίτσα μου, λέω, σκασμένος ἔνο-
μαι, γιάδρουμ, τί νὰ ἐκάνω; Ἐλα, μιὰ ἐφη-
μερίδα παίρνε, ἀέρα νὰ μὲ κάνῃς!

Σουρπουίτσα ἐφημερίδα παίρνει ἄμμμ
χίτς ἀέρα ἐμένα ντὲν ἐκάνει.

— Σὰν δὲν ντρέπεσαι, μὲ λέει. Ἐσὺ ζεσταί-
νεσαι κι' ἐγὼ δὲν ζεσταίνομαι!

Ἰσπίτι μας πολὺ ζεστὸ ἔνεται, ἄμμμμ με-
σημέρι ὡστὸ χαράμι εἶναι.

Κουζούμ, τί νὰ ἐκάνω; Μόλις κρεβάτι μου
ξαπλωμένον ἔνομαι, βράι, βράι βράι, τί ἰδρώτας
εἶναι τούτος, γιάχο.

— Σουρπουίτσα μου, λέω, σκασμένος ἔνο-
μαι, γιάδρουμ, τί νὰ ἐκάνω; Ἐλα, μιὰ ἐφη-
μερίδα παίρνε, ἀέρα νὰ μὲ κάνῃς!

Σουρπουίτσα ἐφημερίδα παίρνει ἄμμμ
χίτς ἀέρα ἐμένα ντὲν ἐκάνει.

— Σὰν δὲν ντρέπεσαι, μὲ λέει. Ἐσὺ ζεσταί-
νεσαι κι' ἐγὼ δὲν ζεσταίνομαι!

Ἰσπίτι μας πολὺ ζεστὸ ἔνεται, ἄμμμμ με-
σημέρι ὡστὸ χαράμι εἶναι.

Οἱ ἰδιότητες ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Ἀπρόσκλητος

Ἄλλο τούτο πάλι! Στὰ καλά κα-
θεύομαι. Βρίσκομαι στὸν ἐντιμον οἶκον
μου, ὅπου ἔχω ἀποσυρθῇ γιὰ νὰ μὴ
βλέπω τὰ ἐνοχλητικὰ πλάσματα ποὺ
λέγονται ἄνθρωποι καὶ ν' ἀπολαύσω
τὴν εὐτυχὴ μοναξιά μου. Καὶ εἶναι ἡ
ώρα ἐνδεκάτη νυκτερινὴ καὶ δῶς αἰ-
φνιδίως ἤχει ὁ κώδων. Καὶ ἀνοίγω. Καὶ
παρουσιάζεται τοῦ λόγου σου, στολι-
σμένος μ' ἕνα ἀντιπαθὲς μειδίαμα καὶ,
ὅταν σὲ ρωτῶ πῶς καὶ γιὰτί καὶ διὰ
ποῖον λόγον ἦρθες νὰ μοῦ χτυπήσῃς
τὴν πόρτα, μοῦ ἀ-
παντᾷς μὲ τὸ ἀφε-
λέστερον ὕφος τοῦ
κόσμου:

— Εἶδα φῶς στὸ
παράθυρό σου!

Ἦραϊα. Κι' ἐπει-
δὴ εἶδες φῶς στὸ
παράθυρό μου, τί ἐ-
γινε; Πῶς; Εἶπες νὰ
χτυπήσῃς καὶ νὰ ρο-
θῇς νὰ καθῇς λι-
γάκι νὰ τὰ πούμε,
γιὰ νὰ περάσῃ ἡ
ώρα; Τί λές, βρέ ἀ-
ναιδέστατε; Σοῦ εἶ-
πε κανεὶς, ὅτι ἔχω
καμμιὰ ὄρεξι νὰ
κουβεντιάσουμε, ὅτι θέλω κἂν νὰ ἰδῶ
ἄνθρωπο, ἢ ὅτι ἡ ώρα μου δὲν περνᾷ
χωρὶς τὴν ἀγενή, ἀνόητη καὶ ἐπιβλαβὴ
παρουσία σου; Σοῦ εἶπε κανεὶς, ὅτι,
ἂν μείνῃς μόνος μου, ἡ ώρα θὰ σταμα-
τήσῃ ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται καὶ δὲν θὰ
προχωρήσῃ;

Πῶς; Γιατί σοῦ μιλάω ἔτσι; Ἀμ'
πῶς θέλεις νὰ σοῦ μιλήσω, ἐνοχλη-
κώτατε κώων; Τί πάει νὰ τὴν εἶδα
φῶς στὸ παράθυρό σου; Ὡστε κάθε
φωτισμένο παράθυρο, εἶναι πρόσκλη-
σις πρὸς τὸν πρῶτον τυχόντα ν' ἀνεβῇ
ἀπάνω γιὰ νὰ χαλάσῃ τὴν ἡσυχία τοῦ
ἀλλοῦ καὶ νὰ τὸν πιλατέψῃ μὲ τὴν
ἀνοῦσια φλυαρία του; Καὶ τί πρέπει νὰ
κάνω, βρέ, γιὰ νὰ δηλώσω ὅτι δὲν ἐπι-
θυμῶ καμμιὰ συντροφιά καὶ πολὺ πε-
ρισσότερο τὴ δική σου; Στὸ σπίτι μου
εἶμαι.

Πρέπει νὰ σβύσω τὸ φῶς καὶ νὰ
κυκλοφορῶ στὸ ἀδυσσαλέο σκοτάδι,
σὺν νυχτερίδα; Ὅριστε;

Αὐτὴ τὴ δουλειὰ κάνεις, βρέ θρασύ-
τατε τύπε; Γυροβολᾷς τοὺς δρόμους
κι' ὅπου βλέπεις φωτισμένο παράθυρο
γνωστοῦ σου ἀνθρώπου, χτυπᾷς τὴν
πόρτα καὶ παρουσιάζεσαι σὺν φάντης
μπαστοῦνι, γιὰ νὰ περάσῃς τὴν ώρα
σου; Καὶ ρωτᾷς, κτήνος, ἂν σὲ θέλῃ ὁ
ἄλλος;

Πῶς; Τί θὰ κάνω μόνος μου; Τὸ λόγο
θὰ σοῦ δώσω τί θὰ κάνω; Ὅ, τι θέλω
θὰ κάνω. Θὰ διαβάσω τὰ ἐνοικιαστή-
ρια τῶν ἐφημερίδων, θὰ χορέψω, θὰ
κάνω τούμπες, θὰ βυθιστῶ σὲ καταλη-
ψία, θὰ μελετήσω τὰς γραφάς, θὰ παί-
ξω σχοινάκι, θὰ κυνηγήσω κουνούτσια,
θὰ κάνω ὅ, τι μοῦ γουστάρει. Πρὸ παν-
τὸς ὅμως ἐπιθυμῶ νὰ μείνῃς μόνος, ὅλο-
μόναχος καὶ ἡσυχος.

Νὰ τὰ πούμε, λέει! Ἦρθε νὰ τὰ
πούμε! Καὶ τί νὰ πούμε; Τί ἔχουμε νὰ
πούμε μεταξύ μας; Τί μάς συνδέει; Ἐ-
χεις πάρει εἰδησιὴ τί πνευματικὴ ἀπό-
στασι μάς χωρίζει, ποῦ ἦρθες ἀπρόσ-
κλητος νὰ μοῦ καταστρέψῃς τὴν βραδυ-
νὴ ἡσυχία μου; Αἰεὶτε, φύγε, γρήγο-
ρα. Αἰεὶτε ξεκουμπίδια ἀπὸ τὸν ἐντι-
μον οἶκόν μου, νὰ μὴ σ' ἀρπάξω ἀπὸ
τὸ σῶμα καὶ σὲ πετάξω ἀπὸ τὸ φω-
τισμένο παράθυρό στο δρόμο. Παρὰ
πέντε εἶμαι.

Κι' ἄλλη φορά, μὴ μοῦ ξαναχτυπήσῃς
κουδούνι, γιὰτί δὲν ἐγγυῶμαι γιὰ τὰς
συνεπείας. Μούτρο!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Περιπετειώδες διήγημα

Ἡ Τρούνη κατέβηκε τελευταία ἀπ' τὸ τραῖνο καὶ στάθηκε στὴ
μικρὴ πλατεῖα τοῦ σταθμοῦ, σαπιομένη. Τὸ πρῶτο πρόσω-
πο ποὺ εἶδε τυχαία ἦταν ὁ ἐνωμοτάρχης, ὁ ἴδιος ποὺ τρία
χρόνια πρὶν τὴν εἶχε συλλάβει καὶ τὴν εἶχε ὀδηγήσει στὴν ἀστυ-
νομία.

— Γύρισε Τρούνη; τῆς εἶπε. Ὁ ἀδελφός σου σὲ περίμενε...

— Ποῦ εἶναι ὁ ἀδελφός μου; Στὸ ξενοδοχεῖο «Ἀντλερ»;

— Ναί, πάντα ἐκεῖ βρίσκεται...

Ἡ Τρούνη ἀπομακρύνθηκε εὐχάριστη, γιὰτί ὁ ἐνωμοτάρ-
χης τὴν ὑποδέχτηκε σὰν νὰ γυρῇ ἀπὸ ταξίδι κι' ὄχι ἀπὸ τὴ φυ-
λακή.

Ὅταν ἔφτασε στὸ ξενοδοχεῖο «Ἀντλερ», ρώτησε τὴν καμαριέ-
ρα, τὴ Μαριάννα γιὰ τὸν ἀδελφὸ της. Αὐτὴ τῆς εἶπε πῶς θάρχον-
ταν σὲ λίγο, τῆς ἔδωσε ὅμως νὰ καταλάβῃ πῶς ὁ διευθυντὴς τοῦ
ξενοδοχείου, ὁ Μαγερχόφερ, δὲν θὰ τὴν ξανᾶπαιρνε στὴν ὑπηρε-
σία του.

— Τρούνη! φώναξε ὁ Φράντς ὁ ἀδελφός της, ὅταν τὴν εἶδε σὲ
λίγο κι' ἄρχισε νὰ τὴ φιλεῖ χωρίς μεγάλο ἐνθουσιασμό. Ὁ Μα-
γερχόφερ δὲν πρέπει νὰ σὲ δῇ ἀπογε. Θὰ τοῦ μιλήσω ἐγὼ γιὰ
σένα. Γιὰ τὴν ώρα, πρέπει νὰ πᾶς
στὸ σπίτι τοῦ θεῖου Μάξ. Ἡ θεῖα
Ἄννα θὰ σὲ δεχθῇ μ' εὐχαρί-
στησι...

— Καὶ τὸ δικό μας σπίτι,
Φράντς; ρώτησε ἐκείνη.

— Τόχω νοικιάσει, γιὰτί τώρα
μένω ἐδῶ στὸ ξενοδοχεῖο, σ' ἕνα
δωμάτιο, στὴ σοφίτα...

— Τότε ἐγὼ θὰ πᾶω ἐκεῖ πά-
νω!...

— Τρελλάθηκες Τρούνη; τῆς
εἶπε ὁ Φράντς, κυττάζοντάς τὴν
σχεδὸν μὲ μῖσος. Πρόσεξε, ἂν δὲν
μιλήσῃς στὴ δίκη, ἦταν γιὰτί
δὲν εἶχα ἀποδείξεις. Ἄν ξα-

ναπᾶς ὅμως μ' αὐτὸ τὸν παλιάν-
δρουπο...

— Ὁ Φρίτς εἶναι ἀθῶος καὶ θὰ
ξαναγυρίσω κοντά του!... ἐπέμεινε ἡ
Τρούνη.

Μάταια ὁ Φράντς προσπάθησε νὰ
τὴ μεταπειθῇ. Ἡ Τρούνη ἀπομακρύνθηκε μὲ τὴν πρόθεσι νὰ πᾶ
νὰ βρῇ τὸν ἀγαπημένο της.

Ἡ κυρία Ρέξη ἦταν μιὰ ἀπ' τίς καλύτερες πελάτισσες τοῦ ξε-
νοδοχείου «Ἀντλερ». Περνοῦσε ἐκεῖ κάθε χρόνο τὸ καλοκαίρι τῆς
μὲ τὸ γυνὶ της Φρίτς, ἡλικίας εἰκοσιτριῶν ἐτῶν, ποὺ σπουδαῖα μη-
χανικός. Δίχως λόγο ὁ Φράντς ἔνοιωθε μιὰ ἀποστροφή γι' αὐτόν,
ἐνῷ ἡ Τρούνη τὸν ἀγαποῦσε. Ἦταν ὁ πρῶτος της ἔρωτας.

Τοῦ εἶχε διηγηθῇ ἄλλοτε πῶς αὐτὴ κι' ὁ ἀδελφός της εἶχαν
ἕνα μικρὸ ξύλινο σπίτι στὸ βουνό, καμμιὰ ἑκατοστὴ μέτρα μα-
κριὰ ἀπ' τ' αὐστριακὰ σύνορα. Λίγο πρὶν περᾶ ἦταν καὶ τὸ κατα-
φύγιο τῶν ἀλπινιστῶν. Ὁ Φρίτς λοιπόν, ζήτησε ἀπὸ τὴν Τρούνη
νὰ περάσουν μαζί μιὰ δολόκληρη μέρα στὸ μικρὸ σπιτάκι τοῦ βου-
νοῦ. Ἡ Τρούνη ὅμως στὴν ἀρχὴ δίσταζε.

Ἐπειτα ὅμως κατὰφερε καὶ πῆρε μιὰ, μέρα, ἄδεια ἀπὸ τὸν
Μαγερχόφερ καὶ τὴν πέρασε ἐκεῖ στὸ βουνὸ μὲ τὸν ἀγαπημένο της.

— Ἐρεῖς, τῆς εἶπε τὸ βράδυ, ἔχω ἕνα ραντεβὸ μερικὰ χιλιόμε-
τρα πρὶν περᾶ ἀπὸ δῶ με κάποιους, ποὺ θὰ περάσουν τ' αὐστρια-
κὰ σύνορα καὶ θὰ μοῦ φέρουν...

Ο ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΟΣ

— Λαθρεμπόριο; φώναξε ἡ Τρούνη μὲ ἀγωνία. Κάνεις λαθρεμ-
πόριο; Αὐτὸ εἶν' ἐπικίνδυνον, Φρίτς! Δὲν πρέπει νὰ πᾶς!...

— Ἡσύχασε, ἀγάπη μου. Σὲ μιὰ ώρα θάχω γυρίσει.

— Ὁ Φρίτς ἔφυγε μέσ' στὴ νύχτα καὶ ξαναγύρισε, ὅταν χάραξε.

— Πρέπει νὰ τὸ σκάσω τώρα, εἶπε βιαστικά στὴν Τρούνη,

γιὰτί μὲ κυνηγοῦν. Θὰ πᾶω στὸ καταφύγιο τῶν ἀλπινιστῶν. Ὁ

Χάινς, ποὺ τὸ διευθύνει, εἶναι δικός μας. Ἄν ἔρθῃ ἐδῶ ἡ ἀστυνο-
μία, δὲν πρέπει νὰ πᾶς τ' ὄνομά μου.

— Στ' ὀρκίζομαι ἀγάπη μου! Φύγε τώρα! τοῦ εἶπε ἡ Τρού-
νη κλαίγοντας.

Εἶχε ὀρκισθῇ καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἡ νέα δὲν ἀποκάλυψε τί-
ποτα, οὔτε στὴν ἀνάκρισι, οὔτε στὴ δίκη, ποὺ ἔγινε ἀργότερα καὶ
δέχτηκε νὰ φυλακισθῇ αὐτὴ τρία χρόνια.

Ἦταν δύο ἡ ώρα τὸ πρῶτ, ὅταν ἡ Τρούνη ἔφτασε στὸ κατα-
φύγιο τῶν ἀλπινιστῶν, ὅπου τὴ δέχτηκε ὁ Χάινς. Ἡ Τρούνη τοῦ
διηγήθηκε πῶς εἶχε περάσει αὐτὰ τὰ τρία χρόνια.

— Εἰκόνος ξέρεῖ πῶς γύρισε; ρώτησε ὁ Χάινς.

— Ὁχι, γιὰτί τὰ τρία αὐτὰ χρόνια δὲν ἔδωκε σημεῖα ζωῆς...

— Ἐρεῖς... συνέχισε ὁ Χάινς. Εἶναι ἐδῶ στὸ καταφύγιο... Κοι-
μάται τώρα. Θέλεις νὰ τὸν ξυπνήσω;

— Ὁχι, φτάνει νὰ τοῦ πῇς μόνο πῶς γύρισε...

— Ἀκουσε, Τρούνη, τῆς εἶπε ὁ Χάινς, καλύτερα νὰ μὴ τὸν
ξαναδῇς. Στὰ τρία αὐτὰ χρόνια, ποὺ ἔχουν ἐστὶν ἐντὶ φυλακῆς, ὁ
Φρίτς πῆρε τὸν κατήφορο. Ἐχει μιὰ φιλενάδα στὴν πόλιν, ποὺ τοῦ
παίρνει ὅλα τὰ λεφτά... Τώρα πιά δὲν τὸν φτάνει τὸ λαθρεμπόριο
τῶν τσιγάρων καὶ τῶν ρολογιῶν, ἀνακατεῖται καὶ στὰ ναρκωτικά...

Ἀκούοντας τὰ λόγια τοῦ Χάινς, ἡ Τρούνη ἐκλαίγει ἀπὸ πόνο.

Ὁ Φρίτς πῆγε τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτ καὶ βρῆκε τὴν Τρούνη
στὸ μικρὸ ξύλινο σπίτι τοῦ βουνοῦ, ὅπου εἶχαν τὸ πρῶτο ἐρωτικὸ
ραντεβὸ τους. Ἡ Τρούνη ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του.

— Θὰ ζήσωμε εὐτυχισμένοι, τοῦ εἶπε, φτάνει νὰ πάψῃς ν' ἀνα-
κατεῦσαι μ' αὐτὲς τίς βρωμοβουλιές.

Ὁ Φρίτς ἔδωσε ἕνα δυνα-
τ

Η ζωή της γυναίκας

ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑ ΣΥΝΟΛΑ

Φτιάξτε για τις βραδυνές ψυχρές, μία ζακέτα, ένα μπολερό ή ένα μαντώ και φροντίστε να είναι πάντα σύμφωνα με τα φορέματά σας. Αυτό θα το κατορθώσετε, χρησιμοποιώντας ένα ύφασμα ίδιο ή αντίθετο με το φόρεμά σας ή ένα άλλο στην ίδια απόχρωση.

"Αν το φόρεμά σας δεν είναι απλό, φτιάξτε τη ζακέτα σας σε ίσια γραμμή.

"Αν τέλος φοράτε έμπριμέ φροντίστε η ζακέτα σας να είναι σ' ένα από τα χρώματα του έμπριμέ.

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Το Παρίσι έφετος θέλησε να μάς καταπλήξει όχι μόνο με τα ακριβά και φανταχτερά ύφασματά του, αλλά και με τα πιο άπιαστα.

"Αν μία γυναίκα άκουγε, πέρσι ακόμη, ότι θα φορέσει φούστα από αλατζά, ύφασμα επίπλων ή καί... τσουβάλι θα της φαινόταν άπιαστο. Άλλα ή μόδα είναι πάντα υπερβολική.

Μετά από την κατάκτηση, λοιπόν, του αλατζά, που είναι τόσο πέρσι στο Παρίσι το μον-

ξενα της παρισινής μόδας, είναι τα απλά φορέματα από... τσουβάλι, βέβαια κάπως πιο κατεργασμένο, αλλά πάντα στη χοντρή του ύφανση.

Φυσικά, αυτά είναι οι υπερβολές, που γίνονται για πολλούς λόγους από τους οίκους μόδας και δεν φοριούνται παρά μόνο από τα μανεκέν που τα επιδεικνύουν!...

ΤΑ ΑΞΕΣΟΥΑΡ

Τα αξεσουάρ είναι τα απαραίτητα συμπληρώματα για την γυναικεία εμφάνιση. Καμμία τουαλέτα, δεν μπορεί να κάνει καλή εντύπωση, αν δεν συνοδεύεται από τα ανάλογα συμπληρώματα. Και πρέπει να έχουμε υπ' όψιν μας, ότι η μόδα δεν αφορά μόνο τα φορέματα, αλλά και τα παπούτσια, τις τσάντες κ.τ.λ.

Τα παπούτσια που λανσάρουνται έφετος είναι πολλά και διάφορα. Η κλειστή λευκή γόβα έχει πάντα τα πρώτεια. Είναι όπως την αποκαλούν ή «βασιλίσσα» των παπουτσιών. Το μαύρο λουστρίνι (πέδιλο) φοριέται επίσης πολύ, με λεπτά λουράκια. Όπως 'δε γράψαμε και άλλη φορά, όχι με πολύ ψηλά τακούνια. Για πρώτεια είναι πάντα τα πλακέ, κλειστά ή πέδιλα σε μεγάλες ποικιλίες.

Τα χωρίς φτέρνα, που δεν κολακεύουν διόλου τη γυναίκα, δεν θεωρούνται πια μοντέρνα. Εύτυχώς, άλλωστε, άρχισαν να τ' αποσύρουν από τις βιτρίνες. Με ψηλό τακούνι παπούτσια φοριούνται μόνο στις πλάξ.

Οι μεγάλες κρεμαστές τσάντες, που έπαιρναν πολλά πράγματα, έχουν αντικατασταθεί από ψάθινες ή καλαθένες, με μικρά χεράκια, που είναι αναμφισβήτητα πιο κομψές.

Τα μικρά τετράγωνα ή μακρόστενα καλαθάκια έχουν γεμίσει τις καλοκαιρινές βιτρίνες. Την ψάθα επίσης τη βλέπουμε σε πολλές ποικιλίες και ποιότητες.

3. Φοριότατο σουέτερ που φοριέται με πτι παλτό. Γίνεται με δύο χρώματα και φοριέται με όμοιοχρωμη φούστα.

3

Ο συνδυασμός δέρματος με τρυπητή ψάθα καρέκλας είναι μία πολύ επιτυχημένη έφετεινή δημιουργία σε τσάντες και ζώνες.

Οι δερμάτινες τσάντες με μικρά χεράκια σε όλα τα χρώματα και σχέδια είναι πάντα της μόδας. Το άπογευμα βλέπουμε ακόμη άσπρες τσάντες από λεπτή ψάθα, ύφασμα χοντρό, ή μαύρο λουστρίνι.

Σε μεγάλη ποικιλία μας παρουσιάζονται και οι ζώνες, που πρέπει να είναι πάντα σύμφωνες με την τσάντα.

Σε μέτριο φάρδος, με λίγα χρυσά ή άσημένα καρφιά, από δέρμα είναι οι σπόρ ζώνες.

Για πιο άμπιγιέ, έχουμε τις στενές δερμάτινες ζώνες σε πολλούς χρωματισμούς, ανάλογα με το φόρεμα.

Τα γάντια έχουν γίνει έφετος το απαραίτητο στοιχείο της κομψής γυναίκας. Τα πρώτεια γάντια είναι από βαμβάκερο πικέ, πλεκτά ή σε συνδυασμό δέρματος με πλεκτό.

Για το άπογευμα βλέπουμε τα σουέντ τα νάυλον ή τα νταντελέ. Πάντα, φυσικά, παριασμένα με την υπόλοιπη άμφιση.

Το καπέλλο είναι για τη γυναίκα μεγάλο στολίδι! Αν ξέρη ποιά της πηγαίνει, και τι είναι κατάλληλο για κάθε ώρα. Άλλοιως πολύ εύκολα μπορεί να γελοιοποιηθεί...

Οι μεγάλες μαύρες και άσπρες καπλιν είναι το σουέ της εποχής. Μα και τα μικρά κατελλάκια, βαλμένα με καλαισθησία, δεν ύστερούν στα άπογευματινά κοκτεϊλ.

Επίσης μικροσκοπικά είναι και τα πρώτεια, με ένα τεττε μικρό στρογγυλό μόνον έμπρός ή και χωρίς, με δυο αυτιά στα πλάγια σε Όλλανδέζικο τύπο. Αυτά είναι από ψάθα ή πλεγμένα από χόρτο.

Άκόμη έχουμε για πρώτεια, πικεδένια κατελλάκια σε σχήμα φουγάρου, που στενεύει προς τα πάνω κ. ά.

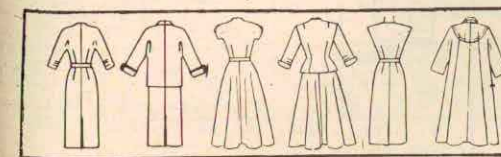
ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΕΕΣ ΚΟΠΕΛΕΣ

Η καλοκαιρινή μόδα έχει φροντίσει αρκετά για το τι θα φορέσουν οι νέες κοπέλες. Προσέξτε λοιπόν να συμπληρώσετε τις τουαλέτες σας από αυτά τα σχέδια και όχι από άλλα που θα τα φορέσετε αναγκαστικά αργότερα. Οι κοπέλες πρέπει να ντύνονται πάντα ανάλογα με την ηλικία τους. Διαλέξτε σχέδια απλά χωρίς πολλά πράγματα, μη βιαστήτε δε να φορέσετε μπικιού και βαρειά άρώματα. Φροντίστε τα παπούτσια σας να είναι πάντα εύχρωμα. Έτσι θα αποφύγετε το στράβωμα των δακτύλων και τους κάλους. Φοράτε φούστες φαρδείς που είναι εύκολες στο περπάτημα, και μπλουζες απλές. Χτενίζετε τα μαλλιά σας απλά και μην ξεχνάτε ότι είστε πιο γοητευτικές, αν αφήνετε να φανή η πραγματική σας ηλικία.

ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

Θα άνυπομονήτε, βέβαια, να μάθετε αν επικρατούν στο Παρίσι τα κομμένα μαλλιά και πολλές από σας θα χαρούν, όταν άκούσουν ότι στους δρόμους του Παρισιού δεν συναντά

4. Λινό φόρεμα σε ίσια γραμμή. Το μανίκι ζαπωνέ, μυτερό ντεκολτέ και ραφή έμπρός και πίσω. Ζακέτα απλή από το ίδιο ύφασμα με δυο κουμπιά, σμόκιν γιακά και φαρδείς μανσέτες. 5. Πρακτικό σύνολο για ψυχρές βραδυνές από γκρι αλπακά. Φόρεμα με φαρδιά φούστα και κοντά μανίκια. Μία κοντή ζακέτα με σταυρωτό κούμπωμα και τρουά-κάρ μανίκι φοριέται από πάνω. 6. Μαύρο έμπριμέ φόρεμα με ιδιότροπο ντεκολτέ και ραφή έμπρός. Η φούστα ίσια φοριέται με μαύρο μαντώ από γκρι ύφασμα. 7. Ο στρογγυλός νομής και τα πολλά φύλλα, δημιουργούν μία φαρδιά γραμμή.

4

5

κανείς παρά κουρεμένα κεφαλάκια. Κουρεμένα πολύ κοντά, ιδίως πίσω. Άκόμη και μερικά μπουκλε κεφαλάκια, έχουν τα μπουκλάκια πολύ κοντά.

Δεν είναι πραγματικής ότι η Παριζιάνα άγαπά τους κότσους και τις τσολάντ. Έχει όμως πάντα στην τουαλέτα της μερικά «ποστίς», ώστε να μπορέ να παρουσιάση ένα κεφαλάκι πιο γυναικείο, αν θέλη να ντυθή κάπως επίσημα. Στην καθημερινή της όμως ζωή παρουσιάζει απλό κεφαλάκι με κοντά κομμένα μαλλιά, πάντα περιποιημένα. Άσπρα μαλλιά, βλέπει κανείς σπάνια. Όλες λοιπόν βάφονται, αλλά βάφονται με μεγάλη τέχνη και τα χρώματα των μαλλιών είναι φυσικώτατα.

Να πούμε και για τα πρόσωπα; Λένε πως το νερό του Παρισιού είναι πολύ βλαβερό για την έπιδερμίδα. Πώς να εξηγήσουμε ωστόσο, το ότι όλες οι Γαλλίδες έχουν ωραιότητα πρόσωπα; Μάγουλα βελουδένια, χρώματα άπαλα, φρύδια κανονικώτατα χωρίς να είναι ευρισμένα, χείλια κοραλλένια, λαιμοί αλαβάστρινοι, μπράτσα τονρευτά. Συμπέρασμα: Η Παριζιάνα έχει τη μεγάλη τέχνη να ξέρη να εμφανίση τον εαυτό της από την πιο επίσημη κυρία των μεγάλων Βουλεβάρτων, ως την πιο ταπεινή πωλήτρια του μικροτέρου μαγαζιού...

Η άλλη λογαρία μου

Μιμόζα, Κέρκυρα: Να καθαρίζετε κάθε βράδυ το πρόσωπό σας με γάλα. Το πρωί να πλένετε με ζεστό νερό και κατόπιν να κάνετε το μακιγιάρισμά σας. Η τονωτική κρέμα βέβαια όφελει, αλλά να βεβαιωθείτε πρώτα ότι είναι άνη.

Κώστα Χαρ., Χαλκίδα: Δεν άκούστηκε ποτέ να θέλετε να κάνετε άποτρίχωση στο μoustάκι σας! Ξυρίστε το, άπλούστατα.

Ε Σ Μ Ε Ρ Α Λ Λ Α

1. Σύνολο για μονόχρωμη όργάντζα. Η φούστα είναι κλός με πολλές σούρες. Κορσάζ χωρίς γιακά και μανίκια. Δύο φαρδιά κομμάτια ξεκινούν από τις πλαινές ραφές και κουμπώνουν μπροστά. 2. Νεανικό φόρεμα από μαύρο ταφτά. Έφαρμοστό κορσάζ με όρθιο γιακά και κοντά μανίκια. Φούστα κλός με σούρες στα πλάγια. Φαρδιά ντραπαριστή ζώνη, που ξεκινά από τις πλαινές ραφές.

τέρνο ύφασμα, δεν θα μάς φανή παράξενη ή προτίμησι της μόδας στα χονδρά ύφασματα για έπιπλα και στρώματα.

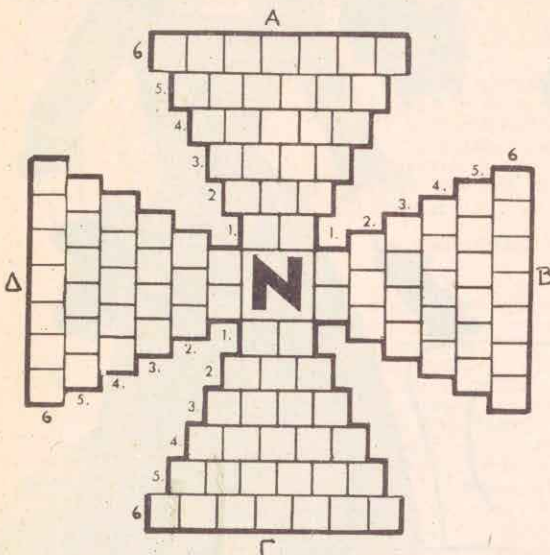
Ένας γαλλικός οίκος μόδας, έλανσάρισε ταγιέρ από το συνηθισμένο ριγέ στρωματοσάπανο, με τις ρίγες του κάθετες στη ζακέτα και στη φούστα.

Τα έμπριμέ ύφασματα των επίπλων χρησιμοποιούνται για πρώτεια φορέματα με κουμπιά από πάνω ως κάτω, με μεγάλα ντεκολτέ ή και σε συνδυασμό ενός σόρτ, που φοριέται από μέσα. Τα μονόχρωμα, που είναι και πιο χοντρά, τα βλέπουμε περισσότερο σε φούστες φαρδείς με μεγάλες τσέπες. Πολύχρωμα κεντήματα — από χόρτο, χονδρή κλωστή ή σπάγγο — λευκά στρογγυλά μοτίφ σε τύπο μαργαρίτας, που συγκρα-

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Τετραπλευρη πυραμίδα

Σκεπάζοντας από το γράμμα «Ν» που βρίσκεται στο κέντρο του σχεδίου μας και προσθέτοντας ένα γράμμα κάθε φορά, θα σχηματίσετε μια νέα λέξη ανταποκρινόμενη στην αντίστοιχη σημεία που θα βρείτε πιο κάτω.

Το αυτό θα επαναληφθεί προς τις τεσσάρων κατευθύνσεις: Α, Β, Γ και Δ. Προκειμένου να σχηματιστεί κάθε φορά η νέα λέξη, επιτρέπεται οποιοσδήποτε αναγραμματισμός. Πρέπει όμως να χρησιμοποιηθούν όλα τα γράμματα της προηγούμενης και επί πλέον ένα καινούριο.

ΜΕ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ ΠΡΟΣ ΤΟ Α
1) Υποθετικός.
2) Θεός των αρχαίων.
3) Διπλασιαζόμενο δηλώνει έλλειψη χρημάτων.

4) Περιλαμβάνει όλα τα ζωικά είδη μιας περιοχής.
5) Έλλειψις.
6) Κάτοικος ευρωπαϊκού κράτους (θελ.).

ΜΕ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ ΠΡΟΣ ΤΟ Β
1) Αριθμητικός.
2) Παλαιά όργανα νέων.
3) Σκέτο.
4) Επίρρημα τοπικό.
5) Ευρύχωρος.

6) Προλαμβάνεται με ειδικό όρρο.
ΜΕ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ ΠΡΟΣ ΤΟ Γ
1) Ζή και κινείται.
2) Ποταμός της Ρωσίας.
3) Πρέπει.
4) Τοπικό επίρρημα.
5) Ημέρι (άρχ.).

6) Νόμιμος.
ΜΕ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ ΠΡΟΣ ΤΟ Δ
1) Σύμφωνο.
2) Σημείον της αριθμητικής.
3) Διάνοια.
4) Άμυαλος.
5) Χώρα της Α. Αφρικής.
6) Ως αντίπαλος είναι επικίνδυνος.

Αίνιγμα

Ουράνιο σώμα το άρσενικό μου.
Ελλάδος χώρα το θηλυκό μου.
Αρχαία πόλις το ουδέτερό μου.

Μαγική εικών χωρίς εικόνα

Γιώργο, πήγαινε σε παρακαλώ, να δης το ρολόι και να μου πης τι ώρα είναι.
Αδύνατον, φίλε Στάθη! Και να το ιδώ δεν θα ωφέληση σε τίποτα!
Γιατί;
Γι' αυτό που σου είπα.

Αναγραμματισμός

Ποταμό της Μικρασίας
Αν τον αναγραμματίσεις
Συντροφο του Ηοακλέους
Μ' άπορία θ' αντικρύσεις.

Λεξιγρίφος

Ενδοξος ήμουν βασιλεύς.
Εν' άρθρο αν' μου βάλης.
Στο όνομα της χώρας μου
εούθς με μεταβάλλεις.

Στοιχειγρίφος

Όπως έχω αν' μ' άφισες
ως θεά θά μ' απαντήσης.
Αλλάξέ μου το κεφάλι
και θεά θά γίνω πάλι.

Μαγική νότε

Αντικαταστήστε μια συλλαβή της καθι λέξεως που δημοσιεύουμε πιο κάτω με μια νότε, πάντοτε την ίδια, κατά τρόπον ώστε να σχηματιστεί λογιζόμενες νέες όνομασίες και έπιθέτα:

Λέρος, Ύψηλός, Καράδι, Μαρίνα, Λύκος, Δούσις, Άλσος, Τάληρον.

Ποιά από τις τρεις

Καθεμιά από τις κατωτέρω έρωτήσεις συνοδεύουν τρεις απαντήσεις από τις οποίες μόνο η μία είναι όρθη. Μπορείτε να την βρήτε διαγράφοντας τις δύο λανθασμένες:

1) Ποιά είναι το μήκος του ισθμού της Κορίνθου;
— 3 χιλιόμετρα — 6 χιλιόμετρα — 9 χιλιόμετρα.

2) Ποιά είναι ο έφευρέτης του ασυρμάτου τηλεφώνου;
— Ο Γκράχαμ Μπέλ — ο Έντισον — Ο Ντέ Φόρεστ.

3) Ποιά γνωστή στάρ το ψευδώνυμο είναι Λουίζι λέ Σιέρ;
— Της Κλωντέτ Κολμπέρ — Της Τζόαν Κράουφορντ — Της Μισέλ Μορυγκάν.

4) Ποιά είναι το ύψος του τέρματος στο ποδόσφαιρο;
— Δύο μέτρα — Δύο μέτρα και τριάντα. — Δύο μέτρα και σαράντα πέντε.

5) Ποιά έτος έκανε την εμφάνισι του το γραμμόφωνο;
— Το 1877 — Το 1897 — το 2007.

6) Πόσα εκατοστάόμετρα υπάρχουν σ' ένα χιλιόμετρο;
— Δέκα χιλιάδες — Έκατο χιλιάδες — Ένα εκατομμύριο.

7) Ποιά χώρα παράγει σ' όλον τον κόσμο το περισσότερο σάι;
— Η Κεϋλάνη — Οι Ίνδιες.

8) Ποιά χώρα έχει για πρωτεύουσα της την Τεγκουσεγκάλπα;
— Η Γουατεμάλα — Η Ονδούρα — Το κράτος του Ισημερινού.

Η κληρονομιά

Ένας γέρος άφησε στα τρία παιδιά του 23 αλογα με τους εξής όρους: Ο πρώτος να πάρη τα μισά, ο δεύτερος το ένα τρίτο και ο τρίτος το ένα όγδοο. Τα τρία άδελφια ώστόσο δεν τολμούσαν να μοιράσουν τ' αλογα του πατέρα τους, γιατί δεν ήθελαν να σφάξουν κανένα αλόγο. Μια μέρα όμως ένας καθάλλαρης που πέρασε από το χτήμα τους κι έμαθε τους όρους της διαθήκης, τους μοίρασε τα αλογα χωρίς να χρειαστή να κόψη κανένα σέ κομμάτι. Μπορείτε να βρήτε πως τα κατάφερε;

Συλλαβόγριφος

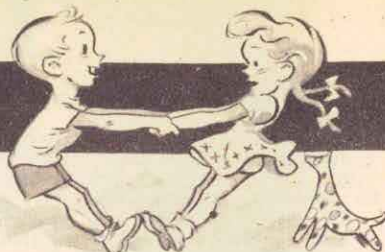
Θέλεις, λυτή, να τ'ά βλέπης
πιο μεγάλα, πιο ζωηρά;
Νότα, φτάνει, και μία νήσο
να τις δάλης στα σειρά.

Μαγική εικών

Αν και απαγορεύεται το κολύμπι στην ώρα αυτή άμμουδιά, η φιλική συντροφιά διασκεδάζει χωρίς να σκέπτεται τις συνέπειες, που θα έχη η παράβασις της απαγορεύσεως. Ένας χοροφύλακας όμως την είδε κι έτοιμάζεται να πλησιάση για να υπενθύμιση την απαγόρευσι. Μήπως τον βλέπετε;

Οι λύσεις στη σελ. 82

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Η προσευχή

Ο Νικάκης είχε ένα πολύ ζωηρό άνορι.

Το άπόγευμα, αφού βγήκε έξω κι έπαιξε με τους φίλους του, μάλλωσε και χτύπησε ένα άπ' αυτούς.

Εκείνος, τότε έτρεξε στον πατέρα του μικρού και κλαίγοντας του είπε: — Ο Νικάκης σας με χτύπησε στο κεφάλι με μια πέτρα!

Ο πατέρας του Νικάκη θυώσε και πιάνοντας σέ λίγο τον γυιό του, του έδωσε ένα γερό ξύλο.

— Παλινόπαιδο, δεν σ' αγαπώ πιά! του είπε. Άποψε θά μείνεις νηστικός για να μάθης να μη χτυπάς τα ξένα παιδιά!

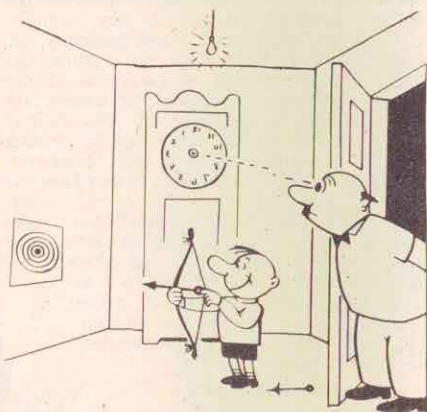
Ο Νικάκης έδωσε τα κλάμματα. Η μητέρα του τότε τον πήρε από το χέρι και πηγαίνοντάς του στην κρεβατοκάμαρά του, του είπε:

— Πάψε, πιά, παιδί μου. Άλλα φορά να μην τ'ε ανακάμης... Έλα, τώρα, πές την προσευχή σου: «Πατερ ήμων ό έν τούς ούρανοίς...»

Κι ο Νικάκης, πεισματωμένος, άρχισε να λέπ δυνατά, για να τον άκούση ο πατέρας του:

— Μήτερ ήμων ή έν τούς ούρανοίς...

MIKY-MAOYΣ

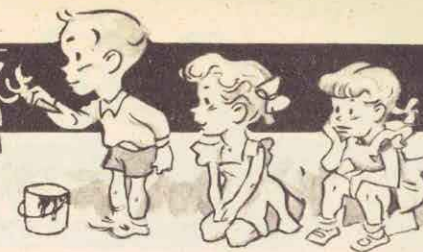

Τα τρομερά παιδιά.

— Α είναι η μητέρα μου εδώ... Τι λέτε, κύριε; Θα με βρρίκατε έμένα έτσι...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ζήλεια

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσαν δυο άδελφοί. Ο ένας ήταν πολύ πλούσιος κι ο άλλος ήταν φτωχός.

Ήρξε όμως και ήμέρα, που η γυναίκα και τα έξη παιδάκια του φτωχού δεν είχαν να φάνε ούτε ψωμί.

Σηκώθηκε τότε ο δυστυχισμένος κι έτρεξε — που άλλου; — στον άδελφό του, για να τον βοηθήση.

Εκείνος όμως του άποκρίθηκε:

— Το ψωμί δεν περισσεύει για το δικό μου σπιτί και θέλεις να δώσω και σέ σένα; Μά κι αν μου περισσεύει, πάλι δεν θα σου δίνω, γιατί θά έχορσούν να μου ζητάς κάθε μέρα. Πήγαινε, λοιπόν, να σ' έλεήση ο Θεός!

Ο φτωχός έφυγε δακρυσιμένος. Δεν είχε όμως κουράγιο να γυρίση σπιτί του. Τράβηξε πέρα για το μεγάλο δάσος. Εκεί λοιπόν που πήγαινε, βρήκε μια άγριοςσαχλαδιά φορτωμένη άχλαδιά. Έκοψε μερικά, τα έφαγε και χόρτασε.

Πέρασε όμως ή ημέρα και ήρθε ή νύχτα. Ο φτωχός άρχισε τώρα να κρυώνη και ξαφνικά θυμήθηκε πως είχε άκούσει παλιά από μια γερόντισσα, ότι σ' ένα μεγάλο γυάλινο βουνό έκαιγε μια αιώνια φωτιά.

Άποφάσισε, λοιπόν, να βρη αυτό το βουνό και πήρε τότε το δρόμο, ώσπου είδε από μακριά κάτι να λάμπη.

— Εκεί θάνε το γυάλινο βουνό! σκέφθηκε και προχώρησε.

Όταν έφτασε κοντά στην κορυφή, είδε να καίη μια μεγάλη φωτιά. Έκανε ακόμα λίγα βήματα κι άξαφνα αντίκρυσε δώδεκα γίγαντες που έστεκαν γύρω στη φωτιά. Στην άρχη ο φτωχός τρώμαξε, μα έπειδη είχε έλπίδα στο Θεό, στάθηκε μπροστά στους γίγαντες, τους χαιρέτησε με καλωσύνη κι ύστερα τους παρακάλεσε:

— Μου δίνετε την άδεια να περάσω τη νυχτιά μου κοντά στη φωτιά σας;

Οι δώδεκα γίγαντες τον κύτταζαν καλά — καλά κι' ο ένας άπ' αυτούς του άποκρίθηκε:

— Να καθίσθης, καλέ μου άνθρωπε, να ζεσταθής, όσο θέλεις.

Ο φτωχός ευχαρίστησε και πλησίασε κοντά στη φωτιά, όπου καθίσε ζεσταίνοντας το φτωχό του κορμί. Είδη τότε σέ λίγο πως ο καθένας από τους δώδεκα γίγαντες άλλαζε κάθε ώρα τη θέση του μ' αυτή του γείτονά του. Με τον ίδιο τρόπο έκαμαν όλοι το γύρο τους. Κι' όταν πάλι βρέθηκαν όλοι στην πρώτη τους θέση, ξεπετάχθηκε ξαφνικά μέσα από τη φωτιά ένας γερόντας με κάτασπρα μαλλιά και γένεια και έπρε στο φτωχό:

— Καλέ άνθρωπε, μη χάνης τον καιρό σου άδικα! Έμεινες δώδεκα ώρες εδώ και ζεσταθήκες κοντά στη φωτιά μας. Τώρα πήγαινε σπιτί σου και δούλεψε. Μπορείς μάλιστα να πάρης μαζί σου και λί-

γα άπ' αυτά τα κάρβουνα, μη σου χρειαστούν στο δρόμο σου. Μάθε μονάχα πως το όνομά μου είναι Χρόνος!

Με την τελευταία αυτή λέξη ο γερόντας χάθηκε άμέσως από μπροστά του.

Τότε οι δώδεκα γίγαντες γέμισαν τις τσέπες του φτωχού με κάρβουνα και τον συνώδευσαν ως το μονοπάτι.

Ο φτωχός στην άρχη φοβήθηκε μήπως τα άναμμένα κάρβουνα του κάψουν τις τσέπες. Άλλά δεν καταλάβαινε καθόλου ζέστη και το βάρος τους ήταν τόσο έλαφρό, σάν νάχε πούπουλα μαζί του.

Έτσι, πήρε το δρόμο για το σπιτικό του χαρούμενος. Όταν έφτασε εκεί, άδειασε τα κάρβουνα από τις τσέπες του σέ μια γωνιά.

Μα τί θαύμα τότε, είδε αυτός, ή γυναίκα του, και τα παιδάκια του!... Κάθε κομμάτι κάρβουνο είχε γίνει χρυσάφι.

Ο φτωχός έτριβε τα μάτια του και δεν μπορούσε να πιστέψη ότι αυτός ο θησαυρός ήταν όλος δικός του.

Αφού ευχαρίστησε πρώτα το Θεό, άγόρασε χωράφια, λειβάδια, ζώα κι' άρχισε να δουλεύη άκούραστα.

Ο πλούσιος όμως άδελφός του έβλεπε με κακό μάτι τα ξαφνικά πλούτη του. Η ζήλεια του δεν ήταν λιγώτερη από τα λεφτά του. Κι' άφού έμαθε πως ο φτωχός έφτασε ως το γυάλινο βουνό, ξεκίνησε να πάη κι' αυτός.

Όταν αντίκρυσε τους δώδεκα γίγαντες, άρχισε να τους λέη:

— Άφήστε ένα φτωχό άνθρωπο να ζεσταθί στη φωτιά σας!

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Το λιμανάκι

Κατάρτια άμέτρητα ψηλά
μπερδεύουν τα σκονιά τους
κι' άντανακλούν μέσ' στα νερά
δεμένα τα πανιά τους.

— Η θάλασσα χτυπά μ' όρμη
άπ' έξω στο λιμάνι,
θαρρείς πως μέσα για να μπη
με τόσο λύσσα σπάνει...

Καράβια νέα και παλιά
μαζί - μαζί άραγμένα,
ώσαν θεώρατα πουλιά
λές κι' είναι κουρινιασμένα.

Άλλα να φύγουν ξεκινούν
κι' ανοίγουν τα πανιά τους,
άλλα ν' άράζουν προσπαθούν,
ρίχνουν την άγκυρά τους.

— Η νυχτα έρχεται άργά,
αναβεί τώρα ο φάρος,
το φως στη θάλασσα σκορπά,
στους ναύτες δίνει θάρρος.

A. ΜΩΡΑΓΓΗΣ

Εκείνοι όμως του άποκρίθηκαν:

— Έσύ, άνθρωπε, γεννήθηκες σέ καλή ώρα. Πλούτη έχεις άφθονα. Έπειδη όμως είσαι άχόρταγος κι' ήρθες εδώ να μάς γελάσεις, θά σέ τιμωρήσουμε, όπως σου άξίζει...

Τρόμος και φόβος έπιασε τον πλούσιο και δεν μπορούσε να βγάλη λέξη. Έβλεπε μονάχα τους γίγαντες ν' αλλάζουν τις θέσεις τους.

Πέρασαν λοιπόν έτσι, ο ένας στή θέση του άλλου πολλές, χιλιάδες φορές...

Όλον εκείνο τον καιρό ο πλούσιος περιμένε να φανή ο γερόντας για να του δώση τα κάρβουνα. Μα του κάκου!

Άπελπισμένος πια σηκώθηκε κι' έφυγε κρυφά και γύρισε στο σπιτί του γερασμένος, άγνώριστος. Είχε μείνει τόσον καιρό μαζί με τους δώδεκα γίγαντες, που δεν κατάλαβε πως πέρασαν τα χρόνια.

Έτσι ο άχόρταγος άδελφός ούτε τα δικά του πλούτη δεν πρόφτασε να χαρή! Οι δώδεκα γίγαντες δεν είχαν τιμωρήσει σκληρά για την άπληστία του.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Χιονόμωρ

Μεταξύ μαθητών:

— Τι κρίμα που ο Μέγας Άλέξανδρος δεν γεννήθηκε στη Σπάρτη!
— Μήπως είσαι άπό εκεί;
— Όχι, αλλά το έγραφα στην έκθεσί μου!

Σ το σχολείο:

— Πές μου, Κωστάκη, πότε άρχισε ο τριακονταετής πόλεμος;
— Δεν θυμάμαι, κύριε... Μπορώ όμως να σάς πώ πόσο κράτησε.

— Δεν μου λές, μπαμπά, τά μανιτάρια φυτρώνουνε στα ύγρα μέρη;
— Ναι, παιδί μου.

— Ά, γι' αυτό λοιπόν μοιάζουν με όμπρέλ- λες...

— Ο πατέρας: Πήρες άριστα στη Φυσική; Δεν τό πιστεύω... Τι σέ ρώτησε ο καθηγητής;

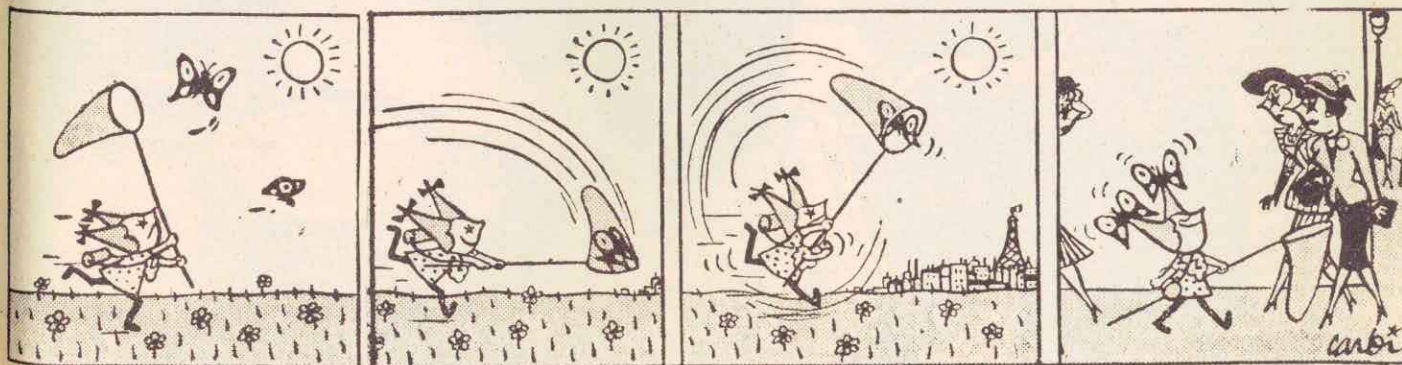
— Ο Ντιντής: Ποιά πουλιά κάνουν τά μεγαλύτερα σπύα. Κι' άπ' όλη την τάξη, μόνον εγώ ήξερα να δώσω τη σωστή απάντηση: ή στρουθοκάμηλος κι' ο κροκόδειλος!

— Η δασκάλα (στη μαθήτριά): Κανείς δεν μπορεί να διαβάση τον γραφικό σου χαρκτήρα. Γιατί δεν προσπαθείς να γράφης καθαρά;

— Η μαθήτριά: Δεν χρειάζεται, κυρία. Θά γίνω... δακτυλογράφος!

— Ο δάσκαλος (στό μαθητή): Η έκθεσίς σου είναι ανόητη, γεμάτη όρθογραφικά λάθη. Θά πώ στον πατέρα σου να σέ άποσύρη από τό σχολείο.

— Ο μαθητής: Ν' άποσύρετε καλύτερα τον πατέρα μου που μου την έγραψε!

Η ΖΩΪΤΣΑ ΣΤΟΛΙΖΕΤΑΙ ΑΝΕΞΟΔΑ

Αδαμαντή

ΑΠ' ΤΟ ΧΑΡΕΜΙ

Ο "Εντουαρντ Σπέλ ήταν ένας νέος κομψός, μ' ευγενικούς τρόπους. Από τότε που φτάσε στην "Αλεξάνδρεια, εδώ και πολλά χρόνια, στο μεγάλο ξενοδοχείο «Κεδιδιάλ», προκάλεσε τη γενική προσοχή και περιέργεια. Προπάντων οι γυναίκες τον κύταξαν με φλογερές ματιές. Μ' αυτός δεν τους έδινε ποτέ προσοχή. Περιούσε αδιάφορα, χαϊρετώντας τις μόνο με μια κίνηση του κεφαλιού.

Κάποια μέρα που η πόρτα της κάμαράς του είχε μείνει μισανοιχτή, μια γειτονισιά του είχε την αδιακρισία να κυττάει μέσα. Είδε λοιπόν διάφορα σύνεργα ζωγραφικής και καμμία τριανταριά πορτραίτα, που παρίσταναν όλα το ίδιο πρόσωπο: μια χανούμισσα με φερτζέ, με μεγάλα κι' δόλιχα μάτια, σε διάφορες στάσεις, μέσα σε διάφορα τοπία της Πόλης και του Βοσπόρου...

"Εννοείται, ότι τόμαθε αμέσως όλο το ξενοδοχείο. Δεν άργησαν ακόμα να εξακριβώσουν ποιά ήταν η μυστηριώδης εκείνη γυναίκα: η πριγκίπισσα "Εμινέ, η χήρα του Σερήφ "Αλή μπέη, που είχε γυρίσει τελευταίως από ένα ταξίδι στην Πόλη.

Αυτό είναι! φώναζε μια απ' τις κυρίες του ξενοδοχείου. "Εχει έρωτευθι την "Εμινέ χανούμ. Θάταν πολύ ενδιαφέρον να της το πούμε...

— Καλά λές! συμφώνησε μια άλλη. Πάμε να την επισκεφθούμε αύριο, στο μέγαρό της, στο Μοχαρέμπεη...

Το βράδυ της ίδιας μέρας, ο Σπέλ ανέθηκε στο ωραίο αράπικο αλόγο του και ξεκίνησε για το συνηθισμένο περιπάτο του. Πέρασε την πύλη της Ροζέττας, ακολούθησε τη διώρυγα Μαχμουδιέ κι' έφτασε στη συνοικία Μοχαρέμπεη, όπου δέσποζε ένα ωραίο κτίριο, τεράστιο, με παλιά αραβική αρχιτεκτονική και μ' απίστευτους κήπους δόλιγους. Μπροστά στην εξώπορτα του, τεμπέλιασαν μερικοί ευνούχοι. Ο Σπέλ σταμάτησε και τους χαϊρέτησε. Τού ανταπέδωσαν το χαϊρετισμό του.

— "Ωραίο ζώο! του είπε ο αρχιευνούχος, εξετάζοντας τ' αλόγο του με μάτι ειδικού.

— Είναι δικό σου, αν με μπάσης στον κήπο αυτού του μεγάρου, του πρότεινε ο Σπέλ. "Εχω μεγάλη επιθυμία να θαυμάσω ένα αραβικό περιδολι.

— "Απαγορεύεται! είπε ο ευνούχος, τρομαγμένος.

— Μά, αν επιτρεπόταν, δεν θα σου χάριζα ολόκληρο αλόγο... Ο αρχιευνούχος κάμφθηκε. Κι' έτσι, τ' άλλο απόγευμα, την ώρα που λειπαν όλοι απ' το μέγαρο της "Εμινέ χανούμ, ο Σπέλ μπήκε να μπη στον κήπο του.

Μια όμορφη λίμνη βρισκόταν στη μέση και στα ήσυχα νερά της ταλαντεύονταν μικρές βαρκούλες, με σχήμα οστράκων και κύκλων. "Ενα κισόκι υπήρχε στην άκρη της, απ' όπου κατέβαιναν οι γυναίκες του χαρεμιού για να λουστούνε.

Ο Σπέλ εξέτασε τον κήπο για πολλή ώρα, σκεπτικός, κυττάοντας πότε τη λίμνη και πότε τον ούρανό...

Από μια βδομάδα τώρα, δλες οι εφημερίδες της "Αλεξάνδρειας και του Καΐρου, αναγγέλλουν πως ο αεροναύτης "Εντουαρντ Σπέλ θα πετάξει με το αερόστατό του «"Εμπλίσ» (Δαίμονας). Πρόκειται ν' απογειωθεί απ' το Ράμλι, ένα προαστείο της "Αλεξάνδρειας, και να τραβήξει για το Πόρτ Σαΐδ. "Η είδησι προκάλεσε μεγάλο ενδιαφέρον, προπάντων γιατί ο Σπέλ σκοπεύει να δοκιμάσει ένα καινούργιο μηχανήμα, δικής του κατασκευής, που θα φέρη αληθινή επανάσταση στην αεροναυτική.

Την ημέρα που πρόκειται να γίνει η πτήσι, ένα άπειρο πλήθος έχει συγκεντρωθι στο Ράμλι. Το αερόστατο είν' έτοιμο. Βγάζουν κάτω από μια τέντα ένα παραξενο μηχανήμα, με σχήμα καρδιού, και το δένουν κάτω απ' το αερόστατο, που αρχίζει αμέσως να σηκώνεται.

— Είναι δικό σου αυτό το αλόγο, αν με μπάσης στον κήπο αυτού του μεγάρου, πρότεινε στον αρχιευνούχο ο Σπέλ.

Το πλήθος ξεσπάει σε ζητωκραυγές. Σε λίγο, το «"Εμπλίσ» χάνεται στον ορίζοντα...

Ο Σπέλ διέφυγε το αερόστατο προς το Μοχαρέμπεη. "Η καρδιά του χτύπησε γοργά, όταν είδε πως βρισκόταν πάνω απ' τον κήπο της "Εμινέ.

"Αρχίζει να βραδυάζη. Είν' η ώρα που οι γυναίκες του χαρεμιού παίρνουν το λουτρό τους.

"Ιδια με βασίλισσα, περικυκλωμένη απ' τις σκλάβες της, η "Εμινέ πλέει απαλά, πάνω σε μια βαρκούλα-δοτρακο. Μ' ένα άραχνούφαντο πέπλο, ριγμένο στο κορμί της, μοιάζει σαν αναδυομένη "Αφροδίτη που την υποδέχονται οι Νηρηίδες...

Ξαφνικά, οι σκλάβες μπήγουν ξεφωνητά φρίκης. "Ενα πράγμα μαύρο, φριχτό, κατεβαίνει με όρμη απ' τον ούρανό, ίδιο με γιγάντιο όρνιο!

"Άλλες γυναίκες βγαίνουν απ' τη λίμνη και τρέχουν να κρυφτούνε, άλλες βουτάνε στο νερό, άλλες μένουν ακίνητες, πετρωμένες απ' το φόβο τους.

— "Εμπλίσ!... "Εμπλίσ!... φωνάζουν σαν τρελλές, με τὰ μάτια γουρλωμένα.

Καί, πραγματικά, η λέξι «Δαίμονας» είναι γραμμένη με τεράστια αραβικά γράμματα πάνω στο μπαλλόνι — στο αερόστατο του "Εντουαρντ Σπέλ.

Πριν προλάβη η "Εμινέ να συνέλθη απ' τον τρόμο της, βλέπει το αερόστατο να πέφτι στην λίμνη. Δυο δυνατά μπράτσα την αρπάζουν και τη σηκώνουν ψηλά. "Υστερα τ' αερόστατο αρχίζει πάλι ν' ανεβαίνει.

"Όταν συνέρχεται η "Εμινέ, βρίσκεται μόνη μ' έναν άντρα, μ' ένα «γιαούρ», μεταξύ ούρανού και γής! Τί ντροπή, τί βεβήλωσι για μια τίμια Μωαμεθανή!...

Ο Σπέλ γονατίζει ικετευτικά μπροστά της κι' άγκαλιάζει τὰ πόδια της.

— Συχωρέσε με! Σ' αγαπώ! της λέει.

— Πίσω, γκισούρ!... "Αφσέ με!...

— Συχωρέσε με, ξαναλέει ο νέος. Θέλησα να σ' ελευθερώσω απ' τη σκλαβιά του χαρεμιού!... Γι' αυτό έκανα ένα τέτοιο τόλμημα, δίχως να ζητήσω την έγκρισί σου!

Μά η "Εμινέ ορθώνεται ξαφνικά, αγέρωχη, μπροστά στον κατατρομαγμένο Σπέλ. Καί, κυττάζοντάς τον με μάτια που πετάνε άστραπές μίσους, του φωνάζει κατάμουτρα, με φωνή που τρέμει από αγανάκτησι:

— Γελάστηκες, γκισούρ! Δεν είμαι αϊχμάλωτή σου! Είμαι το παρλάν, που το σέβεται καθένας... Μά έσύ τὸ μόνους! Σε μισώ!

"Υστερα, πριν προλάβη ο Σπέλ νὰ τὴν συγκρατήσῃ, η "Εμινέ δρασκέλιζει τὴν βάρκα τοῦ αερόστατου καὶ πηδάει στὸ κενό, μέσ' στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.

Β. ΤΑΟΥΜΠΕΡ

Γιὰ νὰ γνωρίσετε ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Οι ιδιότητες κι' οι κάτοικοι του ύψους στοιχείου

"Αγαπάτε τη θάλασσα; Σας άρέσει νὰ περνάτε τις ελεύθερες ώρες σας, τώρα τὸ καλοκαίρι, σὲ κάποια μαγευτική ακρογιαλιά;

Τότε θὰ θέλετε, δίχως άλλο, νὰ πλουτίσετε τις γνώσεις σας γύρω απ' ὅ,τι ἀφορὰ τὸ ὕψος στοιχείου. "Ας ἀρχίσουμε λοιπόν τὸ εὐχάριστο αὐτὸ μᾶθημα:

1) Ἡ θάλασσα εἶναι πραγματικά γαλανή:

φαίνεται γαλανή, όταν καθρεφτίζῃ τὸ γαλανὸ οὐρανὸ. Μπορεῖ ὅμως νὰ πάρῃ φαινομενικά ὁποιοδήποτε χρώμα, ἀναλόγως τοῦ καιροῦ, τῆς θέσεως τοῦ ἡλίου ἢ τῆς γωνίας απ' τὴν ὁποία τὴν κυττάζουμε. "Αλλὰ καὶ τὰ θαλάσσια φυτὰ, ἰδίως δὲ τὰ φύκια, μπορεῖ νὰ χρωματίσουν τὸ νερὸ τῆς θαλάσσης πράσινο, κίτρινο ἢ κόκκινο. "Η "Ερυθρὰ θάλασσα ὀφείλει τὸ χρωματισμὸ τῆς σ' ἓνα εἶδος κόκκινου φυκιῶ, τὸ λεγόμενον «τρίχοδεσμίου».

2) Πόσο βαθειὰ μέσα στὸ νερὸ μπορεῖ νὰ εἰσχωρήσῃ τὸ φῶς;

Οἱ υπεριώδεις ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἐμπραξίζουν τις φωτογραφικὲς πλάκες ἀκόμη καὶ σὲ βάθος 1.000 μέτρων. Οἱ πρῶτες πού ἀπορροφῶνται απ' τὸ νερὸ εἶναι οἱ ἐρυθρὰς ἀκτίνες καὶ κατόπιν οἱ πορτοκαλίες, οἱ κίτρινες, οἱ πράσινες καὶ οἱ μπλε. Αὐτὲς οἱ διαφορὲς τῆς διεισδυτικῆς ἰκανότητος τῶν χρωμάτων τοῦ ἡλιακοῦ φωτός καθορίζουν τὸ βάθος ὅπου εὐδοκίμει ὁ ζωικός καὶ ὁ φυτικός κόσμος τοῦ ὕδατος.

3) Γιατί ὥρισμαίνε φάρμακα γίνονται μόνο τὴ νύχτα;

Κι' ἐδῶ ἐπίσης παίζει σπουδαίον ρόλο τὸ φῶς. Τὴν ἡμέρα, τὰ φάρμακα ἀναζητοῦν τὸ βάθος πού τοὺς ταιριάζει καλύτερα, ὀδονοῦμενα ἀπὸ φωτοχημικὲς ἀντιδράσεις. "Όταν νυκτῶν ὅμως, ἀνεβαίνουν πρὸς τὴν ἐπιφάνεια, καὶ τότε μπορεῖ νὰ πῶσιν ευκολώτερα στὰ δίκτυα τῶν ψαράδων.

4) Μὲ πόση ταχύτητα ταξιδεύουν τὰ κύματα;

Μπορούμε νὰ πούμε πως τὸ νερὸ δὲν κινεῖται καθόλου πρὸς τὰ ἔμπροσ, πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ ἀνέμου. "Ανεβοκατεβαίνει μόνο σὲν ἡ διαθέσι, σ' ἓνα κύκλο, πού ἔχει διὰ μέτρο ἴση μὲ τὸ ὕψος τοῦ κύματος. Αὐτὴ ἡ παλμικὴ κίνησι δίνει τὴν ἐντύπωσιν πως προχωρεῖ τὸ νερὸ. "Όταν ὅμως ἓνα κύμα φτάσῃ σὲν ἡ ἀκροθαλάσσιᾳ, ὅπου τὸ νερὸ εἶναι ῥηχὸ, τὸ κάτω μέρος τοῦ συγκρατεῖται κατὰ τὴν τριβὴ μὲ τὸ βυθὸ, ἐνῶ τὸ ἐπάνω προχωρεῖ, σχηματίζῃ «καίτη», σπάζῃ σὲν ἄκρογιαλιά καὶ ὑποχωρεῖ πάλι. Τὸ μενάλυτερον κύμα πού παρατηρήθηκε ὡς τώρα, δημιουργήθηκε ἀπὸ τὴν ἐκρηξί τοῦ ἡφαιστείου Κρακατόα, τὸ 1883, εἶχε ταχύτητα 700 μιλίων τὴν ὥρα κι' ἔφτασε σ' ἀπόστασι 11.000 μιλίων απ' τὸ σημεῖο τοῦ σχηματισμοῦ του.

5) "Αφοῦ τὰ κύματα δὲν κινεῖνται πρὸς τὰ ἔμπροσ, γιατί εἶναι τότε καταστρεπτικά;

Αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὕψος τους καὶ στὸν ἀνεμὸ πού τὰ σπρώχνει. "Ενα κύμα ὕψους 4 μέτρων μπορεῖ νὰ χτυπήσῃ ἓνα ἐμποδῖο μὲ δύναμιν 1. 130 τόννων σὲ κάθε τετραγωνικὸ μέτρο. "Επίσης, μὲ τὴν ὥρσι τοῦ ἀνέμου, τὰ κύματα μπορεῖ ν' ἀναρριχθῶσιν πολὺ ψηλά. "Εται, συντρίψαν κάποτε τὸν προβολέα ἑνὸς φάρου ὕψους 40 μέτρων.

6) "Υπάρχουν πραγματικὰ σεισμοί;

— "Οχι, δυστυχῶς. Πρόκειται γιὰ ἔ-

ΛΙΑΤΡΟΣ

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Γυναικολόγος - Μαιευτὴρ. Δέχεται 9-12
καὶ 5-7 ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χάρ.
ῤικτούκη 113 — Τηλ. 613 610.

να θρύλο, πού δημιουργήθηκε απ' τοὺς παλαιοὺς ναυτικούς, πού εἶχαν ὅν θαλάσσιες ἀγέλαδες νὰ θηλάζουν τὰ παῖδιά τους, κοντὰ σὲν ἄκτῃ, ὅπως οἱ γυναῖκες. ("Η θαλάσσια ἀγέλας εἶναι ἓνα ζῶο τῆς θαλάσσης).

7) "Υπάρχουν θαλάσσιοι ὄφεις;

Τὸ ζήτημα αὐτὸ δὲν ἔχει ξεκαθαρισθῇ ἀκόμη σὲν ἐντέλεια. Πολλοὶ θαλάσσιοι βεβαιώνουν πως εἶδαν αὐτὰ τὰ τεράστια πλάσματα. Τὸ ἴδιο κι' οἱ Σκωτσέζοι πού μένουν γύρω απ' τὴ λίμνη Λοχ-Νες, ὅπου λέγεται πως ἐμφανίζεται κάθε τὸσο ἓνα τέτοιο τέρας. Σε πολλές ὅμως περιπτώσεις ἔχει ἐξακριβωθῇ ὅτι αὐτὸ πού φαινόταν ἀπὸ μακριὰ σάν φεῖδι, ἦταν σὲν πρᾶγματικὸτητα ἓνας πελώριος καρχαρίος ἢ ἄλλο ψάρι, εἴτε μίᾳ σειρά ἀπὸ κελύφες, πού βουτούσαν ἢ μίᾳ μετὰ τὴν ἄλλη κι' ἐμοιαζαν σάν σπείρες φειδίου. Τέλος, ἄλλοτε, ἐπρόκειτο γιὰ ψευδαίσθησι ἢ γιὰ ὀπτική ἀπάτη.

8) Οἱ μέδουσες εἶναι πραγματικὰ ἐπικίνδυνες;

Οἱ συνθιγόμενες μέδουσες (οἱ τοσούτρες) προκαλοῦν ἀπλῶς μίᾳ παροδικὴ ἐνόχλησι, μὲ τὸ τοίμημα τῶν πλοκάμων τους — πού δὲν εἶνε χειρότερον απ' τῆς μέλισσας. "Υπάρχει ὅμως ἓνα εἶδος πού λέγεται «Πορτογάλινος πολέμιος», με πλοκάμους μήκους μέχρι 8 μέτρων, καὶ πού τὸ δαλτήριό του εἶναι κάποτε θανατηφόρο.

9) Οἱ θαλάσσιες ἀνεμώνες καὶ τὰ κοράλια εἶναι φυτὰ;

— "Οχι, εἶναι ζῶα καὶ συγγενεῶν μετὰ τῶν φυτῶν. Τὸ κοράλι εἶναι ἓνα εἶδος ἀνεμώνης, πού πεθαίνει καὶ ἀφίνει τὸν ἀσβεστόχκο σκελετό του. Μυριάδες τέτοιων σκελετῶν σχηματίζουν σιγα-σιγα τὰ κοραλιγενῆ νησιά. Οἱ ἀνεμώνες ἔχουν ἀπίστευτη μακροδιότιση. Μιᾶ απ' αὐτὲς ἔζησε 63 χρόνια!

10) "Αν πατήσετε πάνω σ' ἓνα κάβουρα, θὰ σὰς δαγκάσῃ;

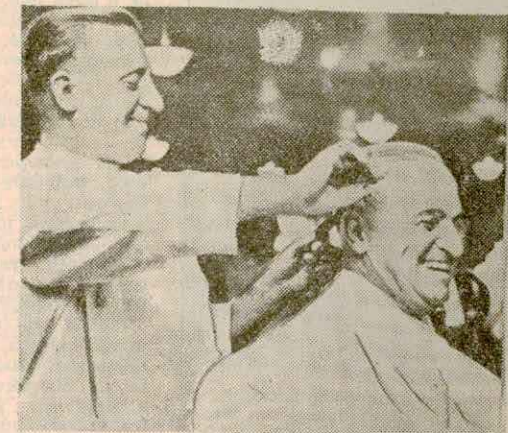
Φυσικά. Τὸ ἴδιο θὰ κάνατε ἄλλωστε καὶ σὲν σπῆ θέσι τοῦ! Οἱ κάβουρας χρησιμοποιοῖ τις δαγκάνες του γιὰ ν' ἀμύνεται. "Αλλὰ ἀμυντικὰ μέσα τοὺ εἶναι ἢ ἀλλαγὴ τοῦ χρώματος καὶ τὸ σκέπασμα τῆς πλάτης του μὲ δοτράκα καὶ φύκια. Τὰ πελώρια γιαντανέζικα κάβουρα ἔχουν δαγκάνες μήκους μέχρι 6 μέτρων.

11) Γιατί ἀλλάζει κάθε μέρα ἡ ὥρα τῆς παλιρροίας;

Γιὰ τὴ χρονικὴ διάρκεια δύο κατὰ σειράν παλιρροῶν εἶναι 24 ὥρες, 50 λεπτά καὶ 38 δευτερόλεπτο. Οἱ παλιρροίες εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ τεραστίου ἀνταγωνισμοῦ μετὰ τῶν ἡλίου καὶ Σελήνης. "Η Σελήνη εἶναι 27.000.000 φορές μικρότερη απ' τὸν ἥλιο, ἀλλὰ βρικόκεται 390 φορές κοντότερα σὲν Γῆ, καὶ γι' αὐτὸ ἡ δύναμις τῆς ἐλξέως τῆς πᾶν σὲν νερὰ τῆς θαλάσσης εἶναι ἰσὺς. Σ' ὥρισμαίνε μέρη, ἡ παλιρροία παίρνει ἀπίστευτες διαστάσεις. Στὶς ἀκτὲς τοῦ Καναδά π. χ. θάνατι σὲ ὕψος 15 μέτρων καὶ σπρώχνει πρὸς τὰ πῶς τὸ ὀρμητικὸ ρεῦμα τῶν ποταμῶν.

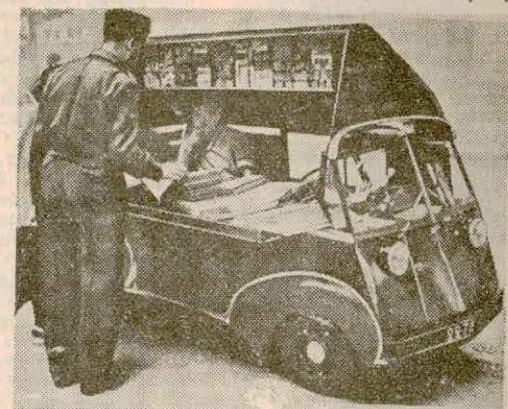
Ὁ ταῦρος στὸ πηγάδι

"Ενα περιεργὸ «ἀτύχημα» συνέβη τελευταίως σ' ἓνα χωριὸ τοῦ Ντε λαγουόρ, σὲν Ἀμερική: "Ενας ταῦρος ἔπεσε σ' ἓνα φάρδῦ πηγάδι, βάθους 2 μέτρων μόνο. Πῶς νὰ τὸν βγάλουν ἀπὸ κεῖ μέσα; "Η προχειρότερη λύσι ἦταν νὰ κατεβῇ ἓνας στὸ πηγάδι καὶ νὰ τὸν δέσῃ μὲ σκοινιά, γιὰ νὰ τὸν τραβήξουν οἱ ἄλλοι ἀπὸ πάνω. "Η λύσι αὐτὴ ὅμως ἦταν ἐπικίνδυνη. Γιατὶ ἂν κατέβαινε κανεὶς μέσα στὸ πηγάδι, γιὰ νὰ τὸν δέσῃ μὲ σκοινιά, θὰ κινδύνευε σοβαρὰ απ' τὸ ἐξαγριωμένο ζῶο. Τέλος, κάποιος βρῆκε τὴ λύσι: Νὰ εἰδοποιηθῇ ἡ πυροσβεστικὴ ὑπηρεσία, γιὰ νὰ γεμίσι τὸ πηγάδι μὲ νερὸ ὡς ἀπάνω. Ὁ ταῦρος θὰ ἐπὶπλεε τότε στὸ νερὸ καὶ θάβτανε ἐπὶ στὸ χεῖλος τοῦ πηγαδιοῦ. Αὐτὸ κι' εἶνε πραγματικὰ. Εἰδοποιήθηκε ἡ πυροσβεστικὴ ὑπηρεσία κι' ἐστῆλε μίᾳ ἀντίλα, πού γεμίσε τὸ πηγάδι νερὸ. Ὁ ταῦρος ἀνέβηκε ἐπὶπλέοντας στὸ χεῖλος τοῦ πηγαδιοῦ καὶ σῶθηκε.

Ο κ. ΧΑΡΡΥ ΤΡΟΥΜΑΝ

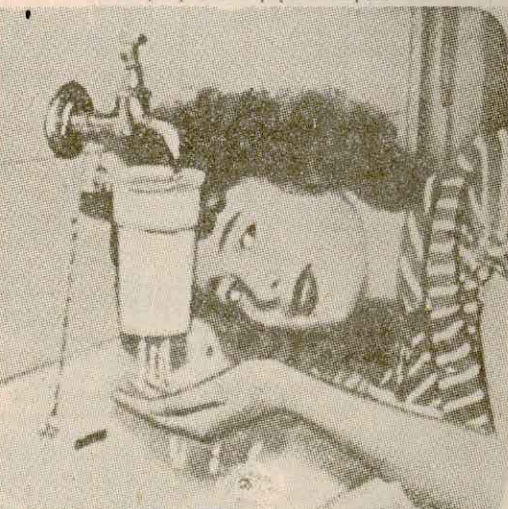
"Ο τέως Πρόεδρος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν κ. Χάρρυ Τρούμαν εἶνε καὶ πάλι ἓνας κοινὸς Ἀμερικανὸς πολίτης. Στὸ κορεῖο περιμένει δημοκρατικῶτα τὴ σειρά του, γιὰ νὰ καθίσι στὸ καθίσμα τοῦ κορεῖως τῆς προτιμήσεως του κ. Γκάσπαρ Ντίτλινγκερ καὶ ν' ἀφῆθι στὶς περιποιήσεις του. Στὴ φωτογραφία μας ὁ κ. Τρούμαν γελάει μὲ κάποιον ἀστεῖο, πού τοῦ εἶπε ὁ κορεῖας.

64

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ-ΠΕΡΙΠΤΕΡΟ

Στὸ Παρίσι ἔκανε τὴν ἐμφάνισι τοῦ πρώτου αὐτοκινήτου περιπτερο. Βρικόκε κανεὶς σ' αὐτὸ ἐκτὸς ἀπὸ ἔφημερίδες καὶ περιοδικὰ, γραμματόσημα, τοιγάρκα καὶ ἓνα σωρὸ ἄλλα μικροπράγματα. Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ Πῶλ Σαρριῶ κάνει, χάρις σὲν ἔξυνη αὐτὴ ἰδέα του, χρυσὲς δουλειές, γιὰτὶ πηγαίνει μὲ τὸ αὐτοκίνητο τοῦ ὁ πού ὀπάχει πανηγύρι ἢ ἄλλη συγκέντρωσις πλῆθος καὶ ἐπιστρέφει συχνὰ μὲ τὸ περιπτερο ἀδειο καὶ τὰ συρτάρια του γεμάτα λεφτὰ.

ΦΙΛΤΡΟ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ

Πολλὲς φορές θὰ ἀναρωτηθήκατε γιατί ἄραγε ὁ πρωινὸς σας καφὲς δὲν ἔχει τὸ ἀρώμα καὶ τὴ γεύσι, πού πρέπει νὰ ἔχη. Αὐτὸ ὀφείλεται στὸ νερὸ, τὸ ὁποῖο γιὰ λόγους ὕγιεινῆς περιέχει καὶ λίγο χλωρίο. Τὸ φίλτρο πού βλέπετε σὲν φωτογραφία μας εἶναι μίᾳ ἀπλοῦστατη γερμανικὴ ἐφεύρεσι, πού ἀπαλλάσσει τὸ νερὸ ἀπὸ τὸ χλωρίο. Τὸ ὄνομα μὲ τὸ ὁποῖο κυκλοφορεῖ στὸ ἐμπόριο εἶναι «Ποῦρι» καὶ κοστίζει μόνον 6 μάρκα.

Στά παρκα της Ιαπωνικής πρωτεύουσας είναι σήμερα συνηθισμένο το θέαμα δύο νεαρών έρωτευμένων σε τρυφερή στάση.

Η χώρα που έχασε το χαμόγελο της

Οι μεταμορφώσεις της σημερινής Ιαπωνίας

Ο ξένος, που θα έπισκεφθί σήμερα την Ιαπωνία — παρατηρεί έναν Γερμανό δημοσιογράφο, που έπρεπε τελευταία από ένα ταξίδι του στην άλλοτε Αυτοκρατορία του 'Ανατέλλοντος Ήλιου — θα δυσκολευθεί να αναγνωρίσει στο περίεργο αυτό κράμα 'Ανατολής και Δύσεως, την Ιαπωνία των θρύλων και των παραδόσεων, που έχει συνηθίσει να φαντάζεται.

Σ' όποιον γωνιά της μεγάλης αυτής χώρας με τα 4.500 νησιά κι' αν ταξιδέψει, θα καταλήξει στην ίδια μελαγχολική διαπίστωση: Πώς η Ιαπωνία των 'εχά-κάι' και των ανθισμένων κερασιών, η χώρα με τους γραφικούς ναούς, που απέπνεαν ένα βαθύ άρωμα γαλήνης και αδρότητας, με τους συμμετρικούς της κήπους, που αποτελούσαν απόλαυσιν των ματιών, με την μοναδική ιδιομορφία της, έχει πάψει πιά να υπάρχει.

Και εκείνο που περισσότερο από κάθε τι άλλο έχει πάψει να υπάρχει είναι οτι βαθύτερα και σταθερότερα την χαρακτηρίζει: το χαμόγελο των κατοίκων της. Κάποιοι ξένος, που είχε ταξιδέψει πριν από πολλά χρόνια στην Ιαπωνία, την είχε ονομάσει 'χώρα του μειδιάματος'. Και δεν είχε άδικο.

Οι Ιαπωνέζοι αισθανόντουσαν το χαμόγελο σαν ένα χρέος. Χαμογελούσαν, ακόμη και όταν τους είχε τύχει μια ανεπανόρθωτη συμφορά, και όταν ήταν άπιστευτα δυστυχισμένοι, από ένα ιδιότυπο αίσθημα άριστοκρατίας. Ζούν άπομονωμένοι, έξω από αυτόν τον κόσμο που έχουν πάψει να τον καταλαβαίνουν, προσπαθώντας απελπισμένα να κρατηθούν σ' ένα παρελθόν που γκρεμίζεται κάτω από τα πόδια τους.

Όσο — καταλήγει ο ξένος δημοσιογράφος — και εκείνοι που έχουν αδιάτακτα υιοθετήσει την δυτική νοοτροπία, δεν φαίνονται να έχουν αληθινά ποτισθή από αυτήν, ώστε να μπορέ αδιάτακτα κανείς να διαβεβαιώσει, ότι βρισκόμαστε στην αρχή μιας νέας εποχής για τη χώρα του Μικάδου. Ο έπιδεικτικός μιμητισμός των Ιαπωνέζων, που 'δωτικοφρόνουν', δίνει συχνά την εντύπωση μιας μάσκας, που κάποτε θα πέσει, για να φανούν τα πραγματικά χαρακτηριστικά τους. Ός τότε, όμως, η Ιαπωνία μένει η χώρα που έχει χάσει όχι μόνο το χαμόγελο, αλλά κι' αυτό ακόμη το πρόσωπό της.

«Τον είδα — γράφει ο ξένος δημοσιογράφος — να έκτελλ, με πολλή προθυμία, το ρόλο που του ά-

νέθεσαν στα εγκαίνια ενός έργου «κοινής ωφελείας». Και τον λυπήθηκε η ψυχή μου, καθώς τον αντίκρισα μέτριον, άσημαντο, στερημένο από κάθε μεγαλείο, να ακυβή για να τοποθετήσει τον θεμέλιο λίθο. Κι' όμως, λένε πως δεν είναι καθόλου δυσχερής από την τύχη του. Τον ένοχλούσε να παρίστανε το Θεό στους ύπηκούς του. Και χρωστάει ευγνωμοσύνη στους 'Αμερικανούς, που τον απήλασαν από μια ιδιότητα που του είναι τόσο ξένη. Και το γιοι του, έξ άλλου, τον διάδοχο του Ιαπωνικού θρόνου, τον ανέβρεψε σαν γνήσιο άμερικανόπουλο, με μια δασκάλα γέννημα και θρέμμα της Νέας Υόρκης!».

Αλλά και οι περισσότεροι Ιαπωνέζοι, κατά τις διαπιστώσεις του Γερμανού δημοσιογράφου, δεν φαίνονται δυσχερής από τον άναγκαστικό εξάμερικανισμό τους. Φροντίζουν, μάλιστα, να δείχνονται, σε κάθε τους έκδηλωσι, πιδ 'Αμερικανοί κι' από τους ίδιους τους κατοίκους των 'Ηνωμένων Πολιτειών.

Τη λέξι 'δημοκρατία', που δεν είχε άλλοτε θέσι στο Ιαπωνικό λεξιλόγιο, την έχουν τώρα στο στόμα τους σαν καραμέλλα, χωρίς, κατά βάθος, να γνωρίζουν καλά-καλά τί σημαίνει!

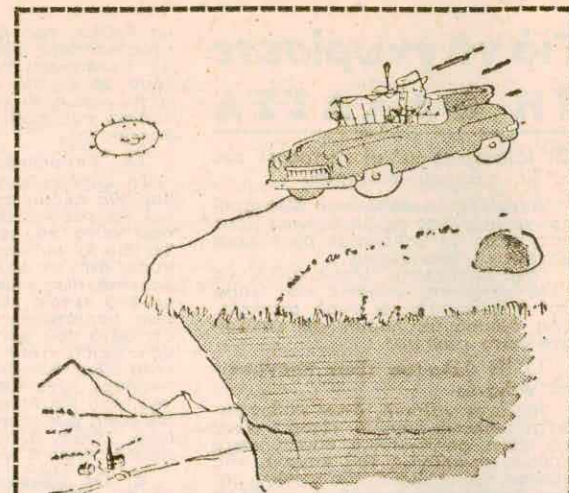
Η «κόκα-κόλα», το έθνικό ποτό των 'Αμερικανών, που η Εύρωπη το επέστρεψε ως απαράδεκτο, στην Ιαπωνία κάνει θραύσι. 'Η κατανάλωσι της έχει φθάσει σε άστρονομικές ποσότητες!

Ακόμη ένα γνήσιος άμερικανικό προϊόν, που έχει υιοθετηθή μ' ένθουσιασμό από τους Ιαπωνέζους — και κυρίως από τις Ιαπωνέζες — είναι η τσίγκα. «Μου φαίνονταν σαν το πιδ άλλοκοτο θέαμα του κόσμου — γράφει ο Γερμανός δημοσιογράφος — να βλέπω αυτές τις κοπέλλες με τα σχιστά μάτια, που μόλις πέταξαν το κιούν από πάνω τους, να μασούν αδιάκοπα στο δρόμο, στα κέντρα, παντού, την μια τσίγκα πάνω στην άλλη».

Ανάλογη ριζική μεταβολή έχει γίνει και στον έρωτα. Άλλοτε ο έρωας στην Ιαπωνία ήταν κρυφός. Τώρα οι έρωτευμένοι φιλιούνται φανερά, χωρίς να σκοτίζονται καθόλου για το ποιος τους βλέπει! Τα ζεστά καλοκαιρινά βράδια, τα παρκα του Τόκιο είναι γεμάτα από νεαρά ζευγάρια έρωτευμένων, που αγκαλιάζονται και φιλιούνται ξαπλωμένα στη χλόη, αδιαφορώντας για το Σύμπαν ολόκληρο! Τρίβει κανείς τα μάτια του από την κατάπληξι και νομίζει πως βρίσκεται στο Παρίσι ή στο Χάυδ-Πάρκ του Λονδίνου!

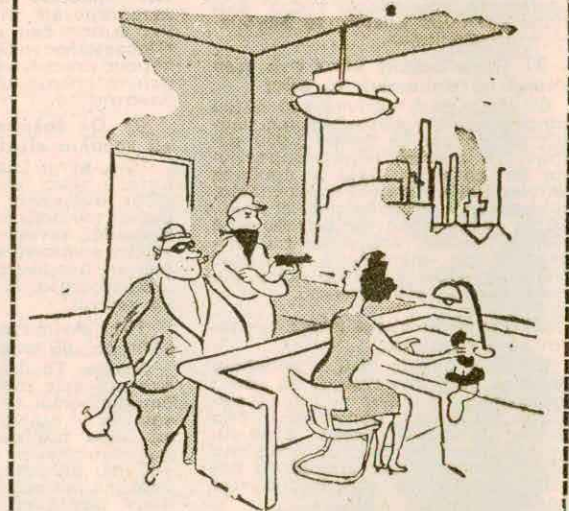
Οι μόνοι που βλέπουν με συννεφιασμένο μάτι την έπαναστατική αυτή αλλαγή των όρων της Ιαπωνικής ζωής, είναι τα μέλη της παλαιάς άριστοκρατίας. Ζούν άπομονωμένοι, έξω από αυτόν τον κόσμο που έχουν πάψει να τον καταλαβαίνουν, προσπαθώντας απελπισμένα να κρατηθούν σ' ένα παρελθόν που γκρεμίζεται κάτω από τα πόδια τους.

Όσο — καταλήγει ο ξένος δημοσιογράφος — και εκείνοι που έχουν αδιάτακτα υιοθετήσει την δυτική νοοτροπία, δεν φαίνονται να έχουν αληθινά ποτισθή από αυτήν, ώστε να μπορέ αδιάτακτα κανείς να διαβεβαιώσει, ότι βρισκόμαστε στην αρχή μιας νέας εποχής για τη χώρα του Μικάδου. Ο έπιδεικτικός μιμητισμός των Ιαπωνέζων, που 'δωτικοφρόνουν', δίνει συχνά την εντύπωση μιας μάσκας, που κάποτε θα πέσει, για να φανούν τα πραγματικά χαρακτηριστικά τους. Ός τότε, όμως, η Ιαπωνία μένει η χώρα που έχει χάσει όχι μόνο το χαμόγελο, αλλά κι' αυτό ακόμη το πρόσωπό της.

ΔΙΑΒΑΖΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

— Κι' άλλο αυτοκινητικό δυστύχημα, Κάιτη μου, από άπροσεξία του οδηγού!...

— 'Ο κ. διευθυντής δεν μπορεί να σας δεχτεί άμέσως! Θα πειμύνετε λίγο...

— Παρντόν, δεσποινίς! Μία και είσατε μόνη, μπορώ να σας κρατήσω συντροφιά!

— !...

Ο πειρασμός

Μικροπαντρεμένη: Θέλω να πιστεύω, πως μονάχα, ο δαιμόνας σας έκινσε να επιχειρήσετε αυτό το άχαρο κτήριό το λήμμα, που μου γράφετε. Και άσφαλώς τώρα θα έχετε μετανοήσει και μόνο που το σκεφθήκατε. Εύτυχως, μάλιστα, που δεν το πραγματοποιήσατε κιόλας, γιατί τότε θα ήσαοτε καταδικασμένη ήθικώς αλλά και άσυνυγάρτη. Τώρα που πέρασε η ιδιοτροπία αυτή θα καταλαβαίνετε, βέβαια, ότι δεν πρέπει ούτε και με σκέψι να προστάτη. Αυτός θαλασσοδέρνεται με άνεμος και κύματα για να σας εξασφαλίσει τα μέσα της ζωής και της ευτυχίας σας. Για τους κινδύνους που για χάρι σας αντιμμετίζετε, πρέπει και σεις να σταθείτε πολύ ψηλά. 'Αν συλλογισθήτε καλά, πόσο εκείνος σας αγαπάει, θα πρέπει να διώξετε για πάντα κάθε κακή σκέψι απ' το μυαλό σας.

Άτυχος στον έρωτα. Μ. Χ. Σ.: Κι' αν δεν μου γράφατε την ηλικία σας, πάλι θα καταλάβαινα πως είστε μόλις δεκαεφτά χρόνων κορίτσι, δηλαδή ένα άφελος κι' επιπόλαιο πλασματάκι. 'Η άφέλεια, όσο κι' αν εινε χαρακτηριστικό δεν παύει ν' αποτελεί ένα έλάττωμα κακό, ίδιος για την γυναίκα. Και η άφέλεια σας φαίνεται στο ότι έμπιστευθήκατε σ' ένα νεαρό που πρόδωσε το Ιδανικό σας αίσθημα και ο οποίος, ενώ περιμένετε να σας εκμυστηρευθή τον έρωτά του, σας έβαλε, λέει, προένητρα για να του τα... φτιάξετε με κάποια εξιδέρυση σας! Αυτό άκριδώς έπρεπε, από την πρώτη στιγμή, να σας κάνει να τον περιφρονήσετε και να τον βγάλετε από τη σκέψι σας και όχι να με ρωτάτε έμένα να σας πω πως θ' αντιμετωπίσατε την κατάσταση. Πρώτα πρίω δεν υπάρχει, παρά μόνο μια προσβολή του φυσικού σας έγωισμού, την όποιαν μπορείτε ν' αποπλύνετε με την πιδ αούτηρη περιφρόνησι σας προς τον άλλον. Και δεύτερα και τελευταία: Το μικρό σας αυτό λήμμα να σας γίνη μαθημα για να μην γίνετε αίσθηματικό θύμα του πρώτου νεαρού, που σας κάνει τα αγκυλά μάτια.

Μελαγχολικό φανταράκι: 'Αν δεν σας απάντησα ως τώρα, σημαίνει ότι το πρώτο σας γράμμα δεν έφτασε στα χέρια μου. Συνεπώς δεν πρέπει να παραποιέστε ότι άμειλησα. Οι απαντήσεις, έφόσον παίρνω τα γράμματα, δίδονται κατά χρονολογική προτεραιότητα και δεν κάνω διάκρισι καμμία, γιατί το περιοδικό μας θέλει όλους τους άναγνωστες φίλους του και σε όλους θέλει να κάνει ίση μεταχείρισι και να τους έξυπηρετή χωρίς προτιμήσεις. (Αυτό πρέπει να το έχουν όλοι οι έπιστολογράφοι υπ' όμν για να μην παραποιούνται άδικα). 'Όσο για το αίσθηματικό σας ζήτημα, αν πραγματικά βελήσατε ν' ακούσε-

τε τη γνώμη μου, και να την ακολουθήσατε (δου αούτη), δεν πρέπει να την μικρή μαθητρία, δεν πρέπει για κανένα λόγο να της κάνετε νύξι για το αίσθηματικό σας, γιατί θα της κάνετε μεγάλο κακό. Στην ηλικία που είναι των 14 χρόνων, η εκμυστηρευσι σας θα την πονέσει, θα την ακανάλισι, ίσως εύχρηστα, μπορεί να της κολλήσεται και τον έγωισμό, αλλά συγχρόνως θα της προσκοπήσι τα μυαλά, θα την παρασύρει από τα σημερινά της καθήκοντα και τις άδωες φροντίδες και τα μαθηματά της, χωρίς όφελος, γιατί, βέβαια, το παιδί αυτό, που έχει σκεδόν τα διπλά του χρόνια, δεν εινε σε θέση και δεν επιτρέπεται να μη από τώρα στα αίσθηματικά βάσανα, που θα το άποτραβήσουν από τον κύκλο της γαλήνης και της άμεριμνης, όπου ζή σήμερα. 'Αν λοιπόν το άγαπαστέ ελίκρινά, θυσιάστε το αίσθημά σας ή τουλάχιστον... άναδέλετε το για μερικά χρόνια, ώπου να πηέξη το μυαλό του και να μπορέσει να νιώσει και να ρυθμίσι μόνο του τον αίσθηματικό του κόσμο.

Άμφιόλο ΑΚΖ: 'Απαντώ κι' έγω στις 'ατελειγραφικές' έρωτησεις που μου κάνουν. Δεν μπορώ να γνωρίζω — και πως θα ήταν δυνατόν — αν άρχη περριπώσι να σας συμπάθησι καμμία κοπέλλα. Άλλά και γιατί να μην άρχη; Δεν έγω όμως νατινέεσ ικανότητες για να σας πω 'απόός τύπος γυναίκας θα μπορέσει να σας συμπάθησι. Μά όποβόω εκείνος που θα μπορέσει και σεις να του έμπνευσετε ενδιαφέρον! Για ποιόν λόγο δεν μπορέσατε ως σήμερα να συνδεθήτε αίσθηματικά με κάποια κοπέλλα; Δεν μπορώ να το έρω. Εινε πολλοί και διάφοροι οι παράγοντες, που συντελούν σ' αυτό. Συμβούλησι σχετική δεν εμαι σε θεσι να σας δώσω. Πως να παγύνετε; Εύκολο εινε, να συμβουλευθήτε όμως ένα γιατρό, που θα σας εξετάσει. Πάντως δεν πρέπει ν' άνησυχήτε για τη σωματική σας άδυναμία, αφού είσατε έτσι από ιδιοσυγκρασία και αφού δεν έχετε πάθει ποτέ τίποτα.

Μία τραγική μανούλα: Σας εύχαριστώ πολύ για τα καλά σας λόγια και εύχαριστώ σας άπαντώ σε όσα με ρωτάτε. 'Η εινε σας εινε πραγματικά πολύ στενόχωρη, με την άχαροκλήριστη διαγωγή του συζύγου σας, αλλά και σε μένα εινε πολύ δυσκόλο έτοι, άνόθυνα και ρητά, να σας ύποδειξω πως θ' αντιμετωπίσατε την κατάσταση. Γιατί, όπως αντιλαμβάνετε και μοναχή σας, εινε στη μέση κυρίως το ζήτημα των παιδιών, για την τύχη των όποιων δεν πρέπει να λάβετε βεδισμένες αποφάσεις. Άλλά και σεις, φυσικά, δεν πρέπει να γίνετε θύμα των άσθαιρειών και της σκληροτητος του συζύγου σας. 'Επειδή η περιπτώσι σας εινε κοινωνικού ενδιαφέροντος, θα σας συνιστώ να καταφύγετε στην 'Αρχιπισκοπή 'Αθηνών, αν κατοικήτε στην πρωτεύουσα, για να εκθέσατε τα πράγματα και να ζητήσατε να σας παρασταθούν ώστε να ρυθμίσατε την κατάσταση. Άκόμα μπορείτε να προσφύγετε στον έισαγγελέα και να ζητήσατε την έπέμβασι του ή την συμβούλη του. Τέλος, μπορείτε ν' άποταθήτε σ' ένα δικηγόρο.

Άπελπισμένη ύπαρξι: Γιατί μου γράφετε τόσα πολλά και με λεπτομέρειες άσημαντες; 'Αν κάθε έπιστολογράφος μας γράφει τόσα κατεβάτα, όπως εινε, τότε θα βρισκό καιρό να τα διαβάσω; Και θέλετε και να σας άπαντώ άμέσως! Τέλος πάντων... Σχετικώς με το ζήτημά σας έγω να σας πω τα έξης: 'Αφού ο άρ-

τε τη γνώμη μου, και να την ακολουθήσατε (δου αούτη), δεν πρέπει να την μικρή μαθητρία, δεν πρέπει για κανένα λόγο να της κάνετε νύξι για το αίσθηματικό σας, γιατί θα της κάνετε μεγάλο κακό. Στην ηλικία που είναι των 14 χρόνων, η εκμυστηρευσι σας θα την πονέσει, θα την ακανάλισι, ίσως εύχρηστα, μπορεί να της κολλήσεται και τον έγωισμό, αλλά συγχρόνως θα της προσκοπήσι τα μυαλά, θα την παρασύρει από τα σημερινά της καθήκοντα και τις άδωες φροντίδες και τα μαθηματά της, χωρίς όφελος, γιατί, βέβαια, το παιδί αυτό, που έχει σκεδόν τα διπλά του χρόνια, δεν εινε σε θέση και δεν επιτρέπεται να μη από τώρα στα αίσθηματικά βάσανα, που θα το άποτραβήσουν από τον κύκλο της γαλήνης και της άμεριμνης, όπου ζή σήμερα. 'Αν λοιπόν το άγαπαστέ ελίκρινά, θυσιάστε το αίσθημά σας ή τουλάχιστον... άναδέλετε το για μερικά χρόνια, ώπου να πηέξη το μυαλό του και να μπορέσει να νιώσει και να ρυθμίσι μόνο του τον αίσθηματικό του κόσμο.

Άμφιόλο ΑΚΖ: 'Απαντώ κι' έγω στις 'ατελειγραφικές' έρωτησεις που μου κάνουν. Δεν μπορώ να γνωρίζω — και πως θα ήταν δυνατόν — αν άρχη περριπώσι να σας συμπάθησι καμμία κοπέλλα. Άλλά και γιατί να μην άρχη; Δεν έγω όμως νατινέεσ ικανότητες για να σας πω 'απόός τύπος γυναίκας θα μπορέσει να σας συμπάθησι. Μά όποβόω εκείνος που θα μπορέσει και σεις να του έμπνευσετε ενδιαφέρον! Για ποιόν λόγο δεν μπορέσατε ως σήμερα να συνδεθήτε αίσθηματικά με κάποια κοπέλλα; Δεν μπορώ να το έρω. Εινε πολλοί και διάφοροι οι παράγοντες, που συντελούν σ' αυτό. Συμβούλησι σχετική δεν εμαι σε θεσι να σας δώσω. Πως να παγύνετε; Εύκολο εινε, να συμβουλευθήτε όμως ένα γιατρό, που θα σας εξετάσει. Πάντως δεν πρέπει ν' άνησυχήτε για τη σωματική σας άδυναμία, αφού είσατε έτσι από ιδιοσυγκρασία και αφού δεν έχετε πάθει ποτέ τίποτα.

Μία τραγική μανούλα: Σας εύχαριστώ πολύ για τα καλά σας λόγια και εύχαριστώ σας άπαντώ σε όσα με ρωτάτε. 'Η εινε σας εινε πραγματικά πολύ στενόχωρη, με την άχαροκλήριστη διαγωγή του συζύγου σας, αλλά και σε μένα εινε πολύ δυσκόλο έτοι, άνόθυνα και ρητά, να σας ύποδειξω πως θ' αντιμετωπίσατε την κατάσταση. Γιατί, όπως αντιλαμβάνετε και μοναχή σας, εινε στη μέση κυρίως το ζήτημα των παιδιών, για την τύχη των όποιων δεν πρέπει να λάβετε βεδισμένες αποφάσεις. Άλλά και σεις, φυσικά, δεν πρέπει να γίνετε θύμα των άσθαιρειών και της σκληροτητος του συζύγου σας. 'Επειδή η περιπτώσι σας εινε κοινωνικού ενδιαφέροντος, θα σας συνιστώ να καταφύγετε στην 'Αρχιπισκοπή 'Αθηνών, αν κατοικήτε στην πρωτεύουσα, για να εκθέσατε τα πράγματα και να ζητήσατε να σας παρασταθούν ώστε να ρυθμίσατε την κατάσταση. Άκόμα μπορείτε να προσφύγετε στον έισαγγελέα και να ζητήσατε την έπέμβασι του ή την συμβούλη του. Τέλος, μπορείτε ν' άποταθήτε σ' ένα δικηγόρο.

Άπελπισμένη ύπαρξι: Γιατί μου γράφετε τόσα πολλά και με λεπτομέρειες άσημαντες; 'Αν κάθε έπιστολογράφος μας γράφει τόσα κατεβάτα, όπως εινε, τότε θα βρισκό καιρό να τα διαβάσω; Και θέλετε και να σας άπαντώ άμέσως! Τέλος πάντων... Σχετικώς με το ζήτημά σας έγω να σας πω τα έξης: 'Αφού ο άρ-

ραεωνιστικός σας σας φέρεται έτσι και σεις, φαίνεται, πάψατε να του έχετε την πρώτη έμπιστοσύνη, το καλύτερο ειναι να χωρίσατε, γιατί δεν βλέπω, άλλωστε, τί προκοπή μπορείτε να έχετε μαζί του, άκόμα και από την οικονομική άποψι. Άλλά και με τον δεύτερο δεν βλέπω ότι μπορείτε να σκεφθήτε σθεσρά για ένωσι, αφού μεσολαβεί το οικονομικό του πρόβλημα. Πως θα κάνετε νοικοκυριό και θα δημιουργήσατε σπιτι; Το καλύτερο εινε, αν σας ενδιαφέρει ή άποκατάστασι σας όπωσδήποτε, ν' άφήσατε τα αίσθηματά και άφού έχετε τον τρόπο σας, να κυτάξετε να βρήτε έναν καλό νέο, που κι' αυτός νάχη κάποια οικονομική άνεξαρτησία και να παντρευθήτε. 'Ετσι θα κάνετε έναν γάμο σκοπιμότητος, άλλά τουλάχιστον θα έχετε και το κεφαλάκι σας ήσυχο από αίσθηματικές άταπάτες και βάσανα και δεν θα κινδυνεύετε να δυστυχήσατε. Νομίζω πως, αν ήθετε τα πράγματα έτσι, θα σας εινε εύκολο, με τη βοήθεια των δικών σας, να βοηθή τον άνθρωπο που θα σας εξασφαλίσι αυτό που ζητάτε. Μόνο να φροντίσατε πιδ πριν να εξακριβώσατε τον χαρακτήρα του, για να μην έχετε πάλι στον αούτο έχι άτονησι και ότι το επιχείρημα που προβάλλει, ότι σας φέρεται επιψυχρά κι' επιφυλακτικά, για να σας δοκιμάσι τάχα, δεν έχει κανένα νόημα, καμμία βάσι. 'Αφού σας έρει για ήθικη και αξιοπέλλα και καταλάσε τον χαρακτήρα σας με την συναναστροφή που είσατε, τότε τί άλλη δοκιμή του χρειάζεται; Γι' αούτο, έπαναλαμβάνω, μην άναλάσετε καμμία υπερτροφία για ν' άποκτήσατε το βάρος που σας χρειάζεται. Άλλά μη νομίζετε ότι οι παχείς μόνο έχουν το... προνόμιο να τους έρωτεύονται οι γυναίκες! Το αν εινε δεν έχετε έπιτυχίες αίσθηματικές δεν όφειλεται στην ισχύνητά σας, αλλά στο ότι δεν ήρθε άκόμα ή ώρα ν' άναπαύσατε. Υπομονή λοιπόν, και θάρρη ή ώρα εκείνη να σας παρουσιάσι την γυναίκα που σας όρίζει η μοίρα σας!

Έρωτευμένο χημικό: Εινε, πραγματικά, πολύ παράξη και άκατανόητη η στάσι της καλής σας, ή όποις άποτομα έπαψε να ενδιαφέρεται για σας και τώρα σας άποφύγει, χωρίς να σας δινι την παραμικρή έξηγησι. Φυσικά, δεν μπορώ να σας πω τίποτα το θετικό για την αίτια που κάνει έτσι. Μήπως εινε, έστω χωρίς να το αντιληφθήτε και χω-

Έρωτευμένο χημικό: Εινε, πραγματικά, πολύ παράξη και άκατανόητη η στάσι της καλής σας, ή όποις άποτομα έπαψε να ενδιαφέρεται για σας και τώρα σας άποφύγει, χωρίς να σας δινι την παραμικρή έξηγησι. Φυσικά, δεν μπορώ να σας πω τίποτα το θετικό για την αίτια που κάνει έτσι. Μήπως εινε, έστω χωρίς να το αντιληφθήτε και χω-

Έρωτευμένο χημικό: Εινε, πραγματικά, πολύ παράξη και άκατανόητη η στάσι της καλής σας, ή όποις άποτομα έπαψε να ενδιαφέρεται για σας και τώρα σας άποφύγει, χωρίς να σας δινι την παραμικρή έξηγησι. Φυσικά, δεν μπορώ να σας πω τίποτα το θετικό για την αίτια που κάνει έτσι. Μήπως εινε, έστω χωρίς να το αντιληφθήτε και χω-

ΜΙΑ ΝΕΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Στο Τελ 'Αβιδ εξέλεγη πρό ήμερών η 'Μις 'Ισαβήλ 1953». Τον τίτλο κερδισε η ώραιότατη Χαράςλεβ Ντρώρ, ηλικίας 19 χρόνων που έχει γεννηθή στη Βιέννη. Στη φωτογραφία μας, η νέα 'Μις' στέφεται από την προκάτοχό της, 'Μις 'Ισαβήλ 1952», Μικέλα Χάρελ, που έχει γεννηθή στην 'Ιερουσαλήμ. 'Η νέα 'Βασίλισσα' της όμορφιάς όπηρετι ως έθελοντις στον γυναικείο στρατό του 'Ισραήλ.

Δυστυχώς υπάρχει. Σε συγχύουν ειλικρινά για την έμμη απόφαση σας, ότι προτιμάτε να χάσετε τον άνθρωπο, που αγαπάτε, παρά την ήθικη σας αξιοπρέπεια. Άλλη μία φορά υπέρθεσάτε για την υπερφιανή αυτή στάση σας, που αλάνητα σας τιμά. Δεν χρειάζεται να, αν σας πω ότι πρέπει απωθώστε, ν' απομακρύνετε από το πλάι σας αυτόν τον άνθρωπο, που σφαλώς δεν σας αγαπάει ελθίνια. Αυτό συμπεριναίνω απ' όσο μου γράφετε, για την στάσι του

Kραθιον
NELSON

●

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΜΟΝΟΝ ΝΑ
ΠΡΟΜΗΘΕΥΣΕΤΕ ΤΟ ΓΗ-
ΣΙΟΝ ΚΡΑΘΙΟΝ *NELSON*.
ΔΙΟΤΙ ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ
ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ

ρο: Εύχαριστώ για τὰ εὐγενικά
 σας λόγια, ἀλλὰ πῶς μπορεῖτε νὰ
 ξέρετε ὅτι ὁ Ν. μετὴν ξανθῆς Νε-
 ραΐδας εἶναι ὁ νέος πού πέρασε σὰν
 κομήτης ἀπὸ τὴ ζωὴ σας; Πολλῶν

μο υ: Ούτε κριτική μπορώ
νω σέ ό,τι έγινε, ούτε να
λώσω με τό δικαίωμα που
είναι να σας συμβουλευόσα
νέδατε ότι αίσθημα δεν έ
και ταίριασμα χαρακτήρω
ισα που συναντήσατε ένα κ
ροχή. Σήμερα, καθώ
τε, άδιαφορεί για τό έγκλ

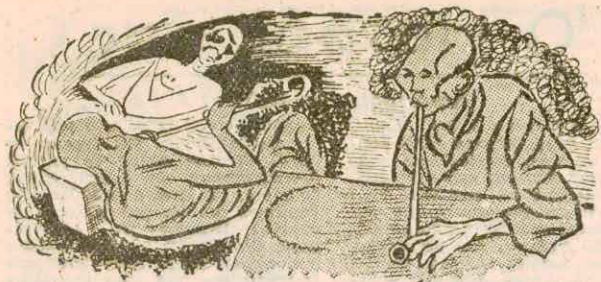
600 Δ
ΛΙΑ
ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ

ΔΧ. ΕΚΑΣΤΗ
ΝΙΚΩΣ
ΟΝΟΜΟΥ ΤΗΔ. 610715

Φ. Λ. κ. ρ. β.: "Εφ' ὅσοι
στον Πειραιά, νομίζω ὅτι
λύττερη συμβουλή εἶναι ν
στε ἀπὸ τῶν δερματολογι
μὰ ἐνὸς Νοσοκομείου τῶ
ν τῶν ἡ τοῦ Πειραιῶς καὶ ὁ
ἐξετάσου, θὰ σὰς συμβο
ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς πιά γι
ριστικὸν σὰς. Δὲν εἶναι
νὰ σὰς συστήθῃ κανεὶς περ
αγωγῇ, χωρὶς νὰ σὰς ἐξ
"

Ἀδίκη μέν: Θὰ ε
σθῇ νὰ κόμειται χρῆσι τ
Phyllis, σύμφωνα μὲ τὴν ὁ
στη δόγη. "Ἐχω τὴν γ
τι τὰ ἀποτελέσματα θὰ ε
χρόνια.

600 ΔΡΑΧ. ΕΚΑΣΤΗ
ΛΙΑΝΙΚΩΣ
ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΤΗΛ. 610216

Οι Κινέζοι, απ' τα παλιά χρόνια, είναι μανιωδείς καπνιστές όποιου...

Το «μυστικό όπλο» των Κινέζων

Πώς η ήρωινή μετατρέπεται σε πολεμοφόδια

Κάποιος υπάλληλος του ταχυδρομείου του Πένρον, στην Καλιφόρνια, καθώς ταξινόμει μια μέρα, πριν από λίγο καιρό, την αλληλογραφία, πρόσεξε ένα ύποπτο δέμα. Περιείχε κάμποσα χοντρά αμερικανικά περιοδικά, παλιά όλα και συγκεντρωμένα στην τύχη, κι ήταν σταλμένο απ' το Χονγκ-Κονγκ.

«Γιατί να στέλνουν τα περιοδικά αυτά απ' την Κίνα στην Αμερική, όπου υπάρχουν άφθονα τέτοια;», αναρωτήθηκε με άπορία ο υπάλληλος.

Κι ανέφερε τις ύποψίες του στους προϊστάμενους του. Τό δέμα ανοίχθηκε τότε κι εξετάστηκε. Αποκαλύφθηκε λοιπόν ότι τα φυλλάδια των περιοδικών είχαν κολληθεί εσωτερικά κι είχαν αντικατασταθεί μ' ένα χαρτόνιο κουτάκι. Μέσα σ' αυτό υπήρχαν 40 γραμμάρια ηρωίνης, αξίας 100.000 δολαρίων στη λαθραία αγορά!

Ειδοποιήθηκε άμεσα η υπηρεσία διώξεως ναρκωτικών, κι ο παραλήπτης του δέματος συνελήφθη, όταν παρουσιάστηκε ανύποπτος για να το ζητήσει απ' το ταχυδρομείο.

Εξακριβώθηκε κατόπιν ότι η ήρωινή αυτή προερχόταν από μια συνθησίουλη πηγή: μια σατανική δηλαδή οργάνωση, που έδρευε στο Πεκίνο και που έχει άσχημο το όνομα: Πό-Γι-Πό.

Η ποσότης αυτή ήταν ένα ελάχιστο ποσοστό των ναρκωτικών, που εξαγονται λαθραία από την Κίνα κατά τα τελευταία χρόνια. Ένα συνθησίουλη κόλπο των λαθρεμπόρων είναι να στέλνουν την ήρωινή στις Ηνωμ. Πολιτείες με πλοία και δευροπλάνα που μεταφέρουν στρατό, για να αποφευχθούν έτσι τον αυστηρό τελωνειακό έλεγχο. Το 1951 π. χ., ανακαλύφθηκε μια σημαντική ποσότης ηρωίνης πάνω στο πολεμικό «Μισούρι», όταν έφτασε στις Ηνωμ. Πολιτείες απ' τη Γουαδομά, φορτωμένο με στρατό.

Αλλοτε πάλι συνελήφθη μια γυναίκα, που αποπειράθηκε να αποβιβάσει στη Χονολουλού, έχοντας κρυμμένο μέσα στο σουτιέν της ένα πακέτο ηρωίνης, μεγάλης αξίας!

Η παραγωγή ναρκωτικών στην Κίνα είναι η σταθερότερη και πιο άνηρη επιχείρηση. Υπήρχε, βέβαια, και πριν, αλλά οι άρχες καταβαλλαν απεναντιόμενες και μάχες - προσπάθειες για να τη σταματήσουν. Αντίθετα, οι κομμουνιστές είχαν την ευκαιρία να την αναπτύξουν και να την εκμεταλλευθούν εντότικα, για να χρηματοδοτήσουν μ' αυτό τον τρόπο τις πολεμικές προσπάθειές τους.

Υπάρχουν στοιχεία που

αποδεικνύουν αναμφισβήτητα ότι οι Κινέζοι αντιμετωπίζουν τα έξοδα του πολέμου της Κορέας μόνο με τις εισπράξεις του εμπορίου λαθρεμπορίου ναρκωτικών που διενεργούν!

Ο Πό-Γι-Πό διευθύνει κάθε φάση της παραγωγής ναρκωτικών - από την καλλιέργεια του όπιοφύτου μέχρι τον έλεγχο της επεξεργασίας της ήρωίνης, που γίνεται κυρίως στο Τσιεντάι. Έχει τους αντιπροσώπους του σε κάθε επαρχία. Κι αυτοί πάλι έχουν στις διατάξεις τους ε-λοκληρο στρατά από παλαιούς πολεμιστές, φτωχούς αγρότες και κτηματίες. Ο στρατός αυτός, τέλειω οργανωμένος, φέρει μαύρες στολές κι εργάζεται από την εποχή της σποράς (άρχες Σεπτεμβρίου) ως τη συγκομιδή (άρχες Απριλίου).

Σε ώριμα μέρη της χώρας, οι αρχές έχουν διαθέσει συστηματικά μια έκταση 20.000 στρεμμάτων, αποκλειστικά και μόνο για την καλλιέργεια του όπιοφύτου μακίνους. Ο χώρος του φυτού αυτού στέλνεται επείγουσα στα εργοστάσια, όπου μετατρέπεται σε ήρωινή ή σε μορφίνη. Τα ναρκωτικά

Με Κλειδιά μάτια

χρυσόποινιά και ξύς το διαγώνι χιτών

ROUGE BAISER

PAUL BAUDOUIN - PARIS

Στρώνει ώρα, δεν σκάει τα χείλη και το σπουδαιότερο δεν αφήνει αποτυπώματα.

Δοκιμάστε μία φορά το ROUGE BAISER

και δά ενδουσιασθίτε.

GEN. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ

Πραξιτέλους 42 • τηλ. 23234

Υπάρχουν στοιχεία που

αυτά πωλούνται κατόπιν σε έπισημα ανεγνωρισμένους λαθρεμπόρους. Στη Σαγκάι και στο Ναγκνί, επτά γραμμάρια όπιου αξίζουν σήμερα όσο ένα γραμμάριο χρυσάφι.

Απομένει ύστερα το τελευταίο στάδιο της «επιχειρήσεως»: 4.000 εξασκημένοι λαθρεμπόροι αναλαμβάνουν να στείλουν τα ναρκωτικά στις διάφορες ξένες χώρες, όπου θα μεταβληθούν σε ρευστό χρήμα και κατόπιν σε πολεμικό υλικό κάθε είδους.

Οι κομμουνιστές της Ιαπωνίας συνεργάζονται στενά με τους Κινέζους σ' αυτή τη δουλειά. Η Ιαπωνία είναι συχνά ο πρώτος σταθμός της ήρωίνης προς τη Δύση. Έχει δε αποδείξει ότι οι παράνομες κομμουνιστικές οργανώσεις της χώρας αυτές συντηρούνται με τα σεβάστα ποσοστά που παίρνουν απ' το λαθρεμπόριο ναρκωτικών. Υπολογίζεται πράγματι ότι εξαγεται κάθε χρόνο ένας τόννος καθαράς ήρωίνης, μέσω Ιαπωνίας!

Είναι ανυπολόγιστος ο αριθμός των Αμερικανών, που έγιναν τοξικομανείς στην Ιαπωνία και στην Κορέα. Οι στρατιωτικοί γιατροί έχουν τρομάξει μ' αυτή την κατάσταση κι ο καρδινάλιος Σπέλμαν έχει χτυπήσει επανειλημμένως τον κώδωνα του κινδύνου. Μα οι Κινέζοι κομμουνιστές εξακολουθούν να πολεμούν τους Αμερικανούς αντιπάλους των μ' αυτό το σατανικό «μυστικό όπλο».

Οι κυβερνήσεις της Μεγ. Βρεταννίας και των Ηνωμ. Πολιτειών έμαθαν για πρώτη φορά επίσημα το 1950 τα σχέδια των Κινέζων κομμουνιστών για να μεταβάλουν τα ναρκωτικά τους σε χρήμα. Προηγουμένως, οι Κινέζοι πρότειναν τότε στους Αμερικανούς να ανταλλάξουν όπιο με βασιλάκι, αλλά συνάντησαν κατηχηματική άρνηση εκ μέρους των.

Αποτάθηκαν κατόπιν σ' ένα μεγάλο βρεταννικό φορτωτάριο χημικών προϊόντων και του πρόσφεραν 500 τόννους όπιου, με έντυλημένη ασφαλή και γνήσια παράδοση. Οι Βρεταννοί αρνήθηκαν και ειδοποίησαν τον Ο.Η.Ε.

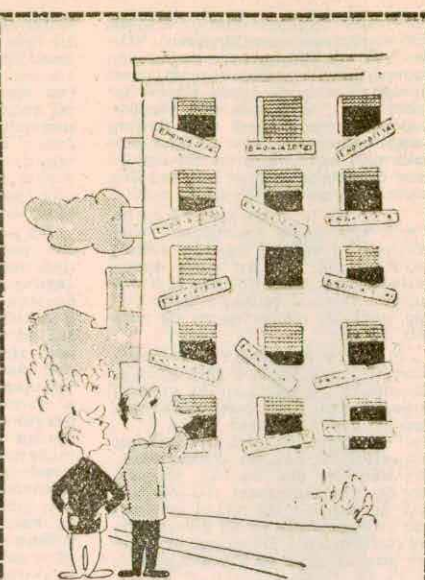
Σημειώσαν ότι 500 τόννοι όπιου είναι ποσότης αρκετή για να καλύψει τις φαρμακευτικές ανάγκες ε-λοκληρού του κόσμου επί 15 μηνών!

Ός τότε, κανείς δεν είχε υποπτευθεί ότι μπορούσε να υπάρχουν τέτοιες τεράστιες ποσότητες όπιου έτοιμες για άμεση φόρτωση και αποστολή.

Αγνωστο ποιά ποσότης απ' τους 500 αυτούς τόννους πουλήθηκε λαθραία από τους Κινέζους κομμουνιστές στις ξένες χώρες. Ό, τόσο η αρμοδία υπηρεσία διώξεως ναρκωτικών του Ο.Η.Ε. πιστεύει ότι όλο αυτό το όπιο διχετεύθηκε σε διάφορες χώρες του κόσμου.

Κι όμως οι τοπικές αρχές των διαφόρων κρατών μπόρεσαν να κατασχουν μόνο 23 τόννους, γιατί ύστερα από αποτελεσματική οργάνωση, κι οι Κινέζοι έφυγαν λούττον απ' αυτό, για να εκμεταλλευθούν το καταστρεπτικό πάθος των τοξικομανών.

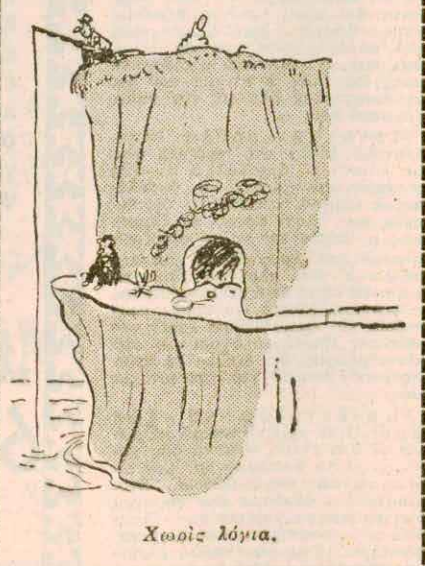
Οι Ην. Πολιτείες κατηγόρησαν ρητά την Κίνα στον Ο.Η.Ε. για αυτό το λαθρεμπόριο. Και καταγγέλλουν το επιμελές καθήκον της ως «τη μεγαλύτερη σπείρα λαθρεμπορίου ναρκωτικών ο-λου του κόσμου».

— Νά εδώ κάθεται ο «βασιλεύς της γκράν-κασσας»!... (Του Άρχελαου)

— Μάλιστα, βρήκατε επί τέλους τι θέλω. Μόνο θα τα ήθελα με χαμηλότερα τακούνια και με κορδόνια...

Χωρίς λόγια.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Το ξεχασμένο γράμμα

— «Όλα τα παλιά αγοράζω! Αντίκρισε μακροσυρτή η φωνή του ανδρώπου που βγαίνει μέσα από ένα στενό δρομάκι, μ' ένα σάκκο αδειο, ριγμένο στον ώμο του.

Σε λίγο βρήκε ένα πεζούλι για να καθίσει μια στιγμή, σε μια δροσερή γωνιά που τη σκίαζε το πυκνό φύλλωμα μιάς μουριάς.

Μα δεν πρόφτασε ν' ανάψει ένα τσιγάρο και η πόρτα του κήπου άνοιξε. Μια γρήνη υπηρέτρια, που βγήκε από εκεί, του έγνεψε να μη στο σπιτί.

Επειτα από λίγο ο κύρ θάνασης ξαναδύθηκε χαρούμενος και με το σάκι φουσκωμένο.

Μα την ίδια εκείνη μέρα, κατά το βράδυ ο κύρ θάνασης γύρισε και χτύπησε το κουδούνι του σπιτιού με τον κήπο.

— Τι θέλεις; ρώτησε η γρήνη υπηρέτρια.

— Βρήκα αυτό το γράμμα μέσα σε μια τσέπη του σακκακιού που μου πούλησες το μεσημέρι και σου τόφερα...

— Ευχαριστώ... φιδύρισε η υπηρέτρια.

Πήρε το γράμμα και ξανάκλεισε την πόρτα.

Φοδισμένη, διατακτική η Μαρουσία, η γρήνη υπηρέτρια, άνοιξε την πόρτα του δωματίου της κυρίας της. Μια ηλικιωμένη γυναίκα καμιά πενήντα χρόνων, χωμένη σε μια πολυθρόνα, κοντά στο παράθυρο, έπλεκε αργά ένα σαλάκι.

— Τι συμβαίνει, Μαρουσία; ρώτησε χωρίς να σηκωθεί η μάτια της από τις βελόνες.

— Μέσα στο ρουχο, που μου πάτε να δώσω στον παλαιοτή, ήταν κι ένα γράμμα... Το βρήκε εκείνος και μ'ας τόφερα...

— Ένα γράμμα; άπόρησε η κυρία της. Για φέρο το δώ...

Το πλεχτό έπεσε από τα χέρια της Μάρθας και τα μάτια της καρφώθηκαν περιεργά, πάνω στο φάκελλο που κρατούσε η Μαρουσία.

Πήρε το γράμμα με τρεμάμενα δάκτυλα, κυττάζε το γράμμα απ' έξω κι ένοιωσε την καρδιά της να σφίγγεται. Το γνώριζε καλά αυτό το γράμμα κι είχε να το δει εδώ και δέκα χρόνια.

Ήταν ένα γράμμα από το γυιό της, από το μοναχικό παιδί της, για το οποίο ποτέ δεν της είχε μιλήσει ο μακροπρόθεσμος άντρας της. Φοδότην τώρα να το διαβάσει. Μήπως του είχε συμβεί τίποτα το κακό κι ο άντρας της της τάχε κρύψει!

Τα μάτια της Μάρθας σπληνίστηκαν στο κενό μπροστά της κι απόμεινε ακίνητη, με τα δάκτυλα σφιγμένα πάνω στο γράμμα, που είχε ακουμπήσει στα γόνατά της.

Δέκα χρόνια πίσω την τράβηξαν οι σκέψεις της, στο βράδυ που ο γυιός της, ένα είκοσαχρονο, μελαχροινό παιδί, ο Γιώργος, ξεθάρεψε πάνω στο τραπέζι, μετά το φαί κι είπε στον πατέρα του πως ήταν υποχρεωμένος να παντρευτεί την Άννυ, την εξαδέλφη του.

Η Άννυ ήταν κόρη του αδελφού του άντρας της. Μα, τὰ δυο

αδελφεία είχαν κληρονομικές διαφορές κι είχαν φέρει πολλές φορές τις υποθέσεις τους στα δικαστήρια, ώπου τελικά κέρδιζε ο πατέρας της Άννυ, ο μεγαλύτερο μέρος της πατρικής περιουσίας. Από τότε τα δυο αδελφεία χώρισαν οριστικά σαν εχθροί.

Σαν κεραυνός έπεσε στο κεφάλι του η απαίτηση αυτή του παιδιού του, που του έδινε και την τελευταία έπιδα της χαράς για ένα ευτυχισμένο μέλλον.

Το βράδυ εκείνο ο άντρας της δεν έδωσε καμία απάντηση στο Γιώργο. Ίσως γιατί θεωρούσε την απαίτηση του γυιού του, σαν κατή παιδιακίσια, επιπόλαια, που με τον καιρό θα περνούσε.

Την άλλη μέρα, όμως, γύρισε το βράδυ στο σπίτι πολύ στενοχωρημένος. Οι πληροφορίες που πήρε ήταν δυσάρεστες. Έμαθε, μάλιστα, πως ο αδελφός του έμασε το Γιώργο στο σπίτι του. Δεν του έφτανε που τον είχε αποστερήσει από την περιουσία του, γύρισε τώρα να του άρ-τ' έπ και το γυιό του! Παραδόχολον, μάλιστα και διευκόλυνε ένα γάμο απαγορευμένο: Μπορούσε να παντρευτούν δυο αδελφικά παιδιά; Αυτό δεν θα γινόταν ποτέ, όσο φοβερό κι αν παρουσιαζόταν η κατάσταση!

Η σκηνή που ακολούθησε μετά την οριστική άρνηση του πατέρα ήταν τρομερή.

— Θα τελειώσω πρώτα τις σπουδές σου, τού είπε ο άντρας της κι έπειτα βλέπομε...

— Δεν έχω ανάγκη από σπουδές, αφού θα έχω τα χρήματά της, είπε αουλόγιστα ο Γιώργος.

— Τα χρήματά μας πές καλλίτερα! τού φώναζε θυμωμένος ο πατέρας του. Αυτά που μας έκλειψαν...

Λίγα έλειψε ναρούσαν στα χέρια πατέρας και γυιός. Κι έτσι ο Γιώργος άνοιξε την πόρτα κι έφυγε την ίδια νύχτα. Ούτε τα παρακάλια, ούτε τα κλάματα της μητέρας του τον συγκίνησαν να γυρίσει πίσω.

Μία μέρα τέλος, μάθανε ότι εξαφανίστηκε. Για που είχε φύγει; Θα είχε μαρκάσει σε κανένα πλοίο, για το εξωτερικό.

Έξη μήνες έζησε με τον πικρό καύμο του παιδιού του ο άντρας της κι έπειτα μία μέρα πέθανε ξαφνικά, πάνω στη δουλειά του. Δεν αν-νέρεσε πιο πολύ...

Δέκα χρόνια είχαν περάσει από τότε, και να τώρα που ξαφνικά παρουσιάζονταν αυτό το γράμμα, που ήταν κρυμμένο σ' ένα σακάκι παλιό του άντρα της. Ήταν από τα τελευταία που πούλησε, γιατί η ανάγκη την έκανε σίγα, σίγα να λιγοστεύει τα ρούχα και τα έπιπλα του σπιτιού της.

Έβγαλε μ'εσ' από το φάκελλο το γράμμα και κυττάζε την ημερομηνία.

Ο γυιός της το είχε στείλει ένα μήνα πριν πεθάνει ο άντρας της:

«Μετανοώ και σου ζητώ συγγνώμη, πατέρα, για το κακό που σου κάνα, έγραψε ο Γιώργος. Κατάλαβα το σφάλμα μου, μα είν' αργά. Παρακάτω σου γράφω τη διευθύση μου εδώ στη Νότιο Αφρική, που έφτασα και βρήκα δουλειά. Αν με συγχωρέσεις, γράψε μου για να γυ-σω άμέσως πίσω...»

— Για να μην ξαναγυρίσω, φιδύρισε η Μάρθα δακρυομένη, δεν θα του έγγραφε ότι τον συγχωρούσε... Ποιος ξέρει πού νάναι τώρα το παιδί μου, απελπισμένο από τη σιωπή του πατέρα του!...

Σκούπισε, όμως, τα δάκρυά της, σηκώθηκε αποφασιστικά, ντύθηκε, πήγε στο τηλεγραφείο κι έστειλε αυτές τις λέξεις μονάχα:

«Τηλεγράφησε μου τι κάνεις για να παρηγορηθώ στην απελπισία μου.»

Η άναμνη της ήταν γεμάτη άγνια ως τη μέρα που έλαβε την απάντηση:

«Επιστρέφω στη μητέρα μου ευτυχισμένος, Γιώργος.»

Το σπιτάκι με τον ανθοστολισμένο κήπο ξανάζωε τις ευτυχισμένες μέρες, που φανταζόταν για το γυιό του, ο δυστυχισμένος πατέρας και γεμισε απ' τα γέλια και τις χαρούμενες φωνές των παιδιών του Γιώργου, που κε παντρευτή τη Νότιο Αφρική την κόρη ενός πλούσιου χιτηματία

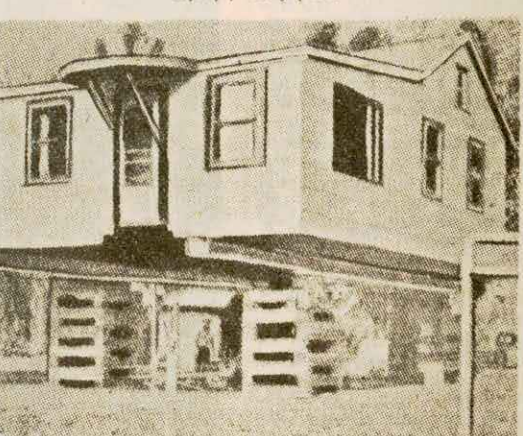
ΜΙΑ ΤΟΛΜΗΡΗ ΤΑΥΡΟΜΑΧΟΣ

Η Πατρίτσια Μακ Κορρικ, η μοναδική γυναίκα ταυρομάχος των Ηνωμ. Πολιτειών, για την οποία πολλοί Ιάπωνες και Μεξικανοί συναδελφοί της δήλωσαν ότι την θαυμάζουν για την τέχνη και το θάρρος της, βρίσκεται από ημερών σ' ένα νοσοκομείο. Πρό εβδομάδων, η Πατρίτσια τραυματίστηκε από ένα ταύρο, αυτό όμως δεν την έκανε να χάσει το θάρρος της και δήλωσε πως μόλις οι γιατροί της το επέτρεψουν, θα ξαναγυρίσει στην άρεια.

ΚΟΣΜΙΚΑ ΣΚΑΝΔΑΛΑ

Η γνωστή καλλιτέχνης του κινηματογράφου Έδα Μπάρτοκ, αφού τελείωσε το φιλμ «Καρναβάλι», που γύρισε στο Μόναχο, έφυγε για την Ιταλία, προκειμένου να περάσει εκεί τις διακοπές της. Συνδυάζεται παντού από το λόρδο Μίλφορντ Χάβεν, που λέγεται πως χρηματοδότησε το φιλμ. Το γεγονός αυτό όμως προκάλεσε σκάνδαλο! Ο νεαρός λόρδος, που είναι κληρονόμος τεράστιας περιουσίας και ήταν άλλοτε δημοφιλής μνηστήρ της πριγκίπισσας Μαργαρίτας της Αγγλίας, είναι παντρεμένος με μία πλούσια Αμερικανίδα, η οποία μόλις πληροφορήθηκε πως περνάει τον καιρό του άσχημους της, υπέβαλε εναντίον του άγωγή διαζυγίου.

ΑΝΤΙΠΑΛΗΜΥΡΙΚΟ ΣΠΙΤΙ

Υστερα από τις αλληλεπληλές καταστροφές, που δέχεται από τις πλημμύρες του Μισισσιππί, ένας χωρικός της πολιτείας Αϊόβα, για ν' αποφύγει την επανάληψή τους στο μέλλον έφτιαξε το εικονιζόμενο αντιπλημμυρικό σπίτι και βρήκε άμεσα πολλούς μιμητές, μεταξύ των κατοίκων αυτής της περιοχής.

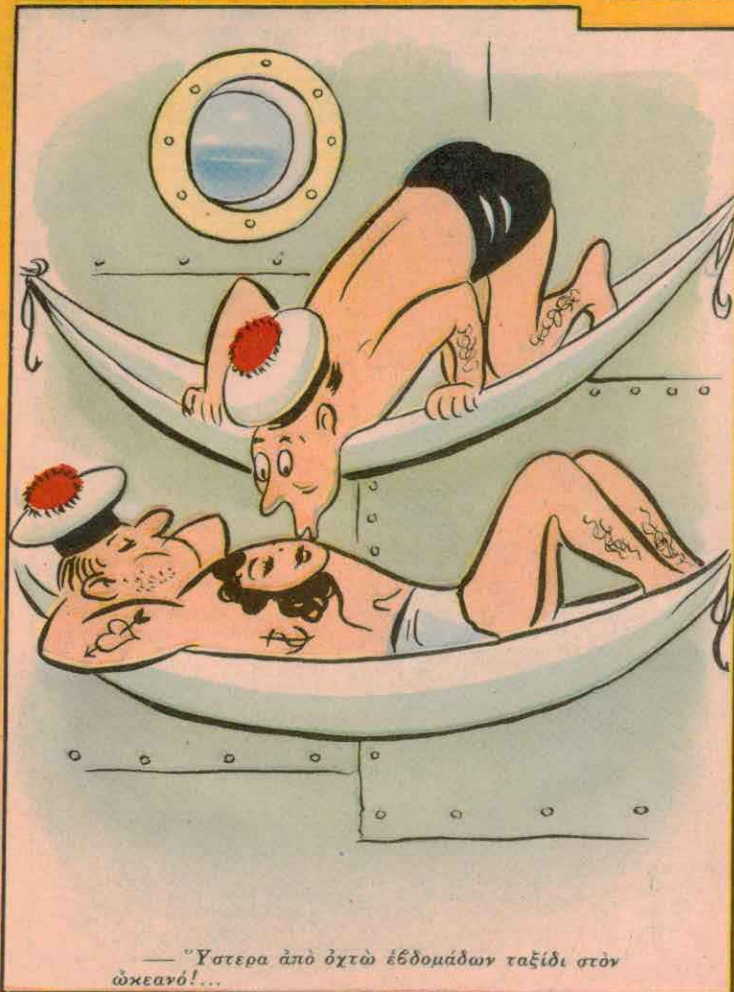
ΜΙΡΑΝΤΑ

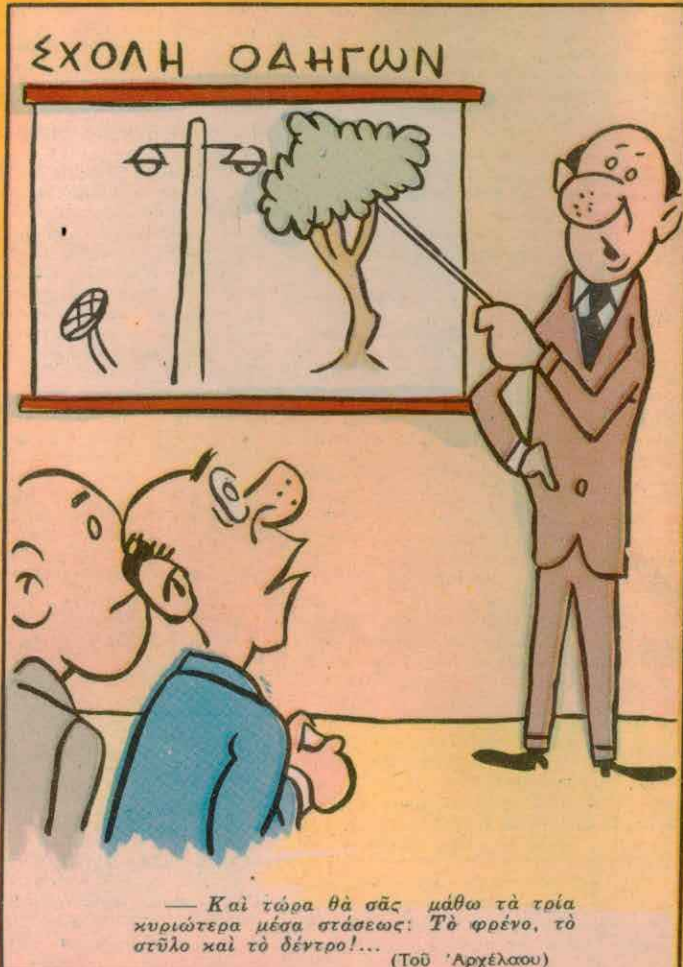
— Έχασα τη γυναίκα μου!...
— Έμεινα... έχασε η ομάδα μου!...
(Του 'Αρχέλαου)

— Και τώρα κρατήστε την άτακτοί σας, μαντάμ!...

— Ύστερα από οχτώ εβδομάδων ταξίδι στον
ώκεανό!...

— Και τώρα θα σας μάθω τα τρία
κυριώτερα μέσα στάσεως: Τò φρένο, τò
στυλό και τò δέντρο!...
(Του 'Αρχέλαου)